

Giới thiệu Thanh Xuân Tạo Âm

Truyện Thanh Xuân Tạo Âm của tác giả Tây Tử Tinh là một câu truyện ngôn tình hiện đại nói về tình yêu của Hứa Viên và Tô Huyền.

“Yêu?” Người phía trước cười khê, “Thế nào là yêu?” Người phía sau yên lặng. Người phía trước quay đầu lại liếc người phía sau một cái, lại nhìn xuống phía dưới chân, lối ra của tòa cao ốc có một bóng dáng xinh đẹp đang đứng, đôi mắt anh không tự giác trở nên dịu dàng, “Nếu tôi nói, dù bảo tôi đền tặng cả tập đoàn, tôi cũng không thể buông tay cô ấy, như vậy, có tính là yêu?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1: Cô Ấy Không Phải Bạn Gái Tôi

CHƯƠNG 1: CÔ ẤY KHÔNG PHẢI BẠN GÁI TÔI

Đi ra từ tòa nhà Vân Thiên, trời đã hoàn toàn tối đen.

Hứa Viên ngẩng đầu nhìn sắc trời, cảm tải liệu rất nặng nện vào đầu, hơi giậm chân, đau thương kêu lên: “Toi rồi!”

Lâm Thâm đi ở phía trước nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, hiếm khi người trước giờ trầm mặc ít nói như anh mở miệng hỏi: “Sao thế?”

Hứa Viên mặt ừ rừ, nhìn Lâm Thâm, mở miệng, lại nhanh chóng mím miệng lại.

Bảo cô nói thế nào rằng cô để lỡ cuộc hẹn xem mặt mà mẹ già gọi điện hơn mười lần đến dặn dò được?

Bảo cô nói thế nào rằng Tôn Phẩm Đình cũng đi theo và quấy rối, nói nếu cô không nghe theo sự sắp xếp của mẹ cô, cô ấy sẽ tung hình hờ mông của cô hồi nhỏ lên diễn đàn trường?

Cô mới là sinh viên năm ba, xem mặt cái quái gì chứ?

Thật sự là...

Bây giờ mà chạy như bay đến có còn kịp không?

Cô lấy di động từ trong túi ra, bởi vì trong phòng họp phải để chế độ im lặng cho lịch sự, trước đó cô tắt nguồn di động, lại không nghĩ rằng bởi vì sự tham gia của công ty Lam Hải, hạng mục đấu thầu vốn thành công ngay trước mắt lại bị chặn lại ngay ngoài gang tấc, vì thế muộn mất hai giờ đồng hồ.

Muộn một giờ có lẽ người nọ còn có thể kiên nhẫn đợi.

Muộn mất hai giờ, trừ phi người nọ thật sự không tìm được bạn gái...

Nhưng nếu cô phi như bay từ đây qua đó, nhanh nhất cũng mất một giờ, đấy còn là trong tình trạng không tắc đường.

Ai còn có kiên nhẫn mà đợi ba giờ đồng hồ chứ?

Vốn là hẹn lúc 7 giờ, bây giờ đã là 9 giờ, qua một giờ nữa, đã là 10 giờ rồi.

Nếu người nọ còn đợi, phỏng chừng không phải kẻ điên thì chính là kẻ ngốc, hoặc là thật sự rất thích bị bỏ rơi trong nhà hàng đó.

Cô vừa nghĩ vừa khởi động máy, mấy chục tin nhắn lập tức tuôn ra, sắc mặt cô nhất thời xám xịt.

Ngày mai...

Có thể không về trường được không?

Cô lấy di động che mặt, cảm thấy ngày tháng tương lai còn tối tăm mù mịt hơn hôm nay.

Lâm Thâm đứng tại chỗ nhìn Hứa Viên hồi lâu, chậm rãi xoay người đi mấy bước, đứng trước mặt cô, vươn tay lấy tài liệu rất nặng trong tay cô qua, “Đời người có thua có thắng, lần này không trúng dự án thầu, không phải do chúng ta làm không tốt. Công ty Lam Hải là công ty con của Tô Vân, bọn họ trúng thầu cũng không có gì bất ngờ cả.”

Hứa Viên ngẩn ra, anh thế này... là đang an ủi cô?

“Đi thôi! Chúng ta gọi xe về!” Lâm Thâm cầm tài liệu xoay người, đi đến nơi có thể gọi xe được.

Hứa Viên tay chân cứng đờ đi theo sau anh.

Đi đến bên đường, cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần như cũ. Lâm Thâm, anh ấy... khi nào thì biết an ủi người khác? Hay là vừa rồi cảm giác của cô sai? Thật ra không phải anh đang an ủi cô, mà là tổng kết lại lần đầu đầu này thôi.

Đúng, nhất định là đang tổng kết!

Cô vươn tay gõ gõ đầu, lúc này, di động vang lên, cô cúi đầu nhìn, mặt lại xám xịt ngay lập tức.

Tôn Phẩm Đình...

Lúc này cô ấy còn đáng sợ hơn ma quỷ nữa ~

Tay thế nào cũng không ấn nút nhận điện được, cô bất chấp, dứt khoát ném di động vào trong túi, mặc nó vẫn reo vang.

Hôm nay không biết là làm sao nữa, trước đây chỗ này rất dễ gọi xe, vậy mà hôm nay chẳng dễ tạo nào, hai người đợi mười phút, taxi vẫn chưa tới, mà di động của Hứa Viên vẫn tiếp tục kêu. Đường như nếu cô không nhận máy, đối phương vẫn sẽ gọi tiếp đến lúc cô nghe máy mới thôi.

Rốt cuộc Lâm Thâm thu hồi tầm mắt từ mặt đường về, nhìn về phía túi của Hứa Viên, thấy cô cúi đầu, dáng vẻ ỉu xiu, anh nhú mày, “Sao không nhận?”

Hứa Viên “hả” một tiếng, nhức đầu, “Là Tôn Phẩm Đình, đã muộn thế này vẫn tìm em, nhất định không có chuyện gì tốt cả, mặc kệ con bé đó đi.”

Lâm Thâm gạt đầu, lúc này, có một chiếc taxi đi đến, anh vẫy tay, taxi dừng lại, hai người một trước một sau lên xe.

Tài xế hỏi địa điểm đến xong, có ý tốt nhắc nhở, “Cô gái à, di động của cô đang reo kia!”

Hứa Viên đưa tay lún vào trong túi, cắn chặt răng, ấn phím tắt máy.

Bất luận là lúc nào giao thông Bắc Kinh cũng đều luôn đông đúc.

Dọc đường đi, radio truyền đến tin giá cả thị trường chứng khoán, tài xế nghe rất hào hứng, thỉnh thoảng lại bình một hai câu.

Lâm Thâm vẫn không nói gì.

Hứa Viên cũng không có gì để nói.

Nửa giờ sau, taxi dừng lại ở một quán ăn ngoài trường B, Lâm Thâm thanh toán tiền, hai người xuống xe.

Quán ăn này là quán món cay Tứ Xuyên chính hiệu, hai người là khách quen ở đây. Hội nghị đầu đầu bắt đầu từ 2 giờ chiều kéo dài đến tận 9 giờ tối, bây giờ hai người đương nhiên phải ăn cơm rồi.

Nhân viên phục vụ hỏi Lâm Thâm có gọi như bình thường không, Lâm Thâm gạt đầu, nhân viên liền đi xuống chuẩn bị.

Bởi vì sợ phải đi WC trong thời gian đầu đầu, sẽ bỏ qua tin tức, cho nên Hứa Viên không uống nước, lúc này ngồi xuống rồi cô mới cảm thấy khát khô cả cổ, cô cầm bình nước trên bàn, rót liên tiếp hai cốc, trút toàn bộ vào bụng trong nháy mắt.

Sau khi uống nước xong, cô mới phát hiện, hai chiếc cốc, cô dùng một chiếc của Lâm Thâm, nhất thời cô vô cùng xấu hổ.

Bởi vì thường xuyên đến quán ăn này, cho nên, cô và Lâm Thâm mỗi người đều gửi lại một chiếc cốc, mỗi lần hai người đến, nhân viên phục vụ sẽ lấy ra.

Bây giờ...

Thần linh ơi, bỏ đôi cô đi!

Cô có khát hơn nữa, cũng không thể choáng váng đến nỗi ứng như thế này chứ, vậy mà quên mất điều cấm kị...

Lâm Thâm nhìn cô một cái, không nói gì, anh gọi phục vụ giúp anh lấy một chiếc cốc của quán đến.

Hứa Viên thấy anh rót nước vào chiếc cốc mới được mang đến, chậm rãi cầm lên uống, cô cúi đầu nhìn mặt bàn, thảm máng mình ngốc, kiểu sai lầm thế này mà cũng phạm phải được.

Hai tay cô ần ần mi tâm, cô nhận lỗi: “Xin lỗi anh, ngày mai em sẽ mua một chiếc cốc mới cho anh!”

Động tác uống nước của Lâm Thâm hơi dừng lại, “Không cần, anh tự mua được!”

Hứa Viên còn muốn nói gì đó, thấy vẻ mặt anh thân nhiên, dường như không để tâm, cô lại nuốt lời muốn nói vào bụng.

Đồ ăn không cần chờ quá lâu đã được bê lên.

Hứa Viên ăn như nhai sấp.

“Không có khẩu vị?” Lâm Thâm giương mắt nhìn cô, “Một cái cốc thôi, không cần để ý đâu.”

“Không có mà!” Hứa Viên lắc đầu, tìm lý do, “Chắc là qua con đói rồi! Hoặc là do uống nhiều nước quá! Ừm... không phải anh nói buổi tối tôi không thể ăn quá nhiều sao? Coi chừng bỏ ăn.”

Lâm Thâm gật đầu, không cần nói thêm nữa.

Hứa Viên lại cố ăn thêm mấy miếng rồi buông đũa.

Tâm tình của cô thật sự vô cùng kém, sắp đối mặt với trận oanh tạc của mẹ già cô cũng không quá sợ, dù sao bà cũng đang ở nước ngoài, trời cao hoàng đế xa. Sắp đối mặt với trận bão táp của Tôn Phàm Đình cô cũng cảm thấy còn có thể cứu vãn, bởi vì vẫn chưa tới ngày mai, còn thời gian một đêm, cô còn có thể trăm phương ngàn kế lấy lòng đại tiểu thư đó. Chỉ là sai lầm vừa mới phạm phải khiến cô cảm thấy cảm giác tối tăm mù mịt trước đó của cô cũng không là gì cả.

Lâm Thâm không thích người khác dùng đồ của anh, quen anh từ ngày đầu tiên cô đã biết rồi, hiện giờ ba năm trôi qua, vậy mà cô lại giẫm phải mìn.

Quả nhiên hôm nay là ngày khi gió của cô!

Lâm Thâm cũng không ăn được bao nhiêu thì buông đũa.

Hai người ra khỏi quán ăn.

Từ quán ăn này về đến kí túc xá ước chừng mất mười phút, lúc này tuy đã muộn, nhưng con đường rợp bóng cây vẫn ngời tới người lui như cũ, phần lớn là các cặp tình nhân.

Hứa Viên đi theo sau Lâm Thâm, chăm chú nhìn dấu chân căn bản không nhìn thấy của anh, bước từng bước một.

Thói quen này cô bắt đầu có từ lúc quen Lâm Thâm, đến nay đã duy trì được ba năm.

Cúi đầu ngắm dấu chân chuyên tâm bước đi như vậy, có hai điều lợi, một là cô không cần nhìn những đôi uyên ương dính nhau như keo sơn hoặc liếc mắt đưa tình hai bên đường, hai là cô không cần vất hết óc tìm đề tài nói với Lâm Thâm để giải quyết đoạn đường khó khăn này.

Cứ như vậy, một mạch đi đến cổng kí túc xá.

Lâm Thâm dừng bước.

Ba năm nay, anh cũng có một thói quen, đó là bất kể muộn đến đâu, vì sự an toàn của cô, anh đều đưa cô đến dưới kí túc xá.

Hứa Viên ngẩng đầu, vừa muốn nói ngủ ngon theo thói quen, đã nhìn thấy một người vẻ mặt âm u như con gió lốc đứng trước cổng kí túc xá của cô, cô nhất thời mở to hai mắt, lui từng bước về sau như gặp ma, “Đình Đình? Đã muộn thế này, cậu... sao cậu lại tới đây?”

“Sao tớ lại đến đây à?” Tôn Phàm Đình trừng mắt nhìn cô, vờn tay chỉ Lâm Thâm, giận dữ, “Cậu không đi xem mặt, cho tớ leo cây, không nhận điện thoại của tớ, chính là để hẹn hò với anh ta có phải không?”

Hứa Viên bị Tôn Phàm Đình lên án, hơi sợ, nhất là hai chữ “xem mặt” thốt ra từ miệng cô ấy, bị Lâm Thâm nghe được, cô hận không thể tìm khe hở mà chui vào ngay lập tức, cô không dám nhìn sắc mặt Lâm Thâm, lập tức chạy tới, túm Tôn Phàm Đình một phen, kéo cô ấy đi về phía kí túc xá, “Đại mỹ nữ Đình Đình à, tớ đâu dám không nhận điện thoại của cậu chứ? Di động hết pin đấy! Cậu đã đến rồi, vừa hay, tớ cũng phải đi tìm cậu, đi nào, theo tớ đi vào, tớ giải thích rõ với cậu.”

“Hết pin? Ít lấy trò này lừa tớ đi! Hứa Viên, từ nhỏ đến lớn, bao nhiêu lần di động cậu hết pin rồi?” Tôn Phàm Đình dứt khoát bỏ tay Hứa Viên ra, không nhìn cô, mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Thâm, cười mỉa, “Ôi, Lâm đại tài tử, đã muộn thế này còn đưa cậu ấy về, xin hỏi anh là ai của Hứa Viên nhà chúng tôi?”

Hứa Viên biến sắc, cả người nhất thời cứng đờ, nhìn về phía Lâm Thâm.

Ánh đèn dưới kí túc xá không quá sáng, hơn nữa Lâm Thâm đứng ở vị trí khuất sáng, cho nên, không nhìn thấy được vẻ mặt của anh.

Cô cảm thấy căng thẳng, lập tức kêu một tiếng: “Đình Đình!”

“Cậu im miệng đi!” Tôn Phàm Đình liếc mắt nhìn Hứa Viên, cảnh cáo cô: “Cậu nói thêm câu nữa, bây giờ tớ tung tất cả ảnh chụp của cậu luôn và ngay! Đừng nghĩ là tớ nói đùa!”

Hứa Viên lập tức che trán.

“Hà? Lâm đại tài tử! Lấy tư cách bạn thân của con bé trước giờ không có đầu óc này, hôm nay tôi hỏi anh, là lý do gì, khiến nó bỏ cuộc hẹn xem mặt lúc 7 giờ tối nay mà đi cùng với anh?” Tôn Phẩm Đình hùng hổ nhìn Lâm Thâm.

Lâm Thâm liếc nhìn Tôn Phẩm Đình, rồi ánh mắt lại chuyển về phía Hứa Viên, “Xem mặt?”

Hứa Viên mặt xám xịt, cảm thấy có lẽ việc dùng cốc của anh cũng không phải chuyện không thể tiếp nhận nhất, hiện giờ phải là chuyện này mới đúng. Dưới ánh mắt của anh, cô chỉ có thể gật đầu, xem mặt là sự thật.

Lâm Thâm thấy cô gật đầu, ánh mắt hơi thay đổi, bỗng nhiên anh nở nụ cười, “Thì ra là thế!”

Bốn chữ này bị gió đêm thổi bay, không nghe ra rốt cuộc là vui vẻ hay là âm u lạnh lẽo.

Cả người Hứa Viên như bị điểm huyết, nhất thời máu chạy ngược.

Tôn Phẩm Đình khẽ nhủ mày, vừa muốn nói thêm gì đó, có một đôi nam nữ cũng đi vào dưới kí túc xá, nam sinh đó gọi một tiếng “Lâm Thâm!”, sau đó ánh mắt nhìn về phía Hứa Viên, dừng một chút, ngữ khí có chút quái lạ, “Lại đưa bạn gái cậu về hả!”

Lâm Thâm bỗng nhiên nghiêng đầu qua, liếc nhìn nam sinh kia, giọng nói lạnh lạnh, “Cô ấy không phải bạn gái tôi!” Dứt lời, cũng không quay đầu lại, rồi khỏi cổng kí túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2: LOẠI RƯỢU CAY NHẤT

Một câu, như thanh kiếm sắc bén, khiến dòng máu chảy ngược một giây trước của Hứa Viên thoáng chốc đóng băng.

Dường như Lâm Thâm trả lời sự hùng hổ của Tôn Phẩm Đình trước đó, cũng là trả lời cho lời nói có chút quái lạ của nam sinh kia.

Nam sinh đó sững sốt, nữ sinh bên cạnh cậu ta bỗng nhiên tức giận, nhìn Triệu Dương, lại trừng mắt nhìn Hứa Viên, phịch phịch lên lầu.

Nam sinh đó gãi đầu, nhìn về phía Hứa Viên, thấy cô đứng ngơ ngẩn, cậu ta tiến lên một bước, dường như muốn nói gì đó, Tôn Phẩm Đình đảo mắt qua, cậu ta lập tức dừng bước, cười xấu hổ, nói “Thật ngại quá”, rồi xoay người rời đi.

Phía trước kí túc xá rộng như vậy, nhảy mắt chỉ còn lại Hứa Viên và Tôn Phẩm Đình.

Tôn Phẩm Đình mặt giận dữ, thấy người đã đi cả rồi, quay đầu lại trừng mắt với Hứa Viên, “Đây chính là người mà cậu thích ba năm, người mà cậu nói với tớ rằng một ngày nào đó cậu sẽ trở thành bạn gái của anh ta?”

Hứa Viên lặng lẽ đứng, gió lạnh từ chỗ quẹo trước kí túc xá thổi tới, sợi tóc cô bị thổi bay rối loạn, che mắt nửa bên mặt cô.

“Lâm đại tài tử, ba năm trước, rất nhiều người kết luận, Lâm thị đóng cửa, bỏ qua đời, anh ta cố gắng nắm lấy một công ty nhỏ mà mẹ anh ấy sống chết bảo vệ sẽ chống đỡ không được bao lâu, nhưng anh ta vừa hoàn thành nghiệp học hành, vừa chống đỡ được ba năm. Phản nghị lực đó ai có thể so cùng được? Huống chi hiện giờ công ty nhỏ của anh ta hoạt động đâu ra đấy. Bên ngoài có rất nhiều người đưa ra giá trên trời muốn thu mua công ty nhỏ của anh ta, chỉ là để thu nạp anh ta. Anh ta đều không bán, ai cũng không bán. Một người như thế, hiện giờ chỉ chuyên tâm muốn phát triển Lâm thị một lần nữa, trong đầu sao có thể chứa chuyện tình yêu tình báo được? Nếu để cậu làm bạn gái anh ta, cậu ở bên anh ta ba năm, có rất nhiều cơ hội, đã sớm làm rồi.”

Tôn Phẩm Đình không chút khách khí dí trán cô, “Hứa Viên, cậu tỉnh lại đi! Anh ta căn bản không để ý đến cậu. Có thể vấn đề cậu ở bên cạnh anh ta, chẳng qua là cậu có trợ giúp với công ty của anh ta mà thôi.”

Hứa Viên người lắc lư, không biết là vì bị Tôn Phẩm Đình dí, hay là vì thứ vẫn kiên trì nào đó trong lòng đột nhiên bị đánh nát.

Dưới ánh sáng mờ mờ trước kí túc xá, sắc mặt cô mờ mịt trước nay chưa từng có, dường như cả người, giống như củ cải khô mùa đông, không có chút nước và chút ẩm áp nào.

Tôn Phẩm Đình vốn đang muốn trách mắng cô tiếp, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì thấy không đành lòng, cô nàng rút tay về, túm cô một phen, “Đi!”

“Đi” theo lời cô nàng, không phải quay về kí túc xá, mà là rời đi.

Hứa Viên bị Tôn Phẩm Đình kéo đi loạng choạng một đoạn, lúc ở bên đường nhìn cô ấy mở cửa xe ra, cô mới hỏi cứng nhắc, “Đi đâu?”

“Đương nhiên là đưa cậu đi hóng mát rồi, chẳng lẽ tớ phải mặc kệ cậu mang cái dáng vẻ đau lòng muốn chết này quay về kí túc xá chui vào ổ chăn khóc hả?” Tôn Phẩm Đình mở cửa xe, nhét cô vào vị trí phó lái, sau đó xoay người đi đến bên kia xe.

Hứa Viên sắc mặt xám xịt, “Dù quay về kí túc xá, tớ cũng sẽ không khóc.”

Tôn Phẩm Đình cười lạnh, “Cậu sẽ không khóc, cùng lắm là một đêm không ngủ, khắc khoải đến xé phổi, khóc không ra nước mắt, hôm sau mang đôi mắt gấu trúc tiếp tục một sống một chết bán mạng làm việc vì anh ta thôi.”

Hứa Viên không nói lời nào.

“Hứa Viên, cậu có thể có chút tiến bộ được không hả!” Tôn Phẩm Đình nhào người qua cài dây an toàn cho cô, sau đó lại cài cho mình, linh hoạt khởi động xe, giẫm chân ga, rời khỏi cổng trường.

Ánh mắt Hứa Viên nhìn ra ngoài cửa xe, xe đi rất nhanh, cảnh vật thoáng cái vụt qua, trong đầu cô càng không ngừng hiện lên bóng lưng rời đi lạnh lạnh của Lâm Thâm.

Vốn nghĩ việc làm hỏng cuộc hẹn xem mặt nghiêm trọng hơn việc dùng chiếc cốc của anh, hiện giờ xem ra, cô vẫn xem nhẹ vận đen của mình.

Rõ ràng bị anh thừa nhận không phải bạn gái của anh mới là điều xui xẻo nhất hôm nay.

Con người chính là như vậy, trước khi một sự việc chưa xảy ra, bạn mãi mãi không thể tưởng tượng được có thứ gì có thể phá vỡ giới hạn trong lòng bạn.

“Muốn khóc thì khóc đi, chẳng ai thêm cười cậu!” Lúc bẻ tay lái, Tôn Phẩm Đình bớt thời gian liếc mắt nhìn cô.

Hứa Viên lắc đầu, cô cũng không muốn khóc, có gì để khóc đâu? Vốn là trước khi trèo lên núi cao, đã phải chuẩn bị tốt cho việc có lẽ sẽ giẫm phải đá mà trượt chân lăn xuống sườn núi rồi.

Hiện giờ cô thế này là đang lăn xuống sườn núi!

Tuy rơi xuống mình đầy thương tích, nhưng không đến mức đòi chết đòi sống!

Dù sao...

Cô đã sớm có sự chuẩn bị mơ hồ trong lòng rồi.

“Nếu bây giờ không khóc, vậy ngày mai đừng say xong có tỉnh thần rồi khóc suốt mướt, chị đây nhìn không quen.”

Hứa Viên thấy hướng cô ấy lái xe không giống hướng đến những chỗ cũ, thu hồi tầm mắt từ bên ngoài xe, “Rốt cuộc cậu muốn đưa tớ đi đâu?”

“Cứ ngồi của cậu là được! Tới nơi rồi tự nhiên sẽ biết thôi.”

Hứa Viên mím miệng.

Tôn Phẩm Đình không nói thêm nữa, chuyên tâm lái xe.

Giờ này Bắc Kinh không còn chen chúc như vậy nữa, nhưng xe cô vẫn chiếc này nối chiếc kia, vù vù lướt qua.

Đi khoảng một giờ, xe của Tôn Phẩm Đình dừng ở cửa một nhà hàng.

Hứa Viên nhìn thoáng qua bên ngoài, nhất thời kinh ngạc, không dám tin nhìn Tôn Phẩm Đình, “Cậu đưa tớ tới đây á?”

Tôn Phẩm Đình tắt động cơ xe, gật đầu.

“Đã mấy giờ rồi? Người đã sớm đi rồi! Cậu thật đúng là...” Hứa Viên cầm nín nhìn Tôn Phẩm Đình, vậy mà cô ấy lái xe hơn một giờ đưa cô đến địa điểm xem mặt.

“Có lẽ chưa đi đâu!” Tôn Phẩm Đình tháo dây an toàn, nhanh chóng xuống xe, đồng thời giục Hứa Viên, “Cậu nhanh lên cái coi!”

Hứa Viên bất đắc dĩ, chậm rãi cởi dây an toàn xuống xe.

Đóng cửa xe, khóa xe, Tôn Phẩm Đình kéo Hứa Viên đi vào bên trong nhà hàng.

Nhân viên phục vụ tiếp khách ở cửa hết sức lịch sự tiếp đón hai người, mỉm cười hỏi: “Hai vị đặt phòng bao ạ?”

Tôn Phẩm Đình hít một hơi, hỏi với vẻ chờ mong: “Vị khách phòng bao 222 đã đi chưa?”

“Đề tôi giúp cô kiểm tra một chút!” Nhân viên đó đi về phía tiền sảnh.

Tôn Phẩm Đình lập tức kéo Hứa Viên đi theo.

Hứa Viên đau đầu nói khẽ, “Đại tiểu thư à, cậu cũng không nhìn xem giờ là lúc nào rồi? Người ta còn có thể chờ nữa à?”

“Thế cũng chưa chắc!” Tôn Phẩm Đình hất tóc.

Hứa Viên chỉ có thể không lên tiếng nữa.

Không bao lâu, nhân viên đó kiểm tra được, mỉm cười giải đáp hai người: “Vị khách phòng bao 222 đã tính tiền rồi đi nửa tiếng trước rồi ạ.”

Nửa tiếng trước?

Hứa Viên lập tức ngây ngẩn cả người!

Bây giờ đã gần 11 giờ, nói cách khác, người nọ rời đi lúc 10 giờ 30? Vậy mà chờ ở đây từ lúc 7 giờ đến 10 giờ 30?

Tôn Phẩm Đình giậm chân, dí mạnh vào trán Hứa Viên mắng cô, “Nha đầu chết tiệt, vậy mà người ta chờ cậu đến 10 giờ 30 kìa, cậu thật sự làm tớ tức chết mà...” Dứt lời, cô ấy lại dùng sức véo mặt cô, nổi giận đùng đùng rời khỏi nhà hàng.

Hứa Viên rất bất ngờ, vậy mà người đó chờ lâu như vậy? Cô lấy lại tinh thần hỏi: “Phòng 222 có tổng cộng mấy người?”

“Chỉ có một vị tiên sinh!”

Hứa Viên im lặng gật đầu, một người dưới tình huống không có bạn bè, ở nhà hàng chờ ba tiếng rưỡi, thật sự là khó mà tưởng tượng nổi.

Cô nói một tiếng cảm ơn, rời khỏi nhà hàng.

Tôn Phẩm Đình đã lên xe.

Hứa Viên đi đến trước xe, mở cửa xe ra, nhìn Tôn Phẩm Đình, sắc mặt cô ấy vô cùng khó coi, cô chậm rãi lên xe, ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đi rồi thì thôi, tớ mới năm ba, vội cái gì? Cậu đúng là giống mẹ tớ, sợ tớ sau này không gả đi nổi.”

Tôn Phẩm Đình trừng mắt lườm cô, tức tối, “Cậu thì biết cái gì? Cậu có biết người muốn xem mặt cậu là ai không hả?”

Hứa Viên cũng vẫn lấy làm lạ vì mức độ nhiệt tình của Tôn Phẩm Đình đối với việc xem mặt của cô, cô cho rằng lần đầu tiên cô xem mặt, cô ấy cảm thấy mới mẻ, cho nên góp vui theo mẹ cô, hiện giờ xem ra hình như không phải, cô không khỏi hỏi: “Ài?”

Tôn Phẩm Đình hừ một tiếng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Dù sao một viên châu báu cũng bị cậu để hỏng mất rồi, cậu còn cần thiết phải biết anh ấy là ai sao!” Dứt lời, cô nàng giẫm chân ga, xe rời khỏi cửa nhà hàng.

Xe phóng cực nhanh, tựa như con tức của Tôn Phẩm Đình.

Hứa Viên không thể không mở miệng nhắc nhở: “Này, cậu đi chậm một chút!”

Tôn Phẩm Đình giống như không nghe thấy.

Hứa Viên lại gọi cô ấy mấy tiếng, cô ấy mới miễn cưỡng giảm tốc độ, Hứa Viên thở nhẹ nhõm một hơi, thật sự đau đầu mà, cô nhắm hai mắt lại.

Có lẽ khoảng nửa tiếng sau xe mới dừng lại.

Dù Hứa Viên nhắm mắt lại, nhưng hình ảnh trong đầu tán loạn, cô cũng không ngủ được, cảm thấy xe dừng lại rồi, cô mở to mắt, nhìn thoáng qua bên ngoài, cực kì quen thuộc, đây mới là chỗ cũ.

Trước cửa quán bar, đèn đóm rực rỡ, vào vào ra ra, đêm khuya là thời điểm náo nhiệt nhất.

Tôn Phẩm Đình đỗ xe xong, cũng nặc kệ Hứa Viên, tự mình đi vào trước.

Hứa Viên xuống xe, cũng đi vào theo.

Hai người một trước một sau vừa tiến vào, đã có mấy người đến đón, cười chào hỏi: “Ôi, chị Đình Đình, chị Viên Viên, hôm nay hai chị lại có thời gian rảnh sao ạ?”

“Ít nói nhảm thôi, mang rượu mạnh nhất đến đây.” Tôn Phẩm Đình không dừng bước chân, đi về phía quầy bar.

Có người thấy không đúng lắm, lập tức giữ chặt Hứa Viên nhỏ giọng hỏi: “Chị Đình Đình làm sao thế ạ? Hôm nay hình như con tức hơi lớn một chút.”

Hứa Viên cười cười, tỏ ra thoải mái, “Có ngày nào con tức của cậu ấy không lớn đâu? Nghe lời cậu ấy, mang ra đi!” Dứt lời, cô cũng đi theo qua đó.

Người nọ sững sốt, nhìn sang hai bên, “Có phải mọi người cũng cảm thấy hôm nay chị Đình Đình khác đúng không?”

“Đâu chỉ là chị Đình Đình bất thường, chị Viên Viên cũng thế luôn!” Có người le lưỡi, “Trước giờ chị Viên Viên không cho chị Đình Đình uống rượu mạnh, hôm nay lại cười đồng ý kia.”

Những người khác đều nhát trí gật đầu.

Người nọ lại rụt cổ, “Vây hôm nay tôi phải hầu hạ cẩn thận, nếu không đắc tội với hai cô chủ này, bát com cũng toi luôn.” Dứt lời, cậu ta vội vàng chạy đi lấy rượu.

Những người khác nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía hai người đã ngồi trước quầy bar, đều không hện mà cùng tránh xa một chút.

Trong quán bar phát các ca khúc cũ kinh điển mang phong cách hoài niệm, có phong vị tràn ngập ưu thương.

Tôn Phẩm Đình ngồi xuống xong, gõ quầy bar, “Chuyển sang bài đang hot đi, nghe thứ dờ hơi này làm gì?”

Tiếng này rất lớn, mọi người xung quanh im lặng.

Có người lập tức xua tay, “Không nghe thấy lời của chị Đình Đình sao? Còn không mau chuyển bài!”

Có người lập tức luống cuống tay chân đi chuyển bài, không bao lâu, chuyển thành ca khúc đang nổi, vô cùng vui vẻ, ưu thương hóa thành hư không.

Tôn Phẩm Đình thoáng vừa lòng, lắc lư cổ nghe.

Hứa Viên nhìn cô ấy, nghĩ lát nữa là cô đỡ cô ấy về, hay là cô ấy đỡ cô về. Nếu cả hai đều say thì sao? Cô vẫy tay gọi một người tới, nghiêng người nhỏ giọng bảo cậu ta: “Lát nữa hai chị đều say thì sẽ ngủ ở đây.”

“Phía sau Văn Trạch vẫn để phòng ạ.” Người nọ cũng lập tức nhỏ giọng nói.

Hứa Viên gật đầu.

Không bao lâu, rượu được mang lên, đặt trước mặt hai người, mỗi người một ly.

Tôn Phẩm Đình lại gõ hai lần xuống quầy bar, “Chút này sao đủ hả? Đêm nay cậu không được làm gì khác, tôi không cho cậu dừng, cậu vẫn phải mang lên, không được dừng lại, biết chưa?”

Người nọ sục sục một tiếng, nhìn về phía Hứa Viên.

“Cậu nhìn con bé đó làm gì? Cứ làm theo lời tôi!” Tôn Phẩm Đình trừng mắt.

Người nọ vội vàng gật đầu.

Tôn Phẩm Đình đẩy ly rượu sang trước mặt Hứa Viên, “Tôi nay không uống đến mức nôn ra, không ai được đi! Chị đây say một trận với cậu, mai cậu liền quên ngay cái tên khốn kia cho chị đây! Nếu cậu nói không, giờ cút luôn đi!”

Hứa Viên yên lặng nhìn ly rượu, không uống đến nôn ra không ai được đi! Có điều bây giờ cô quả thật muốn uống rượu, loại rượu mạnh nhất. Cô cầm lấy ly rượu, ngửa cổ, đổ tất vào.

Vị cay tiến vào cổ họng, lại vẫn cảm thấy, loại rượu mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ thế!

Đêm nay, ngọn đèn trong quán bar mờ ảo, náo nhiệt như mọi ngày.

Ngoại trừ hai cô gái xinh đẹp yêu kiều nốc hết ly này đến ly khác, làm tăng thêm phong cảnh cho quán bar, cũng không có gì khác biệt.

Có khách thấy thú vị, cầm ly lên tiến đến gần.

Tôn Phẩm Đình hất một ly rượu qua, “Không muốn chết thì cút xa một chút cho bà!”

Vị khách đó hiển nhiên là người thoát nhìn có chút thân phận, chưa từng bị ai hất rượu, nhất thời bức tức, vừa muốn làm khó dễ, một nhân viên bên cạnh túm anh ta qua, ghé vào lỗ tai anh ta thì thầm mấy câu, vị khách đó hành quân lặng lẽ ngay lập tức, yên lặng tránh ra.

Đã có chuyện này, không ai tiến đến quầy rầy nữa.

Hứa Viên buông chén rượu, mắng Tôn Phẩm Đình: “Đồ bà chằn!”

Tôn Phẩm Đình khoác vai cô ngay tức khắc, không chút để ý, cãi lại: “Nhà người ấy!”

Hứa Viên không nói gì.

Tôn Phẩm Đình ngoắc ngoắc tay, có người lập tức mang rượu lên, ngón tay mảnh khảnh của cô nàng cầm ly rượu, chạm với Hứa Viên một ly phát ra tiếng trong trẻo, cô nàng ngửa cổ, đổ cả ly vào miệng, tư thế vô cùng quyến rũ. Sau đó, cô nàng buông ly rượu, hỏi Hứa Viên: “Cậu nói xem, hôm nay hai chúng ta, ai say trước!”

“Cậu!”

Tôn Phẩm Đình xì một tiếng, “Cậu nói lời say rồi đấy!”

Hứa Viên chẳng ừ hừ gì, dưới ngọn đèn chiếc ly hiện ra ánh sáng ấm áp, cô chớp chớp mắt, hình ảnh từ một biến thành hai. Cô nghĩ, có lẽ cô thật sự say rồi. Cô lắc lắc đầu, buông ly rượu, nhào người ra bàn.

“Ê, nói cậu say thì cậu say thật luôn à?” Tôn Phẩm Đình đẩy đẩy Hứa Viên.

Hứa Viên vẫn không nhúc nhích.

Tôn Phẩm Đình dùng sức túm Hứa Viên dậy, “Cậu đứng lên cho tót, uống có xiu vậy đã say rồi hả? Không có cửa đâu!”

Người Hứa Viên lắc lư, cô bỏ tay cô ấy ra, lại nhào vào bàn.

Tôn Phẩm Đình lại kéo mấy lần, bất kể cô nàng lay thế nào, Hứa Viên cũng không tỉnh, cô nàng khinh bỉ nắn một câu, tiếp tục bảo người rót rượu.

Bartender đó rót rượu cho cô nàng, đồng thời nhỏ giọng khuyên: “Chị Đình Đình, rượu này rất mạnh, uống vào thì không biết, nhưng mà tác dụng chậm...”

“Ít nói nhảm thôi!” Tôn Phẩm Đình xua tay ngăn anh ta tiếp tục nói.

Bartender bắt đầu dĩ, chỉ có thể ngậm miệng, tiếp tục rót rượu cho cô.

Tôn Phẩm Đình lại uống mấy ly, sau đó loạng choạng đứng lên, dường như chuẩn bị đến sàn nhảy, đi được một bước, thấy Hứa Viên nhào người ra đó, cô nhắc chân đá Hứa Viên một cước, “Thật vô dụng.” Sau đó, cô ngoắc ngoắc nhân viên bên cạnh, “Lái xe của tôi đưa nó về.”

Nhân viên đó lập tức nói: “Chị Viên Viên nói say thì sẽ ở lại đây.”

“Từ sau khi gặp tên đàn ông đó, con bé này liền biến thành cái dáng vẻ đáng ghét này, lo trước tính sau chu đáo đến mức ngay cả một cơ hội phóng túng cũng không cho mình.” Tôn Phẩm Đình ghét bỏ thêm một câu, mặc kệ Hứa Viên, đến sàn nhảy.

Nhân viên đó nhìn Tôn Phẩm Đình, e là người này còn muốn chơi rất lâu nữa, ngẫm nghĩ, cậu ta dìu Hứa Viên đi nghỉ ngơi.

Phía sau quán bar cách hội quán Vân Trạch chỉ một con đường.

Ra khỏi quán bar âm ỉ, đi đến hội quán phía sau quán bar, lên lầu, Hứa Viên bỗng mở to mắt, đứng thẳng dậy, khoát tay với nhân viên đó, “Chị tự lên được, cậu về đi!”

Nhân viên đó ngăn ra, “Chị Viên Viên, chị không say?”

Say?

Hứa Viên day day trán, chiều mai còn có một dự án đầu thầu, hôm nay đã mất một cái, cái ngày mai không thể để vụt mất được. Rượu mạnh như vậy, nếu mai ngủ một ngày, cô còn làm việc thế nào? Tôn Phẩm Đình nói đúng, đối với Lâm Thâm, cô không có tiền đồ gì cả, nhưng thế thì lại thế nào được? Cô không có tiền đồ đủ lâu rồi, cũng không để ý lại lâu thêm một chút.

“Hay em vẫn đưa chị lên nhé! Có vài bước thôi.” Nhân viên đó lại dìu cô.

Lúc này, bỗng nhiên ở chỗ quẹo có người đi tới, giày da ma sát với mặt đất, tiếng vang không nhanh không chậm.

Nhân viên đó ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, bỗng nhiên hô nhỏ thành tiếng: “Ngài... sao ngài đến đây?”

Người nọ liếc nhìn qua bên này, ánh mắt không dừng lại, cũng không nói chuyện, đi qua.

Lúc Hứa Viên quay đầu qua nhìn, chỉ nhìn thấy một bóng lưng cao thẳng, trong tay bung ly rượu, cả người khoác lên bộ quần áo thoải mái, thoát nhìn vô cùng trẻ trung. Cô quay đầu lại, buồn bực hỏi: “Anh ta là ai vậy?”

Nhân viên đó vội vàng nhỏ giọng nói: “Chị Viên Viên, gần đây chị thật sự bận đến choáng váng rồi, vẫn không biết sao? Anh ấy là...”

“Đun cho phòng tôi một bình nước nóng!” Người nọ bỗng mở miệng.

Lời nói của nhân viên đó dừng lại, cậu ta lập tức lên tiếng, “Ngài chờ một chút ạ.”

“Chờ?” Người nọ dừng bước chân, quay đầu lại nhìn.

Ánh sáng ở đây hơi lơ mơ, Hứa Viên chỉ nhìn thấy sườn mặt đẹp trai của anh ta, góc cạnh rõ ràng tuần tú, cô xác định là không quen, có điều có thể khiến nhân viên dùng cách gọi kính trọng, nhìn thái độ vừa kính cẩn vừa lo sợ như gặp pho tượng Phật cực lớn của cậu ta, hiển nhiên anh ta không tầm thường rồi, cô khoát tay với cậu nhân viên, “Cậu đi đi!”

“Vây chị cẩn thận một chút!” Nhân viên đó hơi lo cho Hứa Viên, tuy cô thoát nhìn có vẻ không sao, nhưng tác dụng của loại rượu đó chậm, cô uống không ít, hiện giờ còn có thể giữ tỉnh táo, tửu lượng đã kinh người rồi.

Hứa Viên “ừ” một tiếng.

Nhân viên đó buông cô ra, gần như chạy bước nhỏ đến bên kia hành lang.

Hứa Viên vịn cầu thang đứng đó một lát, lúc này không có người diu, cô mới cảm thấy tác dụng chậm của loại rượu đó bắt đầu phát tác. Cô lắc lắc đầu, nâng bước đi về phía trước.

Cô vừa mới đi được mấy bước, người nọ cách đó không xa bỗng nhiên xoay người đi về phía cô, không bao lâu, người đó đi đến trước mặt cô, bung ly rượu đánh giá cô.

Hứa Viên dừng bước, chậm rãi ngừng đầu.

Bình thường, đàn ông đẹp trai thì đều có sườn mặt đẹp, nhưng người có sườn mặt đẹp thì chưa chắc đã thật sự đẹp trai.

Mà người này, thuộc loại người trước.

Anh ta thật sự đẹp trai!

Tuy Hứa Viên nhìn quen khuôn mặt của Lâm Thâm rồi, nhưng cô vẫn bị kinh động một chút, xuất phát từ phép lịch sự, cô cong khóe miệng cười nhẹ với anh ta.

Người nọ vốn mặt lạnh không cảm xúc, nhưng sau khi Hứa Viên cười với anh ta, sắc mặt anh ta bỗng hơi thay đổi, anh ta tiến lên từng bước, túm cổ tay cô một phen, khi cô còn chưa kịp kêu lên, anh ta đồ thẳng ly rượu đang cầm trong tay vào miệng cô.

Hứa Viên khiếp sợ không thôi với động tác bất ngờ của anh ta, mở to hai mắt nhìn anh ta.

Cô muốn cự tuyệt, nhưng cổ tay bị anh ta nắm chặt, rượu cay xộc vào cổ họng, còn cay hơn gấp trăm lần so với loại rượu trước đó cô uống cùng Tôn Phẩm Đình.

Vậy cô mới biết, đây mới là loại rượu cay nhất, thứ uống trước đó chẳng là gì cả!

Không bao lâu, ly rượu xuống đến dạ dày, cô bị cay đến chảy nước mắt.

Người nọ thấy chiếc ly trống không, tay khẽ lắc, dường như không nỡ lãng phí một giọt nào, cho đến khi thành ly không còn rượu chảy xuống nữa, anh ta mới vừa lòng mà buông cô ra.

Cơ thể Hứa Viên đứng không vững, cô loạng choạng, trước khi ngã xuống đất thì nắm được vạt áo của anh ta.

Người nọ chau mày, không chút khách khí vung tay cô ra, Hứa Viên “phịch” một tiếng, ngã xuống đất như mong đợi.

Người nọ cũng không nhìn cô, xoay người, tùy ý cầm chiếc ly trống không rồi đi.

Không bao lâu, bước chân đi xa, không có tiếng động nữa.

Hứa Viên thần trí mơ màng, muốn đứng dậy, cả người lại không có sức lực, cô tức giận nghĩ, cô và người này có thù sao?

Rượu này rốt cuộc là rượu? Hay là còn? Nếu cô chết, cô thành ma cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Tô Huyền Của Vân Thiên

Hứa Viên cảm giận nghĩ, ý thức dần bay xa.

“Ồi, chị Viên Viên!” Cậu nhân viên đó trở lại, thấy Hứa Viên nằm trên đất, cậu ta nhất thời cả kinh, vội vàng nâng cô dậy.

Lúc này Hứa Viên thật sự vẫn hoàn toàn không nhúc nhích.

Cậu nhân viên gọi mấy tiếng, Hứa Viên không có động tĩnh gì, cậu ra lắm bầm một câu “Thật sự say rồi này!”, rồi đỡ Hứa Viên đi vào phòng.

Thu xếp cho Hứa Viên ổn thỏa xong, cậu nhân viên đi ra, tình cờ gặp một nhân viên khác, thấy trong tay anh ta cầm một bộ quần áo sạch sẽ, cậu ta thấp giọng hỏi: “Vị đó cần à?”

Nhân viên đó gật đầu.

Cậu ta sáp vào người nhân viên kia, hỏi nhỏ: “Vị kia về nước hai tháng rồi, vẫn không lộ diện, sao hôm nay lại đến chỗ chúng ta nhỉ? Lúc này em nhìn thấy, còn tưởng bị hoa mắt nữa.”

“Ai biết được, chắc là vẫn luôn bận rộn không có thời gian rảnh, hôm nay muốn tới thì tới thôi.” Nhân viên đó lắc đầu, miệng lẩm bầm: “Hai vị chủ nhân biết nốc rượu đó có một thời gian không đến, hôm nay không phải cũng đến à?” Dứt lời, anh ta cầm quần áo vội vàng rời đi.

Người này khịt mũi một tiếng, lập tức đi xuống lầu.

Hứa Viên chỉ cảm thấy giấc ngủ này trời đất quay cuồng, mệt mỏi vô cùng, cô mất rất lâu để lấy lại tinh thần mới dụi mắt ngồi dậy được, ánh sáng trong phòng mờ mờ, cô xuống giường, kéo rèm cửa ra, thoáng nhìn ra ngoài, nhất thời có thứ dự cảm không tốt, cô xoay người, vội vàng vàng tìm di động, nhìn thời gian, nhất thời đau khổ kêu một tiếng, cô ném di động, đổ người xuống giường.

Cô có ngủ say như chết, mới không nghe thấy hai mươi mấy cuộc gọi đến?

Cô nhìn trần nhà chăm chăm một lát, mới lấy di động qua lần nữa, hai mươi mấy cuộc gọi này, trong đó có một cuộc là của Lâm Thâm gọi tới, lúc 2 giờ chiều. Những cuộc gọi khác đều là từ mẹ già ở bên đại dương xa xôi kia của cô gọi tới.

Lâm Thâm...

Nhìn thấy tên của anh, ánh mắt cô hơi dừng lại, sau đó cô mới hít sâu một hơi, mở khóa màn hình, ấn nút gọi.

Điện thoại kết nối rất nhanh, bên đó “Alo?” một tiếng, như thời gian lướt qua, bay tới từ phương xa, đã lâu như vậy.

Hứa Viên hé miệng, không lên tiếng.

“Hứa Viên?” Lâm Thâm đợi một lát, không nghe thấy cô nói, mở miệng hỏi.

Hứa Viên nắm di động thật chặt, ho khan một tiếng, cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên yếu ớt, “Em bị cảm, ngủ quên mất. Cái đó... Buổi đầu đầu chiều nay...”

“Thông qua rồi!” Lâm Thâm trả lời.

Hứa Viên thở dài nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi khắp khắp, “Minh anh đi à?”

Lâm Thâm “ừ” một tiếng.

“Em xin lỗi, lần sau em...” Hứa Viên có phần áy náy, cô chưa từng bỏ mặc dự án như vậy.

“Sắp tới không nhận dự án nữa, em bị cảm thì nghỉ ngơi nhiều vào, anh còn có chuyện, cúp máy trước.” Lâm Thâm nói xong, treo điện thoại.

Hứa Viên cảm di động ngẩn người, sắp tới không nhận dự án? Là bởi anh phải tốt nghiệp, bắt đầu chuẩn bị bảo vệ luận văn tốt nghiệp sao?

Cô cào cào tóc, ném di động, vào toilet.

Tắm tấp một lát, cô mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng đầu vẫn hơi đau, cô đập đập đầu vào gương, bỗng nhiên nhớ ra hôm qua vốn cô đã không chế từ lượng, không quá say, không đến mức ngủ quên, hình như có người ép cô uống một ly rượu cực cay, cô mới say hoàn toàn.

Đầu hơi đau, nhớ được không nhiều, mơ hồ nhớ được một khuôn mặt vô cùng đẹp trai.

Một lát sau, cô không cố nghĩ nữa, trở về phòng, mặc quần áo, lúc cầm di động lần nữa, phát hiện bên gối có một chiếc cúc áo in hoa văn mạ vàng, cô vươn tay cầm lên, nhìn một lát, mơ hồ có chút ấn tượng, vừa cúi gập định ném đi, bỗng nhiên cô thu tay lại, cầm nó ra khỏi phòng.

Đi đến góc cầu thang, cô hơi dừng bước, nhìn qua, mặt đất sạch sẽ, không còn dấu vết gì, cô đi xuống tầng.

Còn chưa đến đêm, ngoại trừ nhân viên thì quán bar không có khách.

Hứa Viên đi đến quầy bar, ngồi xuống, có người lập tức đưa tin, “Chị Đinh Đinh vẫn còn đang ngủ, bọn em còn cược xem hai chị ai dậy trước đây, hôm qua sau khi chị đi, chị Đinh Đinh nhảy xong thì uống không ít.”

Hứa Viên cười nhẹ, tìm người lấy một ly nước ấm, uống một ngụm, lơ đãng hỏi: “Hôm qua ngoại trừ hai bọn chị ở phía sau, còn ai cũng ở đó nữa?”

Người nọ chớp chớp mắt, “Chị nói Tô thiếu ạ? Hôm qua anh ấy cũng ở phía sau.”

“Tô thiếu?” Hứa Viên nhíu mày, “Tô thiếu nào?”

“Tô thiếu của Vân Thiên đấy ạ!” Người nọ nhìn cô, “Chị Viên Viên, không phải chị không biết anh ấy về nước để tiếp nhận Vân Thiên chứ?”

Hứa Viên “à” một tiếng, bỗng mở to hai mắt, “Cậu nói chính là Tô Huyền?”

“Chính là anh ấy ạ!”

Hứa Viên lắc ly nước, đột nhiên khó hiểu, “Tôi và anh ta có thù à?”

Người nọ nhìn cô với ánh mắt kì lạ, “Chị Viên Viên, sao thế ạ? Chị đắc tội anh ấy sao? Sáng sớm hôm nay anh ấy đã rời đi rồi.”

Hứa Viên tu nước ừng ực, sau đó đặt cách ly nước xuống, “Anh ta đắc tội tôi!” Dứt lời, cô cầm túi rời khỏi quán bar.

Cho đến khi về đến trường, Hứa Viên vẫn không nghĩ ra mình đắc tội Tô Huyền chỗ nào.

Tô Huyền, cho dù với những người sống đầy đủ sung túc lớn lên thuận buồm xuôi gió như cô và Tôn Phẩm Đình, cũng là một truyền thuyết.

Nghe nói 25 tuổi anh ta liền có được học vị tiến sĩ tài chính học và luật học, cùng với thạc sĩ tâm lý học của Đại học Cambridge (Anh Quốc), lúc ở trong trường đã tự thành lập một công ty làm về sát nhập và tái cơ cấu tài chính, giúp rất nhiều tập đoàn đa quốc gia lớn làm sát nhập và tái cơ cấu, tiếng tăm ở nước ngoài rất vang dội. Không dựa vào Tô Thị, tự tạo nên danh tiếng của công ty. Rất nhiều người đều nói anh ta sẽ ở nước ngoài không trở về, Vân Thiên sẽ chọn người thừa kế khác, nhưng không ngờ hai tháng trước, anh ta đột nhiên về nước tiếp nhận Vân Thiên.

Hai tháng này, tin tức về anh ta chính là từng đợt sóng vỗ vào tầm mắt mọi người.

Dù Hứa Viên có bận hơn nữa thì đương nhiên cũng biết anh ta đã về nước.

Có điều, cô thế nào cũng không ngờ tới, hôm qua người đàn ông trẻ đến khó mà tưởng tượng kia lại là anh ta! Tiếc là lúc ấy cô đã uống nhiều, nếu như...

“Cô gái à, tới rồi!” Sau khi dừng xe lại, tài xế taxi gõ gõ cửa ngăn cách ở phía sau.

Hứa Viên nhìn thoáng ra bên ngoài, ngừng suy nghĩ, trả tiền, xuống xe.

Uống rượu đúng là không ổn mà, cô day day trán, đi về phía kí túc xá.

Mới đi được mấy bước, phía sau có người gọi: “Hứa Viên!”

Hứa Viên quay đầu lại nhìn, không nhìn thấy người quen, cô tiếp tục đi về phía trước.

“Hứa Viên!” Người đó lại gọi một tiếng.

Hứa Viên dừng bước, lúc này một nam sinh từ bên đường phía xa xa chạy tới, đợi cậu ta tới gần, cô mới nhận ra đó là nam sinh hôm qua gọi Lâm Thâm ở dưới cửa kí túc xá.

Cảnh tượng ngày hôm qua dường như lại tràn về trước mắt một lần nữa, khiến cô mãi mãi cũng không sẵn lòng nhớ tới.

Nam sinh đó hình như cũng vừa trở về từ bên ngoài, trên vai đeo balo, bởi vì chạy quá nhanh, đến trước mặt Hứa Viên thì thở dốc một lát, rồi mới nhìn cô mở miệng hỏi: “Hôm qua tôi muốn nói xin lỗi cậu, quả thực là...”

“Hôm qua? Chuyện gì?” Hứa Viên giả vờ không hiểu.

Nam sinh đó nhất thời xấu hổ, “Hôm qua... Ừm... Cậu và Lâm Thâm...”

Hứa Viên đột nhiên nở nụ cười, “Bạn học à, bạn và Lâm Thâm rất thân sao?”

Nam sinh đó nhúc nhích, “Kí túc của bọn tôi cạnh nhau, thường xuyên trêu đùa, Lâm Thâm không quá thích nói đùa, bọn tôi...”

Hứa Viên không đợi cậu ta nói xong, xoay người rời đi.

Nam sinh đó hơi sững sốt, lập tức đuổi kịp cô, “Cậu còn chưa biết tôi tên là gì nhỉ? Tôi tên là Triệu Dương.”

Hứa Viên không nói gì, chỉ một mực bước về phía trước.

“Cái đó, Hứa Viên, cậu... Có phải cậu vẫn chưa có bạn trai đúng không?” Triệu Dương vừa đi, vừa căng thẳng xoắn xuýt tay, thấy cô vẫn không đáp lại, cậu ta cố lấy dũng khí, “Tôi... Tôi muốn làm bạn trai của cậu!”

Hứa Viên đột ngột dừng lại.

Triệu Dương cũng lập tức dừng lại, nhìn cô, mặt đỏ ửng, thử hỏi: “Có thể không?”

Hứa Viên khẽ nheo mắt, đánh giá Triệu Dương, đáng vẻ cũng không tệ lắm, “Không phải cậu có bạn gái rồi à?”

“Cậu nói cô gái ngày hôm qua?” Triệu Dương lắc đầu, “Cô ấy không phải, cô ấy là đồng hương của tôi, bọn tôi đến từ cùng một nơi, thỉnh thoảng chăm sóc nhau một chút, hôm qua quá muộn, tôi đưa cô ấy về.”

Hứa Viên “ờ” một tiếng, hình như cô đã chạm mặt cậu ta ở trước cửa kí túc xá nhiều lần thì phải? Chỉ là thỉnh thoảng chăm sóc một chút? Cô phát phát tay với cậu ta, “Xin lỗi nhé, tôi có bạn trai rồi.”

Triệu Dương mở to mắt, “Không phải Lâm Thâm nói...”

Hứa Viên “ha” một tiếng, nhìn Triệu Dương giống như nhìn một người ngớ ngẩn, “Lâm Thâm nói tôi không phải bạn gái anh ấy chứ không nói tôi không có bạn trai!”

Triệu Dương biến sắc, ngẫm nghĩ, lại không quá tin, “Cậu thực sự có bạn trai rồi? Anh ta là người trong trường mình hả?”

“Việc gì tôi phải nói với cậu!” Hứa Viên xoay người đi về phía trước.

“Cậu không nói với tôi, tôi sẽ coi như cậu đang lừa tôi, không muốn cho tôi theo đuổi cậu.” Triệu Dương ngăn Hứa Viên lại, thành khẩn nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt vô cùng chân thành, “Tôi đã sớm thích...”

“Triệu Dương!” Phía sau bỗng có một giọng nữ lạnh lạnh vang lên.

Triệu Dương quay đầu nhìn, đột nhiên hơi kinh ngạc, “Lâm Thâm?”

Hứa Viên nghe thấy cái tên đó, bước chân dừng lại, chậm rãi quay đầu, chỉ thấy một chiếc taxi dừng ở nơi vừa rồi cô xuống xe, từ trên xe đi xuống là một nam một nữ. Người nam đúng là Lâm Thâm, còn người nữ thì cô cũng quen, hoa khôi Trình Nghiên Nghiên của Học viện Ngoại ngữ.

Người vừa gọi Triệu Dương đương nhiên là Trình Nghiên Nghiên.

Một người là người tài đứng thứ nhất Học viện Thương mại, một người là đóa hoa kiều diễm nhất Học viện Ngoại ngữ.

Sao họ lại cùng xuống từ một chiếc taxi?

Cuộc điện thoại trước đó, Lâm Thâm nói có chuyện, chuyện của anh chính là Trình Nghiên Nghiên?

Cô thu hồi tầm mắt, rũ mi, nhìn xuống nền gạch dưới đất. Nghĩ xem nếu bây giờ cô vứt hết mặt mũi giả vờ như không phát hiện hai người đó rồi quay về kí túc xá thì sẽ thế nào? Cứ rời khỏi như vậy không phải là phong cách của cô, nhưng chờ ở đây, lại cảm thấy gãi dưới chân không phải gạch, giống như chiếc lưới kim vậy.

Động tác xuống xe của Lâm Thâm hơi khựng lại, rồi anh nâng bước đi về phía bên này.

Trình Nghiên Nghiên mặc chiếc váy liền màu hồng phấn, đi giày cao gót, đang đi tới cùng Lâm Thâm, xa xa chính là một bức tranh phong cảnh mỹ lệ.

Không bao lâu, hai người đó đã đi tới trước mặt.

“Ồ, không phải Hứa Viên sao?” Trình Nghiên Nghiên lập tức nở nụ cười, nồng nhiệt nhìn Triệu Dương, “Tôi tưởng Triệu đại soái ca quán lấy người đẹp nào nữa cơ? Hóa ra là Hứa Viên. Rất nhiều chị em Học viện Ngoại ngữ chúng ta không tìm được bạn trai, nước phù sa như cậu sao lại chảy ra ruộng ngoài thế?”

Triệu Dương nhất thời hơi vô thố, nhìn thoáng qua Hứa Viên, thấy cô không có động tĩnh, cậu ta cười nhẹ, phản bác, “Trình đại mỹ nữ, cậu ít nói tôi thôi, cậu là đóa hoa của Học viện Ngoại ngữ chúng ta, cậu cũng không ở yên trong học viện chúng ta mà lại chạy ra bên ngoài, tôi thế này không phải là học theo cậu à?”

Trình Nghiên Nghiên trừng mắt nhìn cậu ta, “Tôi chạy ra bên ngoài ở đâu hả? Đến giờ tôi còn chưa có bạn trai đấy!”

Triệu Dương “ồ” một tiếng, “Trước giờ tầm mắt của Trình đại mỹ nữ cao đến tận đỉnh mà!” Dứt lời, cậu ta đảo mắt nhìn Lâm Thâm, hỏi thăm dò: “Cậu nói cậu không chạy ra bên ngoài, nhưng mà Lâm Thâm cũng không phải người của Học viện Ngoại ngữ chúng ta. Hai người hiện giờ thế này là...”

Trình Nghiên Nghiên lập tức đỏ mặt.

Hứa Viên ngẩng đầu, nhìn thấy Trình Nghiên Nghiên sóng mắt lay động, cô lập tức quay mặt qua một bên.

Lúc này Lâm Thâm đi đến trước mặt Hứa Viên, “Bị cảm sao không nghỉ ngơi ở kí túc xá?”

Hứa Viên nghĩ quả nhiên không thể nói dối, gấp ngay mặt luôn thế này, cô ho khan một tiếng, gãi gãi đầu, “Đờ nhiều rồi.”

“Cậu bị cảm?” Triệu Dương xoay người, đánh giá Hứa Viên tỉ mỉ, bởi vì đêm qua say quá, giọng nói của cô hơi khàn, sắc mặt cũng không quá dễ coi. Cho nên, thoát nhìn thật sự giống như bị cảm. Cậu ta lập tức nện nện vào đầu, “Xin lỗi, không nhìn ra cậu bị cảm, lại còn cứ ngăn cậu lại để nói chuyện nữa, cái đó, tôi đưa cậu về kí túc xá nhé!”

Hứa Viên lắc đầu.

Triệu Dương hai lần ba lượt bị cô từ chối, hơi sượng mặt, quay đầu qua hỏi Lâm Thâm: “Lâm Thâm, hôm qua cậu nói Hứa Viên không phải bạn gái cậu, có phải sự thật không?”

Lâm Thâm nhìn về phía Triệu Dương, không nói chuyện.

“Có phải không hả? Hay là hôm qua tôi nghe nhầm rồi?” Triệu Dương đuổi theo hỏi.

Trình Nghiên Nghiên bỗng mở miệng, “Em cũng tò mò lắm, trường mình một mực truyền tin, nói bạn gái Lâm Thâm là Hứa Viên...”

“Không phải!” Lâm Thâm lắc đầu.

Đáy lòng Hứa Viên trùng xuống, Triệu Dương truy vấn hai lần, anh cũng không mở miệng, Trình Nghiên Nghiên vừa mới nói chuyện, anh liền lập tức phủ nhận. Anh thích Trình Nghiên Nghiên? Cho nên, sợ người ta hiểu lầm?

Có lẽ vì đã bị phủ nhận một lần, cho nên, lúc này ngược lại cô không đau nhức lớn như vậy nữa.

Cô đối với Lâm Thâm, có lẽ từ trước tới giờ không có thích, chính là như Tôn Phàm Đình nói, chỉ là cô có thể giúp anh, cô có chút tác dụng mà thôi.

“Tôi đã nói lỡ tai tôi vẫn rất tốt mà, không nghe sai.” Triệu Dương thở nhẹ nhõm, “Tôi vẫn luôn thích Hứa Viên, nhưng nghĩ hai người... Cho nên, không theo đuổi cô ấy. Hôm nay vừa khéo gặp nhau, tôi liền muốn theo đuổi cô ấy. Nhưng Hứa Viên lại nói với tôi, nói cô ấy có bạn trai rồi. Nếu không phải cậu, cậu có biết bạn trai cô ấy là ai không?”

“Có bạn trai rồi?” Lâm Thâm nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên muốn đá Triệu Dương một cước cho chết luôn.

“Hứa Viên, ngay cả Lâm Thâm cậu cũng không vừa mắt? Là kiểu bạn trai thế nào vậy? Là người trong trường chúng ta à?” Trình Nghiên Nghiên nghe câu phủ nhận từ Lâm Thâm, mặt mũi bừng sáng, cảm giác vui mừng từ trong lòng xuyên thủng ra ngoài mặt, khiến cho khuôn mặt cô ta nhìn càng thêm rạng rỡ.

Tay cầm túi của Hứa Viên nắm chặt, quơ được chiếc cúc áo đó, cô bỗng nhiên đứng thẳng người, chống lại gương mặt tươi cười của Trình Nghiên Nghiên, cô hít sâu một hơi, lắc đầu, “Anh ấy không phải người trong trường chúng ta.”

“Thì ra không phải người trong trường mình, khó trách chưa từng nghe nói.” Trình Nghiên Nghiên cười thân thiết thêm mấy phần, “Sao chưa từng thấy anh ấy đến trường mình vậy?”

“Anh ta là ai?” Triệu Dương đuổi theo hỏi.

Hứa Viên nhìn Lâm Thâm, thấy sắc mặt anh như bình thường, không mấy may dao động, chỉ có thực sự không để tâm, mới có thể không màng chuyện cô có bạn trai hay không nhỉ! Cô cảm thấy nhất thời trống hoác một hồi, thần sắc như thường trả lời: “Anh ấy tên Tô Huyền!”

“Tô Huyền?” Giọng nói của Triệu Dương lên rất cao.

“Tô Huyền... Cái tên này sao quen tai vậy nhỉ?” Trình Nghiên Nghiên nghi hoặc hỏi Lâm Thâm.

Lâm Thâm bước về phía trước mấy bước, bóng râm bỗng bao Hứa Viên lại, giọng nói anh hơi trầm xuống, “Em nói chính là Tô Huyền? Tô Huyền của Vân Thiên?”

“Đúng vậy!” Hứa Viên lùi về phía sau mấy bước, cố gắng khiến mình mang ngữ điệu vui vẻ, ánh mắt long lanh sáng ngời, “Chính là anh ấy!”

“Hôm qua em nói xem mặt...” Lâm Thâm nhìn cô chăm chăm.

“Chính là cùng anh ấy.” Hứa Viên gật đầu.

“Tô Huyền của Vân Thiên? Sao có thể chứ?” Trình Nghiên Nghiên há miệng, gần như thét chói tai, không dám tin nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên cắn chặt răng, lấy từ trong túi ra chiếc cúc áo, nắm trong tay, “Đây là chiếc cúc áo thứ hai trên áo sơ mi của anh ấy... Quà tặng cho em”

Lâm Thâm biến sắc.

Hứa Viên từ từ thả chiếc cúc áo vào lại trong túi, lại ngẩng đầu, nhìn Triệu Dương, “Bây giờ cậu biết tôi có bạn trai rồi chứ?” Dứt lời, cô cười cười với Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên, “Em bị cảm, không quá thoải mái, về kí túc xá trước, mấy người cứ trò chuyện.”

Không đợi họ nói gì thêm, cô xoay người đi về phía kí túc xá.

Hận rằng kí túc xá không ở ngay trước mắt, hận không thể lập tức lên lầu.

Tô Huyền vô duyên vô cớ trút cho cô một ly rượu, cô vu oan anh ta sau lưng một chút, hẳn là không quá đáng nhì!

Huống hồ, ai lại chạy tới Vân Thiên hỏi Tô Huyền có phải bạn trai của cô không, có phải cô đang nói dối không làm gì?

Nếu Lâm Thâm nói cô không phải bạn gái anh, vậy thì bạn trai cô là Tô Huyền, có liên quan gì?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Vốn Tưởng Rằng Chỉ Thiếu Một Bước

Trước khi về đến kí túc xá, Hứa Viên vẫn không quay đầu lại.

Lần đầu tiên cô xoay người trước mặt Lâm Thâm, nước mắt gần như tràn mi ngay khoảnh khắc cô xoay người, nhưng vẫn bị cô cố gắng kìm xuống.

Tuy thích Lâm Thâm, nhưng cô cũng có tự tôn.

Đờ đẫn đi về kí túc xá, đẩy cửa, cửa không khóa, hơi nhẹ chút là đã mở ra được, giây phút cửa mở ra, cô nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc thút thút, nhất thời sững sờ.

Đã tới sẩm tối, tất cả kí túc xá gần như đều đã sáng đèn, mà bên trong phòng cô lại không bật đèn, ánh sáng vô cùng mờ tối, có một người nằm sấp trên chiếc giường gần cửa sổ, tiếng khóc phát ra từ nơi đó.

Kí túc vốn có bốn người ở, hiện giờ chỉ có một người, là bạn cùng phòng kí túc của cô – Trương Hiểu Văn.

Hứa Viên khựng lại ở cửa một lát, hơi do dự, cô đóng cửa lại, bật đèn lên, đi qua, gọi khẽ: “Tiểu Văn?”

Tiếng khóc của Trương Hiểu Văn hơi ngừng lại, rồi cô ấy ấy lại đau lòng khóc nức lên.

Hứa Viên nhìn cô ấy một lát, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Trương Hiểu Văn nằm sấp lắc đầu, giọng nghẹn ngào, “Hứa Viên, bà đừng lo cho tôi, tôi chỉ muốn khóc thôi, bà cần làm gì thì cứ làm đi!”

Hứa Viên gật gù đầu, đều là người trưởng thành rồi, đâu ai không có chuyện đau lòng muốn khóc một chút? Chuyện đau lòng của cô chưa chắc đã nhỏ hơn chuyện của cô ấy, cô cũng không có tâm tình an ủi người khác, cô xoay người đi đến giường mình.

Dù đã ngủ trên giường lớn ở hội quán một ngày một đêm, nhưng cô vẫn nằm lên giường.

Nghe tiếng khóc đứt quãng của Tiểu Văn, tâm tình của cô lại cực kì bình tĩnh.

Lúc thích Lâm Thâm, cô mới vào đại học, không biết tình yêu là tư vị gì, qua ba năm, đến gần anh, ở cạnh anh, đi bên anh từng bước từng bước một, tuy không trở thành bạn bè không có gì không nói với nhau, nhưng có sự ảm ý mà người khác không thể so cùng được. Tin đồn về hai người trong trường, anh không bận tâm, cô cũng vờ như không biết, vốn nghĩ rằng chỉ thiếu một bước.

Chỉ thiếu một bước!

Đáng tiếc, một bước này cũng như lên trời.

Hiện giờ, xem ra một bước này mãi mãi cũng không vượt qua nổi!

Anh đào một hố sâu, cô lại đào một hố sâu khác.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Văn không khóc nữa, đột nhiên mở miệng: “Hứa Viên, ngày mai cùng tôi đến bệnh viện nhé!”

“Bà ốm à?” Hứa Viên nghiêng đầu nhìn cô ấy.

Tiểu Văn ngồi dậy, lau khô nước mắt, lắc đầu, “Không phải, tôi mang thai rồi!”

Hứa Viên cả kinh, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, nhưng nhìn thấy đôi mắt khóc đến đỏ ngầu sưng húp và tuyệt vọng của Tiểu Văn, cuối cùng cô không đứng dậy, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Hà Đào đâu?”

Tiểu Văn không lên tiếng.

Hứa Viên ngẫm nghĩ, nói khẽ: “Bà và Hà Đào từ cấp ba đến giờ vẫn luôn tốt đẹp, thật ra, bây giờ năm ba rồi, nghe nói gia cảnh của Hà Đào không tồi, nếu bà học thêm một năm, hoàn toàn có thể cùng anh ta...”

“Anh ấy chuẩn bị xuất ngoại rồi!” Tiểu Văn ngắt lời cô.

Hứa Viên nhất thời á khẩu.

Tiểu Văn cười lạnh, “Bà cũng biết mà, điều kiện gia đình tôi không tốt, tôi lại không có khả năng xuất ngoại, mà bây giờ anh ấy vẫn còn tiêu tiền của bố mẹ, nhà anh ấy tôi đến hai lần rồi, bố mẹ anh ấy đối xử với tôi không nóng không lạnh, có thể thấy được là cũng không thích tôi. Hà Đào nói muốn dẫn tôi ra nước ngoài, nhưng tôi nhìn ra được anh ấy rất khó xử, nhà anh ấy chắc chắn sẽ không cấp dưỡng cho một người là anh ấy rồi còn kèm thêm tôi nữa, huống chi anh ấy còn có một em trai, tiền không thể để một mình anh ấy dùng hết được.”

Hứa Viên trầm mặc.

Tiểu Văn cắn môi, tiếp tục nói: “Vốn là không môn đăng hộ đối, nếu tôi cưỡng ép Hà Đào đưa tôi theo, anh ấy chỉ có thể về nhà đấu tranh với bố mẹ, cho dù cuối cùng bố mẹ anh ấy không lay chuyển được anh ấy, anh ấy thành công đưa tôi theo, nhưng sau này tôi lấy anh ấy thế nào được? Cả đời này của tôi, chẳng phải đều phải nhìn sắc mặt của bố mẹ anh ấy sao? Con người đều cần mặt mũi, tôi vẫn chưa đến mức không biết xấu hổ như thế.”

Hứa Viên thở dài, không thể không thừa nhận, cô ấy nói đúng, “Vậy Hà Đào thì sao? Anh ta biết bà mang thai không?”

“Không biết!” Tiểu Văn lắc đầu, “Tôi không định nói cho anh ấy biết.”

“Sao bà lại không nói cho anh ta biết? Có lẽ sau khi biết, anh ta sẽ không xuất ngoại nữa, dù sao bà mang thai cũng không phải chuyện của một người.” Hứa Viên nhớ đến bố mẹ quanh năm ở nước ngoài của mình, cảm khái, “Thật ra xuất ngoại cũng chẳng có gì hay cả, chúng ta sinh ra lớn lên ở trong nước, thức ăn bên ngoài ăn cũng không quá quen.”

“Xã hội này, ai ai cũng muốn ra nước ngoài học sâu thêm, mạ một lớp vàng, rồi về nước phát triển, công ti lớn đều có thể xem trọng, có tiền đồ hơn rất nhiều so với những người học trong nước ra ngoài tìm việc như chúng ta.” Tiểu Văn nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, “Bố mẹ Hà Đào vẫn muốn để anh ấy ra nước ngoài, bản thân anh ấy cũng muốn xuất ngoại. Không thể bởi vì tình yêu, bảo anh ấy từ bỏ được! Như thế thì sau này anh ấy có thể đảm bảo rằng sẽ không oán trách tôi sao?”

Hứa Viên nghe vậy thì có chút phiền muộn, “Tình yêu đúng là phiền phức!”

Bố mẹ cô vẫn muốn đưa cô ra nước ngoài học, cô vẫn không muốn đi, có lẽ hơn phân nửa nguyên nhân là bởi Lâm Thâm nhi!

Bản thân mình không muốn đi, mà có người muốn đi lại không được.

Tiểu Văn vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đâu chỉ là phiền phức chứ?”

“Anh ta xuất ngoại mấy năm, nếu không thể đi cùng, vậy thì bà phải làm sao?” Hứa Viên cảm thấy, ba năm nay, rất nhiều lúc, cô hâm mộ Tiểu Văn, ở bên bạn trai từ thời cấp ba, thi đại học vào cùng một trường, đáng vẻ bạn trai cô ấy không tồi, cô ấy cũng rất xinh đẹp, hiện giờ tình cảm đã năm sáu năm rồi, bắt đầu từ ngày nhập học đầu tiên, hai người họ đã cùng đi căng-tin ăn cơm, cùng tự học, cùng đi chơi. So với cô và Lâm Thâm thì khác hoàn toàn.

“Có thể làm thế nào được? Chia tay thôi!” Tiểu Văn lại nằm trở về giường.

Hứa Viên không nói gì.

Cô muốn nói, tình cảm đã năm sáu năm, nói chia tay liền chia tay sao? Nhưng ngẫm lại, không chia tay thì làm gì?

Bạn trai cô ấy xuất ngoại ít nhất cũng phải ba bốn năm nhì!

Cho dù cô ấy có thể chờ, nhưng Hà Đào ở nước ngoài chịu được cô đơn không? Cho dù chịu được cô đơn, nhưng sau khi về nước, ở giữa hai người, vẫn có rất nhiều vấn đề, trong đó bao gồm sự chênh lệch bằng cấp.

“Ngày mai là chủ nhật, không cần đi học.” Giọng nói của Tiểu Văn rất thấp, “Viên Viên, chuyện này tôi chỉ nói cho mình bà biết, tẹo nữa hai người kia về, bà cũng đừng nói ra, tôi không muốn ồn ào đến ai ai cũng biết.”

Tuy ở đại học được tự do yêu đương, cởi mở với sinh viên, nhưng dù sao phá thai cũng không phải chuyện vinh quang gì!

Hai người khác cùng phòng kí túc, một người là Tiểu Thu, một người là Lam Lam. Tiểu Thu là một người to mồm, Lam Lam thì không tìm không phổi không cần thận, nếu hai người đó đều biết, không chừng vô tình tiết lộ hết mất.

“Ừ!” Hứa Viên gật đầu.

Hai người không nói gì nữa, kí túc yên ắng.

Lúc trời hoàn toàn tối đen, ngoài cửa phòng vang vọng tiếng cười nói, sau đó, cửa bị đẩy ra, Tiểu Thu và Lam Lam mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào.

Hai người vừa vào, liền gọi to với hai người trên giường, “Hai con heo lười, mau dậy đi!”

Hứa Viên lật người xem thường, còn chưa ngủ, dậy cái gì? Lại nói, cô lười ngày nào chứ?

“Ồ? Hai bà sao thế? Giống như cương thi ấy nhỉ!” Tiểu Thu vút túi lên bàn học, nhìn hai người, vươn tay chỉ Tiểu Văn, “Vừa nhìn đã thấy là bà mới khóc xong rồi, cãi nhau với Hà Đào hả?” Sau đó cô nàng quay đầu lại chỉ Hứa Viên, “Tuần này bà lại không về nhà à? Lại giúp Lâm Thâm nhà bà đi làm thuê?”

“Thối mồm!” Hứa Viên ngồi dậy, cố gắng để mình ôn hòa như bình thường, nhìn chằm chằm vào túi đồ hai cô nàng đó mua, “Hai vị thí chủ mua thứ gì ngon thế? Tôi còn chưa ăn cơm đấy, bố thí chút cho tiểu nhân đi!”

“Lâm Thâm nhà người không cho người ăn cơm à?” Lam Lam nhất thời kêu quái lạ, “Sao anh ta có thể ngược đãi bà vậy chứ?”

Hứa Viên đau đầu, nghiêm mặt, “Ai nói Lâm Thâm là của nhà tôi? Anh ấy không phải bạn trai tôi, tôi không phải bạn gái anh ấy, việc gì người ta phải lo cho chuyện cơm nước của tôi?”

Lam Lam xì một tiếng, “Hai người bọn bà cũng đã được ba năm rồi, còn thiếu một lớp cửa giấy, lại luôn không đâm qua, có ý gì thế hả! Người quen bà và Lâm Thâm trong trường mình, có ai không cảm thấy hai người bọn bà là bạn trai bạn gái? Bao nhiêu người ngắm trộm bà, muốn theo đuổi bà, lại e ngại Lâm Thâm, sau khi ngắm nghĩ thì đều lặng lẽ biến luôn. Bây giờ hai người bọn bà không phải, thế thì sớm muộn cũng phải.”

Hứa Viên nhất thời đau âm ỉ, có chút xé tim xé phổi, “Bây giờ không phải, sớm muộn cũng không phải.”

“Ồ ho?” Lam Lam đi tới với vẻ quái lạ, nhìn chằm chằm mặt Hứa Viên, “Sao thế? Mọi khi nhắc tới Lâm Thâm, bà đầu thế này, bà cũng cãi nhau với Lâm Thâm à?”

“Rốt cuộc bà có mua gì ăn được không? Tôi đang đói!” Hứa Viên không muốn để hai cô nàng tìm hiểu sâu thêm, nhảy xuống giường.

Lam Lam bĩu môi, ném một túi cho Hứa Viên, “Mua bánh mì, giấm bông, sữa chua, rau tra (một loại rau ngâm), khoai tây chiên, nhiều thứ lắm, bà tự chọn đi!”

Hứa Viên nhận túi, lục lọi.

“May là bọn tôi về cứu vớt bà đấy, nếu không mai Lâm đại tài tử tìm bà đi làm, bà đã là một cảnh liễu khô rồi.” Lam Lam nói xong, lại hỏi Tiểu Văn, “Bà ăn cơm chưa?”

“Tôi không có khẩu vị, không ăn đâu.” Tiểu Văn vươn tay túm chăn kéo lên che kín đầu.

Lam Lam chớp chớp mắt, dùng mắt hỏi Hứa Viên.

Hứa Viên lấy một chiếc bánh mì ra, lại lấy một túi rau tra, rồi lấy thêm một hộp sữa chua, tỏ vẻ không biết lác đầu.

“Chỗ tôi còn có đùi gà nữa này!” Tiểu Thu ném một túi to đến.

Hứa Viên cũng không khách khí đón lấy, từ tối qua đến giờ, cô căn bản chưa ăn gì, cái bụng cũng không để ý đến chuyện tâm tình cô có tốt hay không, đã kháng nghị rồi, nhưng cô lại không muốn đến căng-tin, chỉ có thể cố gì ăn vậy.

“Hôm nay đi dạo phố cả ngày, mệt kinh, ngày mai sao đi leo núi được đây!” Lam Lam ngồi trên giường, ôm chân đấm đấm, “Tiểu Thu, nếu không thì mai bọn mình không đi nữa nhé!”

“Sao vậy được? Đã đồng ý rồi, đột nhiên lại đổi ý, sau này có hoạt động, ai còn đưa hai đứa mình theo nữa.” Tiểu Thu lắc đầu, cũng ôm chân ngồi trên giường bóp bóp nắn nắn, oán giận Lam Lam, “Còn không phải đều tại bà à, đã đòi mua quần áo rồi, mua quần áo xong lại mua giày, mua giày xong lại

mua đồ ăn, chân đi đến hồng rồi.”

“Tôi như thế không phải là làm đẹp một chút để tìm được bạn trai sao? Không chừng mai tôi gặp được chân mệnh thiên tử của tôi đấy!”

“Vậy càng nên đi còn gì! Nghe nói có mấy anh đẹp trai độc thân đó!”

“Thật không? Vậy tôi nhanh chóng đi tắm rửa đây, rồi về ngủ một giấc thật ngon, mai dậy sớm chút.” Lam Lam như không còn đau chân nữa, quơ quào thu dọn đồ, vội vàng ra cửa, chạy đến phía phòng tắm.

Tiểu Thu cũng nhảy xuống giường, cảm thứ này thứ nọ, vừa hô “đội tôi”, vừa đuổi theo.

Tuy trong từng phòng kí túc đều có phòng tắm, nhưng phòng tắm tập thể có người chà lưng và người mát xa, hai cô nàng ấy chạy đến đó.

Kí túc xá lại yên tĩnh trở lại, Hứa Viên bỏ chiếc bánh mì đã ăn được một nửa xuống, lại nằm lại trên giường.

Ngày mai hai người kia đi sớm lại càng tốt, cô có thể cùng Tiểu Văn đến bệnh viện.

Cô nằm xuống không bao lâu, bỗng nhiên Lam Lam lại đẩy cửa phòng ra, chạy bình bịch đến trước mặt Hứa Viên, “Viên Viên, Khương Mông phòng bên nói Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên yêu nhau, thật không?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Quả Nhiên Không Thể Nói Dối

Đại não Hứa Viên đùng một tiếng, cô nhất thời cảm thấy trước mắt mình biến thành màu đen.

Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên yêu nhau?

Hai người họ yêu nhau?

“Này, rốt cuộc có phải không? Nếu hai người họ yêu nhau, vậy bà và Lâm Thâm thì sao?” Lam Lam lay lay bả vai Hứa Viên.

Hứa Viên gắng gượng định thần, đẩy Lam Lam ra, cả người không có sức lực, lắc đầu, “Chắc là thật đấy! Tôi cũng không biết nữa.”

“Vậy còn bà? Không phải bà và Lâm Thâm mới là một đôi sao? Trình Nghiên Nghiên là cái củ hành nào chứ!” Lam Lam gấp gấp, “Khương Mông nói đầu ra đấy, nói forum trường có người đăng hình hai người đó, đi đứng gần gũi, nói là yêu nhau, đây là chuyện từ lúc nào chứ hả! Sao bà có thể không biết được?”

Hứa Viên cũng muốn biết đó là chuyện khi nào, lắc đầu, “Tôi cũng vừa mới biết.”

“Bà...” Lam Lam trừng mắt nhìn cô, dường như cuối cùng cũng hiểu được hôm nay sao cô lại có dáng vẻ này, nhất thời tức giận không thôi, “Ba năm nay, bà thế nào với Lâm Thâm, bọn tôi có mắt, bọn tôi đều thấy rõ, sao anh ta có thể vong ân phụ nghĩa như thế chứ?”

“Viên Viên, Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên thật sự yêu nhau sao?” Tiểu Văn ngồi dậy từ trên giường, nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên không chịu nổi nhất là ánh mắt quan tâm thế này, cô đỡ trán, “Thích không thể cưỡng cầu, người ta chỉ không thích tôi thôi, thích người khác thì cũng không tính là vong ân phụ nghĩa, tôi làm việc cho anh ấy, cũng có lấy tiền công mà.”

“Chút tiền công bà cảm về đó không tương ứng với những gì bà đã trả giá!” Lam Lam tức giận, túm Hứa Viên, “Đi, tôi với bà đi hỏi Lâm Thâm. Có ai như anh ta không hả, hiện giờ sắp tốt nghiệp, muốn bay cao, chẳng lẽ liền muốn bỏ bà? Nhà Trình Nghiên Nghiên có tiền có thế, nhưng bà có tài hoa đó!”

Hứa Viên né được cái kéo tay của cô ấy, “Lam Lam, ngày mai không phải bà muốn đi leo núi à? Mau tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi!”

“Xảy ra chuyện này, sao tôi còn đi leo núi được?” Lam Lam dường như muốn khóc, “Từ lúc bước vào cổng trường này, sau khi bà thích Lâm Thâm, tình yêu của hai người bọn bà chính là mục tiêu của tôi. Tôi sắp không còn mục tiêu rồi, sao còn đi leo núi tìm bạn trai được?”

Vốn tâm tình Hứa Viên cực kém, nghe vậy xong thì cô nhất thời dờ khóc dờ cười, bất đắc dĩ nhìn cô ấy, “Lam Lam, bọn tôi có chỗ nào là tình yêu chứ? Chỉ là tôi yêu đơn phương thôi.”

“Sao có thể được? Rõ ràng Lâm Thâm thích bà mà.” Lam Lam kêu to, “Ba năm nay, bọn bà còn thiếu mỗi bước đâm thủng lớp cửa giấy, luôn như hình với bóng, chỗ nào không phải dáng vẻ của một đôi tình nhân? Lại nói nữa, nguyên nhân là bởi bà chấp nhất thích Lâm Thâm, tôi mới thà thiếu không ầu,

lấy bà làm mục tiêu, chỉ là trước mắt chưa tìm được người phù hợp, vẫn luôn tìm mà thôi.”

“Giống tình nhân, nhưng không phải tình nhân.” Hứa Viên bất đắc dĩ, mà cô còn là đầu sỏ làm chậm chễ chuyện tìm bạn trai của Lam Lam nữa.

“Không được, không thể để anh ta hỏi như vậy được, tôi cùng bà đi tìm Lâm Thâm.” Lam Lam cương quyết túm Hứa Viên, lại gọi Tiểu Văn, “Tiểu Văn, bà cũng đi! Chúng ta cùng đi!”

Tiểu Văn gật đầu, tuy chuyện của mình vẫn còn đang trong cảnh đau lòng, nhưng dường như cô ấy cũng không bận tâm nữa, không nói hai lời liền xuống giường.

Lam Lam thấy Tiểu Văn hòa theo cô ấy, lại cảm thấy quyết định của mình rất đúng, túm chặt Hứa Viên kéo xuống giường, lôi đi.

Hứa Viên đau đầu không thôi, “Mấy bà chừa chút tự tôn cho tôi đi, đi tìm như thế thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Còn cần tự tôn quái gì nữa? Ba năm nay, bà đối với Lâm Thâm biết lạnh biết nóng, làm này làm nọ, cả trường mình, rồi những người quen hai người bọn bà, có ai không nói hai người bọn bà xứng đôi? Bây giờ anh ta nói bỏ bà là bỏ luôn, không thể cho qua như vậy được!” Lam Lam tức mình, “Anh ta tìm ai làm bạn gái thì thôi đi, vậy mà còn tìm Trình Nghiên Nghiên nữa, cái con bé đó ông à ông ọ, giả tạo, mỗi lần nhìn thấy nó là tôi đều muốn nôn.”

Hứa Viên câm nín, “Tôi nhớ rõ bà từng nói cô gái như cô ta mới xem như phụ nữ, như tôi thì không tính mà.”

“Tôi từng nói hả?” Lam Lam dừng bước chân.

“Từng nói!” Hứa Viên khẳng định.

Lam Lam ngẫm nghĩ, đảo trắng mắt, “Con bé đó quả thực giống phụ nữ hơn bà, nhưng không đáng yêu như bà, quá biết diễn.”

“Đàn ông thích là được!” Hứa Viên hơi chán chường.

Lam Lam “phi nhỏ” một tiếng, “Lâm Thâm thích cô ta mới là có mắt như mù, có vàng không cần lại muốn nhặt cục đất.”

Khỏe miệng Hứa Viên giật giật.

“Đừng nhiều lời nữa! Đi!” Lam Lam không cho cô nói thêm, túm Hứa Viên tới cửa.

Hứa Viên nghĩ, thật sự không ổn, hay cô liệu chết bầm khung cửa nhỉ, đã mất mặt bao nhiêu lần rồi, hôm nay vất vả lắm mới hòa nhau một ván, không thể lại đến trước mặt Lâm Thâm mất mặt tiếp được.

Còn chưa hành động, cửa được đẩy ra từ bên ngoài, Tiểu Thu vọt vào, thấy Lam Lam và Hứa Viên dính vào nhau thì hơi sững sốt, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, chỉ vào Hứa Viên kêu to: “Hứa Viên, bạn trai của bà vậy mà không phải là Lâm Thâm? Bà nói xem, sao lại như thế?”

Hứa Viên ai oán, lại thêm chuyện nữa rồi!

“Ố?” Lam Lam ngạc nhiên, “Tiểu Thu, bà đang nói gì thế?”

“Nãy bà chạy nhanh quá, không nghe thấy mấy con bé kia nói đến bạn trai của Hứa Viên.” Tiểu Thu mắt sáng lấp lánh nhìn Hứa Viên, tựa như phát hiện ra một kho báu, “Chuyện khi nào hả? Bà khá lắm, còn gạt bọn tôi nữa.”

Hứa Viên nghĩ liệu trên mặt đất có thể nứt ra một khe hở không, để cho cô chui vào? Hoặc là bây giờ đột nhiên có động đất gì đó đi, để cô chôn mình dưới đất cũng được.

“Bạn trai nào? Không phải nói Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên yêu nhau sao?” Lam Lam buồn bực.

“Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên cái gì! Hai người đó là chuyện tép riu.” Tiểu Thu lắc đầu, “Bà không biết đâu, mấy con bé đó bàn tán, nói bạn trai Hứa Viên vậy mà lại là Tô Huyền, Tô Huyền đó, bà có biết Tô Huyền là ai không?”

Hứa Viên muốn hôn mê bất tỉnh.

“Ai hả?” Lam Lam phối hợp với Tiểu Thu, ngo ngoắt hỏi.

“Bà ngốc à, bà nói xem có mấy Tô Huyền? Đương nhiên là Tô Huyền của Tập đoàn Tài chính Vân Thiên rồi.” Tiểu Thu dí trán Lam Lam.

Lam Lam đột ngột mở to mắt, kêu lên quái dị, “Cái gì? Bà nói Tô Huyền của Vân Thiên là... bạn trai của Viên Viên? Sao có thể?”

“Đúng vậy đó, sao có thể? Tôi cũng thấy không có khả năng! Nhưng mấy con bé đó nói đâu ra đấy, forum trường cũng đã đăng cả rồi.” Tiểu Thu túm Hứa Viên qua một phen, “Ngay cả bọn tôi mà bà cũng giấu? Có phải sợ bọn tôi bắt bà mời khách không hả.”

Hứa Viên cảm thấy đầu sắp nổ tung, quả nhiên không thể vì chút xíu tự tôn kia mà nói dối được mà, hiện giờ quý đến gõ cửa rồi.

“Tô Huyền của Vân Thiên không phải vừa mới về nước hai tháng sao? Sao lại thành bạn trai của Hứa Viên rồi?” Tiểu Văn cũng buồn bực nhìn Hứa Viên.

Ba ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Hứa Viên, bắt Hứa Viên giải thích.

Hứa Viên ôm đầu, giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ nói rằng cô nói dối? Ngộ nhờ Lam Lam to mồm này nói toạc ra, thế thì cô chết chắc. Nhưng chẳng lẽ bảo cô lại thừa nhận Tô Huyền là bạn trai cô? Giết cô đi!

“Này, bà không nói gì là ý gì? Chẳng lẽ Tô Huyền thật sự là bạn trai bà hả?” Lam Lam bỏ tay đang ôm đầu của Hứa Viên ra.

“Nói mau, đừng già chết!” Tiểu Thu tra hỏi.

Trong lòng Hứa Viên đấu tranh một trận, suy suy tính tính, cô cảm thấy chuyện này vẫn không có cách nào phá hỏng được, Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên đã hẹn hò rồi! Nếu phá hỏng, cô chính là một truyện cười, về sau khỏi sống yên ổn ở trường này. Tuy chỉ còn một năm là tốt nghiệp, nhưng một năm này cũng dài đằng đẳng. Cô chỉ có thể mết mội gặt đầu.

“Thật hả?” Ba ánh mắt thấy cô gặt đầu, trợn thành ba chiếc chuông đồng.

“Ai hèn hạ đăng lên forum trường thế?” Hứa Viên không có cách nào, dời lực chú ý đi chỗ khác.

“Đúng á! Xem forum trường, mau, mau lên!” Lam Lam lấy lại tinh thần, vội vàng chạy tới bật máy tính.

Tiểu Thu và Tiểu Văn lập tức sáp qua.

Hứa Viên thở nhẹ nhõm, thừa dịp ba người đó chú ý đến máy tính, cô đi đến giường mình, nhanh chóng vơ lấy túi, lạng lẽ ra khỏi phòng.

Tối nay không thể ở lại trường được!

May là còn chưa quá muộn.

Cô cầm túi ra khỏi kí túc xá, ngẫm nghĩ, đi về phía trạm xe bus.

Gió đêm thổi qua, hơi lạnh.

Thứ bảy, lúc này có sinh viên rời khỏi trường, cũng có sinh viên trở về trường, người đến người đi ở trạm xe bus không ít. Bởi vì đây là trạm xe đầu, lên xe đương nhiên có ghế ngồi, cô bỏ tiền xu vào, chọn chỗ ngồi gần cửa.

Trong đầu nghĩ lung tung, rốt cuộc forum trường đăng những thứ gì chứ, đáng tiếc, cô không muốn xem, cũng không có dũng khí xem.

Xe đi được một lát, di động trong túi reo, cô cúi đầu nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ nhận máy, “Lam Lam à?”

“Viên Viên, bà chạy đi đâu thế?” Đầu bên kia điện thoại hỏi.

“Tôi đang trên xe bus, chuẩn bị về nhà.” Hứa Viên nhìn ra ngoài cửa, cảnh sắc lướt nhanh qua.

“Sao đột nhiên bà lại muốn về nhà? Nhà bà cách trường mình xa lắm mà? Hơn nửa thành Bắc Kinh, sao muộn vậy bà còn về nhà nữa? Không phải sợ bọn tôi tra hỏi chứ!” Lam Lam kinh ngạc kêu to.

Hứa Viên nghĩ thầm, chính là bởi sợ mấy bà tra hỏi đó, nhưng miệng lại nói: “Không phải, bỗng nhiên tôi nhớ nhà, vẫn chưa quá muộn, muốn về thăm một chuyến.”

“Bà và Tô Huyền, Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế hả?” Lam Lam không tra hỏi tận mặt được, gần như gấp gáp đến giậm chân, “Bao giờ bà về?”

“Thứ hai!” Hứa Viên thật sự không muốn về trường nữa, nhưng ngày kia là thứ hai, cô không thể không đi học.

“Vậy được! Tối nay bỏ qua cho bà, thứ hai bọn tôi chờ bà! Tránh được mừng một, không tránh được mười lăm đầu.” Lam Lam nôi nóng cúp máy.

Hứa Viên lại bắt đầu đau đầu, một lát sau, bỗng nhiên nhớ tới việc cô đã đồng ý sáng mai đến bệnh viện với Tiểu Văn, ngẫm nghĩ, cô gửi tin nhắn cho Tiểu Văn, “Mai đến bệnh viện nào? Tôi ở cửa bệnh viện chờ bà.”

Tiểu Văn nhanh chóng nhắn tin lại, báo tên bệnh viện, cách trường khá xa, lại kèm thêm thời gian.

Hứa Viên nghĩ Tiểu Văn thế này là đã hoàn toàn quyết tâm rồi, cô nhấn lại “ok”, buông di động, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi xe bus đến trạm, cô đổi sang đi tàu điện ngầm, lượn hơn nửa thành Bắc Kinh, sau ba giờ, cuối cùng cũng về tới nhà.

Cô nhìn thời gian một chút, đã 10 giờ tối rồi, trong tủ hộp viện cũ còn sáng đèn, cô điều chỉnh thành về mặt tươi cười, vui vẻ vào nhà, “Bà nội, muộn thế

này rồi, bà còn chưa ngủ à? Chẳng lẽ biết con về, cố ý chờ con à?”

“Viên Viên?” Bà cụ trong nhà đang buông điện thoại, quay đầu lại kinh ngạc nhìn Hứa Viên, “Mấy giờ rồi? Sao con về lúc này?”

“Nhớ bà đó, cho nên con về!” Hứa Viên ném túi, chạy tới, ôm bà cụ, làm nũng, “Điện thoại của bố con ạ?”

“Không phải, điện thoại của mẹ con.” Bà cụ nhéo mặt cô, “Sao lại gầy nữa rồi? Lại không ăn cơm cho tốt à?”

Hứa Viên chớp chớp mắt, “Mẹ con nói gì với bà ạ?”

Bà cụ thấy đáng vẻ như đang chột dạ của cô, hừ một tiếng, dí trán cô, “Mẹ con còn có thể nói gì nữa? Nói bị con làm cho tức chết rồi, đã dặn đi dặn lại rồi, bảo con đi xem mặt, con lại cho người ta leo cây.”

Hứa Viên ho một tiếng, “Bà nội, bà cũng biết cho người ta leo cây là gì ạ!”

“Con nha đầu chết tiệt này!” Bà cụ cười mắng, “Mẹ con nói phải mặc con tự sinh tự diệt, sau này không buồn xen vào chuyện của con nữa.”

Hứa Viên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không xen vào cô đang cầu còn không được ấy, cô cũng không muốn lại đi xem mặt lần nữa. Nhưng trên mặt cô lập tức vô cùng tủi thân, “Bà nội, không phải bà cũng cảm thấy con không đi lấy chồng được chứ ạ? Bây giờ đã vội vã đuổi con ra khỏi nhà rồi?”

“Viên Viên của chúng ta xinh đẹp thế này, sao không lấy chồng được chứ?” Bà cụ không vui, oán giận nói: “Mẹ con cũng thật sốt ruột, có ai vất vả nuôi con gái lớn tần này mà đã vội vã đuổi ra ngoài như thế không, con lại còn đang đi học nữa, nó gấp cái gì không biết.”

“Bà nội thật tốt! Sáng suốt uy phong!” Hứa Viên mừng rỡ, ôm bà cụ hôn chụt một cái, “Con biết là bà không trần tục giống mẹ con mà.”

“Con bé dẻo mỏ này!” Bà cụ mặt mày hớn hờ.

Đêm nay, có lẽ là vì ở nhà, nơi quen thuộc mà cô sống từ nhỏ, Hứa Viên ngủ rất ngon.

Buổi sáng, sau khi ăn sáng xong, Hứa Viên mang theo túi lớn đồ ăn ngon bà nội làm ra khỏi nhà đến bệnh viện đã hẹn với Tiểu Văn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Đây Là Lời Khuyên Cho Cô

Lúc Hứa Viên đến bệnh viện, Tiểu Văn vẫn chưa tới, cô bèn đi tìm chỗ đợi.

Cổng cách đó không xa, một cụ ông đang đẩy xe bán khoai nướng, mùi hương thơm hồi lâu, cuối cùng Hứa Viên nhận không được, đi qua đó.

Ông cụ mang đặc trưng điển hình của người phương Bắc, rất thích trò chuyện, vừa nướng khoai vừa tán gẫu với Hứa Viên.

Khoai nướng xong, Hứa Viên thấy Tiểu Văn vẫn chưa đến, dù sao cũng phải chờ, cô cũng không vội, cô cầm khoai lang vừa ăn vừa nói chuyện với ông cụ.

Một chiếc xe lướt “vèo” qua bên người cô, sát ngay quần áo, suýt nữa làm cô ngã.

“Cô bé cẩn thận!” Ông cụ hoảng sợ kéo Hứa Viên.

Hứa Viên đứng vững, hoảng hồn, chưa bình tĩnh lại được, trông theo chiếc xe vừa đi qua, chiếc xe đó đã vào bệnh viện, chỉ còn nhìn thấy được phần đuôi.

“Đám người có tiền bây giờ đều không coi sinh mạng người khác ra gì cả.” Ông cụ tức giận nói.

Hứa Viên giật chân, cũng cảm phần theo, “May mà cháu không bị thương, nếu không mặc kệ người bên trong là ai, cháu bám anh ta cả đời luôn.”

Ông cụ nghe vậy thì vui vẻ cười hi hi, “Cô gái xinh đẹp lại dễ mến như cháu, loại người đó mặc dù có tiền, nhưng không có phẩm chất, bám vào tên đó không có lời.”

“Cũng phải à!” Hứa Viên gật đầu, phần uất nhất thời tiêu tan.

“Viên Viên!” Tiểu Văn gọi một tiếng.

Hứa Viên nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thấy Tiểu Văn xuống taxi, cô lập tức vội chào ông cụ, chạy qua.

Tiểu Văn tới một mình, thấy Hứa Viên cầm khoai nướng trong tay, “Sáng bà chưa ăn à?”

“Ăn rồi! Thấy bà chưa đến, tôi nghĩ mùi này xong nhin không được rất muốn ăn.” Hứa Viên đưa khoai nướng cho Tiểu Văn, “Bà ăn không?”

Tiểu Văn lắc đầu, nắm lấy tay Hứa Viên, “Viên Viên, tôi hơi căng thẳng.”

Hứa Viên khẽ sùng sốt, nhớ tới mục đích tới đây hôm nay, cô cũng chẳng còn tâm tình ăn khoai lang, cô cất túi khoai đi, nhỏ giọng nói với cô ấy: “Bà có cần suy xét thêm không?”

“Không thể đợi được nữa rồi.” Tiểu Văn nhìn thoáng qua bụng mình.

Hứa Viên cũng nhìn bụng cô ấy, bằng phẳng, rất khó tưởng tượng được nơi đó đã có một sinh mệnh nhỏ, cô thấy hơi khó chịu, “Tiểu Văn, nếu phá, bà có thể sẽ...”

“Không thể hối hận, cũng không thể quay đầu lại, tôi biết.” Tiểu Văn lắc đầu, “Tôi đã nghĩ kỹ rồi.”

Hứa Viên không nói nữa, cảm thấy cô ấy nắm tay cô rất chặt, chặt đến mức tay cô hơi đau.

Hai người cùng nhau vào bệnh viện.

Hiển nhiên Tiểu Văn đã đến đây một lần, vì thế, sau khi ghi số, cô ấy trực tiếp đi làm kiểm tra trước phẫu thuật.

Kiểm tra rất thuận lợi, sau khi Tiểu Văn đi ra, liền đến chờ trước phòng phẫu thuật.

Hứa Viên đến lần đầu, đi cùng Tiểu Văn, hơi căng thẳng, thấy bên cạnh một hàng dài người đang chờ, cô không khỏi thờ dài, làm việc này thì ra cũng cần xếp hàng.

Thật vất vả mới đến lượt Tiểu Văn, Tiểu Văn hơi run rẩy.

Hứa Viên nhẹ giọng nói: “Nếu không thì đừng làm nữa!”

“Không được.” Tiểu Văn lắc đầu.

“Nếu không thì gọi Hà Đào đến nhé?” Hứa Viên nhìn thấy dáng vẻ của cô ấy, vẫn chưa phẫu thuật, mặt đã trắng như tờ giấy rồi, người thì run rẩy không ngừng, vậy thì ra khỏi phòng phẫu thuật, e rằng gió thổi qua cũng liền ngất xỉu mất.

“Càng không được!” Có thể là vì nhắc tới Hà Đào, Tiểu Văn lại bình tĩnh lạ kì, quay đầu đi vào.

Hứa Viên nhìn cửa đóng lại, chỉ có thể ngồi chờ trên dãy ghế bên ngoài.

Tình yêu và tự tôn, trước kia cô cảm thấy không quá liên quan đến nhau, thích một người, sẽ toàn tâm toàn ý để người ấy biết được điểm tốt của bạn. Trải qua chuyện hôm nay, hơn nữa bây giờ ngồi ở đây, cô bỗng nhiên đã hiểu được mấy phần.

Tình yêu có thể không chiếm được, nhưng tự tôn lại không thể đánh mất.

Đợi khoảng một giờ, cửa phòng phẫu thuật mở, Tiểu Văn đi ra.

Hứa Viên vội dậy, tiến lên đỡ cô ấy, “Bà thế nào rồi?”

Tiểu Văn cười với cô, “Thật ra không đáng sợ như tôi nghĩ, sau khi tiêm thuốc gây tê, tôi liền ngủ mất, tỉnh lại thì người ta nói rằng xong cả rồi, bảo tôi đi ra.”

Hứa Viên ngạc nhiên, “Thế thôi?”

“Đúng vậy, phá thai không đau, không phải như thế, còn có thể như thế nào?” Tiểu Văn quay đầu lại đưa mắt qua, thấp giọng nói: “Chỉ là đáng tiếc, tôi không thể nhìn thấy khối thịt cắt xuống từ trên người tôi.”

Hứa Viên nhìn thấy trên mặt cô ấy đang cười, nhưng cô lại cảm thấy cô ấy như đang khóc, ngữ khí thoải mái, lại khó nén đau thương, cô nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể hỏi: “Thế này là xong rồi à? Giờ có thể rời khỏi bệnh viện rồi?”

“Có thể rồi, tôi đi không nổi, Viên Viên, bà giúp tôi đi lấy thuốc nhé! Nói sau phẫu thuật phải điều dưỡng, tôi phải uống thuốc mấy ngày.” Tiểu Văn đưa phiếu cho cô, “Tôi chờ ở đây.”

Hứa Viên gật đầu, nhận phiếu, Tiểu Văn ngồi trên chiếc ghế cô vừa ngồi, cô xoay người đi lấy thuốc.

Lúc xuống tầng, cô cảm thấy chân không vững, không biết là vì bị Tiểu Văn lấy nhiễm, hay là bởi vì đi thang bộ. Đi qua một tấm kính, cô nhìn qua, phát

hiện mặt mình cũng không tốt hơn Tiểu Văn là bao, hết sức nhọt nhọt.

Đi vào phòng phát thuốc, xếp hàng lấy thuốc xong, Hứa Viên cúi đầu đi về tìm Tiểu Văn.

Một người vội vã đi qua bên người cô, đụng phải cô, cô bị đụng nên người lao đảo, thuốc trong tay rơi xuống đất, một tiếng “bịch” vang lên, cô cố gắng đứng vững, ngược mắt, người nọ dường như rất vội, cũng không quay đầu lại nói câu “Tôi xin lỗi”, vội vàng đi ra ngoài.

Hứa Viên xoa xoa bên eo vừa bị đụng đau, cũng không để ý nhiều, cúi người nhặt thuốc.

Tay cô vừa mới chạm đến thuốc, bỗng nhiên người vừa đụng phải cô đã đi rồi lại vội quay lại, cúi người nhặt thuốc trên mặt đất trước một bước.

Hứa Viên nhìn thấy một bàn tay đẹp, trên tay đeo một chiếc đồng hồ nam sang trọng và đắt tiền, cô chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu.

Chỉ thấy, đứng trước mặt là một người đàn ông trẻ tuổi, cả người vận bộ vest thủ công đắt tiền, dù không biết phân biệt hàng tốt hàng xấu thì cũng có thể nhìn ra giá trị xa xỉ của bộ đồ đó. Dáng người anh ta cao lớn, đứng thẳng, vừa khít với bộ vest thủ công trên người, không biết là bộ vest tôn người lên, hay là người tôn bộ vest lên.

Tuần tú tao nhã, nổi bật sừng sững đứng đó.

Đương nhiên, nếu bỏ qua hộp thuốc cần dùng cho phụ nữ sau khi phá thai mà anh ta đang cầm trên tay, bỏ qua việc anh ta đang cúi đầu dùng đôi mắt đẹp cẩn thận nghiên cứu hộp thuốc đó, vậy anh ta sẽ càng đẹp.

Người nọ nhìn hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hứa Viên, giọng nói trầm thấp, “Của cô?”

Hứa Viên bị cái nhìn này của anh ta làm cho không thoải mái, “Đương nhiên là của tôi, không phải là của tôi, chẳng lẽ là của anh chắc?” Dứt lời, cô chộp lại hộp thuốc trong tay anh ta, trừng mắt nhìn anh ta.

Người nọ đột nhiên hí hí mắt, dùng mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, chốc lát, ánh mắt dừng ở bụng cô.

Hứa Viên nhất thời sáng dạ hiểu được anh ta có ý gì, mặt đỏ bừng, “Anh... Anh là ai hả? Nhìn tôi như thế làm gì?”

Người nọ bỗng nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt lạnh tanh, “Khó trách...”

Hứa Viên cảm thấy người này thật khó hiểu, đỏ bừng mặt lườm anh ta.

“Nếu làm tổn hại mình, lại làm lỡ thời gian của người khác, sau này cô đừng đi xem mặt thì hơn. Đây là lời khuyên cho cô.” Người nọ vờn tay lấy hộp thuốc cô vừa đoạt về qua, nháy mắt lại nặng nề đút lại vào tay cô, sau đó, xoay người rời đi.

Hứa Viên nhất thời không phản ứng lại được thế này là có ý gì, giương mắt, người ta đã đi ra đến cửa rồi, cô bỗng nhiên tức giận, nhấc chân muốn đuổi theo.

“Viên Viên!” Tiểu Văn gọi cô một tiếng.

Hứa Viên xoay người, nhìn thấy Tiểu Văn đi từ trên tầng xuống, cô đành dừng bước chân, “Sao bà lại xuống dưới này?”

“Tôi đoán chắc tâm này bà cũng lấy xong thuốc rồi, để bà khỏi phải lên tầng tìm tôi, tôi xuống luôn.” Tiểu Văn đi đến trước mắt, hỏi Hứa Viên, “Người vừa rồi là ai thế?”

“Không biết!” Hứa Viên ôm một bụng tức, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Không biết?” Tiểu Văn nhìn cô, “Hình như tôi đã thấy người đó ở đâu rồi...”

“Bà từng thấy?” Hứa Viên túm cô ấy một phen, đầy hung tợn, “Bà mau ngẩng lên xem, anh ta là ai? Bà mau nói cho tôi biết, tôi mà tìm được anh ta thì tôi xé xác anh ta.”

Tiểu Văn cười phì, “Dáng vẻ thâm thù đại hận như thế, người đó chắc tội bà à?”

“Đắc tội lớn đó!” Hứa Viên tức giận, cái gì gọi là cho cô lời khuyên? Cô cần lời khuyên cái gì? Thần kinh! Uống phí cho cái mặt đẹp trai.

“Đi thôi! Tôi nhớ ra anh ta là ai, tôi nhất định sẽ nói cho bà biết, chắc chắn tôi từng thấy anh ta rồi.” Tiểu Văn nhận lấy thuốc trong tay cô.

Hứa Viên gật đầu, hi vọng cô ấy mau chóng nhớ ra.

Hai người ra khỏi bệnh viện, ở cổng, gọi taxi, đi về trường.

Đi được nửa đường, Hứa Viên bỗng nhớ ra, cô nói với Lam Lam thứ hai cô mới về, nếu hôm nay về...

Cô nghiêng đầu nhìn Tiểu Văn, Tiểu Văn dựa vào ghế, nước mắt đang rơi xuống không tiếng động, cô cũng khó chịu theo, ngậm lại, so với Tiểu Văn, cô

bị Lam Lam và Tiểu Thu tra hỏi thì cũng chẳng đáng kể gì, lúc này, cô không thể bỏ mặc cô ấy được.

Taxi đi đến cổng trường, Tiểu Văn đã bình tĩnh trở lại, sau khi xuống xe, hai người đi về phía kí túc xá.

Đọc đường đi, không ngừng có người nhìn Hứa Viên.

Tuy rằng từ lúc bước vào trường, cô theo đuổi Lâm Thâm nhiều năm, sớm đã quen bị người ta nhìn, nhưng bây giờ không giống trước đây, phàm là ánh mắt nhìn về phía cô đều mang theo ẩn ý khác, dường như đều đang hoài nghi, nhìn kĩ, đoán xem sao cô lại thành bạn gái Tô Huyền của Vân Thiên được? Rốt cuộc cô có điểm nào mà khiến Tô Huyền vừa ý?

Hứa Viên hận không thể mau lấy vải che mặt mình lại, âm thầm hỏi hận, thực sự không nên vì chút tự tôn ấy lấy Tô Huyền làm tấm lá chắn được mà. Nhưng đâu ai biết được sẽ có hậu quả là bị công bố lên forum trường như thế này chứ?

“Rốt cuộc là ai đăng lên forum trường thế?” Hứa Viên nghiêng rằng, trong lòng hận người kia muốn chết.

“Không phải trình độ tin học của bà rất giỏi sao? Tra thử xem!” Tiểu Văn đưa ra chủ ý, “Không có lửa sao có khói.”

Lúc này Hứa Viên mới suy nghĩ kĩ càng chuyện ngày hôm qua, lúc cô nói Tô Huyền là bạn trai cô, chỉ có ba người Lâm Thâm, Trình Nghiên Nghiên, Triệu Dương ở đó. Nhưng cũng không đảm bảo được rằng các bạn học khác đi ngang qua sẽ không nghe được. Lâm Thâm thì không thể rồi, anh sẽ không làm chuyện như thế. Cô gật đầu, “Ừ, về tôi sẽ kiểm tra luôn!”

Hai người nói chuyện, đi vào cửa kí túc xá.

“Tiểu Văn! Cuối cùng cũng thấy em rồi, em chạy đi đâu thế hả?” Hà Đào đang chờ ở cửa kí túc xá, nhìn thấy Tiểu Văn, lập tức tiến lên chặn cô ấy lại, “Gọi điện cho em em cũng không nhận, mấy ngày rồi cũng không nhìn thấy bóng dáng em đâu, rốt cuộc em...”

“Hà Đào, chúng ta chia tay đi!” Tiểu Văn xen ngang lời anh ta.

Hà Đào nhất thời sững sốt, không dám tin nhìn cô ấy, “Tiểu Văn, em nói gì thế?”

“Em nói chúng ta chia tay đi!” Tiểu Văn đẩy anh ta ra, xoay người chạy lên tầng.

Hà Đào phục hồi tinh thần lại, Tiểu Văn đã không thấy đâu nữa, anh ta biến sắc, đuổi theo ngay tức khắc.

Di trông cửa kí túc thấy có nam sinh vọt vào, lập tức đi ra ngăn, quát anh ta dừng lại.

Hà Đào lại như không nghe thấy, tiến đến túm Tiểu Văn đang muốn lên tầng, mặt trắng bệch nhìn cô ấy, “Em đùa gì thế hả?”

“Hà Đào, em không nói đùa! Em nói thật, không thể thật hơn nữa, chúng ta chia tay đi!” Tiểu Văn nhìn anh ta, nói nghiêm túc.

Hà Đào dù sao cũng hiểu rõ Tiểu Văn, thấy thần sắc cô ấy chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, lập tức hỏi: “Vì sao?”

“Anh còn hỏi em vì sao à?” Tiểu Văn cười giễu nhìn anh ta, “Hà Đào, anh biết rõ, em không thể cùng anh ra nước ngoài. Bây giờ không đợi anh nói chia tay, em nói trước, anh cũng khỏi cần làm bộ làm tịch!” Dứt lời, cô ấy bỏ tay anh ta ra, bước lên tầng, đồng thời còn không quên nhắc di trông cửa kí túc, “Xong vào kí túc xá nữ, nếu di không đuổi đi được, có thể gọi bảo vệ ạ!”

Hà Đào đờ người.

Hứa Viên đi vào, liền thấy hai di trông kí túc xá sắc mặt khó coi đẩy Hà Đào ra ngoài, Hà Đào không rời đi ngay, mà hồn bay phách lạc đứng trước cửa kí túc, cô nhìn một lát, xoay người lên tầng.

Trở lại phòng, quả nhiên thấy Tiểu Văn đang khóc.

Hứa Viên đóng cửa lại, nhìn Tiểu Văn, “Tôi nghe người già hay nói, phá thai cũng như sảy thai, nếu an dưỡng không tốt, sau này sẽ mắc bệnh. Bà đừng khóc nữa, nếu sau này mất đau, không tốt đâu.”

Tiểu Văn lắc đầu, khóc càng to hơn.

Hứa Viên thở dài, vươn tay ôm cô ấy, cô cảm thấy Tiểu Văn nhìn bề ngoài là một cô gái dịu dàng yếu đuối, thật ra trong xương cốt lại kiên cường nhất, nếu là người khác, có lẽ sẽ liêu chết cùng Hà Đào ra nước ngoài, trở thành con thiếu thân lao vào tình yêu gì gì đó, nhưng cô ấy lại lý trí không làm vậy, cũng xem như giữ lại tình yêu đẹp nhất cho cô ấy và Hà Đào. Suy cho cùng thì, nếu thực sự bảo bố mẹ Hà Đào đảm nhiệm phí xuất ngoại của cô ấy, có lẽ sau này cô ấy và Hà Đào sẽ vì nguyên nhân là gia đình, mãi mòn tình yêu của hai người họ.

Khóc một lát, Tiểu Văn lau nước mắt, “Bà nói đúng, tôi không thể khóc tiếp được. Sau này anh ấy học sâu thêm uyên bác hơn được mà một lớp vàng, cưới được một người bằng cấp cao hơn tôi rất nhiều, điều kiện gia đình còn rất tốt, tôi thì cơ thể tàn tạ, lại còn bị thương mất, vậy sao còn tìm được một người rất tốt được nữa.”

Hứa Viên nhất thời không biết nên nói gì, “Ừ đó, nếu đã quyết định rồi, vậy đừng đau lòng nữa, bà mau lên giường nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Văn gật đầu, lên giường, đắp chăn, nhắm mắt lại. Cô ấy vì phải đến bệnh viện, hiển nhiên tối qua ngủ không ngon, hôm nay tinh thần lại rất căng thẳng, bây giờ tất nhiên cơ thể đã mệt mỏi, không bao lâu thì ngủ mất.

Hứa Viên ngồi một mình một lát, nhớ tới forum trường, vẫn lấy máy tính xách tay ra, bật lên, vào forum trường.

Nơi nổi bật nhất rõ ràng là một tiêu đề lớn màu đỏ ở trên cao nhất, viết: Đại tài tử Học viện Thương mại nắm tay hoa khôi Học viện Ngoại ngữ, bạn gái trước shock bám víu con cưng của Tập đoàn Vân Thiên. Phía dưới comment lên đến hàng vạn.

Hứa Viên hoa mắt, suyết nửa học máu.

Cô nhìn chăm chăm tiêu đề lớn hồi lâu, thật sự không dám mở ra xem bên trong viết gì, comment là gì, cô nhanh chóng thao tác trên máy tính, không bao lâu liền lần theo đến địa chỉ IP của người đăng bài này, nổi nóng hack máy tính người đó, đồng thời xóa bài đăng này.

Sau khi làm xong, cô mới vui vẻ hơn một chút, tắt máy tính, nằm lại lên giường.

Không bao lâu, điện thoại vang lên, cô chạm đến di động, thấy là Tôn Phàm Đình gọi đến, ấn nút nghe, “Hử?”

“Tôi nay tám giờ, chỗ cũ, không gặp không về.” Hình như miệng Tôn Phàm Đình đang ăn gì đó, nói chuyện không rõ ràng.

“Không đi! Sáng mai phải đi học, tôi nay không muốn đi đâu hết.” Hứa Viên lắc đầu.

“Cũng được thôi, vậy cậu nói tớ biết, từ khi nào Tô Huyền đã thành bạn trai của cậu rồi?” Tôn Phàm Đình hỏi.

“Cậu nghe ai nói?” Hứa Viên hoảng sợ.

“Forum trường cậu vì thế mà nổ tung rồi! Forum trường tớ share lại bài đăng đó từ forum trường cậu, cũng nổ tung luôn.” Tôn Phàm Đình bấm báo chí tiết, “Trường tớ truyền nhau đến điên rồi, tớ có thể không biết được à?”

Hứa Viên nhất thời cảm thấy hoa mắt chóng mặt, “Trường cậu cũng share?”

“Không chỉ là trường tớ đâu, theo tớ được biết, forum của mấy trường khác đều share cả rồi.” Tôn Phàm Đình lại ném ra một quả bom nặng, “Hay đấy người chị em, bây giờ cậu có thể nổi tiếng rồi đó.”

Hứa Viên thiếu chút nữa ném di động.

“Này, nói mau!” Tôn Phàm Đình chờ cô.

“Nói cái đầu cậu ấy.” Hứa Viên nổi giận, “Ăn no rùng mỡ nhiều chuyện thế à!”

“Không có lừa sao có khói hả!” Tôn Phàm Đình bỗng nhiên vui mừng, “Tớ nói này người chị em, thế này là coi như cậu cho tớ mặt mũi rồi! Lâm Thâm không hơn được Tô Huyền á! Về chuyện cậu không đi xem mặt, giờ xem xét đến chuyện này, tớ tạm tha cho cậu, không đăng ảnh hở mông của cậu nữa.”

“Tôn Phàm Đình!” Hứa Viên giật giật huyết thái dương.

“Tô Huyền của Vân Thiên làm bạn trai, chắc chắn...” Dường như Tôn Phàm Đình không cảm thấy được Hứa Viên đang điên người, lại ung dung nói tiếp: “Chắc là bài đăng đó sẽ tiếp tục được share thôi, cậu sẽ nổi như cồn, lên tin tức, cậu cũng biết đấy, sức nóng từ chuyện Tô Huyền về nước vẫn chưa giảm, chỉ cần liên quan đến anh ta, vậy thì sẽ hot lắm luôn, trước tiên cậu phải chuẩn bị đi, đừng trách người chị em này không nhắc nhở cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7: Điềm Báo Tình Yêu Đến

Sau khi Tôn Phàm Đình cúp máy, Hứa Viên gần như cần phải hôn đá.

Cô thế này là tuyền ai chọc ai sao? Sao lại xúi quẩy như vậy? Lần đầu tiên nói dối, động tình quỷ gỡ cửa thế này cũng quá lớn rồi đó.

Cô âm thầm hối hận, tối qua nên xem forum trường, nên bóp chết ngọn lửa này từ khi nó mới nhen nhóm, chứ không nên giả chết trốn tránh chạy về nhà ngủ một giấc yên ổn.

Cô kéo chăn lên che đầu, hận không thể bịt chết mình.

Nếu sớm biết...

Có tiền cũng không mua được sớm biết...

Chui trong chăn hồi lâu, cô vẫn cảm thấy sâu sắc rằng nhất định không thể để mặc tình hình tiếp tục phát triển thế này được. Cô cũng chẳng muốn nổi như cò giết mổ, nếu không sau này có cần ra khỏi cửa gặp người khác nữa không?

Nghĩ tới sau này, cô đẩy chăn ra, lại cắn răng đứng lên, bật máy tính lên lần nữa.

Vào forum mấy trường, quả nhiên đều là tiêu đề lớn đó, độ hóng chuyện của bên Ngoại giao không thua kém gì bên trường cô.

Cô cắn răng, hack máy tính của mấy người đăng bài bên các trường khác.

Sau khi hack xong, sợ có cá lọt lưới, cô lại tỉ mỉ xem xét một lần nữa, phát hiện không có dấu vết gì, mới tắt máy tính.

Làm xong, cô thở hắt một hơi, lại lên giường.

Đến bệnh viện cùng Tiểu Văn, tinh thần của cô cũng suy sụp theo cô ấy, trở về lại bị giày vò hồi lâu, không bao lâu, cô cũng ngủ mất.

“Tinh tang tính tang, bọn tôi về rồi đây!”

Không biết qua bao lâu, cửa phòng bị đẩy ra, tiếng cười nói hưng phấn của Lam Lam vang lên.

Hứa Viên bị đánh thức, nhú nhú mày, định không để ý, tiếp tục ngủ.

“Ồ, Viên Viên, bà về rồi hả!” Lam Lam ném túi leo núi trong tay, một con gấu to dùng bỏ nhào về phía Hứa Viên.

Đột nhiên cô ấy xông tới, Hứa Viên bị cô ấy ép đến gần tắt thở.

“Mau, mau, mau, đứng lên nói cho bọn tôi biết, sao bà lại tóm được Tô Huyền.” Lam Lam phấn khích mất như đầy sao, đứng thẳng dậy, cũng tóm Hứa Viên dậy một phen.

Tiểu Thu cũng lập tức ném túi, chạy tới nhìn cô chăm chăm, “Đúng, thẳng thắn thì được khoan hồng, kháng cự thì phải trị nghiêm.”

Hứa Viên lấy tay che đầu, “Tôi buồn ngủ lắm!”

“Nói xong thì sẽ cho bà ngủ, không nói thì bà đừng mơ được ngủ.” Lam Lam véo cánh tay cô, “Tỉnh chưa?”

Hứa Viên bị véo rất đau, “Không phải các bà đi leo núi à?” Sao người đi leo núi về lại có tinh thần thế này?

“Đúng vậy, bọn tôi đi leo núi!” Lam Lam vô cùng đắc ý, “Không nghĩ là vui như vậy, lần sau sẽ đi tiếp.”

“Các bà không mệt à?” Hứa Viên thử lái sang chuyện khác.

“Mệt kinh luôn, nhưng gặp được hai anh đẹp trai, giúp bọn tôi cầm túi, hi hi... Mệt lại thành không mệt nữa. Nếu không phải vì trời tối, tôi còn muốn leo tiếp đây.” Lam Lam nói xong, lại dùng sức véo cô, “Nói mau, đừng đánh trống lảng.”

Hứa Viên né móng vuốt của cô ấy, “Đẹp trai kiểu gì, tán đổ được không?”

“Phải thử nghiệm đã!” Lam Lam không để cô trốn tránh, “Bà có nói không!”

“Kiểu gì cái gì, Viên Viên, có một câu thế nào ấy nhỉ, đúng, chết sớm siêu sinh sớm, bà mau nói đi!” Tiểu Thu ra đòn sát thủ: cù.

Hứa Viên sợ nhất là bị người ta cù, lập tức đầu hàng, “Có gì để nói đâu, chính là ở quán bar, ừm...”

“Quán bar?” Hai cô nàng nhất thời mắt tỏa sáng, đồng thanh hô: “Tỉnh một đêm!”

Hứa Viên ho khan, nhớ tới việc bị chuốc ly rượu cay xè đó, cô gần như ho ra nước mắt.

Lam Lam và Tiểu Thu nhìn nhau, lại nhìn Hứa Viên, lập tức cảm thấy mình đã đoán đúng, cùng mở to mắt, thét chói tai: “Viên Viên, vậy mà bà đã xử Tô Huyền rồi!”

Hứa Viên gần như ho đến đau hai bên sườn, hận không thể khâu hai cái miệng rộng này lại, tức giận, “Hai bà đang nghĩ cái gì không đúng đắn vậy hả!”

“Giải thích chính là che giấu!” Hai cô nàng đồng thời nhìn cô.

Hứa Viên hoàn toàn cảm nín, buông tay, “Được thôi! Các bà cảm thấy là thế, vậy thì cứ là thế đi!” Dứt lời, cô nổi nóng nhìn hai người đó, “Các bà cứ

đoán tiếp đi, đừng mong rằng tôi sẽ nói thêm một chữ nào nữa.” Sau đó, cô lại bổ sung, “Đòn sát thủ cũng vô dụng.”

Thấy cô nổi giận, hình như thật sự không giống như thế nhỉ, hai người lập tức thất vọng, “Không phải à, vậy là gì?”

Hứa Viên đảo mắt, “Chính là uống rượu say, tôi tóm được một cái cúc áo của anh ta.” Đây là lời nói thật.

“Xì!” Hai cô nàng rõ ràng không tin.

Hứa Viên bày ra dáng vẻ tin hay không thì tùy, “Dù sao cũng thật sự có chuyện đó, các bà không tin thì tôi cũng chịu.”

“Chỉ vậy không còn gì khác nữa? Hôm qua tự bà gạt đầu, thừa nhận anh ta là bạn trai bà mà.” Lam Lam trừng mắt nhìn cô, đương nhiên vẫn muốn đào sâu ra tin tức.

“Đã uống say rồi, sao có thể là thật được.” Hứa Viên nghĩ tới bài đăng bị cô hack xóa mất trên forum trường, thật sự không muốn thừa nhận.

“Vậy Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên là chuyện gì?” Tiểu Thu truy hỏi.

Nhắc tới Lâm Thâm, Hứa Viên vẫn không tránh khỏi không thoải mái, miệng chua xót, “Sao tôi biết được, hôm qua lúc tôi về, ở chỗ xuống xe, chạm mặt Triệu Dương, các bà có biết không? Triệu Dương của Học viện Ngoại ngữ ấy?”

“Biết, luôn đưa đồng hương của cậu ta về, trước kia tôi thấy đáng về cậu ta không tồi, còn muốn theo đuổi cậu ta, sau đó nhìn thấy rõ ràng cậu ta không thích đồng hương đó của cậu ta, vậy mà còn thả thính, đưa người đó về, đứng đáng về đứng núi này trông núi nọ luôn, thế là cứ để cậu ta lại cho đồng hương đó của cậu ta thôi.” Lam Lam bĩu môi.

“Chính là cậu ta đó, nói thích tôi, muốn theo đuổi tôi.” Hứa Viên nghĩ tới việc tất cả mọi chuyện đều là bởi Triệu Dương, sắc mặt khó coi, “Cậu ta quán lấy tôi không cho tôi đi, hỏi về bạn trai của tôi, đúng lúc Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên từ bên ngoài về cùng nhau xuống xe.”

“Sau đó, bà nói Tô Huyền là bạn trai bà?” Tiểu Thu mở to mắt, “Bà lấy Tô Huyền làm tám lá chắn!”

“Ừ, Tiểu Thu, bà thật thông minh!” Hứa Viên bội phục nhìn Tiểu Thu.

“Ra là vậy!” Lam Lam tròn tròn mắt một lát, gào thét: “Tôi còn tưởng bà thực sự xử được Tô Huyền của Vân Thiên nữa chứ, phí công kích động rồi.”

Hứa Viên đỡ trán.

Lam Lam nhìn cô, mắt đảo đảo, bỗng nhiên cười hi hi nói: “Nhưng mà, bà và Tô Huyền đã gặp nhau ở quán bar, vậy chính là duyên phận đó, bà còn cầm một chiếc cúc áo của người ta nữa...”

“A, tôi nhớ ra rồi!” Tiểu Văn bỗng nhiên kêu một tiếng.

Ba người Hứa Viên, Lam Lam, Tiểu Thu nghe tiếng nói bất thành lời của cô ấy thì giật mình, lập tức nhìn về phía cô ấy.

Tiểu Văn đột nhiên ngồi dậy, nhìn Hứa Viên, “Viên Viên, tôi nhớ ra người đàn ông nói chuyện với bà ở bệnh viện hôm nay là ai rồi.”

“Ai?” Hứa Viên hỏi.

“Tô Huyền đó!” Tiểu Văn nhìn cô như nhìn quái vật.

“Cái gì?” Lúc này đến lượt Hứa Viên kêu lên, anh ta là Tô Huyền? Sao có thể?

“Anh ta là Tô Huyền, không sai đâu!” Tiểu Văn quả quyết gạt đầu, đáng về bỗng nhiên ngộ ra, “Tôi đã nói sao anh ta lại quen mặt vậy mà! Các loại báo chí, tạp chí, tivi, tin tức gần đây đều là anh ta.”

Hứa Viên nhớ lại người trút rượu tối đó, trong đầu hiện lên dáng vẻ mơ hồ của người đó, chỉ biết là anh ta rất đẹp trai, nhưng điều duy nhất khiến cô khắc cốt ghi tâm chính là ly rượu cay xè đến mức cô phải khóc đó.

Lại nhớ lại người đàn ông ở bệnh viện hôm nay, không những giàu có lại còn sang trọng, lại là đáng về như thế.

Chẳng lẽ thật sự là anh ta?

Tô Huyền của Vân Thiên?

“Hai bà đang nói gì đấy?” Lam Lam và Tiểu Thu khó hiểu nhìn hai người.

Tiểu Văn thấy Hứa Viên hơi dờ dẫm, giải thích nghi hoặc cho hai cô nàng kia, “Cơ thể tôi hơi không thoải mái, hai bà đi leo núi, tôi gọi điện bảo Viên Viên cùng tôi đến bệnh viện một chuyến. Lúc lấy thuốc, đụng phải Tô Huyền, anh ta ngăn Viên Viên lại nói chuyện.”

Lam Lam nghe vậy thì mắt lập tức tỏa ngàn sao, “Chẳng lẽ sau khi tỉnh rượu anh ta vẫn còn nhớ rõ Viên Viên?”

“Chắc chắn nhớ đó, Viên Viên của chúng ta xinh đẹp như vậy mà. Lại nói nữa, Tô Huyền là ai chứ! Chiếc cúc áo của anh ta dễ lấy như vậy sao? Anh ta nhất định không say đâu, vừa ý với Viên Viên rồi.” Tiểu Thu mang dáng vẻ hối hận, “Nếu sớm biết thế, tôi đi leo núi gì chứ? Cũng đi theo hai bà đến bệnh viện thì đã tốt, có thể nhìn thấy Tô Huyền rồi.”

Lam Lam cũng hối hận không thôi gật gật đầu, “Đúng đó, sớm biết vậy tôi còn chạy đi dụ dỗ trai đẹp gì nữa?”

Hứa Viên cầm nín nhìn hai cô nàng, vẫn không quá tin người đó là Tô Huyền.

“Cho bà xem ảnh này!” Lúc này Tiểu Văn đã mở di động lên tìm tin tức, ném cho Hứa Viên.

Hứa Viên nhận lấy xem, người trong ảnh tây trang giấy da, dáng hoàng đỉnh đặc, không phải người gặp được ở bệnh viện hôm nay thì là ai? Cô nhìn nhìn, nhớ tới lời anh ta nói, mặt không khỏi đen xì.

“Dáng vẻ thù oán sâu nặng này, chính là điềm báo tình yêu đến đó!” Tiểu Văn bỗng cười nhạo, “Viên Viên, không phải bà nói biết được anh ta là ai thì sẽ đi xé xác anh ta sao? Hiện giờ biết rồi, bà còn đi nữa không?”

Đi cái con khi ấy! Tập đoàn Vân Thiên dễ vào như vậy chắc?

Hứa Viên trả di động cho Tiểu Văn, đồng thời đuổi Tiểu Thu và Lam Lam đang ở trên giường cô, “Sau này đừng nhắc đến anh ta với tôi, không thể tiếp chuyện!”

Tiểu Thu và Lam Lam liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: “Có gian tình!”

Hứa Viên cầm gối đập hai người đó.

Cô đập rất tàn nhẫn, Tiểu Thu và Lam Lam cùng kêu “ôi ôi”, tránh xa giường của cô.

Hứa Viên túm chăn qua, che kín đầu, nghĩ quả nhiên Tô Huyền và cô có thù mà.

Tiểu Thu và Lam Lam sứt sứt một tiếng, nhìn về phía Tiểu Văn, Tiểu Văn cười buông tay, lắc đầu, tỏ ý rằng cô ấy cũng không biết.

“Nếu là Tô Huyền đến hái đóa hoa Viên Viên này của chúng ta, Lâm Thâm chạy thì cứ chạy, anh ta không thích Viên Viên của chúng ta, Viên Viên cũng chẳng thêm thích anh ta.” Lam Lam nói xong, xoay người đi thu dọn đồ.

Tiểu Thu phụ họa, “Đúng!”, cũng đi thu dọn đồ.

Hứa Viên chui trong chăn cười khổ, cô không thích Lâm Thâm sao? Sao có thể...

Kí túc xá có thêm hai người, bắt đầu thảo luận luôn mồm về hai anh đẹp trai cùng đi leo núi hôm nay, bà một câu tôi một câu. Cuối cùng Hứa Viên và Tiểu Văn đương nhiên không ngủ được, đều tự nghĩ chuyện của mình.

Giờ cơm tối, Lam Lam và Tiểu Thu ngừng nói, gọi Hứa Viên và Tiểu Văn đến căng-tin ăn cơm.

Hứa Viên không có tâm tình, “Các bà cứ đi đi! Nhân tiện mang về một phần cho tôi.”

Lam Lam và Tiểu Thu nhìn về phía Tiểu Văn.

“Tôi cũng không muốn đi, cũng mang về một phần cho tôi nhé.” Tiểu Thu lắc đầu, cũng không có tâm tình.

“Đúng rồi, lúc bọn tôi vừa về, ở dưới kí túc nhìn thấy Hà Đào, anh ấy đang đợi bà đấy.” Lam Lam bỗng nhiên nhớ ra, “Xem thì thấy đợi lâu lắm rồi ấy, hai bọn bà cãi nhau à, anh ấy đến dỗ bà, bà mau xuống đi! Cái khu này của chúng ta có rất nhiều sói chưa có bạn trai đấy, đừng để anh Hà đẹp trai bị bà đuổi chạy mất dép, có thể bà sẽ hối hận đấy...”

“Bọn tôi chia tay rồi!” Tiểu Thu cắt ngang lời cô ấy.

Lam Lam kinh hãi.

Tiểu Thu “Hà” một tiếng.

Tiểu Văn xoay người, đưa lưng về phía hai người họ, rõ ràng không muốn các cô ấy hỏi thêm.

Lam Lam và Tiểu Thu ngây người một lát, nhìn về chỗ Hứa Viên, Hứa Viên vẫn chui trong chăn, hai cô nàng lại liếc nhìn nhau, đi ra khỏi phòng.

Trong phòng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu, Lam Lam và Tiểu Thu mang cơm về, Hứa Viên và Tiểu Văn cũng dậy ăn, bốn người ngồi quanh chiếc bàn.

Một lúc liền Lam Lam không nói gì đến mức khó chịu, nhìn Hứa Viên, “Vừa rồi lúc bọn tôi đi gọi cơm, nghe nói bài đăng trên forum trường ngày hôm qua bị người ta hack xóa mất rồi. Nam sinh đó thì ra là Triệu Dương, đang tìm người Khoa Tin học sửa máy tính đấy.”

Hứa Viên không nói gì, quả nhiên là Triệu Dương đăng bài!

“Nhưng mà nghe nói rất nhiều người đều muốn bài đó được đăng lên, lại có người không sợ chết post lên rồi. Mọi người đều đang đoán, rốt cuộc là cao thủ nào làm. Nghe nói bài đăng đó trên mấy forum trường khác cũng đều bị hack rồi.” Lam Lam còn nói: “Viên Viên, trình độ tin học của bà rất tốt, không phải là bà hack đó chứ!”

“Trình độ tin học của tôi cũng chỉ có thể tra ra được ai là người đăng bài thôi.” Trong lòng Hứa Viên mắng chửi người đó gần chết, nhưng trên mặt không dám để lộ ra.

Dường như Lam Lam tin, gật đầu.

Tiểu Văn lại nhìn Hứa Viên với ánh mắt kì lạ, Hứa Viên nháy mắt với cô ấy một cái, cô ấy buồn cười lắc đầu.

Phòng có bốn người, chỉ có Hứa Viên là sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh, ba người còn lại đều từ tỉnh khác thi vào rồi học đại học ở đây. Lam Lam có tính cách cởi mở nhất, tinh thần hóng chuyện rất nặng, cũng dẫn tới việc khó giữ mồm giữ miệng, Tiểu Thu thì tuy không to mồm như Lam Lam, nhưng bởi vì tính cách nên quan hệ với Lam Lam là tốt nhất. Gần mực thì đen, cũng nuôi dưỡng thành một phần tính tình.

Cho nên, Hứa Viên thấu hiểu sâu sắc rằng, có một số chuyện, nhất định không được để Lam Lam và Tiểu Thu biết. Tiểu Văn cũng biết điều này, cho nên, tình nguyện để Hứa Viên cùng cô ấy đến bệnh viện, đồng thời cũng giấu giếm Lam Lam và Tiểu Thu.

Sau khi ăn cơm xong, Lam Lam và Tiểu Thu đều lên giường, bình thường vào buổi tối, bốn người đều tự làm việc của mình, xem di động, chat QQ, nhắn Weixin, lướt web hoặc đọc sách. Cũng chính là không gian riêng tư.

Hứa Viên lại lấy máy tính ra, nhìn thấy bài đăng được đăng lên một lần nữa đập thẳng vào mắt, cô lại nảy sinh suy nghĩ độc ác, lúc này hack cả forum trường.

Cô biết muốn ngăn chặn chuyện này, xem ra phải chặn từ ngọn nguồn, bây giờ forum trường chính là ngọn nguồn đó.

Hack forum trường xong, cô lại vào forum các trường khác, hề thấy forum nào có bài đăng đó, cô đều cắn răng hack.

Liên tiếp bốn năm forum của các trường, bao gồm cả trường của Tôn Phẩm Đình.

Sau khi làm xong, cô xóa dấu vết của mình, thở phào một hơi, nghĩ không biết những trường đó liệu có vì chuyện forum trường bị hack mà mời công an đến điều tra không nữa, nếu có, vậy cô toi luôn!

Nhưng mà, mặc kệ như thế nào, dù sao cô cũng không thể để bài đăng đó được chia sẻ tiếp!

Đêm đó, Hứa Viên ngủ không yên một chút nào, lúc thì bị người ta trút thứ rượu cay chết người, lúc thì bị người ta cầm lấy thuốc dùng sau khi phá thai đập cô, lúc thì tiếng xe cảnh sát ồ ồ ồ ồ vang không ngừng...

Buổi sáng lúc tỉnh lại, cô nhìn chằm chằm trần nhà nghĩ, vậy mà cô không mơ thấy Lâm Thâm...

Vì sao cô không mơ thấy Lâm Thâm?

Căng-tin buổi sáng, đám đông ầm ĩ, bốn người Hứa Viên vừa vào, đã nghe thấy rất nhiều người đang bàn luận chuyện forum trường bị hack.

Hứa Viên chột dạ, sau khi gọi đồ ăn, liền ngồi vui đầu vào ăn.

Lam Lam và Tiểu Thu thì vô cùng hưng phấn gia nhập vào đội quân bàn luận chuyện forum trường bị hack, cả thời gian ăn đều đoán xem cao thủ máy tính hack forum trường là ai. Lại nói thêm, tối qua các giảng viên bên Khoa Tin học bắt đầu giải cứu forum trường, nhưng nghe nói mất cả đêm vẫn chưa giải cứu xong.

Rất nhiều người lại đoán, có phải là Tô Huyền làm hay không, dù sao Vân Thiên cũng có rất nhiều tình anh, nếu muốn hack forum nhỏ của một trường, làm cho hệ thống hỏng đến mức giảng viên tin học trong trường cũng không khôi phục được, thật sự rất dễ dàng.

Nhắc tới Tô Huyền, không thể tránh khỏi, Hứa Viên lại đón lấy rất nhiều ánh mắt.

Hứa Viên thật sự không nghe nổi nữa, không chờ ba người Lam Lam, Tiểu Thu, Tiểu Văn thêm, cô vội vàng húp nốt cháo, rời khỏi căng-tin trước.

Ra bên ngoài cửa căng-tin, hít được bầu không khí trong lành, cô mới thở một hơi thật dài.

Chỉ mong, hôm nay là một ngày nắng không có mưa.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, cô liền bắt gặp một bóng dáng quen thuộc đi tới từ bên cạnh căng-tin, trong tay tùy ý cầm một quyển sách, cô nhìn thấy bóng dáng đó, lúc này bóng dáng đó cũng nhìn thấy cô, sau khi sững sờ, dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Tin Đồn Mới Nhất

Lâm Thâm – từng là đại từ “một ngày không gặp như cách ba thu” của Hứa Viên.

Nhưng hiện giờ, nếu hỏi Hứa Viên người cô không muốn gặp nhất là ai, vậy thì không thể không là Lâm Thâm.

Nhìn thấy anh, mấy chuyện phiền lòng hai ngày nay ập đến. Cả người Hứa Viên nhất thời cứng đờ. Cô muốn lập tức rời đi, nhưng nhìn thấy anh đưa mắt nhìn qua, chân lại như đóng đinh, không dịch chuyển được.

Cô thích Lâm Thâm, thích đến từng lỗ chân lông, từng mạch máu, chỉ cần nhìn thấy anh, đã rộn rạo không thôi.

Nhận thức này cô đã sớm biết!

Nhưng nguyên nhân là bởi vì biết rõ, mới càng sinh ra cảm giác thất bại từ tận sâu trong lòng. Cô dùng ba năm, cũng không thể khiến anh thích cô. Hiện giờ, ngược lại dần xa hơn, khoảng cách gần như vậy cũng không bước qua được.

Cô nhìn anh, không khỏi trở nên buồn thương.

Lâm Thâm nhìn Hứa Viên một lát, bỗng nâng bước đi về phía cô.

“Lâm Thâm!” Trình Nghiên Nghiên đột nhiên vội vàng đuổi tới từ cửa căng-tin.

Lâm Thâm dừng bước, quay đầu lại.

“Di động anh để quên trên bàn ăn này.” Trình Nghiên Nghiên thở hồng hộc đuổi theo anh, đưa di động cho anh, đồng thời cười mắng: “Sao bất cẩn vậy? May là...” Nói xong, bỗng thấy Hứa Viên cách đó không xa, sừng sốt, “Hứa Viên?”

Hứa Viên lấy lại tinh thần, cười cười với cô ta, xoay người đi về phía tòa nhà giảng đường.

Lâm Thâm nhận di động, nói một tiếng “Cảm ơn”, nâng bước đuổi theo Viên Viên.

Trình Nghiên Nghiên túm anh một phen, “Lâm Thâm, không phải anh không cần đi học sao? Bên đó là hướng đến tòa nhà giảng đường mà.”

Lâm Thâm bị giữ lấy thì dừng bước chân, chậm rãi quay đầu, nhìn Trình Nghiên Nghiên.

Trình Nghiên Nghiên mắt đối mắt với anh, hơi căng thẳng, dần đỏ mặt.

“Tôi không cần đi học! Nhưng đi đâu, là tự do của tôi.” Lâm Thâm nhìn cô ta hồi lâu, bỏ tay áo bị cô ta túm ra, để lại một câu, nâng bước đi về phía tòa nhà giảng đường.

Sắc mặt Trình Nghiên Nghiên trắng nhợt.

Bóng dáng Lâm Thâm dần đi xa.

Lam Lam ra khỏi căng-tin, đúng lúc nhìn thấy Lâm Thâm rời đi, thấy Trình Nghiên Nghiên nhìn bóng dáng anh rời đi không chớp mắt, cô nàng cười lạnh đi tới, “Ôi, đây không phải Trình đại mỹ nữ à? Sao thế? Trình đại mỹ nữ thế này là lưu luyến không rời Lâm đại tài tử?”

Trình Nghiên Nghiên nhanh chóng thu nét mặt, quay đầu lại trừng mắt nhìn Lam Lam, xoay người lại đi vào căng-tin.

“Quả nhiên là không có lửa thì sao có khói mà! Lâm Thâm thật sự ở bên Trình Nghiên Nghiên rồi.” Lam Lam hàm hừ giậm chân, “May mà Viên Viên nhà mình có Tô Huyền rồi! Mà tôi vẫn cảm thấy Lâm Thâm là tên ngon nhất trường mình, đúng là mất mù mà.”

“Mất mù cũng có ảnh hưởng gì đến bà đâu! Đi nhanh đi! Viên Viên không thấy bóng dáng từ lâu rồi kia.” Tiểu Thu đẩy cô nàng.

“Bà ấy đi sớm chiếm chỗ cho bọn mình, giờ vẫn còn sớm, vội gì.” Lam Lam nói ngoài miệng, nhìn lướt đến Tiểu Văn, lập tức đến gần, “Nghe nói hôm qua Hà Đào đứng dưới kí túc xá mình chờ bà đến nửa đêm, sau đó ngất đi, được mấy dì kí túc đưa đến phòng y tế. Tiểu Văn, bà cũng thật nhẫn tâm, hai bọn bà đã bao nhiêu năm rồi, chia tay cái gì chứ?”

Tiểu Văn không lên tiếng.

“Haizz, thật không hiểu bà mà, nếu tôi có bạn trai như Hà Đào, tôi bám lấy anh ấy cả đời luôn.” Lam Lam đếm trên đầu ngón tay, kể ra điểm tốt của Hà Đào, “Ngày nào cũng dậy sớm xếp hàng gọi com cho bà, đến phòng tự học chiếm chỗ ngồi, giúp bà lấy nước nóng, bà ốm mua thuốc cho bà...”

“Anh ấy phải xuất ngoại!” Tiểu Văn đột nhiên cắt ngang lời cô ấy.

Lam Lam nhất thời mở to hai mắt.

Tiểu Văn không nói thêm nữa, cầm túi bước nhanh về phía trước.

“Khó trách, thì ra Hà Đào phải xuất ngoại.” Lam Lam quay đầu nhìn về phía Tiểu Thu, khó hiểu, “Cho dù anh ta phải xuất ngoại, Tiểu Văn cũng có thể đi cùng mà! Không muốn xuất ngoại thì có thể chờ anh ta về, chia tay cái gì chứ. Bạn trai tốt như vậy, sau này tìm đâu ra được người như thế?”

Lần đầu tiên Tiểu Thu không ủng hộ suy nghĩ của Lam Lam, giữ chặt cô nàng rồi khẽ nói: “Chỉ dựa vào tình yêu thì sao sống được, đại tiểu thư của tôi ơi, bà nhất định không thể yêu đương được đâu, nếu bà yêu đương, không vang trời động đất chắc khó quá.”

Lam Lam vừa nghe thấy thì hớn hờ, “Còn vang trời động đất hơn Viên Viên yêu đương hả? Bà là nói tôi cũng có thể tìm được một anh bạn trai giống Tô Huyền?”

Tiểu Thu ghen, cầm nín nhìn cô nàng.

Hứa Viên đi đến tòa nhà giảng đường, một chân nặng một chân nhẹ, vừa đi vừa nghĩ, di động của Lâm Thâm rơi cũng để Trình Nghiên Nghiên đưa đến cho, quan hệ giữa hai người họ thân thiết đến mức nào rồi?

Cô hơi tò mò, hai người họ bắt đầu vào lúc nào?

Vậy mà giờ cô mới biết!

Di động vang lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô, cô lấy từ trong túi ra, thấy là Tôn Phẩm Đình, cô nhận máy, “Hử?”

“Hôm qua forum mấy trường đều bị người ta hack, là cậu làm hả?” Vừa mở đầu Tôn Phẩm Đình đã hỏi thẳng.

Hứa Viên “Ừ” một tiếng, đối với cô bạn tri kỉ này, chuyện có thể giấu cô nàng ấy không nhiều lắm.

“Được đó người chị em, cậu đúng là gan to ha, không sợ bị tóm à.” Tôn Phẩm Đình hỏi.

“Sợ chứ! Nhưng hôm qua không phải cậu nhắc nhở tớ à? So với bị tóm, tớ còn sợ nổi như cồn hơn ấy, nổi tiếng, rồi còn có tin đồn gì gì đó ghê thắm nữa.” Bây giờ Hứa Viên bất cần, dù sao cũng đã làm rồi, cô không hối hận một chút nào.

Tôn Phẩm Đình nghe vậy thì vui mừng, “Đây mới là Viên Viên nhà chúng ta chứ, nhiều năm không thờ móng vuốt ra cào người, tớ còn tưởng cậu bị Lâm Thâm hành hạ đến mức thu cái sự ghê gớm lại rồi cơ.”

Khỏe miệng Hứa Viên giật giật.

“Nhưng mà, quên nói với cậu, mấy nhà báo đó không phải kiểu bắt tài đâu, không có tin tức thì cũng có thể bịa thành tin tức, đừng nói đến có tin tức rồi, tin tức ở góc ngách xó xỉnh nào cũng có thể đào ra được, hơn nữa còn là về Tô Huyền nữa, rồi còn dính dáng đến Lâm Thâm, cho nên...” Cô nàng ho khan một tiếng, trình trọng nói: “Cho dù hack forum của mấy trường, cũng không đập tắt được lửa đâu. Cậu đã lên báo rồi.”

“Cái gì?” Hứa Viên kinh ngạc, “Cậu đừng làm tớ sợ!”

“Tớ dọa cậu làm gì? Tự cầm di động lên mạng đi thì biết.” Tôn Phẩm Đình thanh thoi nói: “Quả thực là kéo đến ầm ầm đó.”

Hứa Viên lập tức ngắt máy, nhanh chóng lên mạng, mấy tin tức mới nhất nhảy ra, cô mở một cái trong đó ra, khi nhìn thấy bài “Con cưng của ông trời Tô Huyền yêu sinh viên nữ Đại học B, vung dao cướp mất bạn gái ba năm của tài tử Lâm Thị – Lâm Thâm”, đại não ùng một tiếng, trước mắt nhất thời tối sầm.

Di động “bộp” một tiếng, không chút khách khí va chạm với mặt đất, vỏ ngoài vỡ bung ra, màn hình vỡ tan tành.

Nhưng dù vậy, cũng không thể khiến Hứa Viên hoàn hồn, cô đứng trên đường, nhất thời cảm thấy gió mùa hè rất lạnh.

“Sao thế?” Giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Hứa Viên nghe thấy giọng nói đó, máu lại đông cứng, đột nhiên thấy tay chân lạnh băng.

Lâm Thâm vòng từ phía sau ra đứng trước Hứa Viên, đầu tiên là nhìn cô, sau đó cúi người nhặt chiếc di động bị rơi vỡ trên mặt đất, nhanh chóng kiểm tra, nói với cô: “Vỏ nứt, màn hình vỡ tan, nếu đi sửa, chi bằng mua một cái mới thì hơn.”

Hứa Viên nhìn anh, không lên tiếng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này Lâm Thâm mới chú ý tới sắc mặt dọa người của cô, không khỏi hỏi: “Vẫn chưa hết cảm ả? Sao sắc mặt kém vậy?” Nói xong, anh liền vươn tay sờ trán cô.

Lúc anh sắp chạm đến mình, Hứa Viên giật mình bừng tỉnh, bỗng nhiên lùi về sau hai bước.

Tay Lâm Thâm vươn ra cứng đờ.

Hứa Viên ổn định lại cảm xúc, khẽ nhấp máy môi, hồi lâu mới tìm được giọng nói của mình, “Anh đọc tin tức chưa?”

“Tin tức gì?” Lâm Thâm chậm rãi thu tay về.

“Tin tức mới nhất đó, anh mở di động ra thì biết.” Hứa Viên cố hết sức khiến giọng nói của mình trở nên bình tĩnh, cũng cố hết sức để mình cười, còn cố hết sức làm mình cười thật thoải mái, “Phiên bản nâng cấp, em vừa xem xong.”

Lâm Thâm vốn khó hiểu, nhưng nghe thấy câu cuối của cô, dường như hiểu được điều gì đó, sắc mặt hơi trầm lại, chậm chạp mở di động ra.

Hứa Viên thấy anh lên mạng, xem tin tức đó, cô còn muốn rời đi, nhưng cảm thấy chuyện này không phải chuyện của một mình cô, nếu anh có biện pháp giải quyết, cô cũng sẽ thoải mái hơn một chút.

Vì thế, cô nhìn chằm chằm nét mặt Lâm Thâm. Đáng tiếc, cô nhìn hồi lâu cũng chẳng thu được gì, ngoại trừ lúc ban đầu nghe thấy tin tức này thì sắc mặt Lâm Thâm hơi sầm lại, sau đó anh mang sắc mặt như thường lướt xem báo.

Hứa Viên nghĩ anh trấn định như vậy, là không bận tâm nhỉ?

Cũng phải, người anh thích là Trình Nghiên Nghiên, cô có ra sao, anh quả thật không cần phải bận tâm.

Không bao lâu, Lâm Thâm ngẩng đầu nhìn cô, ngữ khí bình thường, “Hôm trước em nói Tô Huyền...”

Hứa Viên cúi đầu.

Lâm Thâm bỗng dừng lại, sửa giọng, “Đã lâu rồi công ty không lên báo, hiện giờ thế này là được nhờ ánh sáng của Tô Huyền rồi. Đúng lúc vừa nhận hạng mục đó cần phải tuyên truyền, bây giờ có tin tức này, coi như giảm bớt một khoản phí tuyên truyền.”

Hứa Viên bỗng thở dài, đây mới là Lâm Thâm, bất luận là lúc nào, anh cũng không quên lợi ích của công ty. Cô vốn cảm thấy căn nguyên chuyện này là cô lấy Tô Huyền làm tấm lá chắn, nếu anh nhìn thấy tin tức, cảm thấy khó chịu, cô sẵn lòng thành tâm thành ý giải thích cho anh, nhưng anh nói vậy, dường như giải thích cũng không cần thiết.

Cô ngẩng đầu, cười tươi rói với Lâm Thâm, “Sao em không nghĩ ra nhỉ, lúc vừa thấy tin tức đó, em còn tức gần chết, làm rơi cả di động, hiện giờ xem ra, di động rơi vô ích rồi.”

Khuôn mặt tươi cười như vậy, lập tức chạm vào đáy mắt Lâm Thâm, anh gần như nói không chút do dự: “Anh đền em một chiếc di động.”

Nụ cười của Hứa Viên đông cứng, nhưng cô lập tức lại cười, “Được, em thay anh giảm bớt một khoản phí tuyên truyền, anh nên đền em một chiếc di động.”

“Hôm nay em học cả ngày, anh nhớ chiều mai em không phải đi học, chiều mai anh cùng em đi mua.” Lâm Thâm suy nghĩ một lát.

Hứa Viên lắc đầu, “Chuyện của anh nhiều như vậy, mai em tự đi là được! Đến lúc đó em mua về rồi, anh trả tiền cho em là được.”

“Tự mai em học xong, chúng ta ra ngoài ăn cơm, tiện thể mua di động cho em luôn, cứ vậy đi.” Lâm Thâm giống như không nghe thấy lời cô, tự đưa ra quyết định, “Trong phòng kí túc anh còn một chiếc di động cũ, lát anh lấy tới cho em, em dùng tạm trước.”

Hứa Viên ngửa đầu nhìn trời.

Lâm Thâm cũng nhìn lên không trung theo cô, giây lát, anh thu hồi tầm mắt, nhìn thời gian một chút, “Em còn mười phút nữa là vào lớp, không kịp rồi, hết tiết anh mang tới ngoài cửa phòng học cho em.”

Hứa Viên thu hồi tầm mắt, mắt hơi chớp, “Thôi được!”

Lâm Thâm không nói thêm nữa, xoay người đi về phía kí túc xá nam.

Hứa Viên lặng đứng tại chỗ nhìn anh một lát, rồi đi đến phòng học.

Hết tiết đầu, quả nhiên Lâm Thâm đứng chờ ở cửa phòng, đưa chiếc di động cũ cho cô, “Sim anh đã lắp giúp em rồi, trừ việc không thể lên mạng, gọi điện hay nhắn tin đều không có vấn đề gì.”

Hứa Viên nhận di động rồi nhìn thoáng qua, “Em nhớ đây là chiếc di động em mua cho anh hồi chúng ta mới quen nhau, hóa ra anh vẫn còn giữ ả.”

Lâm Thâm “Ừ” một tiếng, “Sau khi không dùng nữa thì để trong ngăn kéo.”

Hứa Viên vẫn còn nhớ tình cảnh lúc quen Lâm Thâm ngày trước, khi đó là khai giảng năm nhất, tối hôm trước cô bị Tôn Phẩm Đình lôi đến quán rượu chơi điên cuồng đến nửa đêm, hôm sau thì ngủ quên mất, cầm một túi sữa đậu nành trong tay bên vội vàng chạy đến tòa nhà giảng đường, đụng phải một người, khi đó anh ta đang gọi điện thoại, đột nhiên bị va phải, di động của anh ta rơi xuống đất, cả túi sữa đậu nành cũng hất lên người anh ta.

Người đó chính là Lâm Thâm.

Lần đầu tiên gặp nhau của hai người.

Cô liên tục giải thích, anh bình tĩnh nhìn cô không nói lời nào, sau đó, anh nhặt di động bị rơi hóng mát rồi quay đầu bước đi.

Cô tự nhận mình là em bé ngoan, va vào người ta, trách nhiệm là về phía cô, cô bất chấp tiếng chuông vào lớp đang vang, lập tức đuổi theo.

Nếu sớm biết, bởi vì lần đuổi theo đó, liền đuổi theo tận ba năm, cô không biết lúc đó mình còn có thể không chùn bước đuổi theo người ta một mạch tới dưới kí túc xá nam hay không, còn mặt dày mày dạn hỏi thăm tên khoa tên lớp tên người ta hay không, cuối cùng mua di động chặn đường ở những nơi mà anh xuất hiện để đưa cho anh hay không.

Mình của khi đó, hiện giờ nhớ lại, có phần xa xôi.

Tôn Phẩm Đình nói đúng, móng vuốt mèo của cô ẩn giấu đã mấy năm rồi, vì Lâm Thâm, cô thật sự đã thay đổi rất nhiều, có đôi khi, trở thành người mà suýt nữa chính bản thân mình cũng không nhận ra.

Chiếc di động này là khởi nguồn, bây giờ cô cầm nó, cảm thấy vô cùng bồng tay, có thứ cảm giác muốn ném đi.

“Vào đi! Đừng quên chuyện trưa mai.” Lâm Thâm xoay người rồi đi.

Hứa Viên cầm di động đi vào phòng học, vừa mới ngồi ổn định tại chỗ, radio trường liền vang lên, hình như gọi tên cô, cô hoài nghi hỏi bạn học ngồi bên cạnh, “Radio đang gọi mình à?”

“Ừ, hình như là đến phòng hiệu trưởng đó.” Bạn học đó gật đầu.

Hứa Viên nghi hoặc, cầm túi, ra khỏi lớp.

Đi đến cửa phòng hiệu trưởng, cô đụng phải những người cũng bị radio gọi tới như mình là Trình Nghiên Nghiên, Triệu Dương, còn có Lâm Thâm vừa mới chia tay cô nữa.

Hứa Viên nhìn thấy ba người họ, cơ bản đoán được mục đích bị gọi đến phòng hiệu trưởng, chắc hẳn là liên quan đến chuyện forum trường bị hack rồi, cô thăm thò dài, nghĩ nếu chết cũng không nhận, thì sẽ ra sao nhỉ?

Triệu Dương nhìn thấy Hứa Viên, mắt sáng lên, “Hứa Viên?”

Hứa Viên liếc cậu ta, mặt không đổi sắc, “Bài đăng đó là cậu viết hử? Đăng lên forum trường?”

Triệu Dương lắc đầu, “Không phải tôi viết đâu, là một ông anh bên Khoa Báo chí nghe xong thi viết, nhưng đăng lên bằng máy tính của tôi.” Cậu ta nói xong, lúc này mới thấy sắc mặt Hứa Viên khó coi, lập tức giải thích: “Xin lỗi cậu, tôi không nghĩ sự tình lại âm ỉ như vậy...”

Hứa Viên chấp nhận lời giải thích của cậu ta, “Nghe nói máy tính của cậu bị người ta hack?”

Mặt Triệu Dương nhất thời xám xịt, “Đúng đó, không biết là ai hack nữa, tôi tìm thầy bên Khoa Tin học mà cũng không sửa được, xem ra phải mua cái mới rồi.”

Hứa Viên trầm mặc đáng đời, nhưng lại đồng tình nói với cậu ta: “Bây giờ mua máy tính cũng không đắt.”

Triệu Dương đau khổ, “Không đắt, nhưng tôi mua máy tính, vậy mộng đẹp đời di động mới tan thành mây khói rồi.”

Hứa Viên gật đầu, “Hôm nay tôi nhìn thấy tin tức mới nhất, di động không cầm chắc, rơi vỡ luôn, cũng phải đổi di động mới.”

“Chúng ta coi như đồng bệnh tương liên há!” Triệu Dương nghe vậy thì nhất thời cảm thấy hóng mát máy tính cũng chẳng sao, thời buổi bây giờ mua di động cũng không rẻ hơn mua máy tính.

Hứa Viên cười cười, không nói gì nữa.

Trình Nghiên Nghiên nhìn hai người, ngữ khí có phần kì lạ, “Hai người tám chuyện cũng vui gớm.”

Hứa Viên coi như không phát hiện cô ta, không đáp lời.

Triệu Dương nhìn cô ta, rồi lại nhìn về phía Lâm Thâm, vừa muốn nói gì đó, một thầy đi từ phòng hiệu trưởng ra, gọi họ vào.

Vào phòng hiệu trưởng, Hứa Viên đánh giá qua, mấy vị lãnh đạo trường đều ở đây, ngoài ra, còn có mấy thầy cô giáo bên Khoa Tin học nữa.

Bốn người xếp hàng ngay ngắn, Hứa Viên đảm nhiệm vai học trò ngoan nhất, cúi đầu nhìn mũi bàn chân, trong lòng lại đang nghĩ cách làm thế nào để thoát khỏi cửa này. Nếu thật sự không thoát được, chỉ có thể cầu bố Tôn Phẩm Đình ra trận thôi.

“Tìm các em đến, là bởi vì chuyện một bài đăng làm forum trường bị hack. Các em là đương sự, cũng biết chuyện này là chuyện gì đúng không? Là ai hack forum trường?” Một vị lãnh đạo hỏi.

Triệu Dương và Trình Nghiên Nghiên lập tức lắc đầu, tỏ ý không biết.

Hứa Viên cũng muốn dứt khoát lắc đầu, nhưng thấy Lâm Thâm không lắc đầu, cô cũng không lắc.

“Nghe nói không chỉ là forum trường chúng ta, còn có mấy forum trường khác cũng bị người ta hack, nguyên nhân đều là vì share một bài đăng.” Lại một vị lãnh đạo khác mở miệng, nhìn về phía Lâm Thâm, “Lâm Thâm, em là người có tài trong trường chúng ta, cũng có công ty riêng làm ăn được. Các thầy cô Khoa Tin học cũng không cứu được forum trường mình bị hack, trước giờ em thông minh, cũng biết là ai làm đúng không?”

Lâm Thâm mím môi, giống như đang suy tư.

Hứa Viên bỗng cảm thấy, bởi vì một mình cô, liên lụy đến mấy người nữa thì rất không phúc hậu, hơn nữa Lâm Thâm sắp tốt nghiệp rồi, nếu vì chuyện này, cô chết cũng không nhận, anh bị hoãn tốt nghiệp, chắc cô sẽ áy náy cả đời mất. Vì thế, cô cố lấy dũng khí, ngăn đầu, “Các vị lãnh đạo, là em...”

“Hứa Viên!” Lâm Thâm bỗng cất ngang lời cô, nói với mấy vị lãnh đạo: “Là em hack ạ.”

Mấy vị lãnh đạo ngẩn ra.

Hứa Viên cả kinh, quay đầu nhìn anh, không dám tin, “Anh đang nói gì thế?” Sao có thể là anh hack được?

“Không sai đâu ạ! Các vị lãnh đạo, em xin lỗi, forum trường là em hack ạ.” Lâm Thâm thành khẩn nhận lỗi.

Sắc mặt Hứa Viên trở nên khó coi, vuron tay đẩy anh một phen, tức giận nhìn anh, “Anh nhận vớ vẩn gì vậy? Rõ ràng là em hack. Không cần anh phải chịu tội oan.”

Lâm Thâm bị Hứa Viên đẩy nên loạn choạng, nhú mắt nhìn cô.

Hứa Viên hít sâu một hơi, quay đầu, khom mình với các vị lãnh đạo, “Có người đăng bài viết bậy bạ lên forum trường, tin đồn lan truyền rất nhanh chóng, em tức giận nên hack mấy tính của người đăng bài, nhưng chẳng mấy chốc lại có người đăng lại, em không có cách nào nên mới hack forum trường ạ.”

Triệu Dương tròn mắt nhìn Hứa Viên.

“Em nói linh tinh gì đó?” Lâm Thâm lại tiến lên trước.

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, che trước người anh, “Thật sự là em làm ạ, em có thể khôi phục forum trường, cho em... ừm, thời gian một ngày ạ.” Cô vốn muốn nói lập tức xong, nhưng nhìn thấy mấy thầy cô giáo Khoa Tin học, không muốn đả kích họ, bèn sửa lại lời.

Lâm Thâm biến sắc, “Không phải ạ, cô ấy...”

“Anh im đi!” Hứa Viên giận dữ cất ngang lời anh.

Lâm Thâm cứng họng, mím môi nhìn cô.

Hứa Viên quay đầu, “Các vị lãnh đạo, chuyện không liên quan đến ba người họ, các thầy có thể cho họ ra ngoài rồi ạ, em có thể nói rõ toàn bộ sự việc.”

Mấy vị lãnh đạo nhìn nhau, cuối cùng vẫn là hiệu trưởng khoát tay, “Nếu không có chuyện của các em, các em ra ngoài đi!”

Trình Nghiên Nghiên và Triệu Dương đi ra trước, Lâm Thâm dừng lại một lát, cuối cùng cũng đi ra.

“Em là Hứa Viên nhỉ?” Ngược lại, hiệu trưởng không tức giận, cười ha ha nhìn cô, “Thật sự là em hack forum trường hả?”

Hứa Viên cúi đầu, nghĩ, cô còn một năm nữa là tốt nghiệp, chuyện lần này lại rất lớn, vậy thì phạt nặng cho cô nhớ, hay là trực tiếp đình chỉ học cô, hay là đưa đến đồn công an? Hình như kiểu nào cũng không hay ho gì. Cô ngẫm nghĩ, đột nhiên nhớ tới Tô Huyền, anh ta cũng là một trong các đương sự, có gì không có chuyện của anh ta?

Cô lập tức ngăn đầu, nghiêm túc nhìn mấy vị lãnh đạo, “Thật ra, cũng không hẳn là em hack ạ, dạ, là Tô Huyền, anh ta hack đó ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9: Năm Phần Trăm Cổ Phần

Đi từ phòng hiệu trưởng ra, Hứa Viên thở phào một hơi.

Đồ tội cho Tô Huyền, quả nhiên mặt mày mấy vị lãnh đạo đều tỏ ý hiểu, các thầy cô Khoa Tin học cũng dễ dàng tiếp nhận.

Chẳng những không phạt cô, không bắt cô phải khắc ghi bài học này, không bị đưa đến đồn công an, ngược lại còn rất vui vẻ rất ôn hòa bảo cô mời Tô Huyền mau chóng khôi phục lại forum trường trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả hỏi cũng không hỏi đã tin mối quan hệ giữa Tô Huyền và cô.

Đây thật sự là sự thuận lợi ngoài ý muốn của cô.

Nếu sớm biết sẽ thuận lợi như vậy, cô còn xoắn xuýt làm gì nữa, thiếu chút nữa là bị mình nôn chết rồi, biết vậy vừa vào phòng hiệu trưởng đã ra chiêu luôn cho xong.

Ba người ra khỏi phòng hiệu trưởng trước cũng không rời đi, thấy cô đi ra với vẻ mặt thoải mái, vẻ mặt họ khác nhau.

Triệu Dương đi lên trước sớm nhất, hạ giọng, “Thật sự là cậu hack máy tính của tôi hả?”

Hứa Viên chớp mắt, không thừa nhận cũng không sao nhì! Coi như dạy cho cậu ta một bài đi! Cô lắc đầu, “Cậu tin thật cơ à? Tôi học quản trị kinh doanh, có phải học tin học đâu.”

“Vậy chuyện là thế nào?” Triệu Dương nghiêng đầu, nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Hứa Viên nhún nhún vai, tỏ ý không thể trả lời, mặc kệ cậu ta, chuẩn bị đi học.

Trình Nghiên Nghiên tiến lên, ngăn cô lại, “Chuyện giải quyết thế nào? Bọn tôi bị gọi tới một chuyện, không thể cái gì cũng không biết chứ?”

Hứa Viên nhìn cô ta cực kì vô tội, “Cậu có thể đi hỏi hiệu trưởng.”

Trình Nghiên Nghiên lập tức nổi giận, “Cậu...”

“Đây là cửa phòng hiệu trưởng, cậu đẩy cửa, khế chút thôi, là có thể đi vào rồi.” Hứa Viên tốt bụng chỉ đường cho cô ta.

Sao Trình Nghiên Nghiên có thể đến hỏi hiệu trưởng được, khuôn mặt xinh đẹp lập tức xanh đen.

Hứa Viên không để ý đến người đẹp này có biến sắc hay không, tâm tình cô rất tốt, vì thế, bước chân rời đi cũng hết sức thoải mái, thậm chí cô còn không nhìn Lâm Thâm cái nào, không bao lâu, liền rời khỏi tòa nhà này.

“Lâm Thâm, anh biết chuyện của cậu ta là thế nào không?” Trình Nghiên Nghiên đề nỗi cảm tức trong lòng xuống, cố hết sức để làm giọng nói trở nên dịu dàng.

“Cô ấy học quản trị kinh doanh, máy tính thì chỉ biết thôi.” Lâm Thâm nói lời này là với Trình Nghiên Nghiên, cũng là nói với Triệu Dương, xem như khẳng định lời Hứa Viên vừa nói với Triệu Dương. Sau khi nói xong, sắc mặt anh hơi trầm xuống, cũng rời đi.

Trình Nghiên Nghiên giậm chân bình bịch, “Triệu Dương, cậu không cảm thấy kì lạ à?”

Triệu Dương đương nhiên cảm thấy kì lạ, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên nhân, đoán bừa, “Chắc là vì Tô Huyền nhì!”

Trình Nghiên Nghiên nghe vậy thì kinh ngạc, “Chẳng lẽ cậu ta thật sự là bạn gái của Tô Huyền? Sao có thể chứ?”

Triệu Dương phẩy tay, “Tôi cũng cảm thấy không thể.”

“Tuyệt đối không thể! Tôi tra xét bối cảnh gia đình Hứa Viên rồi, bố mẹ cậu ta ở nước ngoài quanh năm, hình như làm phiên dịch. Cậu ta sống cùng bà nội ở một khu dân cư cũ của Bắc Kinh. Điều kiện gia đình không quá tốt, nếu không cũng không làm công cho công ty của Lâm Thâm từ lúc vừa vào đại học.” Trình Nghiên Nghiên nói chắc nịch. “Tô Huyền là ai chứ? Đó là người thừa kế Tập đoàn Văn Thiên. Hơn nữa vừa mới về nước được hai tháng thôi.”

Triệu Dương lườm cô ta, “Cậu điều tra về Hứa Viên tí mi thể cơ à?”

Trình Nghiên Nghiên nhìn cậu ta, “Tôi cũng có giấu cậu đâu, tôi thích Lâm Thâm, muốn theo đuổi anh ấy, đương nhiên phải điều tra về Hứa Viên ở bên cạnh anh ấy rồi.”

Triệu Dương khịt mũi, “Phụ nữ quả nhiên thật đáng sợ.” Dứt lời, như sợ Trình Nghiên Nghiên, cậu ta không nói thêm gì nữa, quay đầu bước đi thật nhanh.

Trình Nghiên Nghiên đứng một lát ngoài cửa phòng hiệu trưởng, rồi cũng rời đi với sắc mặt khó coi và khó hiểu.

Hứa Viên học xong các tiết buổi sáng, ăn cơm trưa xong, lúc quay về kí túc xá, lại nhận được điện thoại của Tôn Phẩm Đình.

Giọng điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác truyền tới từ bên kia, “Viên Viên à, có gặp chuyện gì khó giải quyết không thể? Có cần chị em này giúp cậu không?”

Hứa Viên đảo trắng mắt, “Cậu rảnh lắm à?”

“Chiều nay không phải đi học.” Tôn Phẩm Đình thật sự hơi chán.

“Cậu có thể giúp tớ xóa mấy tin tức đó không?” Hứa Viên cảm thấy nếu có thể xóa sạch đồng tin tức vớ vẩn đó, tâm tình cô sẽ càng vui vẻ hơn. Tuy Lâm Thâm nói giảm bớt được phí tuyên truyền, nhưng vừa nghĩ đến nội dung của những tin tức đó, cô đã muốn nôn rồi.

Tôn Phẩm Đình hoảng, “Cậu muốn xóa tin tức?”

“Đúng! Cậu có cách nào không?” Hứa Viên gật đầu.

“Không!” Tôn Phẩm Đình quả quyết lắc đầu.

“Vậy cậu không giúp được tớ rồi, nên làm gì thì làm đi!” Hứa Viên chuẩn bị cúp máy.

“Ê ê, từ từ đã.” Tôn Phẩm Đình gọi, dường như suy nghĩ một chút, bỗng nói: “Nếu muốn xóa tin tức, cũng không phải không thể. Cậu có biết bây giờ các phương tiện truyền thông, sau lưng bị ai khống chế không?”

Hứa Viên bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ, “Cậu là nói...”

Tôn Phẩm Đình lập tức vui vẻ hẳn lên, “Đúng đó, Vân Thiên khống chế đó. Cậu có thể đi tìm bạn trai cậu, chỉ cần Tô Huyền mở miệng, không có tin tức nào không xóa được đâu.”

Hứa Viên cúp điện thoại luôn. Tìm Tô Huyền? Để toi à!

Anh ta cũng có phải bạn trai của cô đâu! Nếu tin tức truyền ra dưới sự kiểm soát của nhà anh ta, bây giờ đã truyền đến ầm ầm rồi, vậy thì không phải chuyện của một mình cô nữa, kệ đi.

Về đến kí túc xá, Lam Lam và Tiểu Thu vẫn chưa về, Tiểu Văn thì nằm trên giường với sắc mặt rất kém.

Hứa Viên ném túi, đi qua, lo lắng hỏi: “Tiểu Văn, cơ thể bà không thoải mái chỗ nào à?”

Tiểu Văn lắc đầu, “Không đâu, cơ thể rất tốt.”

Hứa Viên hiểu được, đây là khó chịu ở trong lòng, cô nhìn cô ấy, đề nghị, “Bà cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi! Xin nghỉ, đừng đi học.”

Tiểu Văn gật đầu, “Tôi thực sự cũng không muốn đi học.”

Đang nói chuyện, Lam Lam và Tiểu Thu về, vừa vào đã giữ chặt Hứa Viên hỏi: “Nghe nói hôm nay mấy người bọn bà bị gọi đến phòng hiệu trưởng hả? Forum trường rốt cuộc là ai hack thế! Hiệu trưởng nói thế nào?”

Hứa Viên lắc đầu, “Hiệu trưởng không nói thế nào cả, cũng không phải bọn tôi hack, tìm người khôi phục forum trường thôi.”

“Đây nhất định là cao thủ máy tính đó! Nếu tôi mà quen thì tốt thật, không biết có phải trai đẹp không nhì.” Lam Lam tưởng tượng.

Hứa Viên buồn cười đẩy cô nàng một phen, “Thế trai đẹp leo núi thì sao?”

“Con gái phải rụt rè!” Lam Lam quay đầu, kiêu ngạo đi ngủ trưa.

Hứa Viên nghĩ xem bây giờ nên khôi phục lại forum trường hay là buổi tối, hay là để ngày mai. Bà lựa chọn nghỉ đi nghỉ lại cả buổi, cuối cùng cô quyết định không chọn phương án nào cả, để lúc đêm khuya thanh vắng, lặng lẽ khôi phục đi.

Vì thế, ban đêm, lúc hai giờ sáng, Hứa Viên im hơi lặng tiếng ôm máy tính khôi phục forum trường trong nhà vệ sinh.

Đương nhiên cô chẳng tốt bụng mà khôi phục forum mấy trường khác cũng bị hack, chỉ nể tình khôi phục của trường mình. Sau đó, cô tắt máy, ngáp một cái, bò lên giường ngủ tiếp.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, Lam Lam đã kêu to, “Forum trường khôi phục rồi!”

“Thật à? Ai khôi phục đó?” Tiểu Thu lập tức hỏi.

Lam Lam lắc đầu, “Trên forum có người đăng bài hỏi đấy, nói không phải thầy cô trường mình. Có người đoán là Tô Huyền động thủ, nhưng lại có người phản bác, người ta là Tô Huyền, sao có thể đến làm mấy chuyện còn con con này được.”

“Vi Viên Viên, sao chắc được chứ!” Tiểu Thu tiếp lời.

“Ồ đúng nhỉ, tôi trả lời vậy nhé.” Lam Lam gõ bàn phím lạch cạch.

Hứa Viên cầm nín nhìn Lam Lam, mỗi ngày cô ấy đều sống trong thế giới không ngừng hóng chuyện như thế, sau này cô ấy phải tìm anh bạn trai kiểu gì mới có thể chịu được đồng tề bào hóng chuyện nhiều như thế của cô ấy chứ?

Học xong buổi sáng, Hứa Viên ra khỏi phòng học, liền nhận được điện thoại của Lâm Thâm.

Ra khỏi tòa nhà giảng đường, cô nhìn thấy Lâm Thâm một tay dứt túi quần, một tay cầm di động, tùy ý đứng ở đó.

Đám đông từ từ ủa ra từ tòa nhà giảng đường dường như trở thành bối cảnh cho anh.

Hứa Viên hít sâu một hơi, tuy anh và Trình Nghiên Nghiên ở bên nhau, nhưng anh và cô vẫn là bạn nhỉ? Lòng riêng bảo anh đèn một chiếc di động, để lại chút ám áp cuối cùng cũng không quá đáng đâu nhỉ!

Đang làm công tác tư tưởng, Lâm Thâm đã nhìn thấy cô, lách mình đến đây hỏi: “Có phải về kí túc lấy gì không?”

Hứa Viên lắc đầu, “Không.”

“Vậy đi thôi! Thời gian không gấp, chúng ta đi xe buýt.” Lâm Thâm nói xong, xoay người đi về phía trạm xe buýt.

Hứa Viên đi theo anh, theo thói quen nhìn dấu chân không thấy của anh. Ba năm nay, mỗi lần hai người đi cùng nhau, đều là vì chuyện công ty, bình thường đều gọi xe đi từ trường ra ngoài, rồi lại gọi xe đi từ bên ngoài về. Thời gian của Lâm Thâm chính là tiền tài, vô cùng quý giá, số lần đi xe buýt thế này, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhớ hồi mới quen anh, cô kéo anh đi xe buýt một lần, sau đó muộn mất thời gian gặp một khách hàng, thật ra là sát giờ mới tới, không tính là muộn. Nhưng khách hàng đó không chút lưu tình nói anh không có thành ý, phê bình anh, đàm phán đương nhiên không thành. Sau lần đó, cô không dám nhắc đến chuyện đi xe buýt nữa.

Nghĩ vậy, cô khẽ nói: “Hôm nay anh không có việc à?”

“Không!” Lâm Thâm quay đầu lại nhìn cô.

Hứa Viên yên tâm, anh không có việc, sẽ không sợ muộn. Nhớ tới việc anh sắp tốt nghiệp, cô lại hỏi: “Luận văn tốt nghiệp thế nào rồi?”

“Tuần sau bảo vệ xong là không còn chuyện gì nữa.” Lâm Thâm quay đầu lại.

Hứa Viên không nói gì thêm, bảo vệ luận văn xong, chẳng khác nào đã tốt nghiệp, một khi tốt nghiệp, anh sẽ rời trường.

Hai người đi một trước một sau, sau mười phút, đi đến trạm xe buýt, đang có một chiếc xe buýt sắp đi, còn thừa một chỗ.

Hứa Viên ngẫm nghĩ, “Đi xe sau nhé!”

Lâm Thâm gật đầu.

Hứa Viên nhìn anh đầy ngạc nhiên, nếu là trước kia, đừng nói anh sẽ không đi xe buýt, cho dù đi xe buýt, còn một chỗ ngồi, anh ắt sẽ không để lỡ thời gian kéo cô lên xe. Hôm nay xem ra thật sự rất nhàn.

Mười phút có một chuyến xe buýt, chiếc này đi rồi, hai người liền chờ chiếc tiếp theo.

Lâm Thâm không nói gì, lẳng lặng chờ, Hứa Viên đương nhiên cũng không nói.

Lúc quen Lâm Thâm, dường như anh đã hình thành thói quen trầm mặc rồi. Tuy Hứa Viên không phải người không chịu ngồi yên một giây phút nào như Lam Lam, nhưng cô là người hoạt bát, muốn hiểu biết về anh hơn, cũng muốn để anh hiểu biết về cô, cho nên, cô thường xuyên tìm chuyện để nói, nói rất nhiều. Sau đó cô phát hiện, anh không vui nhứt mảy, cô trở nên ít nói dần trước mặt anh.

Mười phút trôi qua rất nhanh, hai người lên xe, Hứa Viên theo thói quen ngồi vào chỗ gần cửa, Lâm Thâm ngồi cạnh cô.

Xe buýt lăn bánh, Hứa Viên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Thâm cũng nhìn ra ngoài theo cô, sau ba trạm dừng, anh bỗng nói: “Sau khi tốt nghiệp, anh định ở kí túc thêm một năm.”

Hứa Viên sừng sốt, quay đầu, “Vi sao?”

Lâm Thâm nhìn cô, mấp máy môi, không trả lời.

Trong đầu Hứa Viên bỗng nghĩ, là bởi Trình Nghiên Nghiên sao? Người ta cũng sang năm mới tốt nghiệp. Cô quay đầu đi, lòng thì đắng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Được đó! Em còn tưởng là anh tốt nghiệp rồi thì sẽ rời trường luôn, sau này đi làm công cho anh thì chỉ e là em phải đơn độc ra vào trường, nhưng anh vẫn ở lại trường, tốt quá rồi còn gì.”

Sắc mặt Lâm Thâm khề thay đổi, “Lời lúc trước anh nói với em em còn nhớ không?”

“Nói gì?” Hứa Viên quay đầu lại.

Lâm Thâm nhìn cô, “Em cũng không được coi là làm công cho anh, anh đã từng nói, công ty tính năm phần trăm cổ phần của em.”

Hứa Viên chớp mắt, “Em tưởng anh nói đùa nữa.”

“Sao có thể nói đùa được!” Lâm Thâm cười nhẹ, “Quả thực có tính cổ phần cho em rồi, hai năm trước, năm phần trăm cổ phần công ty đã đăng kí dưới tên em.”

Hứa Viên thấy anh cười, nhưng không phải nụ cười xa cách như ngày xưa, dường như đến từ nội tâm, cô cũng cười, “Hồi đó anh nên nói với em mấy lần chứ, nói với em đó không phải là nói đùa. Có thể em sẽ càng nỗ lực hơn, kiếm thêm nhiều hơn cho công ty.”

“Mấy năm nay em đã nỗ lực đủ rồi, nếu không có em, công ty không thể phát triển tốt như vậy.” Lâm Thâm cười lắc đầu.

Hứa Viên thấy anh cười thì ngẩn ngơ, nghĩ nếu cả đời thấy anh cười thì hẳn là càng tốt, anh sẽ cười như vậy, rút đi về lạnh lùng, rút đi sự xa cách, rút đi sự trầm tĩnh kiêu ngạo, rút đi vẻ hờ hững. Dù đánh mất cả thế giới, cô cũng không bận tâm. Chỉ cần anh cười như vậy với cô. Hoặc, dù không cười, nhưng vẫn luôn ở bên cạnh cô là được.

“Sao thế?” Lâm Thâm thu nụ cười lại.

Hứa Viên ho một tiếng, quay qua một bên, lắc đầu, “Không có gì.”

Anh không thích cô, sao có thể ở bên cô cả đời? Cho cô năm phần trăm cổ phần công ty, là muốn tính toán rõ ràng tình nghĩa mấy năm nay sao?

Một giờ sau, xe buýt đến trạm, hai người xuống xe, đổi sang đi tàu điện ngầm.

Điều hòa ở tàu điện ngầm mở rất lạnh, Hứa Viên ôm cánh tay còn cảm thấy lạnh đến run rẩy, cô quay đầu nhìn Lâm Thâm, anh mặc quần jean và T-shirt, mặc dù là mùa hè, kể cả là lúc rất nóng, anh cũng chưa bao giờ mặc quần đùi giống các nam sinh khác, từ trước tới giờ cô chưa từng thấy anh mặc quần đùi.

Chỉ ngồi một trạm, Lâm Thâm liền đứng dậy, “Chúng ta xuống!”

“Vi sao?” Hứa Viên nhìn anh, “Còn vài trạm mới đến nơi mà.”

“Quá lạnh!” Lâm Thâm đã đứng ở cửa ra.

Hứa Viên chỉ có thể đứng lên, rất nhiều người đi tàu điện ngầm đều mang theo áo khoác, cô không có thói quen này, rất nhiều khi cô đi tàu điện ngầm, lúc tâm tình không tốt, không thấy lạnh, lúc tâm tình tốt, liền chịu lạnh.

Ra khỏi tàu điện ngầm, Hứa Viên đột nhiên cảm thấy như xuân đã về trên đất nước, cô nhìn Lâm Thâm, “Mùa đông cũng đâu phát hiện anh không chịu được lạnh đâu.”

Lâm Thâm không nói gì, giống như không nghe thấy.

Hứa Viên trộm bấu môi sau lưng anh, đi theo anh ra khỏi trạm tàu điện ngầm.

Không thể đi tàu điện ngầm, chỉ có thể ngồi xe buýt. Hai người đi một đoạn, đợi xe buýt đến, không phải trạm đầu, đương nhiên người rất đông. Nhưng chỉ có thể lên xe.

Hứa Viên không bám chắc tay vịn, người lắc lư, Lâm Thâm lập tức vươn tay đỡ cô.

Tìm Hứa Viên nhảy thành thịch.

Người rất nhiều, cô gần như dựa vào người Lâm Thâm mới có thể đứng vững. Trong xe chen chúc, thỉnh thoảng va trước đụng sau, mùi hỗn tạp, nhưng cô lại không cảm thấy khó chịu một chút nào, chỉ nghĩ, nếu chiếc xe buýt này vẫn liên tục đi tiếp thì thật tốt.

Đường có dài hơn nữa thì cũng có lúc đến điểm cuối, hướng chi, căn bản là con đường không quá xa.

Xuống xe buýt, rời khỏi người mình dựa vào, Hứa Viên có chút buồn bã, càng thêm ghen tị nghĩ lúc Trình Nghiên Nghiên và Lâm Thâm ở bên nhau thì sẽ như thế nào? Có phải anh sẽ nắm tay người ta không? Nếu hai người họ đi xe buýt, nhất định không phải là người ta dựa vào anh, mà là anh ôm người ta nhỉ?

Sẽ chẳng muốn xuống xe nữa!

Trước kia cô chưa từng nghĩ nếu bên cạnh Lâm Thâm xuất hiện một cô gái khác ngoài cô thì sẽ thế nào! Hiện giờ cô gái đó thực sự xuất hiện rồi, cô phát hiện, bản thân mình cần bản chẳng thể ra sao cả.

Đi vào trung tâm thương mại, lúc tới gần cửa, Lâm Thâm bỗng túm cô lại một phen.

Hứa Viên như mất hồn ngẩng đầu nhìn anh.

Sắc mặt Lâm Thâm hơi kém, “Suýt nữa là em va vào cửa rồi, đang nghĩ gì thế?”

Hứa Viên sờ đầu, “Vừa rồi đầu hơi choáng váng, chắc là người trên xe buýt nhiều, chen chúc quá.”

Dường như Lâm Thâm tin, “Vào trong tìm một chỗ ngồi, nghỉ ngơi một lát trước đã.”

Hứa Viên gật đầu.

Vào trung tâm thương mại, Lâm Thâm tìm một quầy nước, gọi hai cốc trà hoa quả, hai người ngồi xuống.

Đây là một trung tâm thương mại tổng hợp đồ điện tử, quần áo, đồ trang sức, vật dụng. Đi dạo toàn bộ, cần cả ngày.

Hứa Viên vừa uống trà hoa quả vừa nhìn người đến người đi ở trung tâm thương mại, “Thật ra, chúng ta đâu nhất thiết phải đi xa như vậy tới tận đây mua di động.”

“Anh muốn tiện thể mua quần áo luôn!” Lâm Thâm nói.

Hứa Viên búng tỉnh, hóa ra là vậy.

Uống trà xong, hai người đến chỗ bán đồ điện tử trước, dừng trước một quầy, dường như Lâm Thâm đến có mục tiêu, chỉ vào một chiếc di động rồi nói với nhân viên, “Tôi lấy chiếc này, màu đỏ.”

Nhân viên nhìn Lâm Thâm mấy lần, thái độ phục vụ rất tốt lấy chiếc di động đó đưa cho anh.

Lâm Thâm xem xét một lát, đưa cho Hứa Viên, “Chiếc này thế nào?”

“Đây là kiểu dáng mới nhất mà!” Hứa Viên nhận di động, nghiêng đầu nhìn anh, “Mua nó, phí tuyên truyền của anh giảm bớt vô ích rồi.”

“Em thích là được!” Lâm Thâm quay đầu, “Ghi hóa đơn đi!”

Hứa Viên chớp chớp mắt, không phản đối.

Nhân viên vui vẻ ghi hóa đơn, sau đó hỏi quẹt thẻ hay trả tiền mặt, Lâm Thâm lấy thẻ đưa cho cô nhân viên, cô ấy cười đúng mực cầm đi.

Không bao lâu, nhân viên đó trở lại, trả thẻ cho Lâm Thâm, nói với anh: “Anh gì ơi, không cần dùng thẻ của anh để trả đâu ạ, có một vị tiên sinh nghe nói di động này là mua cho chị ấy, đã thanh toán rồi ạ.”

Lâm Thâm sững sốt, “Vị tiên sinh đó là ai?”

Hứa Viên cũng tò mò, còn có người cướp trả tiền nữa à?

Nhân viên mỉm cười, “Vị tiên sinh đó họ Tô, tôi nghĩ trở về hai anh chị hỏi thăm chút xem, anh ấy nói anh ấy quen chị đây, không cần hỏi nữa.”

“Tiên sinh họ Tô?” Hứa Viên không nhớ ra người họ Tô nào mà mình quen, “Anh ta tên là gì?”

Nhân viên lắc đầu, “Vị tiên sinh đó bảo tôi nói với chị một câu, nói nếu sức khỏe chị không tốt, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng tùy tiện ra ngoài dạo bộ. Anh ấy không muốn lần sau đựng mặt chị ở bệnh viện nữa đâu.”

Bệnh viện? Hứa Viên bỗng thất kinh, “Tô Huyền?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10: Giao Người Cho Anh Đây

Sao lại là anh ta? Tô Huyền? Vì sao?

Hứa Viên khó hiểu, nhanh chóng động não, nhưng người họ Tô mà cô quen, còn từng đứng mặt ở bệnh viện, ngoại trừ anh ta, còn có thể là ai được? Cô trùng mắt với nhân viên, “Anh ta ở đâu?”

“Vị tiên sinh đó thanh toán xong thì đã đi luôn rồi ạ!” Nhân viên gói chiếc di động mới lại, đưa đến trước mặt Hứa Viên.

Sắc mặt Hứa Viên rất khó coi, cô nhìn chằm chằm chiếc di động, dường như muốn nhìn ra lỗ thủng mới thôi.

“Anh chị còn cần gì nữa không ạ?” Nhân viên mỉm cười nhìn hai người, hỏi.

Hứa Viên bỗng ngẩng đầu, nhìn Lâm Thâm bên cạnh.

Sắc mặt Lâm Thâm nhìn không ra cảm xúc gì, ngón tay anh nắm chặt mép thẻ, thấy Hứa Viên nhìn, anh cười nhẹ, rất nhạt, “Nếu có người đã mua cho em, xem ra khoản phí tuyên truyền của anh thật sự không giảm bớt cũng không được rồi.”

Hứa Viên ngừng một lát, chậm rãi quay mặt qua, vươn tay cầm di động, nghĩ ngợi một chút, cũng cười, “Đúng đó, giảm bớt được chẳng lẽ lại không tốt à?”

Lâm Thâm bỗng xoay người, đi ra ngoài, “Đi thôi!”

Hứa Viên nâng bước đuổi kịp anh, đi được mấy bước, bỗng dừng lại, hỏi anh: “Không phải anh còn muốn mua quần áo à?”

“Anh nhớ ra còn có chuyện, không mua quần áo nữa, đến công ty một chuyến.” Lâm Thâm không quay đầu, nói với cô.

Hứa Viên nhìn bóng lưng anh, “Vây em. . .”

“Em không cần đi theo anh!” Lâm Thâm nói xong, đã ra đến cửa trung tâm thương mại.

Hứa Viên nắm túi càng chặt, ra theo đến cửa trung tâm thương mại, thấy Lâm Thâm đã gọi xe taxi rồi đi. Cô đứng trước cửa trung tâm thương mại, giữa dòng người đến người đi, nhìn chiếc taxi hòa vào dòng xe cộ.

Đứng hồi lâu, Hứa Viên quay lại trung tâm thương mại.

Lại đi vào nơi mua điện thoại lần nữa, Hứa Viên lấy di động ra, đặt trên quầy, nói với nhân viên: “Tôi không quen người đó! Phiền cô trả lại chiếc di động này hộ tôi!”

Nhân viên đó đỡ ra, mỉm cười lắc đầu, “Chị ơi thật ngại quá, vị tiên sinh đó đã đi rồi ạ.”

“Tôi mặc kệ anh ta đi hay chưa, nếu chiếc di động này là cô cho anh ta thanh toán, phiền cô trả lại!” Hứa Viên nhìn cô ấy.

Nhân viên đó giữ nguyên nụ cười, “Hồi nãy chị đã nói ra tên của vị tiên sinh đó, hẳn là có quen anh ấy. Nếu chị muốn trả lại, vậy thì đi tìm vị tiên sinh đó là được ạ.”

Hứa Viên không đổi sắc nhìn cô ấy, “Trung tâm các cô nhận khiếu nại đúng không?”

Sắc mặt cô nhân viên đó khẽ thay đổi.

“Chưa được khách hàng cho phép, đã tự dùng thẻ của người khác mua tặng đồ, đây là con đường kinh doanh của trung tâm các cô?” Hứa Viên gõ gõ quầy, “Tôi đi khiếu nại, cũng là tự cô xử lý à?”

Nhân viên đó nhất thời khó xử.

“Hử?” Hứa Viên nhìn cô ấy.

Nhân viên đó do dự một lát, giải thích: “Xin lỗi chị ạ. Vị tiên sinh đó là bạn của ông chủ trung tâm chúng tôi, lúc thanh toán chiếc di động này cho chị, đúng lúc họ đi ngang qua. Vị tiên sinh đó nói thanh toán cho chị, ông chủ không nói gì, vì thế, tôi. . .”

“Tôi biết rồi.” Hứa Viên cắt ngang cô ấy, “Nếu anh ta là bạn của ông chủ các cô, vậy thì chiếc di động này phiền cô giao cho ông chủ các cô xử lý!” Dứt lời, cô cầm túi xoay người đi ra ngoài.

“Chị gì ơi chờ đã!” Nhân viên đó đuổi theo, ngăn cô lại, “Chiếc di động này là mẫu mới nhất, dù sao chị cũng cần. . .”

Hứa Viên cười lạnh, “Tôi cần thì nhất thiết phải giữ lại à? Đạo lý gì vậy!”

Nhân viên đó đột nhiên á khẩu, không biết nên khuyên bảo tiếp như thế nào.

Hứa Viên vòng qua cô ấy, bước nhanh ra khỏi trung tâm thương mại.

Trên đường biển người huyên náo, dòng xe cộ ồn ào. Hứa Viên chậm chạp đi một đoạn đường không có mục đích, thấy một quán cà phê, cô đi vào.

Chọn bừa một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, gọi một tách cà phê, cô không có tâm tình gì nhìn người xe đi lại trên đường.

Chuyện Tô Huyền là bạn trai cô, trong lòng Lâm Thâm xem như là thật rồi nhỉ?

Là thật cũng không có gì không tốt cả! Anh ở bên Trình Nghiên Nghiên mới càng yên dạ yên lòng.

Ba năm nay, mục đích theo đuổi anh của cô vẫn luôn rất rõ ràng, hơn nữa lúc bắt đầu còn theo đuổi rầm rộ nữa. Trái tim cô sao anh không rõ? Lâm Thâm cũng đâu phải kẻ ngốc. Nhưng anh vẫn không đón nhận, là thật sự không thích.

Một người không thích một người, lại đâu có cách nào!

Cà phê từ nóng thành ấm rồi dần lạnh, Hứa Viên bỗng cảm thấy, cô giống như tách cà phê này, ba năm trôi qua, dần hao mòn đến lạnh.

Uống một ngụm cà phê lạnh, cô lấy di động ra, gọi điện cho Tôn Phàm Đình.

Điện thoại kêu hai tiếng, bên kia nhanh chóng tắt máy, sau đó, một tin nhắn đến, “Chuyện gì đó? Tớ đang đi học đấy!”

“Đừng đi nữa, cùng tớ đi mua quần áo đi!” Hứa Viên nhắn lại.

“Ồ hơ hơ, đại tiểu thư, hôm nay là thứ mấy hả? Cậu không có bệnh chứ? Sao đột nhiên muốn mua quần áo? Tuần trước tớ kéo cậu đi mua quần áo, cậu sống chết không đi cơ mà.”

“Hôm nay muốn mua!”

“Chịu cậu luôn!”

“Rốt cuộc có đi được không?” Hứa Viên lại nhắn tin qua hỏi.

“Rồi! Đi đâu mua? Nói địa chỉ.” Dường như Tôn Phàm Đình do dự một lát, đồng ý.

Hứa Viên nhìn thoáng qua xung quanh, nhấn địa chỉ qua.

“Một tiếng nữa gặp ở cửa!” Tôn Phàm Đình lập tức nhắn lại.

Hứa Viên buông di động, cũng không cất đi, đặt ở trên bàn, nhìn chiếc di động này. Vô ngoài đã mòn, nhưng nhắn tin gọi điện vẫn tốt. Cô có cần trả lại Lâm Thâm không? Dù sao chiếc di động này cũng là cô buộc anh nhận lấy khi chặn đường anh năm đó.

Lại gọi thêm một tách cà phê, lúc này, cô chậm rãi ngồi nhâm nhi tách cà phê từ nóng đến ấm, không đợi nó lạnh cô đã uống xong.

Sau khi uống xong, cô cầm túi ra khỏi quán cà phê.

Đến cửa trung tâm thương mại có hẹn với Tôn Phàm Đình, đúng lúc nhìn thấy cô ấy dừng xe rồi đi xuống.

“Ai lại kích thích cậu đó?” Tôn Phàm Đình đi tới, khoác vai Hứa Viên, “Đừng nói với tớ lại là Lâm Thâm đấy nhé!”

Hứa Viên bỏ tay cô ấy ra, “Cậu là con gái, đừng có bá vai bá cổ như vậy, coi chừng không lấy được chồng đấy!”

Tôn Phàm Đình xì một tiếng, buông tay, “Tự lo cho mình đi! Cái dáng vẻ này của cậu, vừa nhìn đã biết ngay là vì Lâm Thâm rồi. Cậu thật sự treo cổ chết ngay tại cái cây Lâm Thâm đó à? Tớ còn tưởng vì Tô Huyền cậu đột nhiên có tiền đồ nữa! Xem ra thật sự quá xem trọng cậu rồi.” Dứt lời, cô nàng giẫm giày cao gót lạch cạch, tóc dài khê hắt, eo khê lắc, vô cùng phong tình, khinh thường đến cực điểm hừ lạnh, “Vì một cái cây mà bỏ qua cả khu rừng, cũng chỉ có cậu ngốc vậy thôi! Vì một cái cây khô mà bỏ qua một cái cây tươi tốt, lại càng ngốc!”

Hứa Viên cười giễu, nhin không được đẩy cô nàng một phen, “Đi giày cao gót mười phân cùng tớ dạo trung tâm thương mại, cậu không sợ chân tàn à.”

“Còn không phải vì cậu chắc, để theo đuổi một tên đẹp trai, hôm nay tớ chạy tới dự thính lớp của người ta, vừa mới bắt chuyện được với người ta, cậu lại tìm tớ, tớ chỉ có thể đến đây luôn như vậy thôi.” Tôn Phàm Đình quay đầu lườm Hứa Viên, “Đi mua giày với tớ trước đã.”

Hứa Viên buồn bực, “Dù trai đẹp kiểu nào thì không phải Tôn đại tiểu thư vẫy tay là đến phát tay là đi sao? Còn dự thính cái gì?”

“Một tên đầu gỗ!”

Hứa Viên chớp chớp mắt, nổi lên lòng hiếu kì, sáp lại gần cô nàng, “Đầu gỗ mà cậu cũng thích?”

Tôn Phẩm Đình đảo mắt, “Thay đổi khẩu vị!”

Hứa Viên cầm nín.

“Nào đã có ai mà tớ không tóm được!” Tôn Phẩm Đình bưng bưng ý chí, “Cậu chờ đấy, một tuần, tớ chắc chắn sẽ tóm được tên đó.”

Hứa Viên nhìn cô ấy đang có ý chí chiến đấu sục sôi, không khỏi bất đắc dĩ, “Cậu ít làm hại người ta chút đi! Cẩn thận lật thuyền trong mương đó!”

Tôn Phẩm Đình “phỉ nhổ” một tiếng.

Hai người nói chuyện, đi vào trung tâm thương mại, Tôn Phẩm Đình trực tiếp phi đến hàng giày cao gót.

Hứa Viên giữ chặt cô nàng, “Còn mua giày cao gót nữa hả?”

“Cậu mở to hai mắt mà nhìn xem! Chị đây đang mặc váy đó! Chẳng lẽ cậu muốn tớ mua giày thể thao chắc?” Tôn Phẩm Đình bỏ tay cô ra, giáo huấn cô, “Bất luận là lúc nào, đều phải giữ phong cách của mình. Tớ chẳng muốn đề tên nào bị tớ đá tình cò nhìn thấy tớ mặc váy đi giày thể thao đâu. Nếu không nói không chừng mấy tên đó còn cảm thấy sao ngày trước mắt mình mù đấy!”

“Cho dù không nhìn thấy cậu mặc váy đi giày thể thao, nhưng cậu yêu đương được mấy ngày liền trở mặt đá người ta, người ta cũng cảm thấy mắt mình mù rồi.” Hứa Viên nói xong, theo cô nàng vào quầy.

“Tớ ngày trước cảm thấy hai người bọn tớ đi cùng trên một con đường, mới thật sự mắt mù đó!” Tôn Phẩm Đình vừa xem giày, vừa tức tối, “Không ngờ rằng cậu thật sự ngô nghê một lòng như vậy.”

Hứa Viên đi đến ngồi xuống sô pha, “Nói cho cậu biết, chỉ được mua một đôi.”

Cô vừa nói xong, Tôn Phẩm Đình chỉ vào hai đôi giày rồi nói: “Phục vụ, lấy hai đôi này, đều lấy số 36 cho tôi thử xem.” Dứt lời, cô nàng quay người lại, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hứa Viên.

Nhân viên nhanh chóng mang hai đôi giày đến, đều có gót, nhưng không cao, nếu đi dạo thì miễn cưỡng cũng có thể.

Tôn Phẩm Đình nhanh nhẹn thử giày, soi trước gương một lát, vẫy tay, “Mua cả! Ghi hóa đơn đi!”

Hứa Viên trừng mắt, “Chỉ được mua một đôi!”

“Xe tớ ở ngoài, có chỗ để, cũng không cần cậu cầm, sợ cái gì?” Tôn Phẩm Đình lườm Hứa Viên.

Hứa Viên chỉ có thể ngậm miệng.

Tôn Phẩm Đình thay giày xong, đương nhiên không thể vì hai đôi giày này mà chạy ra ngoài trung tâm thương mại một chuyến để bỏ vào xe, bèn cầm theo hai đôi giày, cùng Hứa Viên lên tầng đến thẳng khu thời trang nữ.

Một giờ sau, trong tay Hứa Viên cầm bốn chiếc túi, trong tay Tôn Phẩm Đình ngoại trừ hai đôi giày, còn có thêm năm chiếc túi.

“Rốt cuộc là tớ mua quần áo, hay là cậu mua quần áo!” Hứa Viên nhìn cô nàng mua nhiều như vậy nhưng vẫn vô cùng tràn trề sức sống, không khỏi mở miệng.

“Cùng mua! Cậu vất vả kiếm tiền từ chỗ tên Lâm Thâm đó mà không tiêu đi, chẳng lẽ giữ lại làm mắm à?” Tôn Phẩm Đình khinh bỉ cô.

Hứa Viên hơi dừng bước chân, “Anh ấy nói hai năm trước, trong công ty anh ấy, cho tớ năm phần trăm cổ phần dưới tên tớ rồi.”

Tôn Phẩm Đình sùng sốt, dừng bước, “Có chuyện đó nữa hả?”

Hứa Viên gật đầu, “Trước kia anh ấy từng nói rồi, nhưng tớ tưởng anh ấy nói đùa. Ai ngờ, hôm nay anh ấy lại nói lại.”

“Khó trách cậu bị kích thích! Thì ra anh ta nện tiền vào người cậu!” Đường như Tôn Phẩm Đình lại lên tinh thần, “Vậy tiếp theo mua nhiều một chút, cậu khao!”

“Tớ cũng không thể thật sự lấy cổ phần công ty anh ấy được!” Hứa Viên lắc đầu.

“Cậu óc heo à! Mấy năm nay, cậu vì anh ta, cảm được có chút tiền lương như vậy. Bây giờ anh ta cho cậu cổ phần công ty, công ty anh ta lại đang phát triển không ngừng, sau này cậu cứ chờ lấy tiền lãi hàng năm đi! Vì sao không cần?” Tôn Phẩm Đình lấy giày đập đập cô, như chỉ hận rèn sắt không thành thép, lại dạy dỗ cô, “Nói cho cậu biết, muốn một tên đàn ông, nếu không chiếm được, cứ bám lấy anh ta tiêu hết sạch tiền của anh ta đi.”

Hứa Viên bật cười, “Đã không chiếm được, người ta còn có thể cho không cậu tiền tiêu à?”

“Lâm đại tài tử không phải tự nhiên có lương tâm cho cậu tiền tiêu hay sao? Không phải bây giờ cậu cũng không chiếm được anh ta à?” Tôn Phàm Đình nhướn mày, “Không chừng cậu cảm năm phần trăm cổ phần này, anh ta còn đối tốt với cậu hơn đó.”

Hứa Viên nghĩ, cảm năm phần trăm cổ phần công ty anh, e là anh muốn tính toán rõ ràng với cô, không ai thiếu nợ ai đấy!

“Đi thôi! Đi mua tiếp! Không chiếm được người ta, nếu còn không cần tiền nữa thì mới là đồ ngốc đó. Nếu cậu không cần, vậy cổ phần công ty cứ chuyển cho tớ.” Tôn Phàm Đình không khách khí thúc giục cô, “Tớ chẳng ngại tiền nhiều đến cháy tay đâu.”

“Cậu là Tôn đại tiểu thư lại còn thiếu tiền à?” Hứa Viên nhin không được đá cô nằng.

“Cậu không thiếu tiền nên không sao, đó là bởi trong tay cậu có tiền, quán cà phê trong trường mà cậu mở một năm cho cậu thu được không ít, huống hồ cậu còn làm thuê cho Lâm Thâm lấy tiền lương nữa. Tớ thì khác, tớ vẫn hết ăn lại nằm, vẫn tiêu tiền của hai cụ già. Hôm nào tớ không nghe lời, họ không nói hai lời liền khóa thẻ của tớ, những ngày thiếu tiền khó khăn thế nào, không phải cậu không biết.” Tôn Phàm Đình nói xong, lại đi đến một gian hàng.

Khỏe miệng Hứa Viên gật gật, nghĩ chắc mẹ già của cô tức điên vì chuyện sắp xếp cho cô đi xem mặt nhưng cô lại cho người ta leo cây, không gọi điện đến nữa. Không khóa thẻ của cô được, nhưng lại khóa liên lạc với cô, đoán chừng không nhận cô con gái là cô nữa rồi.

Sau đó, Tôn Phàm Đình quả nhiên lại mua thêm vài món đồ, đương nhiên là Hứa Viên trả. Không cảm nổi nữa, vị đại tiểu thư này mới từ bỏ.

Hai người xuống tầng, Hứa Viên nhìn đồng túi lớn túi nhỏ thì nói: “Tớ còn phải mua di động nữa!”

“Di động cậu đâu?” Tôn Phàm Đình mệt đến mức mặt phờ phạc, tinh thần đi dạo lúc trước biến mất tăm.

“Không cần thận đánh rơi vỡ rồi.” Hứa Viên đi về phía khu đồ điện tử.

“Vậy nãy cậu dùng gì gọi điện cho tớ?” Tôn Phàm Đình đi theo sau cô.

“Một chiếc di động cũ!”

Hai người đi vào quầy, Hứa Viên còn chưa mở miệng, Tôn Phàm Đình đã chỉ vào một chiếc di động rồi nói: “Mua chiếc này đi, màu đỏ, mẫu mới nhất.”

“Không mua cái đó!” Hứa Viên lập tức lắc đầu.

“Cứ mua cái đó đi!” Tôn Phàm Đình bá đạo chỉ vào chiếc di động đó rồi nói với nhân viên: “Lấy ra đi, cho bọn tôi xem chút.”

Nhân viên lập tức mỉm cười lấy chiếc di động đó ra.

“Tớ mua di động hay cậu mua di động?” Hứa Viên trừng mắt nhìn cô nằng.

“Hai đứa mình cùng mua, dù sao tớ cũng muốn đổi di động rồi.” Tôn Phàm Đình hí hoáy nghịch chiếc di động, tự chủ trương, “Phục vụ, ghi hóa đơn đi! Hai chiếc, đều là màu đỏ.”

“Muốn mua tự cậu đi mà mua, tớ không muốn cái này!” Hứa Viên cầm đồ muốn đi.

Tôn Phàm Đình giữ cô một phen, buồn bực, “Sao thế? Không phải cậu thích nhất loại di động này à? Đây là mẫu mới nhất, tớ không tin cậu không thích. Vì sao không muốn?”

Hứa Viên không tìm ra được lí do gì hay, bực mình nói: “Giống cậu, thay đổi khẩu vị!”

Tôn Phàm Đình nghe vậy thì hớn hờ, véo cô một cái, “Má cho tôi xin đi! Di động thì có khẩu vị gì được? Có phải đàn ông đâu.” Dứt lời, cô nằng xác nhận với nhân viên, “Mau ghi hóa đơn đi! Hai chiếc màu đỏ.” Sau đó cô nằng quay đầu cười tít mắt với Hứa Viên, “Cậu tặng tớ!”

“Tìm tên đàn ông của cậu bảo hắn tặng cậu đi!” Hứa Viên tức giận.

“Tên trước vừa chia tay, tên trước mất thì còn đang theo đuổi, vẫn chưa theo đuổi được. Nhưng nhìn dáng vẻ tên ấy, rất có thể đó. Nhưng mà dù có theo đuổi được, sợ là cũng không có tiền mua cho tớ chiếc di động này.” Tôn Phàm Đình lấy lòng nín cánh tay Hứa Viên, “Ai đắc tội cậu à? Sao cậu nhìn em di động này với ánh mắt thù hận sâu nặng như vậy? Nhưng mà ấy, ai đắc tội cậu thì cậu tìm người đó mà báo thù đi, đừng làm khó em di động này chứ!”

Hứa Viên trừng mắt nhìn cô nằng.

“Tháng sau tớ tiết kiệm tiền tiêu một chút, nghỉ hè năm nay chúng ta đi chơi ở thảo nguyên, toàn bộ hành trình tớ trả, thế nào?” Tôn Phàm Đình lắc lắc cô, “Thảo nguyên Hulunbuir, không phải cậu vẫn muốn đi à?”

“Nghỉ hè năm nay không biết có thời gian không đây này.” Hứa Viên lại nhớ tới hạng mục Lâm Thâm mới nhận, không biết hiện giờ có cả Trình Nghiên Nghiên, anh có còn dùng cô nữa không, Trình Nghiên Nghiên có cho phép cô tiếp tục làm ở công ty Lâm Thâm hay không.

Tôn Phẩm Đình trợn trắng mắt, “Ba năm nay cậu không chữa cho mình chút xíu thời gian nào! Tư bản cũng đâu bóc lột người ta như thế chứ! Thời gian có một hai tuần, dù sao vẫn chữa ra được chứ! Nếu Lâm đại tài từ cho cậu năm phần trăm cổ phần công ty, cậu coi như là cổ đông rồi còn gì. Vẫn không tự do như vậy?”

“Lâm Thâm sắp tốt nghiệp rồi. Sau khi anh ấy tốt nghiệp, công ty chắc chắn sẽ không tiến bước một cách thận trọng nữa. Anh ấy ắt hẳn sẽ mạnh mẽ chơi lớn hơn, phải xem tình hình đã!” Hứa Viên ngẫm nghĩ, hơi nản lòng, “Có lẽ, sau này anh ấy không cần tớ nữa đâu. Nói vậy, đừng nói là một hai tuần, kể cả một hai tháng, cũng có thời gian ấy.”

Tôn Phẩm Đình nghe vậy thì rạng rỡ, “Vậy vừa hay, chúng ta ở nhà bát một hai tháng luôn nhé.”

Hứa Viên cười cười.

Cuối cùng cô không lay chuyển được Tôn Phẩm Đình, hai người cùng nhau mua chiếc di động đó.

Ra khỏi trung tâm thương mại, đi vào bãi đỗ xe, Tôn Phẩm Đình ném túi đồ vào cốp sau, tiếp đó bảo Hứa Viên cũng ném đồ trong tay vào.

Hứa Viên nghĩ ngợi, “Tớ về trường.”

Tôn Phẩm Đình trợn mắt, “Tớ đi dạo cùng cậu cả buổi, dù sao cũng không thể để tớ đói bụng đi về chứ! Tìm chỗ nào ăn cơm đã.”

Hứa Viên chỉ có thể buông đồ, lên xe.

Lúc này còn cách giờ cao điểm một lúc, cho nên, không quá ừn tắc, Tôn Phẩm Đình thuận thực rẽ qua hai con phố, dừng lại trước cửa một nhà hàng, nói với Hứa Viên: “Nhà hàng này mới mở, nghe nói mùi vị không tồi, bọn mình vào thử xem.”

Hứa Viên gật đầu.

Hai người vào nhà hàng, có nhân viên đón khách lên tiếp, hỏi mấy người, có đặt phòng bao không.

Tôn Phẩm Đình lắc đầu, chỉ vào chiếc bàn vuông gần cửa sổ ở sảnh lớn, “Chúng tôi ngồi đó là được.”

Nhân viên gật đầu, gọi phục vụ đến gọi món.

Hai người gọi mấy món trên thực đơn, thêm một canh, lại thêm hai bát cơm.

Sau khi phục vụ đi xuống, Tôn Phẩm Đình lấy chiếc di động cũ ra, cạy vỏ, bắt đầu thay sim, đồng thời giục Hứa Viên, “Ngồi đó làm gì? Cậu cũng thay đi!”

Hứa Viên nhìn cô nàng, vẫn hơi tức, “Cậu không nên mua giống tớ chứ, nhờ hôm nào cầm nhầm, bác Tôn gọi đến không cẩn thận bị tớ nghe máy, tớ kể sạch nhưng chuyện tốt cậu làm mấy năm nay luôn.”

“Tớ sợ cậu chắc?” Tôn Phẩm Đình bĩu môi, “Cậu mới phải cẩn thận đó, nếu không cẩn thận cầm nhầm, Lâm đại tài từ gọi tới, nếu bị tớ nghe máy, hừ...”

“Sợ cậu à!” Hứa Viên cầm cốc nước trà lên uống, đồng thời nhắc nhở cô nàng, “Tuy di động giống nhau, nhưng mua ốp khác nhau là được. Không đến mức cầm nhầm.”

“Coi như cậu thông minh! Tớ chẳng buồn cầm nhầm với cậu.” Tôn Phẩm Đình lấp di động xong, nghịch một lát, giật túi của Hứa Viên, “Cậu không tự thay, tớ giúp cậu thay.”

Hứa Viên nâng tay, chưa kịp ngăn cô nàng, túi đã bị cô ấy lấy qua.

Tôn Phẩm Đình lấy hai chiếc di động cũ từ trong túi ra, nhìn thấy chiếc di động cũ đó thì sững sốt, sau đó, ngẩng đầu nhìn Hứa Viên, “Đây không phải chiếc di động cậu tặng cho Lâm Thâm à?”

“Không phải tặng, là đền.” Hứa Viên chỉnh lại.

Tôn Phẩm Đình trợn trắng mắt nhìn cô, “Sao? Anh ta trả lại cho cậu à? Không phải anh ta thực sự yêu cái con bé Trình Nghiên Nghiên uốn éo kiểu cách đó chứ? Đây là phôi sạch cậu à? Nếu phôi sạch, sao còn cho cậu năm phần trăm cổ phần công ty anh ta? Đổi thẳng thành tiền không phải càng không còn dây dưa gì nữa à? Đờ phải chia hoa hồng cho cậu mỗi dịp cuối năm.”

“Sao tớ biết được, anh ấy là Lâm Thâm, tâm tư khó đoán nhất mà.” Hứa Viên nhớ tới hôm nay anh nói đi là đi, đổi sắc mặt nhanh như vậy cơ mà.

Tôn Phẩm Đình hừ một tiếng, nhanh chóng lắp sim, sau đó đưa cho cô.

Phục vụ bung đồ ăn lên, hương thơm ngào ngạt sộc vào mũi, tuy tâm tình Hứa Viên không tốt lắm, nhưng cô vẫn có khẩu vị. Tôn Phẩm Đình thì càng thêm ăn hơn. Hai người nhất thời ném đáng về thực nữ qua một bên, dường như so xem ai hạ đĩa nhanh hơn.

Cần quét liên tục, ăn còn không nhiều lắm, Hứa Viên buông đĩa.

Tôn Phẩm Đình còn như chưa đủ, lúc này di động vang lên, cô nàng chỉ có thể buông đĩa, lấy di động qua, nhìn thoáng qua màn hình, lập tức căng thẳng, “Bỏ tó!”

Hứa Viên nhìn cô nàng nhìn di động như chuột nhìn thấy mèo, không khỏi buồn cười, “Còn không mau nhận đi, muộn thêm một chút cậu cứ xác định ăn mất đi.”

Tôn Phẩm Đình uống một ngụm nước, thanh thanh giọng nói, vội vàng nhận máy.

Đầu bên kia điện thoại nói gì đó, cô nàng ngoan ngoãn vâng dạ, đầu bên đó còn nói thêm điều gì, cô nàng nhìn Hứa Viên, hơi do dự, Hứa Viên lập tức khoát tay với cô nàng, cô ấy lại vội vàng vâng dạ.

Treo điện thoại, Tôn Phẩm Đình nói với Hứa Viên: “Bảo tó về nhà một chuyến.”

“Xảy ra chuyện gì?” Hứa Viên nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, không còn sớm nữa, lúc này cô ấy về nhà thì cũng tối mịt rồi.

“Không nói, bảo tó về bây giờ luôn, chắc là bà nội tó không ổn lắm.” Tôn Phẩm Đình hơi lo lắng.

“Vậy cậu mau đi đi!” Hứa Viên lập tức đứng lên, “Cậu không cần lo cho tó đâu, trời vẫn chưa muộn, tó tự gọi xe về được.”

“Một người gọi xe sao được, tó cứ đưa cậu về trước đã!” Tôn Phẩm Đình cũng đứng lên, đến quầy thanh toán.

“Không cần! Taxi chính quy thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ!” Hứa Viên cũng vội vàng cầm túi, nhét di động vào, đi theo đến quầy thanh toán, vươn tay đẩy cô nàng, “Nếu bà nội thật sự không ổn lắm, cậu không thể để lỡ thời gian được.”

Tôn Phẩm Đình hơi lúng túng, vừa muốn gạt đầu, gương mặt thấy một đám người đang từ cửa tiến vào, phía trước là một người tây trang gầy da, tuấn tú tao nhã, giữa cả đám người anh ta trẻ trung bắt mắt nhất, mắt cô nàng bỗng bừng sáng, cô nàng lập tức vươn tay tóm lấy Hứa Viên, bước nhanh qua, ngăn trước mặt người nọ.

Hứa Viên không kịp phòng bị, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền bị cô ấy kéo đến trước mặt người đó, khi thấy rõ là Tô Huyền, cô sững sờ.

“Tô Huyền, cậu ấy là bạn gái anh đúng không? Tôi có chuyện gấp, trời sắp tối rồi, trường cậu ấy xa, tôi giao người cho anh đấy, anh chịu trách nhiệm đưa cậu ấy về. Nói cho anh biết, nếu tối nay cậu ấy không về trường an toàn, tôi sẽ đến đồn cảnh sát báo anh để lạc mất người.” Tôn Phẩm Đình nói vèo vèo, không để cho người ta phản đối, rồi buông Hứa Viên ra, nhanh chóng bước ra ngoài.

“Đình Đình, cậu đang nói gì thế?”

Hứa Viên kinh ngạc, chẳng để ý về mặt Tô Huyền bây giờ thế nào, muốn đuổi theo. Cô vừa mới đi được mấy bước, Tô Huyền bỗng nhiên vươn tay tóm lấy cánh tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11: Lòng Dạ Thâm Hiểm

Hứa Viên bị tóm lấy thì dừng bước chân, quay đầu lại nhìn Tô Huyền.

Về mặt Tô Huyền thân nhiên, khuôn mặt đẹp trai xem xét cô, “Nếu cô ấy đã giao cô cho tôi rồi, cô cũng chỉ có thể đi theo tôi thôi, không thể rời đi được, tôi cũng không muốn để lạc mất người rồi vào đồn cảnh sát đâu.”

“Anh cần bản không quen tôi, con bé đó ăn nói vớ vẩn, anh vớ vẩn theo nó làm gì!” Hứa Viên muốn bỏ tay anh ta ra, lại phát hiện không bỏ được, nhất thời cuống lên, “Buông tay!”

“Tôi quen cô! Cô ấy ăn nói vớ vẩn hay không tôi không biết, nhưng tôi biết nếu cô không muốn bây giờ tôi để lạc mất người luôn, đưa cô đến đồn cảnh sát để những người ở đó trông cô một đêm, tốt nhất cô đừng thử rời đi.” Tô Huyền giữ cô không buông.

Hứa Viên tức giận, trừng mắt nhìn anh ta.

Tô Huyền vẫn nhìn cô bất động, sắc mặt không đổi.

Hứa Viên thử mấy lần, không bỏ ra được, chỉ có thể từ bỏ, xụ mặt nói, “Đồ của tôi còn ở trên xe cậu ấy!”

“Tiểu Lý, cậu đi lấy đồ cho cô ấy, đặt trên xe thôi!” Tô Huyền quay đầu lại nói với một người ở phía sau.

Người đó lập tức bước nhanh ra cửa.

“Tôi có thể buông cô ra, bắt đầu từ giờ, cô không thể rời khỏi tôi, cho đến khi tôi làm xong chuyện rồi đưa cô về. Nếu không, giữa chúng cô chỉ rời đi một chút, có thể tự ngấm hậu quả.” Tô Huyền quay đầu lại, giọng nói nhẹ trong, “Có nghe thấy không?”

Hứa Viên tức mình, “Anh là gì của tôi hả?”

“Không phải tôi là bạn trai của cô à?” Tô Huyền như cười như không nhìn cô chằm chằm.

Hứa Viên ghen.

“Cô không nói gì, tôi coi như cô ngầm thừa nhận.” Tô Huyền buông tay cô ra.

Hứa Viên lập tức lùi về sau, xoay người liền đi ra ngoài.

Sắc mặt Tô Huyền nhất thời sa sầm, anh lấy di động ra, giọng lạnh lạnh, “Cô ra khỏi cửa, tôi sẽ báo cảnh sát, cô có thể tự ngấm xem, trường cô để lạc mất người rồi bị lan truyền, sẽ thế nào?”

Bước chân Hứa Viên dừng lại.

“Đi theo tôi!” Tô Huyền nói xong, liền đi về phía trước.

Hứa Viên đứng bất động.

Đám người đi theo Tô Huyền lúc này yên tĩnh không tiếng động, thấy Tô Huyền đi về phía trước, họ nhìn Hứa Viên, vẻ mặt khác thường.

Tô Huyền đi mấy bước rồi quay đầu lại, nhìn về phía mọi người vẫn đứng ở cửa, bật cười, “Để các vị chê cười rồi! Các vị không đói chứ?”

Những người đó lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng cười bước vào trong.

Trong đó có một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi đến bên cạnh Tô Huyền, vỗ vỗ bả vai anh, cười hỏi: “Tô thiếu, cô gái nhỏ này thật sự là bạn gái cậu à?”

Tô Huyền cười mà không nói.

“Đương tổng, anh không đọc tin tức gần đây hả? Cô gái này rất quen mặt, vốn tôi còn không tin, bây giờ thấy người thật, vậy thì không thể không tin rồi. Quả nhiên không có lửa thì không có khói mà. Cô ấy đương nhiên là bạn gái của Tô thiếu rồi.”

“Thoạt nhìn cũng rất xinh đẹp, ánh mắt Tô thiếu tốt thật!”

“Đương nhiên rồi, Tô thiếu là ai chứ? Ánh mắt chọn bạn gái còn có thể kém hay sao?”

“Hôm nay Tô thiếu phải uống thêm mấy chén đấy!”

Hơn mười người anh một câu tôi một câu, bắt đầu nói cười quay xung quanh Tô Huyền và Hứa Viên.

Trong những người này, Tô Huyền là trẻ nhất, đôi mắt với sự khen ngợi hay nói cười gì của họ, Tô Huyền cũng không phản bác, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, thoạt nhìn rất lịch sự, có vẻ vô cùng tốt bụng.

Hứa Viên đứng ở cửa, một bước là có thể ra ngoài, nhưng trước đó Tô Huyền đã uy hiếp, cô thế nào cũng không thể bước chân ra ngoài được. Nếu cô dám ra ngoài, cô không nghi ngờ Tô Huyền sẽ thật sự báo cảnh sát. Tuy người đàn ông đó mới gặp mặt cô vài lần, nhưng cô có thể biết rõ được.

“Còn không lại đây! Chẳng lẽ cô muốn đứng ở cửa giúp người ta đón khách?” Tô Huyền tiếp đón mọi người lên tầng, vẫn không quên Hứa Viên.

Hứa Viên hít sâu một hơi, lại hít sâu thêm hơi nữa, sau đó đành phó mặc mà theo Tô Huyền lên tầng.

Tô Huyền thấy cô theo tới, cười cười.

Vào một phòng bao trang hoàng rực rỡ, mọi người khiêm nhường một phen, ngồi theo thứ tự xong, đồng thời để lại bên cạnh Tô Huyền một chỗ trống rõ ràng là để cho Hứa Viên.

Hứa Viên đã sớm ăn no, những người này cô không quen ai cả, đương nhiên không muốn ngồi vào bàn, cô định ngồi trên sofa cách đó không xa.

“Cô gái này họ gì nhỉ? Gọi thế nào đây?” Dương tổng cười hỏi Tô Huyền.

“Họ Hứa!” Tô Huyền nhìn thoáng qua Hứa Viên.

“Cô Hứa, lại đây ngồi đi! Ở đây có để lại chỗ cho cô này. Nếu cô là bạn gái của Tô thiếu, sao có thể không ngồi vào bàn được?” Dương tổng vẫy vẫy Hứa Viên.

“Đúng đó, cô Hứa đừng ngại, tất cả mọi người đều là người một nhà mà.”

“Phải đấy, bây giờ không quen, ăn cùng một bữa thành quen ngay ấy mà, cô đừng câu nệ.”

Một người mở miệng, mọi người lần lượt quan tâm thăm hỏi.

Hứa Viên lắc đầu, cố gắng để sắc mặt mình tốt hơn một chút, nhưng chẳng tốt được bao nhiêu, “Thật ngại quá, tôi ăn cơm rồi.”

“Ăn rồi cũng không sợ, đến ngồi thôi, tán gẫu cũng được!” Dương tổng nhìn cô, vô cùng nhiệt tình.

Hứa Viên ngồi im không nhúc nhích.

“Tô thiếu, chúng tôi không mời được rồi! Xem ra vẫn phải là cậu mở lời thôi!” Một người cười nói.

Tô Huyền xoay bàn, tự rót một chén trà, lại rót trà vào chén ở chỗ trống bên cạnh, không nhìn Hứa Viên, cười nhàn nhạt, “Nếu các vị đây đã nhiệt tình mời, dù em ăn cơm rồi, nhưng sao có thể không nể mặt mọi người như vậy. Lại đây ngồi đi!”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh ta.

“Em đến đây ngồi, nếu không để lỡ thời gian, mọi người sẽ ăn nhanh hơn một chút, cũng sớm đưa em về được.” Tô Huyền lại nói.

Hứa Viên lập tức đứng lên, cầm túi đi toilet, ngồi bên cạnh anh ta.

Dương tổng cười ha hả, “Tô thiếu, đúng là cậu mới được mà! Nhưng mà thói quen bắt nạt cô gái nhỏ cũng không tốt đâu.”

Tô Huyền quay đầu rót cho anh ta một chén trà, nụ cười mím như có thêm chút chiều chuộng, “Cô ấy hay vậy lắm. Quen là được!”

Dương tổng nghe vậy lại cười to, mọi người cũng cười ầm.

Hứa Viên thật sự nhịn không được, nhắc chân ở dưới bàn lên giẫm cho Tô Huyền một phát.

Tô Huyền buông ấm trà, quay đầu qua, cũng không tức giận, mà là khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt nhìn Hứa Viên, không nói gì.

Hứa Viên giẫm một phát này, hơi mạnh, vốn cảm thấy anh ta nên bị giẫm, nhưng bị anh ta nhìn như vậy, vẫn hơi đuối lý, cô cúi đầu, không nhúc nhích, nghĩ cùng lắm thì cho anh ta giẫm lại là được.

Tô Huyền lại không giẫm lại, quay đầu qua, cùng mọi người gọi món.

Những người đang ngồi ở đây, đương nhiên đều là những người có thân phận trong xã hội. Hứng thú nói đùa cũng chỉ là nói dăm ba câu thôi, không quá đáng, một vừa hai phải. Cho nên, một lát sau, không ai lấy Hứa Viên và Tô Huyền ra để nói đùa nữa. Sau khi gọi món, họ lại bắt đầu tùy ý nói chuyện phiếm.

Hứa Viên nghe những người này tán gẫu với nhau, cơ bản đều là chuyện làm ăn, là chủ đề cô cảm thấy hứng thú, cô hiển nhiên không cảm thấy phiền.

Nghe một lát, cô phát hiện phần lớn thời gian Tô Huyền chỉ nghe, thỉnh thoảng bị người ta nhắc đến hoặc hỏi gì đó, anh ta cũng chỉ nói một câu hay nửa câu. Có thể nói là tiếc chữ như tiền, nhưng đều nói đến điểm mấu chốt. Hơn nữa tư thái anh ta tùy ý, khuôn mặt mím cười, cũng không khiến người ta cảm thấy anh ta kiêu lời hay khó gần, rất hòa hợp.

Hứa Viên không khỏi nhìn anh ta thêm mấy lần, khoảng cách gần như thế, có thể nhìn rõ sườn mặt của anh ta, lúc mím cười, quai hàm sắc nét lại càng thêm hoàn mỹ.

Người đẹp trai như vậy, sao lại lòng dạ thâm hiểm như thế chứ!

Hứa Viên quay đầu, cầm glass uống trà.

Tô Huyền lơ đãng liếc cô, khoe miệng để lộ ra ý cười, nhưng rất nhẹ, rồi sau đó nhanh chóng quay đầu lại, lắng nghe mọi người nói chuyện.

Đồ ăn đầy đủ cả, rượu trắng cũng được mang lên, chén của mọi người đều rót đầy rượu, họ vừa ăn vừa uống vui vẻ.

Có người nâng chén với Tô Huyền.

Tô Huyền ngẫm nghĩ, mím cười đưa chén rượu cho Hứa Viên ở bên cạnh, “Lát nữa tôi còn phải lái xe đưa cô ấy về, nhưng hôm nay khó có cơ hội cùng các vị tụ tập, không thể không nể mặt mọi người được. Thế này đi, để cô ấy uống thay tôi mấy chén, tỏ ý vậy.”

Mọi người ngăn ra.

Dương tổng nhìn về phía Hứa Viên, “Cô Hứa biết uống rượu sao?”

Hứa Viên nhìn chén rượu được đẩy tới trước mặt, trong lòng mắng Tô Huyền đến cầu huyết giới đầy đầu, thay anh ta uống rượu? Ý gì vậy!

“Cô ấy đương nhiên biết uống, nhưng tư lượng không cao. Các vị thủ hạ lưu tình nhé!” Tô Huyền cười nhìn Hứa Viên, “Nếu anh uống rượu, sẽ không thể đưa em về được.”

“Tài xế của anh đâu?” Giọng nói của Hứa Viên dường như mang theo chút kèn kẹt từ kẽ răng.

“Với tài xế của mình thì anh tương đối nhân tính hóa, lúc quá muộn, anh sẽ để cậu ấy về nghỉ ngơi trước!” Ngón tay Tô Huyền gõ gõ mặt bàn, “Nếu em không muốn uống, vậy chỉ có thể để anh uống thôi, uống rượu xong có thể đưa em về được không, sau rồi nói vậy.”

Hứa Viên cắn răng, bùng rượu lên.

“Quả nhiên cô Hứa biết uống rượu!” Người nọ cười cụng ly với Hứa Viên, còn một hơi cạn sạch.

Hứa Viên cũng chỉ có thể một hơi cạn sạch!

“Hay lắm!” Mọi người nhất thời tán thưởng.

Tô Huyền bật cười, “Em là con gái, uống rượu không cần thành thực như vậy, anh không muốn tối nay lôi con ma men về đâu!”

Hứa Viên trừng mắt lườm anh ta, nhớ tới ly rượu cực cay mà anh ta chuốc cô, giờ có thể nói là hận cũ đã thêm thù mới. Cô thầm nghĩ, hôm nay nếu uống rượu rồi, cô cứ nôn lên người anh ta đi. Xem anh ta còn đường đường hoàng hoàng nữa không! Xem anh ta còn áo quần bảnh bao nữa không! Xem anh ta có khoác lên lớp da người mà bắt nạt người khác nữa không!

“Ăn mấy miếng thức ăn đi!” Tô Huyền mỉm cười gấp cần tây cho cô.

“Tôi không thích ăn thứ này!” Hứa Viên buông chén, vẻ mặt căm ghét.

“Kén ăn cũng không phải tật xấu gì, không để anh thấy thì thôi, nhưng để anh thấy rồi, sau này trước mặt anh, em phải sửa lại.” Tô Huyền giục: “Ăn đi.”

Hứa Viên bực mình, “Tôi không thích ăn, chẳng lẽ anh có thể bắt tôi nuốt xuống chắc?”

Tô Huyền quay đầu lại, không nhìn cô, thấp giọng nói: “Nếu không ăn, e là tâm tình anh không quá tốt, nếu tâm tình anh không tốt, đưa em về...”, dừng một chút, “ảnh hưởng đến việc lái xe”.

Hứa Viên thật sự muốn xé rách cái miệng của anh ta, ảnh hưởng đến việc lái xe? Kể chuyện cười à! Cô quay mặt qua một bên, không để ý tới anh ta.

“Tôi thiếu, tôi kính cậu!” Lúc này lại có người nâng chén, lời tuy là nói với Tô Huyền, nhưng chén rượu lại nhắm ngay vào Hứa Viên.

Tô Huyền mỉm cười gật đầu, rót vào chén rượu không của Hứa Viên, lần này đầy nửa chén.

“Ồ kia? Tô thiếu, đây là cậu không đúng rồi, cô Hứa biết uống rượu, xem tư thế vừa rồi, cũng là người có thể uống, cậu phải rót đầy chứ. Không thể đến tôi thì nhất bên trọng nhất bên khinh được đúng không?” Người nọ thấy thì không cạn nữa.

Tô Huyền mỉm cười lắc đầu, “Trần tổng, cô ấy là con gái, tâm mắt quá thật. Nếu rót đầy chén, uống xong một vòng, cô ấy sẽ say mất, thế thì tôi phải chăm sóc cô ấy, không có cách nào tụ tập cùng các vị được nữa. Rượu không ở ít hay nhiều, cũng không phải nhất bên trọng nhất bên khinh, quý mến ở trong lòng là được.”

“Vẫn là Tô thiếu biết nói chuyện mà, cậu nói như vậy, tôi đâu có cách nào mà phản bác chứ! Được! Nửa chén thì nửa chén. Cô Hứa, mời!”

“Từ từ, ăn thức ăn trước đi!” Tô Huyền lại ngăn tay Hứa Viên đang nâng chén lên.

Hứa Viên tức giận.

Tô Huyền chờ cô, cũng kệ Trần tổng đang nâng chén chờ, chỉ nhìn chăm chăm Hứa Viên.

Hứa Viên bị mọi người nhìn, da mặt hơi nóng, suy cho cùng thì cơ hội tiếp xúc với loại tiệc rượu này của cô rất ít, không nhanh là không trụ được nữa rồi, cô cầm đũa, gấp món cần tây đó lên ăn.

“Thế mới ngoan chứ!” Tô Huyền rút lại bàn tay đang cản ra.

Hứa Viên bùng chén, cổ nén con tức, cạn chén với Trần tổng.

Tô Huyền lại gấp cho cô một miếng súp lơ.

Hứa Viên không nhìn anh ta, gấp lên ăn.

Tiếp đó, không khí càng trở nên náo nhiệt, quả nhiên theo như lời Tô Huyền, tất cả mọi người luân phiên kính rượu Tô Huyền, đương nhiên, chỗ rượu đó đều vào bụng Hứa Viên cả. Mỗi một người kính rượu xong, Tô Huyền sẽ gấp rau cho Hứa Viên, dù là loại cô không thích, Hứa Viên cũng cau mày ăn vào.

Đó gọi là hảo hán không sợ cái thiệt trước mắt!

Hết một vòng, qua một giờ, lại là rượu trắng thật, dù tửu lượng Hứa Viên cao, nhưng đầu cô vẫn hơi vầng vát.

“May là cô ấy uống nửa chén, nếu là một chén, giờ tôi phiền rồi.” Tô Huyền mỉm cười, nói với mọi người: “Trường của cô ấy hơi xa, tôi xin phép vắng mặt đưa cô ấy về trước, các vị cứ tiếp tục.”

Mọi người nghe vậy thì cũng đều vui vẻ, “Tô thiếu muốn đưa bạn gái về, chúng tôi đương nhiên không thể ngăn cản rồi, lần sau tụ tập tiếp, Tô thiếu nhất định cũng phải gọi cả cô Hứa đấy nhé. Tửu lượng của cô ấy quá tốt so với tửu lượng của mấy cô gái bình thường, uống rượu như vậy mới tận hứng.”

“Đâu dám!” Tô Huyền cười, hỏi Hứa Viên: “Còn đi được không?”

Hứa Viên gật đầu, chậm rãi đứng lên, vươn tay lấy túi.

Tô Huyền cầm túi của cô trong tay trước một bước, sau đó vươn tay giữ chặt cô, cười nói với mọi người câu “Xin lỗi không tiếp được tiếp”, liền kéo Hứa Viên ra khỏi phòng bao.

Hứa Viên muốn bỏ tay anh ta ra, thử mấy lần, không bỏ được, chỉ có thể theo anh ta xuống tầng.

Ở cửa nhà hàng, Tiểu Lý lên đón Tô Huyền.

“Đưa chìa khóa cho tôi, cậu cứ về đi!” Tô Huyền vươn tay với cậu ta.

Tiểu Lý gật đầu, đưa chìa khóa cho Tô Huyền.

Ra khỏi nhà hàng, xe đã dừng ở cửa, Tô Huyền mở cửa xe, đặt Hứa Viên ngồi ở ghế phó lái, cài dây an toàn cho cô. Sau đó tự mình đi đến ghế bên kia, khởi động động cơ, xe rời khỏi nhà hàng.

Xe chạy được một đoạn, Hứa Viên mới chậm rãi nói: “Trường tôi ở...”

“Tôi biết!”

Hứa Viên ngậm miệng.

“Vẫn nhớ rõ phải về trường, xem ra không quá say nhì.” Tô Huyền nghiêng đầu nhìn cô, uống nhiều rượu như vậy, không ầm ĩ không náo loạn, cô gái im lặng như vậy rất ít.

Hứa Viên hừ một tiếng, “Chỉ cần không bị người ta chuốc một ly rượu cực cay, tôi không say nổi.”

Tô Huyền cười khẽ, “Thì ra em vẫn nhớ à!”

“Tôi và anh có thù hã?” Hứa Viên quay đầu, khó khăn nhìn Tô Huyền, bóng đêm quá thẫm, ánh sáng trong xe lại lờ mờ, không nhìn rõ nét mặt anh ta, chỉ cảm thấy được anh ta đang cười, hình như tâm tình rất tốt.

Nếu là cô bắt nạt người khác, tâm tình cũng sẽ rất tốt nhì?

Hứa Viên lại thấy căm giận.

Con người Tô Huyền khê chuyển, anh bật nhạc, cũng không trả lời câu hỏi của cô, mà nói: “Em ngủ một lát đi! Tôi nơi tôi gọi em.”

Âm nhạc nhẹ nhàng du dương lưu chuyển trong xe, Hứa Viên cũng lười suy xét về đồng chuyện lối tung rồi mù, gật đầu, dựa vào ghế nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm nay thật sự quá mệt, không bao lâu, cô thực sự ngủ mất.

Tô Huyền thấy cô ngủ, bật nhỏ âm thanh xuống, chuyển tâm lái xe.

Đèn Bắc Kinh, đèn đóm sáng rực rỡ, trên đường xe đi không ngớt.

Một tiếng rưỡi sau, Tô Huyền dừng xe ở trước cổng trường, đánh thức Hứa Viên, “Dậy đi, đến trường em rồi.”

Hứa Viên nhìn thoáng ra bên ngoài, mơ mơ màng màng nói: “Đến dưới kí túc xá nữ, tòa nhà số 10.”

“Em chẳng khách khí gì nhì!” Tô Huyền bật cười, lại khởi động xe lần nữa, chạy tới dưới kí túc xá.

Xe đi không xa, Hứa Viên hoàn toàn tỉnh ngủ, lập tức lớn tiếng kêu: “Dừng xe!”

“Sao thế?” Tô Huyền hỏi.

“Đây luôn đi! Xuống ngay ở đây, không cần anh đưa về nữa.” Hứa Viên nghĩ bây giờ vẫn chưa quá muộn, nếu để chiếc xe đây phong cách này của Tô Huyền chạy tới dưới kí túc xá, bị người ta nhìn thấy cô từ trên xe đi xuống, như vậy rồi mấy người ăn no rùng mỡ lại đăng lên forum trường, chẳng lẽ cô còn phải hack forum trường lần nữa à?

Tô Huyền nghe vậy thì lắc đầu, “Cứ đưa em tới dưới lầu đi.”

“Tôi nói không cần!” Hứa Viên thấy anh ta không dừng xe, nóng nảy.

Tô Huyền thần nhiên liếc nhìn cô, giọng không cao không thấp, “Kể cả bây giờ dừng xe, tôi vẫn muốn tự mình đưa em tới đích đến. Em lựa chọn xuống xe rồi chúng ta cùng nhau đi qua đó, hay là lựa chọn để xe chạy đến dưới kí túc xá của em? Không tới được nơi em ở, thế thì không tính là đưa em về an toàn. Ngộ nhớ đoạn đường ngắn như vậy em lạc mất, chẳng phải tôi vất vả đưa em về là vô ích sao?”

Hứa Viên tức lắm nhưng cố cười, “Thì ra Tô thiếu của Tập đoàn Vân Thiên là người tâm tính tốt như vậy?”

Tô Huyền cũng cười theo cô, “Không tính là người tâm tính tốt, nhưng với bạn gái tin đồn của mình, dù sao cũng phải tận tâm một chút.”

Hứa Viên ghen, cầm nín nhìn anh ta.

“Tòa nhà số 10 ở đâu? Em tỉnh rồi, tôi cũng không cần phí sức tìm nữa, em chỉ đường đi.” Tô Huyền thu hồi tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ về.

“Rẽ trái, rẽ phải, đi thẳng, lại rẽ trái.” Hứa Viên nhìn ra bên ngoài, chỉ đường cho anh ta.

Tô Huyền không nói gì nữa, bẻ tay lái, đi theo hướng Hứa Viên chỉ.

Trên đường có không ít người đi lại, xem ra là đi ra từ phòng tự học. Có người đeo ba lô, có người cầm sách vở, lại có người cầm di động.

Không bao lâu, đi đến dưới kí túc xá, Tô Huyền vừa mới dừng xe, Hứa Viên đã lập tức cởi dây an toàn, cầm túi nhảy xuống xe, giục Tô Huyền: “Anh mau đi đi!”

Tô Huyền nhìn cô, thấy đáng về cô cứ như kẻ trộm, anh cười gật đầu, khởi động xe, không nói hai lời, nhanh chóng rời đi.

Hứa Viên thấy xe anh ta đảo mất đã chẳng thấy đâu, lập tức thở phào, cầm túi lên tầng.

Sau khi lên tầng, cô bỗng nhớ ra quần áo mà cô mua hình như là để ở trên xe của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12: Người Anh Muốn Bảo Vệ

Hứa Viên đột nhiên xanh mặt.

Xe của Tô Huyền đã đi rồi, cô không có số điện thoại của anh ta, không thể gọi điện bảo anh ta quay lại.

Bỗng nhớ tới khi cô giục anh ta rời đi, nụ cười có thâm ý khác của anh ta, cô cầm túi nện vào đầu mình. Cô ngờ ngẩn quá, vậy mà được cái này nhưng lại mất cái khác! Quên lấy lại đồ của mình rồi!

Bụng dạ Tô Huyền đen tới đến mức nào kia chứ? Rõ ràng anh ta biết dưới tình thế cấp bách cô quên mất chuyện lấy lại đồ, nhưng lại không nhắc nhở cô, cố ý không nói hai lời phóng xe đi thẳng.

Không phải người mà, không phải người!

Hứa Viên giậm chân, trên thế giới này sao lại có người như Tô Huyền được chứ? Khuôn mặt đẹp trai là thế, sao lại bụng dạ đen tối thâm hiểm như vậy?

“Ồ? Viên Viên? Bà về rồi à, sao không vào phòng, đang làm gì đấy?” Giọng nói của Tiểu Thu bỗng vang lên.

Hứa Viên hít sâu một hơi, lấy túi từ trên đầu xuống, buồn bực nhìn Tiểu Thu, “Com tối ăn nhiều quá, thần công tiêu hóa đó!”

Tiểu Thu ngửi thấy mùi rượu, lập tức lùi về sau, “Bà uống rượu à? Uống bao nhiêu vậy? Sao mùi rượu nồng nặc thế?”

Hứa Viên kẹp túi vào cánh tay, vờn mười ngón tay ra, “Nhiều ngàn này.”

“Mười chai?” Tiểu Thu tròn mắt.

Hứa Viên tiến lên một bước, vờn tay che mắt cô nàng lại, “Mười nửa chén.”

Tiểu Thu ho khan, mở tay cô ra, “Rượu trắng?”

Hứa Viên “Ừ” một tiếng.

“Trước giờ không biết là Viên Viên nhà ta có tư lượng tốt vậy đấy! Khó trách công ty Lâm Thâm nhờ có bà mà phát triển không ngừng!” Tiểu Thu đánh giá cô.

“Đừng nhắc đến anh ấy với tôi!” Hứa Viên quay đầu đẩy cửa vào phòng.

Tiểu Thu hơi ngây người, nghi ngờ mình nghe nhầm, đi vào phòng theo. Đây là lần đầu tiên khi nhắc tới Lâm Thâm, Hứa Viên có dáng vẻ đó.

Sau khi vào phòng, Hứa Viên ném túi, ngã mình xuống giường.

Kính động đến Lam Lam đang đeo tai nghe xem phim, cũng kính động đến Tiểu Văn đang cầm sách đọc. Hai người ngẩng đầu, “Viên Viên? Sao thế?”

“Bà ấy uống rượu!” Tiểu Thu nói.

“Bảo sao mùi rượu nồng như thế!” Lam Lam lại đeo tai nghe lên.

“Viên Viên, bà khó chịu lắm không?” Tiểu Văn mở miệng hỏi.

Hứa Viên bò trên giường lắc đầu, cô không khó chịu, chỗ rượu đó cũng không là gì so với đồng rượu uống cùng Tôn Phẩm Đình ở quán bar hôm đó cả. Chủ yếu là lòng cô buồn bực thôi. Lấy lại chỗ quần áo đó từ trên xe Tô Huyền thế nào đây! Chẳng lẽ không cần nữa?

“Nếu bà khó chịu, trên bàn có táo đó, bà ăn một quả đi.” Tiểu Văn lại nói.

Hứa Viên lắc đầu, “Không khó chịu lắm đâu.”

“Sao uống nhiều thế? Là vì bữa tiệc của công ty Lâm Thâm à?” Tiểu Văn buồn bực. Ba năm nay, hồi năm nhất, một lần cô thấy Hứa Viên uống nhiều, đó là vì bữa tiệc của công ty Lâm Thâm, nghe nói là nắm được một dự án lớn. Sau đó không xuất hiện tinh huống vậy nữa, là bởi Lâm Thâm không cần Hứa Viên tham gia những bữa tiệc như vậy.

“Không phải!” Hứa Viên ngồi dậy.

Tiểu Văn nhìn cô thắc mắc.

Hứa Viên không muốn nói đến Tô Huyền, “Tôi đi rửa mặt đây, buồn ngủ gần chết rồi.” Dứt lời, cô vào toilet.

“Có gian tình!” Lam Lam bỗng nói.

Tiểu Thu gật đầu.

Tiểu Văn buồn cười nhìn hai cô nàng, “Trong mắt hai bà, khắp nơi đều có gian tình.”

Nước lạnh vốc vào mặt, Hứa Viên thoa qua kem dưỡng ẩm, liền trở về phòng, lên giường, ngủ luôn.

“Phẩm chất lúc uống rượu của Viên Viên tốt thật!” Tiểu Thu thấy cô hạ rèm, chỉ lát sau thì đã ngủ, không khỏi kính phục.

“Đó là bởi phẩm chất lúc uống rượu của bà quá kém đó!” Lam Lam tiếp lời.

Tiểu Thu mếu máo, cũng lên giường.

Hôm sau, Hứa Viên tỉnh lại, thừa dịp nhà vệ sinh trống không, cô gọi điện cho Tôn Phẩm Đình.

Bên kia nhanh chóng nhận máy, giọng nói của Tôn Phẩm nhẹ nhàng truyền đến, “Ê, hôm qua có phải Tô Huyền đưa cậu về trường không?”

Hứa Viên nghe thấy cô nàng nhắc đến chuyện này, nhất thời tức điên, “Cậu còn nói nữa à, đều tại cậu cả đấy!”

Bán đứng bạn thân một trăm năm đó!

Tôn Phẩm Đình cười hi hi, “Chúng tôi hai người có duyên đấy còn gì, quá khéo, anh ta xuất hiện ở đó, giải quyết cái sự gấp của tôi luôn.”

Hứa Viên hừ một tiếng, không quên hỏi về bà nội cô ấy, “Bà nội sao rồi? Nghe cậu nói vui như vậy, không sao chứ?”

“Không sao, hôm qua có chút nguy hiểm, nhưng may là qua cả rồi. Bác sĩ nói nằm viện mấy ngày, quan sát thêm chút. Trong khoảng thời gian ngắn thì không có chuyện gì lớn.” Tôn Phẩm Đình lắc đầu.

“Không sao là tốt rồi!” Hứa Viên ngẫm nghĩ, “Thứ bảy tuần này, tớ đến bệnh viện thăm bà.”

Tôn Phẩm Đình “Ừ” một tiếng, sau đó lại bắt đầu hóng chuyện, “Hôm qua lúc tớ đi rồi, có xảy ra chuyện gì không? Tô Huyền đưa cậu về trường lúc nào? Hai người bọn cậu...”

Hứa Viên cúp máy luôn.

Không tìm con bé đó tính sổ đã là tốt lắm rồi, còn dám hỏi đông hỏi tây?

Nếu không phải là cô quen Tôn Phẩm Đình từ nhỏ, hai người thường xuyên dính lấy nhau, Tôn Phẩm Đình có bạn bè nào, quen ai, cô đều rõ, vậy thì cô thực sự hoài nghi hôm qua chuyện tình cờ gặp Tô Huyền là do con bé đó sắp xếp.

Tuy giao tình giữa nhà họ Tôn và nhà họ Tô không tồi, nhưng Tôn Phẩm Đình chắc chắn không quen Tô Huyền, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Nhưng trước giờ lá gan của Tôn Phẩm Đình không nhỏ, chuyện vút cô cho Tô Huyền như ngày hôm qua, người khác không làm được, nhưng con bé đại tiểu thư đó làm được.

Di động vang lên lần thứ hai, cô cúi đầu, thấy Tôn Phẩm Đình lại gọi đến, cô dứt khoát tắt máy.

Muốn cô nghe máy? Không có cửa đâu!

Sau khi học xong tiết một buổi sáng, Lam Lam túm Tiểu Thu đi tìm Hứa Viên, hai người mặt sáng bừng nhìn chăm chăm Hứa Viên, “Hôm qua có phải Tô Huyền đưa bà về không?”

Hứa Viên sững sờ, nhìn hai cô nàng, sao họ biết được?

“Bà nhất định đang nghĩ sao bọn tôi biết được đúng không?” Lam Lam nhìn cô, vờn tay dí đầu cô, “Ngốc kinh lên được, forum trường vừa đăng ảnh đó. Đúng là bà đi xuống từ một chiếc xe siêu phong cách. Có thể lái được chiếc xe tốt như vậy, không phải Tô Huyền thì là ai?”

Hứa Viên gần học máu, “Bà nói gì? Forum trường?”

Lại đăng ảnh?

Hôm qua lúc cô xuống xe, không thấy dưới kí túc xá có người mà!

“Bà thế này là về mặt gì vậy? Đừng nói với bọn tôi không phải nhé.” Lam Lam nhanh chóng đưa di động qua cho cô xem, chỉ vào bức ảnh, “Tự bà xem đi! Tuy buổi tối nên ánh sáng không tốt, nhưng chụp bà và chiếc xe đó vẫn rõ lắm.”

Hứa Viên cúi đầu nhìn, quả nhiên là hình chụp cô xuống xe của Tô Huyền, nhìn từ ảnh chụp, góc chụp là trên lầu đối diện. May là Tô Huyền ở bên trong xe, không xuống xe, không chụp được anh ta. Cô suyết học máu rồi lại thở phào một hơi.

“Nhìn tiêu đề đây này!” Lam Lam lại bắt đầu tám nhảm, “Xe thơm người đẹp tình sâu thắm, đêm khuya người tình sương mịt mù. Con cưng của Văn Thiên cuối cùng cũng hiện thân, xác nhận tình yêu với Hứa tài nữ nổi tiếng. Chà chà! Đúng là chuẩn mà!”

Hứa Viên suyết nữa thì nôn ra, đen mặt nhìn Lam Lam, “Bà xác định tiêu đề này chuẩn?”

“Tô Huyền ở trong xe bị rịn chia tay bà, đáng tiếc người chụp ảnh không gần ngay trước mắt, sương mịt mù không thấy được trai đẹp ở trong. Tiêu đề này chuẩn thế còn gì!” Lam Lam nói xong, ưỡn ngực, “Chỉ có nhân tài bên Khoa Văn bọn tôi, mới có thể viết ra được tiêu đề đầy tính nghệ thuật như vậy thôi.”

Hứa Viên đau đầu, vờn tay đẩy cô nàng, “Vào lớp rồi đó, còn không mau về đi!”

Lam Lam đứng bất động, “Bà nói cho tôi biết đã, người trong xe có phải Tô Huyền không?”

Hứa Viên thấy cô ấy kiên quyết không đi, chỉ có thể bắt đắc dĩ gật đầu, “Ừ!”

“Quả nhiên có gian tình!” Lam Lam nhận được lời khẳng định, cảm thấy mỹ mãn bèn kéo Tiểu Thu rời đi.

Hứa Viên ngồi tại chỗ, cau kinh nghĩ chắc chắn không thể hack forum trường tiếp được. Hack máy tính người chụp ảnh? Hay là thôi đi!

Độ hống chuyên của mọi người trong trường về Tô Huyền quả thực không thể tưởng tượng được, bắt đầu từ giờ, cô chỉ có thể đứng đĩnh đạc đến anh ta thôi. Nếu không sau này xác định là vô cùng ngọt ngào lắm rồi, vậy chẳng phải là đòi mạng hay sao!

Mấy ngày tiếp theo, bức hình và bài đăng đó trên forum trường lại càng lan truyền ầm ầm.

Mà forum các trường khác từng bị Hứa Viên hack không biết mời cao thủ ở đâu khôi phục, vẫn không chừa, lại share bài đăng này như trước. Ngoài share bài đăng này, bài viết trước cũng treo lên trang đầu bắt mắt nhất.

Hứa Viên vờ như mắt không nhìn thấy, tai không nghe thấy, chuyện ta ta làm như trước, nên làm cái gì thì làm cái đó, bỏ tất cả tin tức.

Giữa trưa thứ sáu, Hứa Viên gặp Lâm Thâm ở căng-tin.

Ngày ấy anh bỏ cô lại, đột nhiên rồi đi để đến công ty, đảo mắt đã ba ngày không gặp. Bây giờ lại nhìn thấy anh, cô bỗng cảm thấy anh có chút xa lạ.

“Chào!” Hứa Viên cố gắng cười thật tự nhiên, chào hỏi anh.

Lâm Thâm gật đầu, nghiêm túc nhìn vào mắt cô, “Em có đi động mới rồi, có phải nên trả anh chiếc đi động đó không?”

Hứa Viên sững sờ.

“Có mang theo người không?” Lâm Thâm lại hỏi.

Hứa Viên không ý thức được, nắm chặt túi, lắc đầu, “Không mang theo.”

“Tối mai có một bữa tiệc rượu, đến lúc đó chúng ta cùng đi, em cầm đến cho anh.” Lâm Thâm xoay người rồi đi.

Hứa Viên nhất thời không lấy lại được tinh thần, không rõ căn nguyên, “Này, anh...”

“Có vấn đề gì à? Tối mai em có việc?” Lâm Thâm quay đầu lại hỏi.

Hứa Viên lắc đầu, lại gật đầu, “Ngày mai em có hẹn với Tôn Phẩm Đình rồi, muốn đi thăm bà nội cậu ấy...”

“Dù sao em cũng không thể đi thăm người vào buổi tối chứ?” Lâm Thâm nhìn cô.

Hứa Viên nhúc nhích, “Đương nhiên không phải, đi ban ngày. Nhưng mà...” Cô nhìn Lâm Thâm, thử hỏi: “Tiệc rượu mời anh, anh muốn dẫn theo bạn gái đi phải không? Cái đó, em cũng không phải... Sao anh không dẫn Trình Nghiên Nghiên theo?”

Sắc mặt Lâm Thâm bỗng thay đổi.

Hứa Viên thầm cảm thấy không ổn, Lâm Thâm không thích nhất là việc người khác tìm hiểu chuyện tư của anh, cô vội vàng giải thích: “Em không có ý đó đâu, em là cảm thấy, có thể em không quá hợp, dù sao...”

“Sao em lại không hợp? Em là cổ đông của công ty anh.” Đường như Lâm Thâm kìm nén cảm xúc gì đó, “Chẳng lẽ em có hẹn khác rồi?”

“Không!” Hứa Viên vội lắc đầu.

“Thế cứ vậy đi!” Lâm Thâm xoay người bước đi, dường như không muốn ở lại thêm một giây phút nào, “Thời gian địa điểm anh sẽ gửi cho em sau!”

Hứa Viên nhìn bóng lưng rồi đi nhanh chóng của anh, chỉ có thể gật đầu, phát giác anh căn bản không nhìn thấy, vội sửa thành câu “Được”.

Trở lại kí túc, Lam Lam và Tiểu Thu đang bàn luận chuyện ngày mai đi leo núi, Tiểu Văn thì yên lặng uống thuốc, nghe hai người họ bàn luận.

Hứa Viên ném túi ngủ ngồi ngẩn người trên giường.

Một lát sau, Lam Lam và Tiểu Thu ngừng nói, nhìn về phía Hứa Viên, “Viên Viên, đồ dẫn cái gì đấy? Nhớ Tô Huyền hả?”

Hứa Viên lấy lại tinh thần, lờ mờ hai người họ.

“Không phải à? Vậy chuyện gì hử! Làm bà đỡ ra nửa tiếng rồi đấy?” Lam Lam bắt đầu tò mò.

Hứa Viên thở dài, “Có một chuyện không quá hiểu.”

“Mau, nói xem nào!” Tiểu Thu cũng lên tinh thần, “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, bọn tôi giúp bà tư vấn.”

Hứa Viên nhìn hai cô nàng, lại thấy Tiểu Văn cũng nhìn qua, cô ngẫm nghĩ, chần chừ mở miệng: “Tối mai Lâm Thâm có một bữa tiệc rượu, bảo tôi đi tham gia cùng anh ấy.”

Ba người kinh ngạc.

“Mấy bà có cảm thấy rất lạ không?” Hứa Viên suy nghĩ.

“Ôi dào, có gì lạ? Bà giúp công ty Lâm Thâm làm việc bao năm rồi? Tiệc rượu thôi mà! Bà xinh xắn, đáng người đẹp, lại có tài hoa. Anh ta đưa bà theo thì có mặt mũi chứ sao.” Lam Lam nói đồng đặc.

Hứa Viên lắc đầu, “Trước kia có tiệc rượu, anh ấy đều đi một mình.”

“Hiện giờ anh ta sắp tốt nghiệp rồi, tốt nghiệp xong là có thể cho công ty của anh ta làm ăn lớn. Cũng nên chú ý chuyện xã giao gì đó sau này chứ, mang theo bạn gái mới là bình thường.” Lam Lam ngơ ngơ nhìn Hứa Viên, “Một tiệc rượu thôi mà, Viên Viên, bà xoắn như vậy làm gì?”

“Chủ yếu là vì sao anh ấy không gọi Trình Nghiên Nghiên đi cùng anh ấy đó!” Hứa Viên không muốn nhắc tới cái tên đó, nhưng không thể không nhắc, “Người ta cũng có vẻ ngoài xinh đẹp, đáng người, tài hoa mà bà nói mà.”

“Kể cũng đúng ha!” Lam Lam gật đầu, “Nhưng mà có thể là Trình Nghiên Nghiên có việc, không đi được, có thể là Trình Nghiên Nghiên và Lâm Thâm còn chưa tới mức độ đó, cũng có thể là tiệc rượu tốt xấu lẫn lộn, anh ta không muốn người phụ nữ của anh ta tiếp xúc với những thứ như thế, có thể là... Ôi dào, dù sao không để cô ta đi, chắc chắn có nguyên nhân.”

Tâm tình Hứa Viên bỗng cực kém.

Không muốn người phụ nữ của anh tiếp xúc với những thứ như thế sao?

Cô nhớ, kể từ khi Lâm Thị vỡ nợ, mẹ Lâm Thâm liều chết giữ lại một công ty nhỏ, hao hết tâm huyết, rồi thì bị bệnh, bệnh mãi không dứt. Sau khi Lâm Thâm tiếp nhận công ty nhỏ đó, bất luận thế nào cũng bảo mẹ anh lui về dưỡng bệnh. Anh thì tự mình chèo chống, bất kể khó khăn cực khổ mệt mỏi đến thế nào, cũng không để mẹ anh nhúng tay vào nữa.

Nếu Lâm Thâm muốn bảo vệ một người, theo tính cách của anh, nhất định có thể bảo vệ người đó vô cùng cẩn thận, kín không kể hở.

Trình Nghiên Nghiên là người anh muốn bảo vệ ngoài mẹ anh sao?

“Viên Viên, không phải giờ bà có Tô Huyền nhưng vẫn còn thích Lâm Thâm đấy chứ?” Tiểu Thu nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên giật giật khóe miệng, không nói.

“Nếu tôi mà có bạn trai như Tô Huyền, tôi chẳng buồn liếc mắt nhìn đàn ông khắp thiên hạ này luôn. Bà nói bà xem, sao mới cạ tình được đây!” Lam Lam chỉ vào Hứa Viên, “Lâm Thâm thì có gì tốt? Kiệm chữ kiệm lời, tính cách thâm trầm, quanh năm một vẻ mặt.”

“Trước đây bà nói đàn ông như thế không trêu hoa ghẹo nguyệt, làm bạn gái anh ấy, có thể yên tâm một trăm hai mươi lần. Nói anh ấy kiệm chữ kiệm lời, đó là bởi trong lồng ngực có muôn núi nghìn lũng, nói anh ấy tính cách thâm trầm, đó là bởi có nội hàm có chiều sâu, nói anh ấy quanh năm một vẻ mặt, đó là phong thái lạnh lùng cao sang. Sao bây giờ đã thay đổi hoàn toàn rồi?” Hứa Viên nhìn Lam Lam.

Lam Lam nghẹn họng, ho khan mấy tiếng, “Đó không phải là có Tô Huyền rồi sao?” Dừng một chút, cô nàng không cảm thấy mình quay ngoắt thái độ thì có gì đáng thẹn, “Hơn nữa, bà theo đuổi anh ta lâu như vậy, anh ta thờ ơ, có thể thấy thật sự không phải món của bà. Bà cũng không phải không ai yêu, anh ta không thích, tìm một người còn tốt hơn anh ta là xong! Có sai đâu!”

Hứa Viên trầm mặc.

“Tô Huyền tốt hơn mà! Viên Viên, tôi nói với bà này, đừng bỏ qua món ngon như vậy! Ngộ nhớ bà bỏ lỡ, qua thôn này, có thể sẽ không có quán ăn nữa đâu.” Lam Lam lại nói.

“Sao bà biết Tô Huyền tốt?” Hứa Viên thật sự nhịn không được, hỏi lại.

Lam Lam mở to mắt, “Viên Viên, bà gai mắt Tô Huyền hả?”

“Đúng đó, bà nói Tô Huyền không tốt sao? Anh ấy có chỗ nào không tốt chứ!” Tiểu Thu cũng xen vào.

“Anh ta tốt chỗ nào?” Hứa Viên nhớ đến hôm đó uống đầy một bụng rượu thì thôi đi, còn nín hẩn một bụng tức nữa.

“Anh tuấn, nhiều tiền, có tài hoa!” Lam Lam nói.

“Gia thế tốt, năng lực mạnh, máu chót là đẹp trai!” Tiểu Thu nói.

Hứa Viên đảo mắt xem thường, đẹp trai có thể làm cơm ăn à? Người lòng dạ thâm sâu hiểm độc như thế, một trăm điều tốt đứng trước cái bụng dạ thâm sâu hiểm độc đó cũng bị gạt phăng cho bằng hết.

“Ôi kìa, đang ở trong phúc mà còn không biết là phúc!” Lam Lam cảm thán.

“Nếu tôi mà là bà thì tốt!” Tiểu Thu buồn bã, “Sao tôi không gặp được Tô Huyền chứ? Nếu anh ấy vừa ý tôi, tôi nhất định sẽ ôm chân anh ấy sống chết

không buông tay luôn.”

“Hai bạn bà cũng có tiền đồ thật! Đừng đi leo núi nữa, trụ ở Tập đoàn Vân Thiên đi, đảm bảo có thể nhìn thấy anh ta.” Hứa Viên phì cười.

“Ồ đúng ha!” Lam Lam có chút động lòng, nhìn Tiểu Thu, “Nếu không hai chúng ta đi trụ ở đó đi!”

“Bà ngớ ngẩn à, anh ấy đã vừa ý Viên Viên rồi. Chẳng lẽ bà muốn đoạt người yêu của bà ấy à?” Tiểu Thu lườm Lam Lam.

“Vây thôi! Chị em tốt, đoạt đàn ông không những làm sứt mẻ tình cảm, còn mất phẩm cách nữa.” Lam Lam nhứt chí, lại nằm “phịch” xuống giường.

Hứa Viên không nói gì, đứng dậy thu dọn đồ.

“Viên Viên, bà muốn đi đâu?” Tiểu Văn thấy Viên Viên hình như muốn đi.

“Về nhà một chuyến, tiệc rượu ngày mai phải mặc lễ phục, ở đây tôi không có.” Hứa Viên quơ quào, vài ba động tác đã thu dọn xong.

“Lâm Thâm có bạn gái, lại vẫn không buông tay bà, đúng là lành làm gáo vỡ làm muối mà.” Lam Lam bĩu môi, “Nghe nói mấy hôm nay ngày nào Trình Nghiên Nghiên cũng đi tìm Lâm Thâm. Tôi và Tiểu Thu thấy hai người họ đứng với nhau ba bốn lần rồi. Viên Viên, dù tiệc rượu tối mai anh ta nói gì với bà, bà cũng đừng tin anh ta đấy. Đến lúc anh ta phát hiện Trình Nghiên Nghiên không tốt như vậy, cho hối hận chết đi!”

Hứa Viên nhú mày.

“Nhưng mà, đàn ông ấy, lúc người ta đang ở bên cạnh mình thì không quan tâm, khi có người đoạt đi thì lại không biết xấu hổ mà cảm thấy người đó rất tốt, không thể buông tay được. Không chừng Lâm đại tài tử chính là loại người đó đấy.” Tiểu Thu phụ họa.

“Các bà đúng là trở mặt còn nhanh hơn lật sách nữa! Trước kia là ai mỗi ngày đều cổ vũ tôi có lên, cảm thấy không ai tốt bằng Lâm Thâm, bây giờ lại đổi lại nói xấu người ta hết lời? Không nói với mấy bà nữa, tôi đi đây.” Hứa Viên cầm túi, đi ra ngoài.

“Trước khác nay khác chứ!” Lam Lam ho khan một tiếng, truy hỏi: “Chiều bà không học à?”

“Không.” Hứa Viên vẫy tay, ra khỏi phòng.

Xuống tầng, điện thoại vang lên, Hứa Viên thấy là một số lạ, nhưng là số trong vùng, hơi dọ dự, cô vẫn nhận máy.

Điện thoại vừa thông, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp dễ nghe, “Tôi là Tô Huyền!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13: Chúng Ta Là Bạn

Hứa Viên nghe được giọng nói của Tô Huyền, kinh ngạc đến thiếu chút nữa ném luôn chiếc di động mới mua.

Sao lại là anh ta?

Sao anh ta lại có số điện thoại của cô?

“Em nhất định đang rất lấy làm lạ vì sao tôi lại có số điện thoại của em đúng không?” Tô Huyền báo tên mình xong, đợi một lát, dường như để cô thích ứng xong đã, mới từ tốn mở miệng.

Hứa Viên hít sâu một hơi, làm giọng nói của mình nghe không có nét kinh ngạc, cô hừ lạnh một tiếng, tức giận chế giễu, “Anh là ai chứ? Tô thiếu của Vân Thiên mà? Muốn tìm số điện thoại của một người, có thể làm khó được anh chắc? Có gì mà lấy làm lạ!”

Tô Huyền nghe vậy bỗng nở nụ cười, “Nóng tính quá nhỉ! Là tôi gọi tới không đúng thời gian à? Hay là bản thân em có ý kiến với tôi?”

Đâu chỉ là có ý kiến? Cô hận không thể ném luôn di động đi ấy! Đáng tiếc là di động mới mua, cô vẫn không thể quá kiệt quệ được.

Hứa Viên cứng nhắc hỏi: “Có chuyện gì?”

“Vốn muốn hỏi chỗ quần áo ở cốp sau xe tôi em muốn xử lý thế nào, hiện giờ xem ra không cần thiết rồi.” Tô Huyền nhả ra câu đó xong, dứt khoát cúp máy.

Hứa Viên cầm di động, ngáy người một lát, mới cúi gập người, lại gọi lại.

Nhạc chờ vừa vang lên, đối phương đã ngắt máy.

Hứa Viên lại gọi tiếp, đối phương lại ngắt tiếp.

Hứa Viên lại gọi, loa truyền đến câu “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy!”.

Hứa Viên nhất thời đen mặt, nhìn di động trùng trùng, con tức xông lên não, quả thực muốn mắng chửi người!

Tô Huyền anh ta có còn là người không?

Không phải là vì lúc anh ta gọi đến thái độ của cô không tốt đấy chứ? Nhưng anh ta cũng không khỏi quá không độ lượng còn gì! Thế loại người gì vậy!

Chỗ quần áo đó là cô đi dạo trung tâm thương mại cả buổi mới mua được, tiêu phí thời gian, tiền bạc, sức lực, có thể xử lý thế nào được? Đương nhiên là phải lấy về rồi.

Hiện giờ anh ta có ý gì? Chẳng lẽ là muốn ném đi hộ cô?

Thế sao được!

Hứa Viên nhìn di động, lại gọi tiếp lần nữa, nhưng vẫn tắt máy như cũ, cô tức, nhưng ngẫm lại thì lại không có cách nào, cũng không thể làm gì anh ta được. Anh ta muốn tìm cô thì dễ, chứ cô tìm anh ta thì khó như lên trời.

Đứng một lúc dưới lầu, cô lưu số điện thoại đó vào danh bạ, đi về phía trạm xe buýt.

Về nhà trước rồi nói sau!

Nếu anh ta thực sự dám ném đi, sau này bằng bất cứ giá nào cô cũng bắt anh ta phải đền đến chết thì thôi!

Trên xe buýt gặp Triệu Dương, cô chọn chỗ ngồi gần cửa sổ rồi ngồi xuống, Triệu Dương chuyển qua, ngồi bên cạnh cô, chào cô, “Hứa Viên, khéo quá nhỉ!”

Hứa Viên nhìn cậu ta, gật đầu.

“Cậu muốn đi đâu?” Triệu Dương nhìn thấy cô thì dường như có chút vui vẻ.

“Về nhà!”

Triệu Dương chớp mắt, “Nhà cậu ở đâu?”

Hứa Viên quay đầu qua một bên, “Vì sao tôi phải nói cho cậu biết?”

Triệu Dương ho khan một tiếng, hơi xấu hổ, “Cái đó, tôi không có ý đó đâu, tôi chỉ hỏi chút thôi, xem chúng ta có tiện đường không?”

Hứa Viên lắc đầu, “Không tiện đường.”

Triệu Dương ghen, “Tôi còn chưa nói tôi đi đâu, sao cậu đã biết là không tiện đường?”

“Cậu đi đâu thì chúng ta cũng đều không tiện đường.” Tâm tình Hứa Viên không tốt, thấy cậu ta thì tâm tình cô lại càng không tốt, ngọn nguồn của tất cả mọi chuyện đều là từ cậu ta mà ra. Sao hôm đó cô lại xúi quẩy gặp cậu ta rồi bị cậu ta ngăn lại chứ?

Triệu Dương lại ho khan tiếng nữa, thấy mọi người xung quanh nhìn hai người, còn có hai người quen cậu ta nữa, cậu ta hơi đỏ mặt, cúi đầu, hạ giọng: “Hứa Viên, tôi không đắc tội cậu chứ? Không phải là tôi theo đuổi cậu nhưng không theo đuổi được sao? Thỗ lộ với cậu nhưng cậu không đồng ý còn gì? Nhưng dù sao chúng ta vẫn là bạn học đúng không? Cậu cũng đâu nhất thiết vừa gặp tôi là đã không cho tôi chút mặt mũi nào như thế?”

Hứa Viên coi như không nghe thấy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu thật là...” Triệu Dương hơi sượng mặt, “Bởi vì bài đăng về cậu trên forum trường mà máy tính của tôi hỏng, giờ phải ra ngoài mua một cái mới đây này. Nghĩ đến tiền sinh hoạt tháng sau của tôi, đau lòng muốn chết mà, coi như thấy tôi ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa, cậu có thể hữu hảo hơn chút không?”

“Đáng đời!” Hứa Viên nhả ra hai chữ.

“Trong trường, những người quen cậu đều nói cậu rất dễ nói chuyện, sao đến phiên tôi, cậu chẳng cho tôi chút mặt mũi nào thế?” Triệu Dương bắt đắc dĩ, “Sau này tôi không theo đuổi cậu nữa còn không được à? Bạn trai của đại tiểu thư cậu quá ghê gớm, tôi lực bất tòng tâm, nhìn thế là đủ rồi. Không làm được bạn trai bạn gái thì vẫn làm bạn được mà!”

Hứa Viên lườm, “Thành ngữ dùng như thế à?”

Triệu Dương cười hì hì, “Rốt cuộc cậu không lạnh mặt nữa rồi kìa! Nói vậy cậu đồng ý rồi hử? Sau này hai chúng ta là bạn?”

Hứa Viên hừ cười, “Ai là bạn với cậu?”

Triệu Dương nhất thời á khẩu, che trán, hồi lâu không lên tiếng.

Hứa Viên bỗng cảm thấy cậu ta rất hài, cô quay mặt qua một bên, bị cậu ta làm phiền như vậy, sự buồn bực vì bị Tô Huyền tắt điện thoại tiêu tan chút ít.

Xe rời đi, được một đoạn, Triệu Dương lại hỏi nhỏ: “Hứa Viên, cậu có hiểu biết về máy tính không?”

Hứa Viên lười nói chuyện.

Triệu Dương bám riết không tha, “Ngoại trừ chat QQ, chơi game, dạo các diễn đàn, rảnh rỗi thì lướt web, tôi chính là một tên dốt đặc về máy tính. Nếu cậu có chút hiểu biết về máy tính, giúp tôi đi chọn máy tính nhé! Được không?”

Hứa Viên lắc đầu, “Chẳng ra sao cả! Tôi cũng không hiểu biết về máy tính.”

“Tôi đi có một mình này, ông anh có quan hệ không tôi với tôi chiều nay phải đi học. Dù cậu không quá hiểu biết về máy tính, nhưng so với việc mình tôi đi chọn thì có thêm cậu vẫn tốt hơn mà. Giúp tôi lần này, được không?” Triệu Dương lắc lắc tay cô.

Hứa Viên quay đầu lại nhìn cậu ta.

Triệu Dương lập tức rút tay về, cười lấy lòng cô, hai tay chấp vào khăn cầu, “Giúp đi mà, cũng không mất bao nhiêu thời gian của cậu đâu.”

Hứa Viên quay đầu lại, không có động tác gì.

Triệu Dương bế tắc, hơi độc ác chút, nhỏ giọng nói: “Hôm đó ở cửa phòng hiệu trưởng, sau khi cậu và Lâm Thâm đều đi rồi, Trình Nghiên Nghiên nói với tôi, cậu ta từng tìm người điều tra về cậu, nói cậu sinh ra trong một gia đình bình thường, bố mẹ ở nước ngoài, không có bối cảnh, sao Tô Huyền lại có thể là bạn trai của cậu?”

Hứa Viên chậm rãi quay đầu, “Cậu ta điều tra tôi?”

Triệu Dương liên tục gật đầu, “Thật đó, tôi lừa cậu thì tôi là cún luôn!” Cậu ta nói xong thì liền giơ tay lên.

Hứa Viên bỗng cười, “Đúng vậy, gia đình tôi là một gia đình bình thường, cậu ta không nói sai.”

“Vậy Tô Huyền thì sao? Thật sự là bạn trai cậu à?” Triệu Dương thấy Hứa Viên vậy mà nở nụ cười, hơn nữa cười rộ lên vô cùng xinh đẹp, cậu ta thử hỏi.

Hứa Viên lắc đầu, “Không phải!”

“Hả?” Triệu Dương kinh ngạc, “Vây... Hôm đó cậu nói anh ta là... Chiếc cúc áo đó... Còn bức hình anh ta đưa cậu về đến dưới kí túc đang trên forum trường dạo này nữa thì sao, chuyện gì đó?”

“Sao tôi biết được!” Hứa Viên không thể trả lời.

Triệu Dương gãi đầu, cực kì khó hiểu, nhìn chằm chằm Hứa Viên, thấy cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, đáng vẻ dù thế nào cũng không nói thêm nữa. Cậu ta có chút khó chịu, sau hồi lâu, nản lòng, “Được rồi, tôi không hỏi nữa, nhưng vì tôi đã nói chuyện đó cho cậu, xin cậu đấy, cậu giúp tôi đi chọn máy tính được không! Về mấy cái thứ tính năng của máy tính, tôi thật sự là tên khù khờ đó.”

Hứa Viên buồn cười, “Tôi thấy cậu cũng là một tên khù khờ đó.”

“Chỉ cần cậu giúp tôi đi chọn máy tính, dù cậu mắng tôi mấy câu cũng được!” Triệu Dương lại lấy cánh tay chọc chọc cô.

“Đừng luôn động tay động chân như thế!” Hứa Viên lấy túi ngăn cánh tay cậu ta, “Cậu muốn đi đâu mua?”

“Cậu đồng ý hả?” Triệu Dương mừng rỡ, nói địa chỉ.

Hứa Viên nghĩ quả thực cũng tiện đường, cuối cùng cô gật đầu, “Được!”

“Đa tạ đa tạ!” Triệu Dương cười hớn hờ.

“Đừng vội cảm ơn, tôi cũng không quá hiểu đâu, mua phải cái không tốt thì đừng trách tôi.” Hứa Viên nhắc nhở cậu ta.

“Sao có thể chứ! Cậu chịu giúp, tôi rất vui đó.” Triệu Dương gần như muốn khoa tay múa chân vì vui sướng.

“Nếu tôi đồng ý rồi, vậy thì, bây giờ cậu có thể im miệng một lát không?” Hứa Viên lờm.

Triệu Dương vội vàng gạt đầu, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Bên tai Hứa Viên cuối cùng cũng yên tĩnh.

Sau một tiếng đi xe buýt, Triệu Dương và Hứa Viên cùng xuống xe, lại đợi ở trạm xe một lát, đổi sang một tuyến xe khác, lại ngồi nửa tiếng, tới nơi mà Triệu Dương bảo.

Đi vào trung tâm thương mại, đến thẳng nơi chuyên về máy tính.

Hứa Viên vừa đi vừa hỏi: “Cậu muốn mua tầm giá nào?”

Triệu Dương ngẫm nghĩ, nói giá.

Hứa Viên gạt đầu, nói sơ qua về tính năng của những chiếc máy tầm giá đó mà mình biết.

Triệu Dương nghe xong thì nhìn cô đầy kính nể, “Hứa Viên, cậu còn nói cậu không hiểu biết về máy tính à? Hiểu biết hơn tôi quá nhiều ấy chứ!”

Hứa Viên thầm nghĩ nếu cậu ta biết cô là người hack máy tính cậu ta, không biết còn có thể làm bạn với cô, kéo cô đi giúp cậu ta chọn máy tính nữa không nhỉ. Nghĩ đến hai điểm đó, thôi cứ giúp cậu ta chút đi!

Lượn hai vòng quanh quầy, Hứa Viên vừa ý một chiếc, nói với Triệu Dương: “Tôi cảm thấy chiếc này không tồi này, cũng hợp với tầm giá mà cậu bảo, bất kể là tính năng hay là kiểu dáng, đều ổn.”

“Vậy mua nó đi!” Triệu Dương rất vui.

Hứa Viên cầm túi, định rời đi, “Nếu chọn xong rồi, vậy tôi...”

“Cô Hứa?” Một người đàn ông trung niên bỗng đi tới từ bên hông, cắt ngang lời Hứa Viên nói.

Hứa Viên quay đầu, thấy người đó đi nhanh về phía cô, trước tiên cô hơi nghi hoặc, sau đó liền nhớ ra thì ra anh ta là một người cùng tụ tập uống rượu với Tô Huyền ngày đó, gọi là Trần tổng thì phải.

“Cô thế này là... đến mua máy tính à?” Trần tổng đi đến gần, nhiệt tình hỏi: “Sao Tô thiếu không đi cùng cô?”

Hứa Viên muốn quay đầu bước đi, nhưng thế thì không khỏi quá thất lễ, cô chỉ có thể lắc đầu.

“O? Cậu đây là...” Lúc này dường như Trần tổng mới nhìn thấy Triệu Dương ở bên cạnh Hứa Viên, nhìn hai người, hơi khó hiểu.

“Bạn học của tôi, không hiểu lắm về tính năng của máy tính, tôi giúp cậu ấy chọn máy tính.” Hứa Viên giải thích, không muốn lại có phong ba gì từ đó, dù sao thân phận của Tô Huyền thật sự là chủ đề không cần thận chút là tạo nên sóng gió.

Trần tổng sáng tỏ, “Chọn được chưa?”

Hứa Viên gạt đầu.

“Nếu là bạn học của cô Hứa, vậy chính là bạn của tôi rồi, cứ tính vào của tôi đi.” Trần tổng hào phóng nói với nhân viên.

“Dạ, Trần tổng!” Nhân viên đó kính cẩn gạt đầu.

Hứa Viên sững sốt, vội vàng lắc đầu, “Không được đâu!”

“Ồi chào, cô Hứa, cô không cần khách khí với tôi đâu. Tôi là bạn của Tô thiếu, với quan hệ giữa cô và Tô thiếu, cô chính là bạn của tôi rồi.” Trần tổng cười ha hả nhìn Hứa Viên, “Hôm đó lần đầu tiên mọi người được gặp bạn gái của Tô thiếu, thật sự rất vui, để cô uống hơi nhiều, làm cô và Tô thiếu phải rút lui trước, lần sau chúng ta cố hết sức uống ít rượu lại, tán gẫu nhiều hơn nhé.”

Da đầu Hứa Viên run lên, nhưng cô vẫn kiên quyết lắc đầu, “Trần tổng mới khách khí đó! Là bạn học của tôi mua máy tính, sao có thể phiền anh trả tiền được. Nếu anh khách khí như vậy, chiếc máy tính này chúng tôi cũng chỉ có thể không mua nữa thôi.”

“Cô Hứa chẳng cho tôi mặt mũi gì cả!” Trần tổng vờ không vui.

Hứa Viên cười cười, “Đầu có, thật sự là...” Cô muốn nói lý do gì đó để từ chối, bỗng nhiên lại dừng lại, cười không có ý tốt, “Nếu anh ấy mà biết tôi nhận đồ của anh, sợ là sẽ lấy máy tính đập chết tôi mất, vì cái mạng nhỏ của tôi, xin Trần tổng thứ lỗi.”

Trần tổng hơi ngạc nhiên, rồi bỗng nhớ tới tình cảnh Tô Huyền bắt nạt Hứa Viên, bưng tỉnh, cười sáng khoái, “Nếu đã vậy, tôi sẽ không cưỡng cầu nữa. Tô thiếu bắt nạt người khác, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt mà, ha ha.”

Mặt Hứa Viên hơi đỏ, là nhớ lại hôm đó nên tức điên.

“Vậy tôi sẽ không quấy rầy cô Hứa nữa, tuy cô không nhận máy tính tôi tặng, nhưng để bạn học cô được nhận chiết khấu thì sẽ không từ chối chứ?” Trần tổng không đợi Hứa Viên trả lời, liền nói với nhân viên bán hàng: “Giảm 40% cho bạn học của cô Hứa.”

“Không được đâu Trần tổng!” Hứa Viên thật sự không muốn vì Triệu Dương mà nợ ân tình của Trần tổng, giảm 40% là chiết khấu không hề nhỏ.

“Cô Hứa còn từ chối nữa, vậy chính là không cho tôi mặt mũi đấy!” Trần tổng nghiêm mặt.

Hứa Viên bất đắc dĩ, trầm mặc một lát, rồi gật đầu.

Trần tổng lập tức nở nụ cười, lại tán gẫu mấy câu, nhìn thoáng qua đồng hồ, cười cáo từ Hứa Viên.

Hứa Viên thấy anh ta đi rồi, xoa trán quay người lại, liền thấy Triệu Dương đang trợn mắt há mồm nhìn cô, cô trừng mắt nhìn Triệu Dương, bực mình, “Biết ngay là gặp cậu thì chẳng phải chuyện tốt gì mà!”

Triệu Dương phục hồi tinh thần, lại túm Hứa Viên một phen, “Ê, anh ta là ai thế!”

“Sao tôi biết được!” Hứa Viên lấy túi đánh cậu ta, “Tôi cảnh cáo cậu, nếu tạt xấu động tay động chân của cậu không thay đổi, sau này đừng nói quen tôi nữa.”

Triệu Dương lập tức thu tay về, có phần kinh hãi, “Anh ta nói giảm 40%, là thật hả?”

Hứa Viên coi cậu ta như không khí, không trả lời cậu ta.

Nhân viên đó ghi hóa đơn, đưa cho Triệu Dương, mỉm cười nói: “Anh ơi, vị tiên sinh vừa rồi là Trần tổng của Công ty Thương mại Lam Hải đó ạ, là em vợ của ông chủ trung tâm chúng tôi. Cho nên nhân viên trong trung tâm đều biết anh ấy cả. Anh ấy nói giảm 40%, đương nhiên là thật rồi ạ.”

“Trần tổng của Công ty Thương mại Lam... Lam Hải?” Triệu Dương há hốc mồm.

Hứa Viên nhận hóa đơn, nhét vào chiếc miệng đang mở to của Triệu Dương, “Khép cái miệng của cậu lại, bây giờ phải đi đến quầy thanh toán, đương nhiên, nếu cậu không muốn, có thể khỏi mua.”

“Mua, mua, đương nhiên phải mua chứ!” Triệu Dương vội vàng nhận hóa đơn, cầm rồi lập tức chạy tới quầy thanh toán, chỉ sợ nhân viên đổi ý.

Hứa Viên vốn muốn mau chóng rời đi, nhưng ngẫm nghĩ, lại ở lại chỗ chờ cậu ta quay lại.

Không bao lâu, Triệu Dương cười toe toét trở lại, nói với nhân viên: “Thật sự giảm 40% kia, cảm ơn cô.” Nhân viên lấy chiếc máy tính mới tinh ra, đưa cho cậu ta, mỉm cười lắc đầu, “Trần tổng là nể mặt chị đây nên bảo chúng tôi giảm giá, anh không cần phải cảm ơn đâu ạ, nếu muốn cảm ơn thì phải cảm ơn bạn học của anh đó!”

“Đương nhiên phải cảm ơn cậu ấy rồi!” Triệu Dương quay đầu cười đến tít mắt với Hứa Viên, “Cảm ơn cậu! Hôm nay tìm cậu đến giúp tôi chọn máy tính, quả nhiên là tìm đúng người mà. Không ngờ rằng còn giảm được cho tôi không ít tiền nữa. Tháng sau tôi không cần thất lưng buộc bụng mà sống rồi.”

Hứa Viên lười để ý đến cậu ta, chẳng muốn nói một câu nào.

Triệu Dương cầm máy tính mới, nhìn trái nhìn phải, kiểm tra một lượt, mới vui vẻ cất vào túi, hào phóng nói với Hứa Viên: “Đi, tôi mời cậu ăn cơm!”

“Không trưa không chiều, ăn cơm cái gì! Tôi có lời muốn nói với cậu.” Hứa Viên đi ra bên ngoài trung tâm thương mại.

Triệu Dương đi theo sau cô, bước chân nhẹ tênh, vừa đi vừa hỏi: “Nói gì? Chỉ cần cậu phân phó, lên núi đao xuống biển lửa...”

“Khó trách đến giờ cậu vẫn chưa có bạn gái! Mồm mép tép nhảy, có người thích mới là lạ!” Hứa Viên cắt ngang lời cậu ta, ra đến cửa, trịnh trọng cảnh cáo cậu ta: “Tôi nói cho cậu biết, chuyện hôm nay chạm mặt Trần tổng, cậu không được nói ra một chữ nào cho tôi!”

Triệu Dương vốn muốn phản bác câu trước của cô, nghe thấy câu sau xong, lập tức chóp chóp mắt, “Vì sao chứ!”

“Cậu hỏi nhiều thế làm gì?” Hứa Viên nhìn cậu ta chòng chọc, “Tóm lại, cậu dám nói ra, cậu cứ liệu hồn!”

Triệu Dương mếu máo, bỗng nghĩ tới điều gì, mắt sáng như hai ngọn đèn, “A, tôi nhớ ra rồi, Tô thiếu mà Trần tổng đó nói, không phải là Tô Huyền chứ? Anh ta thật sự là bạn trai cậu hả?”

Hứa Viên giật tãi mặt.

Triệu Dương ngây người một lát, không dám tin lắm bảnr “Thì ra là thật à!”

“Rốt cuộc cậu có đồng ý không?” Hứa Viên không kiên nhẫn.

“Rồi rồi, tôi không nói, tôi không nói.” Triệu Dương gật đầu, sau đó cẩn thận hỏi: “Ngay cả chuyện cậu giúp tôi chọn máy tính cũng không thể nói à?”

“Đều không thể nói!” Hứa Viên cúi.

“Được, không nói thì không nói.” Triệu Dương vò đầu, “Nhưng bạn bè thì mới giữ bí mật vì bạn bè, sau này chúng ta xem như là bạn rồi nhỉ!”

Hứa Viên hừ một tiếng, xoay người đi đến trạm tàu điện ngầm, “Cậu cần làm gì thì cứ làm đi! Tôi về!”

Triệu Dương muốn kéo cô lại, nhưng nhớ tới lời cảnh cáo không được động tay động chân của cô, chỉ có thể đuổi theo cô mấy bước, “Cậu không trả lời, tôi coi như cậu ngầm thừa nhận nhé!”

Hứa Viên mặc kệ cậu ta.

“Cậu đi đường cẩn thận đó!” Triệu Dương dặn.

Cuối cùng Hứa Viên khoát tay đáp lại cậu ta, “Biết rồi! Cậu về trường cũng cẩn thận một chút.”

Triệu Dương dừng bước chân, nhìn Hứa Viên đi xa, vui vẻ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sói Đội Lót Cừ

Điều hòa nhiệt độ trong tàu điện ngầm vẫn bật mức lạnh như trước, nhưng hôm nay Hứa Viên lại không cảm thấy lạnh.

Hai lần dạo trung tâm thương mại, hai lần đều ôm một bụng buồn bực, cô nghĩ, chẳng lẽ mình có thù oán với trung tâm thương mại à?

Sau này ít đến đó thì hơn!

Lấy di động ra gọi cho Tô Huyền lần nữa, vẫn tắt máy như trước, cô cảm phần nhét di động vào túi, dùng để cô thấy anh ta nữa đấy!

Về đến nhà, đã là bốn giờ chiều, bà nội đang ngồi trên chiếc ghế đầu trước cửa thêu lót giày.

Hứa Viên gọi một tiếng “Bà nội”, sau đó chạy như bay qua, ôm lấy cổ bà cụ, làm nũng, “Hại mất lắm, sao bà lại thêu lót giày nữa rồi! Không phải đã nói không cho bà thêu nữa rồi sao?”

“Ồi con bé này, mau buông ra, cẩn thận kim đâm vào người bây giờ!” Bà cụ cuống quýt hét lên.

Hứa Viên dẫu môi buong bà cụ ra, kéo chiếc ghế ở bên cạnh, cũng ngồi xuống, “Bà không nghe thấy lời con vừa nói à?”

“Nghe thấy rồi!” Bà cụ gật đầu, “Bà nhàn rồi không có việc gì làm, lại không thích chơi mat chược, ngoại trừ trồng rau, còn mỗi thêu giày thôi. Con yên tâm, một ngày bà thêu không đến mấy mũi kim, sao hại mất được? Sao hôm nay con lại về?”

“Có phải con từ trời Nam biển Bắc đến Bắc Kinh học đâu, con gần nhà như vậy, chăm về thì có gì không đúng?” Hứa Viên bỏ cây kim và một nửa miếng lót giày đã thêu trong tay bà cụ ra, “Nếu con về rồi, bà đừng thêu nữa.”

“Cái con bé này, trước kia con đều hai tuần về nhà một lần, bây giờ còn chưa đến một tuần con đã về rồi, không phải là kì lạ à?” Bà cụ thấy cô không cho thêu nữa, chỉ có thể từ bỏ, dí trán cô, “Nói đi, về có chuyện gì?”

“Còn không phải là dạo này bà cho đi nhờ nghỉ để về nhà, con lo lắng bà ở một mình hay sao à?” Hứa Viên lại ôm bà cụ làm nũng.

“Có gì mà lo lắng! Xung quanh đều là hàng xóm cũ, đều sắc sọc bà mà. Bà nội Trương của con vừa mới đi đó!” Bà cụ cười.

Hứa Viên cũng cười theo, “Mấy hôm trước bà nội của Đình Đình bị bệnh, hơi nguy hiểm chút, nhưng mà may là cứu được, không sao rồi ạ.”

Bà cụ thu nụ cười lại, “Nói mới nhớ, hơn nửa năm rồi bà không gặp bà ấy, bây giờ bà ấy ở nhà hay ở bệnh viện?”

“Đang ở bệnh viện tỉnh dưỡng đó ạ!” Hứa Viên nói: “Con định ngày mai đến bệnh viện thăm bà nội Đình Đình, bà muốn đi không?”

“Đi chứ!” Bà cụ gật đầu, “Bà cũng nhớ bà ấy, lớn tuổi rồi, gặp mặt được cũng ít dần. Cũng gọi luôn cả bà nội Trương của con đi, còn bà nội Vương nữa, nếu mấy bà ấy nghe thấy, đoán chừng cũng muốn đi đấy.”

“Dạ, nếu mọi người đều đi, chúng ta nên lái một chiếc xe đi ạ.” Hứa Viên nghĩ cô không dám đưa mấy bà đi bằng xe buýt đâu, cô không có cái gan đó.

“Được, con lái xe đi!” Bà cụ gật đầu.

Hứa Viên không thích nhất là lái xe, không giống Tôn Phàm Đình, đi đâu cũng lái xe, thật sự không sợ kẹt xe một chút nào. Ngược lại, cô mà gặp cảnh ùn tắc là muốn cào tường luôn. Nhưng các bà ở bên cạnh cũng không có cháu trai trong nhà, cô cháu gái này là cô chỉ có thể xuất trận thôi.

Hai bà cháu lại hàn huyên một lát, rồi bà nội vào nhà nấu cơm tối, Hứa Viên vào bếp theo.

Sáng hôm sau, Hứa Viên cầm di động, gọi điện thoại cho Tôn Phàm Đình, nói với cô nàng các bà cũng muốn đến bệnh viện.

Tôn Phàm Đình hoảng sợ, “Đều đến ấy hả!”

“Ừ, cậu nói với bà nội trước đi, ăn sáng xong, thu dọn một chút, tớ sẽ lái xe qua, không phải giờ cao điểm, khoảng mười rưỡi là đến.” Hứa Viên tính thời gian một chút.

Tôn Phàm Đình đồng ý.

Ngất máy, Hứa Viên vội vàng lái xe từ trong gara ra, lâu rồi không ai lái, phía trên xe rơi xuống một lớp bụi, cô mở vòi phun, nối với ống nước, bận rộn rửa xe.

Bà nội nấu đồ ăn sáng, ngó ra bên ngoài nhìn, nhíu mày, “Chả ra dáng con gái gì cả! Sao không ra ngoài rửa?”

“Phiền lắm ạ!” Hứa Viên tưới nước vào đất, khoe, “Tiện thể tưới rau cho bà luôn.”

Bà cụ cười mắng một câu, không để ý đến cô nữa.

Rửa xe xong, Hứa Viên nhanh chóng về phòng rửa mặt chải đầu thay quần áo, bà nội cũng đã nấu đồ ăn xong, hai bà cháu ăn sáng xong, thấy bà nội Trương và bà nội Vương cầm túi đi đến. Ba bà lão cùng đứng với nhau, Hứa Viên cười “phở” vui vẻ.

“Con bé này, cười cái gì?” Bà nội Trương nhìn Hứa Viên.

“Con thấy ba bà đứng cùng nhau, chính là ba đóa hoa tí muội đấy!” Hứa Viên mở cửa xe ra, mời ba bà lên xe.

Ba bà lão nhìn nhau, đều mặc quần áo họa tiết hoa, mặt mày tươi cười, bà nội Vương nói: “Con bé này lớn rồi mà vẫn huyền thuyên như thế, xem sau này chị tìm đối tượng thế nào.”

Hứa Viên ho khan một tiếng, “Con mới bao nhiêu tuổi chứ? Không vội đâu ạ!”

“Sao không vội? Con đã hai mươi hai rồi, nhân lúc vẫn đang trẻ trung xinh đẹp, phải mau chóng tóm lấy một anh, chậm nữa, mấy anh tốt đều bị người ta đoạt mất rồi còn đâu.” Bà nội Vương bắt đầu giảng đạo.

Hứa Viên cầm nín một lát, “Bà nội Vương, cái anh đó... theo như lời bà nói, là dùng để tóm hay dùng để đoạt ạ?”

“Ý của bà nội Vương con là cả tóm cả đoạt đó!” Bà nội Trương cười trêu ghẹo, “Năm đó bà ấy tóm lấy một anh sớm lắm!”

“Không ngưng à! Bà lại còn không biết xấu hổ mà nói tôi nữa? Năm đó bà thì không chắc?” Bà nội Vương bật lại, cười mắng bà nội Trương.

“Các bà đừng ai nói ai nữa!” Bà nội Hứa Viên nhìn hai bà lão.

“Bà càng phải thế đó!” Hai bà lão cùng đồng thanh.

Ba bà cụ nói xong, đều nở nụ cười.

Hứa Viên lái xe ra khỏi khu trong tiếng cười nói của ba bà, chạy về phía đường chính.

Sau khi lái được một đoạn, bà nội Trương nói: “Viên Viên à, con tìm chỗ nào trên đường để dừng lại nhé, các bà không thể đi tay không được, phải mua chút đồ làm quà cho bà nội Đình Đình.”

Hứa Viên vâng.

Không phải giờ cao điểm, đường không quá đông, sau khi đi nửa tiếng, Hứa Viên chỉ vào một cửa hàng thực phẩm dinh dưỡng thoạt nhìn rất cao cấp cách đó không xa, hỏi ba bà: “Cửa hàng đó được không ạ?”

Ba bà lão nhìn sang đó, gật đầu nói được.

Hứa Viên lái xe qua đó, chỗ này không dễ rẽ, vòng một vòng, mới dừng ở trước cửa hàng đó.

Ba bà lão xuống xe, đi vào. Hứa Viên không đi theo, dựa vào trước xe chờ.

Chờ một lát, ba bà cụ vẫn chưa đi ra, cô biết ba bà đều có tật xấu thích sẫm soi, mua đồ thì phải chọn chọn lựa lựa kỹ càng, trước giờ đều rất lâu. Cô nhàm chán nhìn mũi chân, đá đá đám cỏ nhỏ mọc lên từ khe đất, đá đổ sang đông một chút, lại đá nghiêng sang tây một chút.

“Sao em lại ở đây?”

Cô đang chơi vui, không ngờ một giọng nói dễ nghe quen thuộc lại vang lên.

Hứa Viên kinh ngạc, ngẩng phắt đầu, thấy một người đi ra từ một tòa nhà cao tầng cạnh đó, bộ vest thủ công vừa vặn, chiếc đồng hồ sang trọng đắt tiền, chậm rãi đi tới, tuần tú tao nhã. Không phải Tô Huyền thì là ai?

Cô nghi ngờ mình nhìn nhầm? Cô lập tức nhắm mắt rồi mở mắt ra, thấy quả nhiên là anh ta, cô tròn mắt, “Sao lại là anh?”

“Đây là lời tôi hỏi em mà!” Tô Huyền đi đến trước mặt cô, dừng bước, nhìn cô một cái, lại nhìn xuống dưới chân cô, bỗng nhiên cười khẽ, “Không biết là em còn có sở thích ngược đãi đám cỏ nhỏ thế này đấy!”

Về mặt kinh ngạc của Hứa Viên nháy mắt chuyển thành màu đen, “Anh không biết dừng từ thì dừng dừng!”

Cái gì gọi là ngược đãi? Rốt cuộc anh ta có hiểu hay không?

“VẬY em nói cho tôi biết, chân em đang làm gì đấy?” Tô Huyền như cười như không nhìn cô.

“Tôi đang...” Hứa Viên cúi đầu, muốn nói tôi đang chơi, nhưng mà... cô chơi thế nào? Mặt cô càng đen, cô trừng mắt lườm anh, “Tôi đang ngược đãi đây thì sao? Chẳng lẽ anh còn thay chúng bảo thủ được chắc?”

Con người của Tô Huyền đi chuyển, nhìn cô chăm chú, một lát, anh nghiêng đầu, nhìn chiếc xe phía sau cô, “Muốn đi đâu?”

“Việc gì tôi phải nói với anh!” Hứa Viên nhìn thấy anh thì lại tức.

“Đưa tôi đi một đoạn!” Tô Huyền xem như không thấy vẻ mặt khó coi của cô.

Hứa Viên lại tròn mắt, xem xét anh, giống như nhìn quái vật, “Anh không bệnh chứ!”

“Không bệnh!”

“Không thể!” Hứa Viên dứt khoát từ chối ngay lập tức.

“Vì sao?”

“Không tiện đường!” Hứa Viên nghĩ cô phải đến bệnh viện thăm người bệnh.

“Em đã hỏi tôi đi đâu đâu? Sao biết không tiện đường?” Tô Huyền nhướn cặp lông mày đẹp lên.

“Anh cũng không biết tôi đi đâu, sao biết tiện đường?” Hứa Viên phản bác anh, thâm nghĩ, cho dù tiện đường cũng không đưa đi.

Tô Huyền nghe vậy thì không nói thêm nữa, mà tiến về phía trước mấy bước.

“Anh làm gì đó?” Hứa Viên bị dọa đến né người sang một bên.

Tô Huyền không nhìn cô, đến trước xe, lười nhác dựa vào thân xe.

“Này!” Hứa Viên trừng mắt, “Anh làm gì đó?”

“Chỗ quần áo đó của em...” Hai tay Tô Huyền gác lên thân xe, tư thái nhàn nhã, từ tốn nói: “Vẫn còn ở cốp sau xe tôi, tôi còn chưa quyết định xem rốt cuộc là ném đi hay là trả lại cho em nữa!”

Hứa Viên vừa bị anh nhắc thì tỉnh cả người, đột nhiên nhớ tới chỗ quần áo mà mình và Tôn Phàm Đình đồ mồ hôi sôi nước mắt cả buổi mới mua được, trong lòng muốn đập tường, nhưng trước mặt cô lại không có tường, chỉ có tên này, nhìn đáng vẻ lười nhác của anh ta, đẹp đến đáng chết, cũng đáng ghét đến đáng chết. Cô lý sự, “Xe anh thì sao!”

“Bị người ta lái đi rồi!”

“Anh muốn đi đâu?” Hứa Viên đương nhiên vẫn muốn lấy lại chỗ quần áo đó, đi mua sắm cùng Tôn Phàm Đình, chỗ quần áo đó đều không rẻ.

“Em đi đâu, tôi đi đó!” Tô Huyền nhắm mắt lại, giống như đang hưởng thụ ánh mặt trời.

Hứa Viên lại càng đen mặt, “Tôi đến bệnh viện!”

Tô Huyền “Hả?” một tiếng, đôi lông mày đẹp cau lại, “Lại đi phá thai?”

Hứa Viên loạng choạng suýt ngã, mặt không ngừng đen, âm u đến mức muốn đổ mưa, tức giận, “Anh mới đi phá thai đấy!”

“Không phải?” Tô Huyền mở to mắt, nhìn cô, lông mày giãn ra, “Lần trước chạm mặt em ở bệnh viện, em đang...”

“Đó là bạn cùng phòng của tôi!” Hứa Viên gần như muốn giơ chân.

“À, thì ra là bạn cùng phòng của em!” Tô Huyền mỉm cười, dường như tâm tình rất tốt, “May là bạn cùng phòng của em, nếu bị người ta biết là em, vậy tôi thân là bạn trai em, đúng là chẳng còn mặt mũi nào nữa.”

“Tô Huyền!” Hứa Viên tức đến muốn đánh người, hung tợn nhìn anh, “Không bắt nạt người khác anh sẽ chết à! Tin bây giờ tôi đi mua băng dính dán cái miệng của anh vào không? Sử dụng chút quyền lợi của người bạn gái là tôi này? Hử?”

“Quyền lợi của bạn gái là dán miệng của tôi hả?” Tô Huyền bật cười.

Hứa Viên thật sự tức điên người, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của anh ta, hận không thể xé nát, cô vốn không cảm thấy mình là người bạo lực tính tình nóng nảy, nhưng đối với người này, sự kiềm chế của cô đã vượt quá giới hạn rồi, hơn nữa anh ta còn dựa vào xe cô, lười nhác rồi vô cùng hưởng thụ mà bắt nạt cô, nếu cô không phát tiết, thật sự đúng là dễ bắt nạt mà.

Vì thế, cô tiến lên mấy bước, vươn tay đẩy anh ta, “Không tiện đường, tiện đường cũng không đưa anh đi, tôi không cần quần áo nữa, bây giờ anh xéo đi cho tôi!”

“Nếu tôi không đi thì sao!” Tô Huyền nhân cơ hội bắt lấy tay cô.

Hứa Viên giãy, giống hôm đó, bị anh bắt lấy liền không bỏ ra được, cô tức giận, buột miệng: “Tôi báo cảnh sát!”

Tô Huyền nhin không được cười to, “Ngoan lắm, quả nhiên là bạn gái anh, học tập rất tốt!”

Hứa Viên cau, vừa muốn nhấc chân đá anh, Tô Huyền bỗng sáp vào cô, cơ thể không lười nhác nữa, đứng vững, hơi nghiêng về trước, nửa tự nhiên nửa thân mật bao cô lại, giọng nói đè thấp: “Có người đến!”

Hứa Viên rút chân về, quay đầu, thấy ba bà không biết đã đi ra khỏi cửa hàng thực phẩm dinh dưỡng từ lúc nào, trong tay mang theo túi lớn túi nhỏ, há miệng kinh ngạc nhìn cô và Tô Huyền, cô nhất thời ngây người.

“Các bà ấy là ai?” Tô Huyền khẽ hỏi.

“Các bà của tôi!” Hứa Viên kích động vươn tay đẩy anh, trách mắng: “Mau bỏ tôi ra!”

Tô Huyền gật đầu, tỏ ý đã biết, tự nhiên buông cô ra, tao nhã chỉnh vạt áo vest, sau đó chậm rãi đi về phía ba bà lão, không bao lâu, đi đến trước mặt ba người, giọng nói trầm ấm dễ nghe, “Ba bà là bà của Viên Viên à? Châu chào các bà, cháu là Tô Huyền. Là... bạn trai của Viên Viên!”

Hứa Viên nhìn anh, mắt tròn tròn!

Ba bà lão nhìn Tô Huyền, cũng tròn tròn mắt!

“Đề cháu cầm cho ạ!” Tô Huyền vươn tay, cầm đồ từ trong tay bà nội Trương, lại cầm đồ trong tay bà nội Vương, sau đó lại tự nhiên vươn tay với bà nội của Hứa Viên.

Thoát cái đồ trong tay ba bà cụ ở trong tay anh, anh một thân tây trang giày da, mặc dù hai tay cầm thứ này thứ nọ, nhưng cũng không mất phong độ. Anh xoay người cầm đồ đi không nhanh không chậm về, nói với Hứa Viên: “Mở cốp sau.”

Hứa Viên ngơ ngác mở cốp sau.

Tô Huyền xếp từng thứ vào cốp sau, sau đó lại vươn tay với Hứa Viên, “Chìa khóa xe!”

Hứa Viên cầm chìa khóa trong tay, vừa muốn đưa cho anh, bỗng phản ứng lại, mở to mắt, “Tô Huyền, anh... anh...”

Tô Huyền tiến lên mấy bước, chụp tay cô, đoạt chìa khóa từ trong tay cô qua, dịu dàng vỗ vỗ mặt cô, “Anh lái xe, em đừng âm ỉ, im lặng một chút, nếu không làm trò cười trước mặt các bà, tự em chịu trách nhiệm.”

Hứa Viên nghe ra sự uy hiếp rõ ràng của anh, nhất thời tròn mắt nhìn, nhưng anh ta đang mỉm cười dịu dàng, nho nhã lễ độ, nhìn cô đầy chiều chuộng, cách đó không xa, ba bà từ há hốc mồm kinh ngạc đến tán thưởng nhìn Tô Huyền, cô ghen con tức ở ngực, lên không nổi mà xuống cũng chẳng xong.

Tô Huyền mở cửa xe, đứng mỉm cười, ôn tồn lễ độ, “Cháu mời các bà!”

Lúc này ba bà lão hai tay thoải mái đi tới, cười ha hả nhìn Tô Huyền, “Cháu là bạn trai của Viên Viên hả?”

“Thưa các bà, vâng ạ!” Tô Huyền mỉm cười gật đầu.

“Cháu tên gì?” Bà nội Hứa Viên đánh giá Tô Huyền, ánh mắt xem kỹ cháu rể tiêu chuẩn, “Nãy không nghe rõ tên của cháu.”

“Cháu tên Tô Huyền ạ!” Tô Huyền kiên nhẫn nói lại.

“Tô Huyền hử, Tô Huyền... Ồ? Sao cái tên này nghe hơi quen nhỉ?” Bà nội Hứa Viên hỏi bà nội Trương và bà nội Vương.

Hai người kia cũng gật đầu, “Ừ đó, hơi quen tai thật!”

“Chắc là Viên Viên đã từng nhắc đến cháu với các bà đấy ạ!” Tô Huyền cười nhìn ba bà lão.

“Ừ đó, có thể đó. Nhưng sao cái con bé này không nói cháu là bạn trai nó chứ! Còn liên tục nói mình không có bạn trai nữa.” Bà nội Hứa Viên oán trách nhìn Hứa Viên, sau đó vô cùng hòa ái giới thiệu với Tô Huyền: “Bà là bà nội của Viên Viên, đây là bà Trương, đây là bà Vương. Các bà là hàng xóm, cũng là chị em lâu năm, từ trẻ đã thân nhau rồi, từng cùng leo núi, cùng xuống thôn...”

“Bà nội!” Hứa Viên cắt ngang lời bà lão, bà thế này là muốn nói với Tô Huyền tí mĩ về nhà mình hả?

“Cái con bé này, cắt ngang lời người khác, rất không lễ phép!” Bà nội Hứa Viên mắt húng nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên buồn bực, lại á khẩu.

Tô Huyền cười khê, vô cùng nhã nhặn lịch sự, “Các bà cứ lên xe trước đã ạ! Chỗ này không phải nơi để nói chuyện.”

“Được, được, lên xe trước rồi nói sau!” Bà nội Hứa Viên rất có thiện cảm với Tô Huyền, bảo hai người chị em lâu năm lên xe.

Ba bà lão cùng ngồi ở phía sau, Tô Huyền thấy Hứa Viên vẫn không nhúc nhích, anh nhú nhú đôi mày đẹp, “Sao không lên xe? Em còn muốn mua gì ả?”

Hứa Viên lườm anh cháy mắt, vì sao cô không lên xe? Anh ta biết rõ còn cố hỏi!

“Nếu không có gì muốn mua, lên xe đi!” Tô Huyền xoay người ngồi vào ghế lái.

Hứa Viên không quá tình nguyện lên xe, ngồi ở vị trí phó lái.

“Bệnh viện nào?” Tô Huyền hỏi.

Hứa Viên cứng nhắc nói địa chỉ.

Tô Huyền gật đầu, dặn cô: “Thắt dây an toàn!”

Hứa Viên ngồi im bất động, coi như không nghe thấy.

Tô Huyền thờ dài, nghiêng người, vươn tay giúp cô cài dây an toàn, mềm mỏng nói khê: “Anh không đến nhà đón em được, là bởi sáng nay công ty có việc, thật sự không rời đi được. Bây giờ không phải ở đây chờ em rồi ả? Đừng giận nữa được không?”

Hứa Viên suýt học máu, anh ta cũng diễn sâu thật, cô nhất thời lại trợn mắt nhìn.

“Đàn ông đương nhiên phải lấy sự nghiệp làm trọng rồi, cái con bé trẻ con này, sao lắm bụng giận dỗi thế? Tiểu Huyền, con đừng để ý đến nó, chỉ cần lo chuyện lái xe thôi.” Bà nội Hứa Viên ở phía sau nhìn thấy, lập tức mở miệng giải vây.

Tô Huyền cười ngồi vững, giọng nói hiền hậu êm tai, ý cười nồng đậm, “Dạ, con nghe bà ạ.”

Hứa Viên gần như muốn tức chết, mới gặp nhau lần đầu, còn chưa đến năm phút đó? Bà nội cô thế mà đã gọi anh ta là Tiểu Huyền, đây là quay súng lại bắn quân mình sao? Rốt cuộc cô vẫn không phải cháu gái ruột của bà? Bà cụ lý trí khôn khéo trước đây đi đâu rồi? Tô Huyền này rõ ràng là con sói đội lốt cừu mà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lúc Nào Cũng Nhường Cô

Tô Huyền lái xe chậm chậm, ba bà lão ngồi vững chắc an toàn.

Đọc đường đi, ba bà cụ luân phiên nói chuyện với Tô Huyền, chẳng hạn, hỏi Tô Huyền quen Hứa Viên từ khi nào, quen ra sao, bao lâu rồi không có bạn gái, làm việc gì, trong nhà có những ai, vân vân. Cứ như là tra hỏi khẩu vậy.

Tô Huyền không mất kiên nhẫn, vừa lái xe, vừa nhã nhặn thoải mái giải đáp thắc mắc của ba bà cụ.

Anh nói, anh làm việc ở Tập đoàn Vân Thiên.

Anh nói, trên anh có ông nội, bà nội, bố mẹ, còn có một anh trai.

Anh nói, anh quen Hứa Viên không lâu lắm, khoảng hai tháng.

Anh nói, anh đang theo đuổi Hứa Viên, đến giờ Hứa Viên không thừa nhận anh là bạn trai cô.

Anh nói...

Lúc ban đầu, ba bà cụ hỏi Tô Huyền những chuyện riêng này, Hứa Viên đương nhiên phản đối, hận không thể che miệng ba bà vào, nhưng ba bà cụ đâu buồn để ý đến cô? Nhất là bà nội của Hứa Viên, thấy Tô Huyền điềm đạm lễ phép, có hỏi có đáp, lời nói tùy ý, thái độ lại vô cùng ầm áp chân thành, mà Hứa Viên thì hoàn toàn tương phản, bà bắt nạt dạy dỗ Hứa Viên mấy lần, bảo cô đừng nói nữa, cứ im lặng ngồi đó đi, Hứa Viên chỉ có thể bực mình mà im miệng.

Tô Huyền cười nhìn cô mấy lần.

Nếu không phải anh đang lái xe, Hứa Viên thật sự hận không thể giẫm chân anh chực cái.

Sau bốn mươi phút, cuối cùng cũng tới bệnh viện.

Xe vừa mới dừng ở bãi đỗ, Hứa Viên lập tức mở cửa xuống xe.

Ba bà cụ chuyện gì cần hỏi thì cũng đã hỏi cả rồi, càng hài lòng về Tô Huyền, đều cùng nhau gọi Tiểu Huyền vô cùng nhiệt tình vô cùng thân thiết, giống như người lớn nhìn đám trẻ nhà mình, hoặc như nhìn cháu rể nhà mình, càng nhìn càng vừa lòng, gần như cười đến không thấy mặt trời đâu.

Sau khi xuống xe, Tô Huyền tự động mở cốp sau lấy đồ.

Bà nội Hứa Viên thấy Hứa Viên đứng im bất động, gọi cô: “Cái con bé này, sao lại để Tiểu Huyền một mình làm hết như thế? Con mau tới giúp thằng bé lấy đồ đi!”

Về mặt Hứa Viên chuyển thành màu đen, cô đầy một bụng tức, nhưng vẫn đi qua dưới sự chú ý và thúc giục của ba bà cụ.

Tô Huyền cũng không khách khí, đưa hai túi trên một tay cho cô, đồng thời tự nhiên nắm bàn tay khác của cô, mỉm cười khẽ dễ dàng: “Được rồi mà, đừng giận nữa, em giận bao lâu rồi, cẩn thận không xinh nữa đấy.”

Hứa Viên muốn bỏ ra, bị anh nắm chặt, cô giương mắt trừng anh, bất nạt người ta còn chưa đủ sao?

Tô Huyền cười ôn hòa, “Chúng ta đến thăm người bệnh đúng không? Nếu mặt em vẫn nhăn nhó, trong lòng người bệnh sẽ không thoải mái đâu.”

Hứa Viên quay đầu qua, hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi, vì không muốn bị anh làm cho tức đến đổ bệnh, trực tiếp nhập viện, cô chỉ có thể phớt lờ anh.

“Đi thôi ă!” Tô Huyền thấy cô không phản kháng nữa, mỉm cười gật đầu với ba bà cụ.

Ba bà cụ thấy hai người nắm tay, mặt mày lại tươi rói, liên tục gật đầu, đi vào bệnh viện.

Tôn Phẩm Đình đang cùng một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng đứng chờ ở cửa, thấy Hứa Viên và Tô Huyền tay nắm tay cầm theo đồ tới, Tôn Phẩm Đình nhất thời tròn tròn mắt, há hốc mồm, hơi ngậy ngốc nhìn hai người.

Hứa Viên dùng sức, muốn rút tay ra, Tô Huyền lại nắm chặt, cô căn bản không rút ra nổi, mặt cô không khỏi đỏ bừng.

“Viên Viên?” Người phụ nữ trung niên hơi sững sốt, kinh ngạc gọi một tiếng, sau đó nhìn thấy Tô Huyền, lại “Ồ” một tiếng.

“Đi ă, là con!” Hứa Viên chỉ có thể chào hỏi.

“Đi còn tưởng là nhìn lầm nữa, thật sự là con ă.” Người phụ nữ trung niên cười tiến lên mấy bước, nói xong, đón tiếp ba bà cụ, “Đi Hứa, đi Trương, đi Vương, sáng nay Đình Đình nói với cháu các di muốn tới, nếu con bé này nói sớm, cháu đã cử người đến đón ba di rồi, không phiền các di tự mình tới đây.”

“Đón cái gì? Các di của chị tay chân tốt đi đứng bình thường, có thể tự đến được.” Bà nội Hứa Viên cười ha hả nói.

Người phụ nữ trung niên cũng cười theo, “Đi xem ba đi nhìn như ba đóa hoa ti muội kia, nếu mẹ chồng cháu không rời khỏi khu mình, có lẽ cũng có tình thân giống ba đi rồi, đều tại cháu cả, lúc trước nghĩ hay là để cả gia đình sống cùng nhau, làm mẹ cháu lo lắng, bây giờ lại...”

“Cháu hiểu thuận mà! Có cô con dâu như cháu, là phúc của bà ấy, sao có thể trách cháu được? Con người làm gì có chuyện không mắc bệnh chứ?” Bà nội Trương cắt ngang lời đi ấy.

Bà nội Vương phụ họa, “Đúng đó, đâu trách cháu được, cả gia đình vốn phải sống bên nhau mà.”

“Nếu không phải con trai con dâu đi đều ở nước ngoài, bị quốc gia tư bản chủ nghĩa dụ dỗ, bà già này cũng muốn sống cùng chúng nó rồi.” Bà nội Hứa Viên cũng nói.

Người phụ nữ trung niên cười gật đầu, vẻ tự trách trên mặt cũng tan bớt, nhìn về phía Tô Huyền bên cạnh Hứa Viên, nghi hoặc, “Cậu đây hình như là...”

Tô Huyền còn chưa mở miệng, ba bà cụ đã đồng thanh nói: “Bạn trai của Viên Viên!”

Hứa Viên suýt hộc máu.

“Hả? Viên Viên có bạn trai rồi?” Người phụ nữ trung niên đánh giá Tô Huyền từ trên xuống dưới, càng thêm ngờ vực.

“Đúng đấy, con bé này ngay cả đi cũng gạt nữa, hôm nay đi cũng mới biết được thôi.” Bà nội Hứa Viên oán trách trừng mắt nhìn Hứa Viên, giới thiệu với Tô Huyền: “Tiểu Huyền, đây là đi Lưu của con, cô bé bên cạnh tên là Đình Đình, từ nhỏ đã là chị em thân thiết như người một nhà với Viên Viên nhà ta. Đi Lưu của con là mẹ của con bé.”

Hứa Viên muốn nện đất, cầm nín nhìn bà nội, từ khi nào đã là “nhà ta” rồi?

“Đi Lưu ạ!” Tô Huyền mỉm cười xưng hô, tự giới thiệu: “Cháu là Tô Huyền!”

“Thì ra thật sự là cháu à, đi còn tưởng là nhìn nhầm nữa!” Mẹ Đình Đình đột nhiên nở nụ cười, “Cháu và Viên Viên...” Bà nhìn hai người, thấy Hứa Viên cúi đầu, Tô Huyền cười mà không nói, bà cười chuyển lời, “Không nghe con bé Đình Đình này nhắc tới.”

“Con bé này giấu quá kín mà!” Bà nội Hứa Viên tiếp lời.

“Cậu Tô tuổi còn trẻ, thật sự không giống như người thường đâu ạ.” Mẹ Đình Đình cười nhìn hai người, “Ánh mắt Viên Viên thật không tồi.”

“Đi là bề trên, đi cứ gọi cháu là Tiểu Huyền giống các bà là được.” Tô Huyền cười khiêm tốn lễ độ.

Mẹ Đình Đình cười gật đầu, bà đương nhiên có trí nhớ tốt hơn ba bà cụ, biết được thân phận của Tô Huyền. Nhìn thoáng qua Tôn Phẩm Đình từ ngăn ngõ đến phục hồi tinh thần lại nháy nháy mắt với Hứa Viên, bà thu nụ cười lại, trừng mắt, “Đình Đình, còn không đến chào ba bà à, không lễ phép gì cả!”

“Con chào ba bà!” Tôn Phẩm Đình lập tức đứng thẳng, cười khẽ hơi cúi người với ba bà lão.

Khiến ba bà lão cười ha hả, “Con bé này vẫn giống như trước đây, vẫn lạnh chanh như vậy, lần nào gặp các bà cũng đều vội đứng nghiêm trang.”

“Con bé này đúng là lạnh chanh lắm ạ!” Mẹ Đình Đình quay đầu cốc đầu Tôn Phẩm Đình, sau đó cười mời mọi người vào trong.

Tôn Phẩm ôm đầu, nhếch miệng, tránh khỏi cửa.

Mẹ Đình Đình và ba bà lão đi vào trong, Tô Huyền nắm tay Hứa Viên đi theo sau.

Đoàn người đi vào phòng bệnh cao cấp.

Trong phòng, ngoài một bà cụ đang nằm trên giường bệnh, còn có một y tá.

Bà cụ là bà nội Đình Đình, trên tay còn cầm ống tiêm, đang truyền dịch.

Sau khi cửa mở ra, bà cụ vốn đang nằm vội giục cô y tá ở bên cạnh, “Mau, đỡ bà dậy.”

“Áy, bà mau nằm đi!” Bà nội Trương là người đầu tiên vào phòng bệnh, nghe vậy thì vội vàng xua tay.

“Các bà đến đây, sao tôi còn nằm được, nằm mấy ngày rồi đấy.” Bà nội Đình Đình lắc đầu.

Cô y tá đó từ từ giúp bà ngồi dậy, đút gối dựa ở sau lưng.

Bà nội Hứa Viên và bà nội Vương tiến vào sau, mấy chị em già hỏi han tung bưng một phen.

Sau khi hỏi han, bà nội Đình Đình bỗng chuyển hướng về phía Tô Huyền và Hứa Viên, “Con bé Viên Viên này lại xinh đẹp hơn rồi! Chàng trai ở bên cạnh con là...”

“Bạn trai Viên Viên đó, tên là Tô Huyền, bà gọi thằng bé là Tiểu Huyền là được.” Bà bà lão cùng cười nói.

Hứa Viên gục mặt, cô cảm thấy sau này có lẽ cô nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mắt.

Bà nội Hứa Viên vừa cười ha ha vừa giới thiệu với Tô Huyền, “Tiểu Huyền, đây là bà nội Lý của con.”

“Bà nội Lý ạ!” Tô Huyền khiêm tốn chào một tiếng.

“Ấy, thật há! Tôi đã thắc mắc sao chúng nó lại nắm tay nhau mà!” Bà nội Đình Đình nhất thời vui vẻ đánh giá Tô Huyền, tí ti mỉ mỉ.

Tô Huyền để bà cụ đánh giá, nét mặt từ đầu đến cuối mang theo nụ cười mỉm ôn hòa.

Bà nội Đình Đình nhìn hồi lâu, liên tục cười gật đầu, “Lần đầu tiên tôi thấy người trẻ tuổi xuất sắc thế này đây, Viên Viên thật có phúc!” Dứt lời, bà cụ quay đầu nhìn Tôn Phàm Đình, “Con bé Đình Đình hư đồn này bao giờ cũng có thể có tiền đồ chứ, đưa bạn trai tới trước mặt tôi thì tốt.”

“Sẽ có mà!” Bà bà cụ cười, “Mấy con nhóc nhà chúng ta, còn có thể không tìm được bạn trai à?”

“Đình Đình có đáng yêu dễ mến như Viên Viên đâu!” Bà nội Đình Đình cười nói.

“Sao không dễ mến? Nếu bà thấy Đình Đình không dễ mến, giao cháu gái cho tôi, có hai cô cháu gái tôi càng vui ấy chứ.” Bà nội Hứa Viên cười mắng bà nội Đình Đình.

“Bà có cô cháu tốt vậy rồi, cũng có cháu rể tốt như thế, còn muốn đoạt cháu gái nhà người khác nữa, bà có xấu hổ không?” Bà nội Đình Đình “phi nhỏ” một tiếng, “Một cọng cỏ cũng không cho bà.”

Nói xong, cả phòng đều cười.

Tôn Phàm Đình le lưỡi.

Tuy tâm tình Hứa Viên không tốt, nhưng cô cũng cảm thấy buồn cười.

“Ba đứa bay đều là người trẻ, không thích ở cùng chỗ với một hội người già, ra ngoài tìm chỗ nào mà chơi đi!” Bà nội Hứa Viên cười xua tay với Tô Huyền, Hứa Viên, Tôn Phàm Đình, “Một tiếng sau, mấy đứa về thì chúng ta về nhà.”

Bà bà cụ khác liên tục đồng tình, “Đúng đó, mấy đứa trẻ tuổi ở cùng chỗ với mấy bà già bọn bà rất vô vị!”

Tô Huyền mỉm cười lắc đầu, “Cứ để hai người Viên Viên ra ngoài đi ạ, con ở đây cùng các bà.”

Mấy bà lão xua tay, “Không cần đâu.”

“Hai cô ấy đi với nhau có chuyện cần nói, con ở đây cùng các bà, bao lâu cũng được ạ.” Tô Huyền buông tay Hứa Viên ra, xoa xoa đầu cô, dịu dàng chiều chuộng, “Đi đi! lát nữa Tiểu Lý mang đồ đến, anh ở đây chờ.”

Hứa Viên nhú mồm, “Tiểu Lý?”

“Anh đến thăm bà, dù sao cũng không thể đến tay không được, lát nữa cậu ấy mang đồ đến.” Tô Huyền thấp giọng nói: “Em không muốn ra ngoài, chẳng lẽ em muốn ở đây chờ cùng anh à?”

Hứa Viên lập tức đẩy cửa ra ngoài.

Tôn Phàm Đình đuổi theo.

Hai người rời đi rất nhanh, làm mấy bà cụ trong phòng bệnh đều cười.

“Nhìn hai đứa nó, vẫn là hai con nhóc mà, quả nhiên vẫn giống ngày trước, lớn lên rồi vẫn không kiên nhẫn gì cả.” Bà nội Trương nói.

“Đúng đó.” Bà nội Hứa Viên cực kì hài lòng về Tô Huyền, cười từ ái, “Làm khó Tiểu Huyền rồi, lúc nào cũng phải nhường nó.”

“Đúng là thằng bé ngoan!” Bà nội Vương đồng ý, khen Tô Huyền.

Bà nội Đình Đình cũng đồng tình, lại khen Tô Huyền mấy câu.

Mẹ Đình Đình cười bỏ hoa quả cho mấy bà cụ, không xen lời.

Tô Huyền ngồi trên chiếc ghế ở gần cửa sổ, mỉm cười nghe mấy bà lão nói cười, bản thân mình ở lại đây, không có chút nào không ổn.

Hứa Viên ra khỏi phòng bệnh, đi vào vèo một mạch, Tôn Phàm Đình túm cô một phen, “Này, cậu đi nhanh như vậy làm gì?”

Hứa Viên tức giận trừng mắt nhìn cô nàng, “Đều tại cậu!”

Tôn Phẩm Đình bất mãn, “Trách gì tớ?”

“Nếu không phải hôm đó cậu ăn nói linh tinh, tớ đến nỗi dính phải anh ta hả?” Hứa Viên nhắc tới chuyện này thì ôm một bụng tức.

Tôn Phẩm Đình bồng hún hờ, bưng tỉnh, “Ồ, tớ hiểu rồi, thì ra tớ còn thành bà mối của hai người bạn cậu nữa. Tớ cứ thắc mắc mãi, sao hôm nay hai người lại tay trong tay đến đây, ha ha, cảm giác thế nào? Bàn tay Tô Huyền của Vân Thiên không phải ai muốn nắm là nắm được đâu! Có cảm thấy hạnh phúc không!”

“Hạnh phúc cái đầu cậu đó!” Hứa Viên bỏ cánh tay bị cô nàng túm ra.

Tôn Phẩm Đình bĩu môi, “Tớ thấy cậu ở trước mặt anh ta ngoan ngoãn lắm đấy, chẳng giầy giụa tẹo nào, sao tới tớ thì lại khác rồi? Chán chết!”

Hứa Viên suýt thì điên người, cô không giầy giụa hả? Cô có giầy giụa có được không? Nhưng con hồ ly đó, không, là con sói đó, bề ngoài khoác lên tấm da cừu. Cô tức, giật chân bình bịch, “Con mắt nào của cậu thấy được?”

“Hai mắt đều thấy!” Tôn Phẩm Đình chớp mắt.

“Khoét mặt cậu luôn đi!” Hứa Viên ác độc thò tay ra.

Tôn Phẩm Đình sợ đến mức vội né tránh, kêu náy tiếng: “Nóng này vậy à! Không giống cậu!”

Hứa Viên quay đầu đi ra ngoài.

Tôn Phẩm Đình nhắm mắt đưa chân đuổi theo cô, “Nói xem nào, chuyện gì?”

“Không thể trả lời!” Hứa Viên chẳng buồn quay đầu lại.

Tôn Phẩm Đình bám riết không tha, “Cậu nói với tớ chuyện của cậu và Tô Huyền, tớ sẽ nói với cậu chuyện của tớ và tên đầu gỗ kia.”

“Tớ không có hứng với tên đầu gỗ của cậu!” Hứa Viên không mắc mưu.

Tôn Phẩm Đình nhe răng, “Nhưng tớ có hứng với Tô Huyền của cậu!”

“Anh ta không phải của tớ!” Hứa Viên nghiêng răng.

Tôn Phẩm Đình hừ một tiếng, “Không phải của cậu gì nữa? Gặp bề trên cả rồi còn gì.”

Hứa Viên đỡ trán, đầu suýt nổ tung, “Muốn chết hả!”

“Có phải Tô Huyền bắt nạt cậu không? Bắt nạt thế nào? Cậu nói cho tớ biết, tớ giúp cậu nghĩ biện pháp, bắt nạt lại.” Trước giờ Tôn Phẩm Đình chưa từng thấy Hứa Viên thế này, cảm thấy vừa mới mẻ vừa tò mò, cô càng không nói, cô nàng càng có hứng thú.

Sau khi ra khỏi cửa, Hứa Viên thở mạnh một hơi, “Tin cậu mới điên đó! Cậu còn giúp tớ bắt nạt lại? Cậu không cười nhạo tớ đã là tốt lắm rồi! Con bạn chết tiệt! Quen cậu đúng là xui tám đời!”

“Này, Viên Viên, cậu thế này là đang nghi ngờ tình bạn cách mạng từ nhỏ đến lớn của hai chúng ta đó.” Tôn Phẩm Đình dưng lông mày.

Hứa Viên liếc xéo cô nàng, đi đến chiếc ghế dài cách đó không xa rồi ngồi xuống.

“Không nói thì thôi!” Tôn Phẩm Đình thấy cô ngậm chặt miệng, có vẻ thế nào cũng sẽ không nói, tuy cô nàng khó chịu, nhưng cũng hiểu Hứa Viên, nếu chuyện cô không muốn nói, miệng sẽ kín như hũ nút, đánh chết cũng không cạy ra được. Cô nàng cọ cọ cánh tay cô, “Tuy cậu không nói, nhưng tớ sẽ nói với cậu về tên đầu gỗ kia nhé.”

Hứa Viên gật đầu, nếu cô ấy muốn nói, cô miễn cưỡng nghe một chút cũng được! Dù sao thì chuyện tình yêu của Tôn Phẩm Đình cô đã nghe rất nhiều bản rồi.

Tôn Phẩm Đình lập tức nói không ngừng.

Hứa Viên lắng lắng nghe, ý của phiên bản này là, sau hôm đó cô nàng mua quần áo cùng cô về, bắt đầu chặn đường vây bắt tên đầu gỗ đó. Nhưng tên đầu gỗ đó không biết có thật là đầu gỗ không nữa, vẫn là cái mặt gỗ đó, một ngày Tôn Phẩm Đình tình cờ gặp tên đó mấy lần, chào hỏi mấy lần, nhưng tên đó vẫn không nhớ được cô nàng, lần gặp tiếp, còn có thể hỏi: “Bạn học này, tôi có quen bạn à?”

Trong các phiên bản cũ câu chuyện tình yêu của Tôn đại tiểu thư chưa từng gặp trường hợp như vậy!

Đã có ai gặp mặt vài lần nhưng vẫn không nhớ Tôn đại mỹ nữ cô đâu!

Hôm qua cô nàng tấn công, bỏ tiết học của mình, theo tên đó đi học, nhưng dường như vẫn không có tác dụng gì.

Cô nàng thấy buồn bức, nhưng càng ngày càng máu, cảm thấy chơi cực kì vui, quyết định qua tuần này, lại tiếp tục theo đuổi tên đó.

Hứa Viên nghe xong, thấy Tôn Phẩm Đình ý chí chiến đấu sục sôi, nhin không được đã kích cô nàng, “Nếu cậu ta không cố ý, thật sự là tên ngố thì sao?”

“Ngố thì sợ gì? Đẹp trai thì bà đây bắt chấp tất!” Tôn Phẩm Đình anh dừng.

Hứa Viên cảm nín.

“Tối nay có sắp xếp gì chưa? Chúng ta đi chỗ cũ chơi?” Tôn Phẩm Đình chọc chọc Hứa Viên.

Hứa Viên bỗng nhớ tới bữa tiệc rượu mà Lâm Thâm nói, lắc đầu, “Tối nay không được.”

“Làm gì? Tô Huyền xếp lịch rồi? Thế giới của hai người? Ăn tối? Xem phim? Hay hóng gió?” Tôn Phẩm Đình mắt sáng ngời nhìn Hứa Viên, đoán thử.

“Vớ vẩn gì đấy?” Hứa Viên lắc đầu, “Là Lâm Thâm, nói có một bữa tiệc rượu, muốn tớ cùng anh ấy tham gia.”

Tôn Phẩm Đình đột nhiên trừng mắt, “Sao cậu lại dính vào anh ta rồi?”

“Tớ vẫn còn làm việc ở công ty anh ấy, tuy dạo này anh ấy nói không nhận dự án, nhưng nếu công ty cần, tớ đương nhiên phải đi theo rồi.” Hứa Viên cúi đầu, nhìn mặt đất, “Cậu đừng quên còn năm phần trăm cổ phần công ty đấy! Tớ không thể cầm tiền không rồi không làm việc được!”

“À, đúng, năm phần trăm cổ phần công ty, công ty anh ta tương lai rất có khuynh hướng phát triển thêm, không thể xem nhẹ năm phần trăm đó được.” Tôn Phẩm Đình lập tức thay đổi sắc mặt, “Nhưng mà, cậu có Tô Huyền rồi, cần gì phải để ý đến năm phần trăm đó, sau này cứ chuyển cho tớ là được.”

Hứa Viên bị cô nàng làm cho dở khóc dở cười, “Tôn đại tiểu thư, trên mặt cậu viết rõ ‘Tôi thiếu tiền’ đó!”

“Còn không phải à!” Tôn Phẩm Đình hai tay chống má, “Ghét nhất là động tí lại khóa thẻ của tớ!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Còn Ai Không Tin

Hứa Viên và Tôn Phẩm Đình tán gẫu một tiếng đồng hồ, tâm tình bức mình tiêu tan mấy phần, quả nhiên bạn tốt là chiếc ống xả đi buồn phiền.

Một tiếng sau, hai người về phòng bệnh của bà nội Đình Đình.

Mọi người thấy hai người trở về, cũng biết đã đến giờ, ba bà lão đứng lên, dặn bà nội Đình Đình dưỡng bệnh cho tốt, một thời gian nữa các bà sẽ lại đến nhà thăm. Bà nội Đình Đình liên tục nói không cần các bà chịu khổ nữa, chờ bà hết bệnh rồi, sẽ về khu cũ thăm các bà.

Sau một phen chào tạm biệt, bà nội Đình Đình vẫy vẫy Tô Huyền, “Tiểu Huyền, lại đây!”

Tô Huyền chậm rãi đi đến bên giường, hơi cúi người, ngữ khí êm dịu, “Bà nội Lý!”

Bà nội Đình Đình giữ chặt tay anh, cười hòa ái, “Đúng là thằng bé ngoan, bà càng nhìn càng thích con, con phải đối tốt với Viên Viên đó, con bé cũng là cháu gái bà, từ nhỏ bà đã thấy nó lớn lên rồi, nó vừa thông minh lại ngoan ngoãn.”

Tô Huyền mỉm cười gật đầu, “Bà yên tâm ạ!”

“Ừ, bà yên tâm! Tuần sau bà ra viện, con bảo Viên Viên đưa con đến nhà bà nhé.” Bà nội Đình Đình buông tay anh, “Con đừng có không đến đó.”

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Viên, “Chuyện này phải là cô ấy làm chủ ạ, nếu cô ấy không đưa con theo, con cũng không tìm thấy nhà của bà được.”

“Con nói đúng!” Bà nội Đình Đình gọi Hứa Viên, “Viên Viên, lại đây!”

Hứa Viên đau đầu, đi đến bên giường, “Bà nội Lý!”

“Người trẻ tuổi như Tiểu Huyền, trong xã hội bây giờ hiểm lắm đấy, con cũng đừng hơi tí lại câu kinh, nóng giận nói chia tay với thằng bé, bà không đồng

ý đâu.” Bà nội Đình Đình lại giữ chặt tay cô, dặn dò, “Tuần sau dẫn thằng bé tới nhà bà, biết không? Nếu con không dẫn nó theo, bà nội sẽ tức giận đấy.”

Hứa Viên che đầu, “Bà nội Lý, anh ta... tuần sau phải tặng ca!”

“Anh có thể không tặng ca!” Tô Huyền lắc đầu.

Hứa Viên ngẩng đầu trừng anh.

Tô Huyền bắt đầu nhìn cô, “Thịnh tình của bà nội không thể khước từ được, chúng ta là bề dưới, từ chối thì không hay lắm. Tặng ca cũng không thiếu nửa ngày hay một ngày.”

“Nhìn xem, đúng là thằng bé ngoan mà! Hiểu phải kính già, có lễ độ, có phẩm hạnh.” Bà nội Đình Đình cười tươi rói, liên tục khen Tô Huyền mấy câu, sau đó nghiêm mặt với Hứa Viên, “Cái con bé này, con sợ bác Tôn của con quần lấy con đòi chơi cờ hả? Đừng sợ! Đến lúc đó bà cảnh cáo nó, không cho nó quần lấy con, muốn quần thì cũng sẽ quấy lấy Tiểu Huyền.”

Hứa Viên cầm nín.

Bà nội Đình Đình hỏi Tô Huyền: “Tiểu Huyền, con có biết chơi cờ không?”

“Con hiểu qua một chút ạ!” Tô Huyền cười gật đầu.

“Hiểu chút là được rồi! Bác Tôn con chơi cờ rất dở, nhưng cứ thích chơi cờ, chỉ cần có người chơi cùng nó, nó sẽ vui hơn hờ.” Bà nội Đình Đình vui vẻ nở nụ cười, “Cứ vậy đi, tuần sau bà xuất viện, chủ nhật hai đứa đến nhà bà, bảo mẹ Đình Đình nấu đồ ăn ngon cho hai đứa.”

“Dạ!” Tô Huyền cười đồng ý.

“Đi đi! Sắp giữa trưa rồi, cơm bệnh viện không ngon nên không giữ mọi người lại, các bà cứ tìm chỗ bên ngoài mà ăn!” Bà nội Đình Đình xua tay.

Tô Huyền lại dặn bà nội Đình Đình mấy câu giữ gìn sức khỏe, cầm tay Hứa Viên lúc bà đang cười ha hả, kéo cô ra khỏi phòng bệnh.

Lúc ra khỏi cửa, Hứa Viên thấy trên nền bày hàng loạt quà, cô nhớ lúc mới tới không có, cũng không phải do ba bà của cô mua, có lẽ là thứ mà Tiểu Lý mang tới như lời Tô Huyền nói.

Cô khẽ xác nhận, “Chỗ quà này...”

“Tiểu Lý mang tới!” Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên thầm khinh bỉ trong lòng, rút tay ra nhưng không rút được, thừa dịp không ai chú ý cô giẫm mạnh vào chân anh một cái, “Mua chuộc lòng người! Anh muốn làm gì?”

Tô Huyền bị cô giẫm, dừng bước, cúi đầu, thấy trên chiếc giày da sáng bóng có một dấu chân, anh nhìn một lát, quay đầu nhìn Hứa Viên, “Vốn anh còn có chút áy náy, nhưng em giẫm như vậy, coi như giẫm cho chút áy náy của anh biến mất rồi, chuyện hôm nay xí xóa.”

“Đâu ra hời như vậy!” Hứa Viên không chịu, anh làm nhiều chuyện đáng giận như vậy, giẫm một chút liền xí xóa hết? Không có cửa đâu! Anh áy náy cái con khi ấy!

“Vậy em muốn thế nào?” Con người của Tô Huyền khê đảo.

Hứa Viên nhìn anh, oán giận, “Tôi muốn anh...”

“Viên Viên, Tiểu Huyền, hai đứa không mau đi đi, đứng đây làm gì đó?” Bà nội Hứa Viên thấy hai người không bắt kịp, quay đầu lại buồn bực gọi người.

Tô Huyền nghe vậy thì phò: “Bà nội, cô ấy giẫm chân con!”

Hứa Viên nhất thời tròn mắt nhìn anh.

Bà nội Hứa Viên lập tức nghiêm mặt, nói với vẻ không vui: “Viên Viên, con lại bắt nạt Tiểu Huyền hả? Con bé này sao lại như thế chứ? Nhìn thấy thằng bé hiền lành nên luôn bắt nạt nó?”

Hứa Viên buồn bực, “Con không có!”

“Con không có cái gì? Xa như vậy bà còn có thể nhìn thấy dấu giày con giẫm lên giày thằng bé đây này.” Bà nội Hứa Viên trừng mắt.

Hứa Viên nhìn khoảng cách, cô và Tô Huyền mới ra khỏi cửa phòng bệnh, ba bà lão, mẹ Đình Đình và Tôn Phẩm Đình đã ở cuối hành lang rồi. Bà cụ có mắt thần sao? Như thế cũng có thể thấy được? Cô hoàn toàn cầm nín.

“Vừa rồi em nói em muốn anh, anh nghe thấy rồi.” Tô Huyền cười khẽ, kéo cô đi về phía trước, ngữ khí ôn hòa nói với bà nội Hứa Viên: “Bà đừng trách cô ấy ạ, cô ấy không cố ý đâu, cô ấy vừa giải thích với con rồi. Nói muốn con.”

Hứa Viên gần như giờ chân, “Tô Huyền!”

Người này rốt cuộc có cần mặt mũi hay không!

Mặt anh ta đâu? Mặt đâu? Mặt đi đâu rồi?

“Vừa rồi em quả thật có nói là muốn anh!” Tô Huyền nhìn cô đầy vô tội.

Hứa Viên tròn mắt nhìn, tức đến vuron tay muốn đánh anh, “Anh còn nói à!”

Tô Huyền thấy cô vuron tay muốn đánh anh, đứng im, không né không tránh, giọng nói bé lại, khiến người ta nghe thì cảm thấy dường như có thêm mấy phần tủi thân, “Được, anh không dám nói nữa, nhưng rõ ràng vừa rồi em nói...”

“Viên Viên!” Bà nội Hứa Viên quát, ngăn cô, “Con dừng tay cho bà!”

Hứa Viên ngẩng đầu, thấy bà cụ hình như thực sự tức giận, cô cắn hận rút tay về, một bụng tức không thể giải tỏa, trừng mắt nhìn Tô Huyền, mắt dãn đỏ. Từ trước tới giờ cô chưa từng bị ai bắt nạt như vậy, người này... người này...

Anh ta có thù oán lớn cỡ nào với cô mà...

Mà bắt nạt cô như vậy...

Tô Huyền thấy cô dường như muốn khóc, sừng sốt, thu ý cười, tiến lên một bước, khẽ cúi người, ôm cô vào lòng, giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, là lỗi của anh, em đừng khóc.”

Hứa Viên vốn muốn khóc, từ trước đến giờ bà nội đều không nỡ thực sự giáo huấn cô, hôm nay vì tên khốn kiếp này, đã giáo huấn cô mấy lần rồi? Oan ức nhất là cô, nhưng anh ta vẫn còn làm bộ làm tịch. Bây giờ còn vờ vĩnh nữa. Chút xót xa trong mắt cô lập tức biến mất tăm, cô dùng sức, đẩy anh một phen, “Anh cút cho tôi!”

Tô Huyền không ngờ cô đột nhiên có sức lực lớn như vậy, bị cô đẩy lùi về sau mấy bước, đụng vào tường, kêu một tiếng đau đớn.

Hứa Viên không thêm liếc mắt nhìn anh, quay đầu bước đi.

Tô Huyền thuận thế dựa vào tường, vuron tay che trán, thất bại nhìn mặt đất.

“Viên Viên!” Bà nội Hứa Viên thất kinh, lập tức bước nhanh về, ngăn Hứa Viên lại, tức giận nói: “Sao con càng ngày càng không hiểu chuyện thế hả? Cái gắt cũng phải có mức độ chứ. Tiểu Huyền làm sai chỗ nào? Con nổi nóng cái gì?”

“Anh ta chỗ nào cũng làm sai!” Hứa Viên bực mình vòng qua bà cụ, đi ra ngoài.

Bà nội Hứa Viên còn muốn nói cô, nhưng thấy Tô Huyền vẫn dựa vào tường không nhúc nhích, bà cụ hơi lo lắng, vội bước nhanh qua, gấp gấp hỏi: “Tiểu Huyền, con sao rồi? Bị thương chỗ nào à?”

Tô Huyền chậm rãi đứng thẳng dậy, ngẩng đầu, khuôn mặt hơi đau lòng nhìn về mặt quan tâm của bà lão, khẽ lắc đầu, “Bà nội, không sao ạ, không bị thương, là con làm không tốt, khiến cô ấy tức giận.”

“Cái thằng bé này, con quá nhường nhịn nó rồi, mới càng khiến nó nổi tính trẻ con, phát giận với con.” Bà nội Hứa Viên thở dài một hơi, nghiêm mặt nói: “Đi cùng bà nội, về nhà bà dạy dỗ nó một trận.”

“Bà nội đừng nói cô ấy, bà luôn bảo vệ con, cô ấy ghen tị đấy ạ, bà càng bảo vệ, cô ấy càng không vừa mắt con.” Tô Huyền thở dài, dịu dàng lại bắt đầu kể, “Con lớn hơn cô ấy ba tuổi, vốn nên bao dung cô ấy.”

Bà nội Hứa Viên nhất thời lại càng tăng thiện cảm với Tô Huyền, bà cụ gần đỏ mắt, “Con bé này bố mẹ ở nước ngoài nhiều năm, nó thì sống cùng bà. Bao năm qua, vì sợ bà lo lắng, nó đã nuôi dưỡng thành tính cách cứng rắn bướng bỉnh. Cảm ơn con đã nhường nhịn nó.”

Tô Huyền mỉm cười, “Con thích cô ấy, nên nhường nhịn và chiều theo cô ấy.”

“Thằng bé ngoan!” Bà nội Hứa Viên lau mắt.

“Không còn sớm nữa, con đưa các bà đi ăn cơm đã ạ!” Tô Huyền nhìn thoáng qua mấy người đang chờ tại chỗ bên kia.

Bà nội Hứa Viên gật đầu, đi đến gần chỗ đám người bà nội Trương, không thấy Hứa Viên, bà thở dài, “Cái con bé này, lại chạy đi đâu rồi?”

“Đình Đình đi ra ngoài cùng, dì yên tâm, không sao đâu ạ.” Mẹ Đình Đình nhìn Tô Huyền có thâm ý.

Tô Huyền đón lấy ánh mắt của mẹ Đình Đình, mỉm cười gật đầu với bà, điềm đạm có lễ độ, “Dì không cần tiễn nữa đâu ạ.”

Mẹ Đình Đình cười ôn tồn, dặn: “Chủ nhật tuần sau, cháu và Viên Viên muốn tới nhà làm khách, nếu đã đồng ý với bà cụ rồi, dì sẽ bảo Đình Đình gọi điện cho Viên Viên, nhắc nhở đúng thời gian.”

“Cảm ơn dì ạ!” Tô Huyền cảm ơn.

“Trong phòng bệnh có mỗi một mình bà nội Đình Đình, con về đi, không cần tiễn nữa đâu.” Bà nội Hứa Viên khoát tay với mẹ Đình Đình.

Bà nội Trương và bà nội Vương cũng phụ họa, phát tay với bà.

Mẹ Đình Đình cười đồng ý, dừng bước.

Bà bà lão và Tô Huyền cùng đi về phía bãi đỗ xe.

Hứa Viên ra khỏi bệnh viện, vốn định rời đi, nhưng nghĩ dù sao cũng không thể vứt ba bà cho Tô Huyền được. Cô bế tắc, đi đến bãi đỗ xe, phát hiện khi xuống xe, Tô Huyền căn bản chưa đưa chìa khóa lại cho cô. Cô tức giận, đến tựa vào thân xe.

Tôn Phẩm Đình ra theo, nghiêng đầu cười nhìn cô.

“Cậu cười cái gì?” Hứa Viên tức giận.

“Chà chà, Tô Thiếu của Vân Thiên đúng là khác hẳn. Thật làm người ta khâm phục đó! Trước kia tớ chỉ biết anh ta thông minh không phải người, bằng cấp cao, thủ đoạn thâm, gia thế tốt. Bây giờ không ngờ rằng còn mặt dày vậy nữa. Thật sự là khiến người ta mở rộng tầm mắt.” Tôn Phẩm Đình cảm khái.

Hứa Viên lườm cô nàng trắng mắt, có thể nhìn ra Tô Huyền là tên mặt dày khôn kiếp lòng dạ thâm hiểm, coi như con bé này cũng có đôi mắt tốt.

“Người chị em, tớ có thể dự được, sau này cuộc đời cậu không có u ám nhất, chỉ có u ám hơn thôi. Cậu nín bi thương nhé!” Tôn Phẩm Đình trượng nghĩa vỗ vỗ vai Hứa Viên, bỏ lại một câu, rồi quay ngoắt người rời đi với vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Này!” Hứa Viên hét to: “Tôn Phẩm Đình, cậu có còn là người không hả?”

“Không phải! Để theo đuổi tên đầu gỗ đó, tớ quyết định sau này cũng biến thành đầu gỗ luôn. Đồng loại mới phát triển tốt được!” Tôn Phẩm Đình không quay đầu lại, nói.

Hứa Viên cầm nín, xoay người, đâm vào cửa kính xe, sao cô xúi quẩy vậy, kết bạn cầu thả.

Tô Huyền và ba bà lão đi đến bãi đỗ xe, nhìn thấy Hứa Viên khom người, đầu dán trên xe, dáng vẻ rất khó chịu. Anh ho nhẹ, vừa muốn nói chuyện, Hứa Viên đã quay phắt lại, mặt bình tĩnh, vờn tay, “Đưa tôi chìa khóa.”

Tô Huyền lắc đầu, “Cảm xúc của em bất ổn, không thể lái xe!”

“Tôi nói đưa tôi chìa khóa!” Hứa Viên dùng mắt giết anh.

Tô Huyền vẫn lắc đầu như trước, “Anh đưa em và các bà về!”

“Không cần anh đưa!” Hứa Viên cố chấp vờn tay.

“Viên Viên!” Bà nội Hứa Viên lại nhủ mảy, “Con đã thôi chưa hả? Con còn làm ầm ỹ nữa, về trường, bà bảo Tiểu Huyền đưa về. Ba bà già bọn bà khỏi phải mất thấy, tâm không tĩnh.”

Hứa Viên coi như không nghe thấy, nhìn chằm chằm Tô Huyền, nổi nóng hỏi: “Anh có đưa không?”

Tô Huyền bắt đắc dĩ thở dài, hỏi với ngữ khí thương lượng: “Em xem thế này có được không? Bây giờ đã trưa rồi, anh đưa ba bà và em đi ăn cơm. Ăn cơm xong, anh về công ty, tuyệt đối không lượn lờ trước mặt em khiến em chóng mặt nữa. Tự em lái xe đưa các bà về. Được không?”

Hứa Viên không nói chuyện.

Tô Huyền thấp giọng, “Nhà hàng đã bảo Tiểu Lý đặt rồi, xe cậu ấy ở đó, trong cốp xe có quần áo của em, nhân tiện em có thể lấy về để ở trên xe em luôn.”

“Anh nói lời phải giữ lời!” Hứa Viên rút tay về.

“Ừ, anh nói lời phải giữ lời!” Tô Huyền cười gật đầu.

Hứa Viên tránh ra khỏi cửa xe.

Tô Huyền dùng chìa khóa mở cửa xe ra, mời ba bà lão lên xe.

Xe rời khỏi bệnh viện, ba bà lão trên xe không ai nói chuyện, Hứa Viên lại càng không nói. Tô Huyền lại không bị ảnh hưởng chút nào, ôn hòa hỏi món ăn yêu thích của ba bà. Giọng nói của anh dễ nghe, ý cười ấm áp, không vì Hứa Viên căm ghét với anh mà buồn phiền lây sang người khác một chút nào.

Ba bà lão hôm nay đều cảm thấy Hứa Viên hơi quá đáng, người trẻ tuổi tốt như vậy tìm đâu ra chứ? Cho nên các cụ sôi nổi nói về sở thích của mình.

Tô Huyền lấy di động ra, gọi điện thoại cho Tiểu Lý, bảo cậu ta gọi món dựa theo sở thích của ba bà lão và Hứa Viên.

Treo điện thoại, bà nội Hứa Viên cuối cùng không nhìn được nữa, “Viên Viên, con có nghe thấy không hả? Con cháu giận Tiểu Huyền, thằng bé chẳng những không bực, còn cố ý gọi món con thích nữa. Trước đây bà đã dạy con thế nào rồi, đừng tùy ý nổi giận với người khác...”

Lúc này Hứa Viên học cách ngoan ngoãn, Tô Huyền chính là tên lòng dạ thâm hiểm, cho dù cô tức chết, anh ta cũng vui vẻ sống và lấy việc bắt nạt làm niềm vui. Việc gì cô phải cho anh ta như ý nguyện? Bà lớn tuổi rồi, mắt không còn tốt nữa, cô cứ nhẫn nhịn đi, lần sau có đánh chết cũng sẽ không để bà gặp lại anh ta nữa.

Cho nên, cô nghe bà cụ liên miên giáo dục cô, cô ngậm miệng, không nói một chữ nào.

Lúc này Tô Huyền không tiếp lời nữa, không biết là đang chăm chú lái xe, hay là đang chăm chú lắng nghe. Bà nội Hứa Viên giáo dục cô, khóe môi anh cong lên cười.

Nhà hàng anh chọn cũng không xa, nửa tiếng là đến.

Sau nửa tiếng, cuối cùng bà nội Hứa Viên cũng ngừng nói. Hứa Viên lấy một chai nước từ trước mặt đưa cho bà cụ, “Bà nội, có mệt không ạ? Bà uống miếng nước cho nhuận giọng!”

“Con ranh con này! Có ý chọc bà tức!” Bà nội Hứa Viên nhận chai, uống mấy ngụm.

Bà nội Trương và bà nội Vương cười ha ha, “Từ lúc con bà đi, Viên Viên sống ở trường, lâu lắm rồi không nghe thấy bà dạy dỗ người khác đấy, bây giờ nghe thấy thì hoài niệm thật.”

“Hai bà già chết tiệt! Đang cười tôi chứ gì!” Bà nội Hứa Viên cũng cười.

Tô Huyền buồn cười nhìn Hứa Viên, thấy cô cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Mọi người xuống xe, quét đi sự u ám lúc trước, đi vào nhà hàng.

Một tiếng sau, đi từ nhà hàng ra, Hứa Viên vươn tay với Tô Huyền, “Lấy ra!”

Tô Huyền vui vẻ đưa chìa khóa cho cô, nói với Tiểu Lý ở bên cạnh, “Cậu đưa cô ấy đi lấy quần áo ở cốp sau đi.”

Tiểu Lý gật đầu, làm tư thế mời với Hứa Viên.

Hứa Viên đi theo Tiểu Lý.

Sau khi hai người rời đi, Tô Huyền nói với bà nội Hứa Viên: “Bà nội, bà đưa di động của bà cho con ạ.”

Bà nội Hứa Viên không nói hai lời, lập tức đưa di động cho anh.

Tô Huyền lấy di động qua, mở ra, nhập số điện thoại của mình vào danh bạ, lưu lại xong thì trả lại cho bà, mỉm cười dặn: “Buổi chiều công ty con còn có việc, không đưa các bà về được, đây là số điện thoại của con, bà có gì cần thì cứ gọi cho con ạ.”

“Được được!” Bà nội Hứa Viên vui vẻ ấn nút gọi.

Trong túi Tô Huyền có tiếng chuông vang lên, ý cười của anh càng sâu, “Nói như vậy, con cũng có số điện thoại của bà rồi, lúc nào rảnh, cô ấy không giận nữa, con sẽ đến thăm bà.”

“Nó giận cũng không sợ.” Bà nội Hứa Viên thấy Hứa Viên và Tiểu Lý mang theo đồ đã trở lại, bà tắt điện thoại, bỏ vào túi, khẽ nói với Tô Huyền: “Con muốn thì cứ đến, tay nghề của bà còn tốt hơn đầu bếp nhà hàng này nữa đấy, bà sẽ nấu cho con ăn.”

Tô Huyền hơi kinh ngạc nhìn bà cụ, cười gật đầu.

Hứa Viên đi đến gần, nhìn thấy bà nội cô và Tô Huyền nói chuyện với nhau rất vui vẻ, cô thầm hừ lạnh, cất đồ vào cốp sau, bảo ba bà cụ lên xe.

Ba bà lão vừa lên xe ngồi ổn định xong, Hứa Viên thắt dây an toàn, một câu cũng lười nói với Tô Huyền, thoát cái lái xe rồi đi.

Tô Huyền nhìn theo chiếc xe hòa vào dòng xe cộ.

Tiểu Lý đứng sau anh, kính cẩn thấp giọng nói: “Vốn đã hẹn mười giờ sáng nay đàm phán với Úc Dương, vì anh không đến nơi hẹn, đối phương tỏ ý rất tức giận, hợp tác e là không được rồi ạ.”

“Một chút kiên nhẫn cũng không có, không thành thì thôi, đổi sang bên khác.” Tô Huyền thu hồi tầm mắt, đi về phía xe mình.

“Nhưng Úc Dương là thích hợp nhất, từ sau khi anh về nước thì vẫn luôn nhắm vào bên đó, từ bỏ thì có chút đáng tiếc.” Tiểu Lý không nỡ.

“Có gì mà tiếc, so với Úc Dương, cậu nói Úc Dương quan trọng, hay là bạn gái quan trọng?” Tô Huyền nhướn mày.

Tiểu Lý á khẩu, dường như đang lâm vào khó khăn.

Tô Huyền quay đầu lại nhìn cậu ta, hiếm khi bắt được dáng vẻ này của cậu ta, anh cười khẽ, “Đương nhiên là bạn gái quan trọng rồi. Nếu để ở bên bạn gái, tôi từ bỏ hợp đồng mấy tỉ, cũng đủ để lên tin tức trên trang nhất một tuần rồi. Như vậy, chuyện cô ấy là bạn gái tôi, còn ai không tin nữa?

Tiểu Lý thấy Tô Huyền có tâm tình rất tốt, không nói được gì để chống đỡ, qua một lúc lâu, cậu ta mới lên xe, lái xe rời khỏi nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chúng Ta Lại Gặp Nhau Rồi

Đoạn đường từ nhà hàng về nhà, không rõ là vì mệt, hay là vì thế nào đó, ba bà cụ không nói chuyện không tán gẫu, cũng không nhắc đến Tô Huyền nữa, bên tai Hứa Viên cuối cùng cũng thoải mái.

Sau khi về đến nhà, tiền bà nội Trương và bà nội Vương xong, Hứa Viên lấy quần áo từ cốp sau xe ra.

“Chỗ quần áo này từ đâu ra đấy?” Bà nội hỏi Hứa Viên.

“Tuần trước con đi mua cùng Tôn Phẩm Đình, để ở trên xe của Tô Huyền.” Hứa Viên nhớ đến Tô Huyền thì lại nhức hàm.

Bà cụ gạt đầu, không nói gì, vào nhà.

Hứa Viên khó hiểu nhìn bà cụ, trước đó liên tục khen Tô Huyền, bây giờ lại vào nhà luôn, vốn nghĩ rằng bà còn có thể lái nhai thêm, bây giờ thế này thì thật không bình thường. Cô buông đồ, rút cuộc nhịn không được, vẫn chạy tới, cẩn thận hỏi: “Bà nội, bà giận thật ạ?”

“Bà giận cái gì?” Bà cụ trừng mắt nhìn cô.

Hứa Viên nhìn bà cụ, thực sự không giống dáng vẻ tức giận, cô chột yên tâm, “Không giận là được ạ, nếu vì một tên đàn ông xấu xa, về nhà bà nhăn mặt nổi giận với con, con thật sự muốn đập tường luôn.”

Bà cụ bị cô chọc tức đến bật cười, “Sao Tiểu Huyền lại là đàn ông xấu? Con nha đầu chết tiệt!”

Hứa Viên tròn mắt, túm tay bà cụ, “Bà nội, bà không phải bà nội ruột của con đúng không? Bà trả lại bà nội ruột của con cho con đi!”

Bà cụ vươn tay cốc đầu cô, “Yên nào, đừng lác, bà xương cốt già yếu rồi, sao chịu được chị lác bà? Thằng bé là đàn ông xấu, vậy cũng là đàn ông tốt trong đám đàn ông xấu. Được rồi, chị cần làm gì thì làm đi, bà phải nghỉ một lát đã, mệt lắm rồi.”

Hứa Viên nhìn dáng vẻ bà cụ, thiện cảm với Tô Huyền sợ là một chốc một lát không thể hết được. Cô bắt đắc dĩ trở về phòng mình.

Chọn ra một bộ lễ phục từ tủ quần áo, soi trước gương một lát, đây là bộ lễ phục mà mẹ già của cô gửi về cho cô cách đây không lâu, cô chưa mặc bao giờ. Dùng nó tham gia tiệc rượu, không đến mức làm mất mặt Lâm Thâm.

Nhớ tới Lâm Thâm, cô không tránh khỏi nhớ tới chuyện vì bảo vệ Trình Nghiên Nghiên mà anh mang cô đến tham gia tiệc rượu, tâm tình lại bắt đầu không tốt.

Đứng trước gương một lát, nhìn di động một chút, vẫn còn sớm, cô hẹn giờ, nằm lên giường nghỉ trưa.

Đang ngủ, điện thoại vang, cô nhắm mắt, tay quơ qua, nhận máy, “Alo? Ai đấy?”

“Em đang ngủ à?” Giọng nói nhiệt độ thấp của Lâm Thâm truyền đến.

“Lâm Thâm?” Hứa Viên giật mình, lập tức tỉnh.

“Ừ, là anh.”

Hứa Viên nhanh chóng bật màn hình, nhìn thoáng qua thời gian, buồn bực, “Chưa đến giờ mà? Có phải có gì thay đổi không?”

Chẳng lẽ anh quyết định mang Trình Nghiên Nghiên đi? Hay là tiệc rượu bị hủy?

“Ừ, chưa đến giờ, không có gì thay đổi. Anh chỉ hỏi em chút thôi, em cần mua lễ phục không? Anh đưa em đi mua.” Giọng nói của Lâm Thâm bỗng chậm mấy nhịp.

“À, chuyện này hả, không cần đâu, em có lễ phục rồi.” Hứa Viên lắc đầu, không nói rõ là mất mát hay là gì, hiếm thấy anh còn hao tâm tốn trí lo chuyện trang điểm của cô nữa.

Lâm Thâm lại hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Ở nhà!” Hứa Viên đáp.

“Cần anh đến đón em không?” Giọng Lâm Thâm bỗng dè dặt.

Hứa Viên khẽ cắn môi, lắc đầu, “Không cần đâu, lát em tự gọi xe qua.”

“Ừ! Anh đợi em ở công địa chỉ anh gửi cho em.” Lâm Thâm trầm mặc một chút, treo máy.

Hứa Viên cầm điện thoại, nhìn chăm chăm cái tên Lâm Thâm một lát, chậm rãi buông di động, nhắm hai mắt lại.

Tuy muốn nhắm mắt lại, nhưng lại không buồn ngủ nữa.

Trước khi lên đại học, cô không biết thế nào mới là cảm giác thích một người, nhưng, khi thực sự thích một người rồi, mới phát hiện cảm giác đó không quá tốt. Không thích, sẽ không có chua xót, đau khổ, dè dặt, như bước trên miếng băng mỏng, lại vẫn thương tích đầy mình.

Nằm một lát, thật sự không ngủ được, cô dứt khoát xuống giường.

Trước tiên cô đắp mặt nạ, sau đó tự trang điểm cho mình, rồi đến thay lễ phục, soi trước gương, có chút không nhận ra bản thân mình.

Hứa Viên day day trán, thấy thời gian cũng sắp tới, cô đến phòng bà nội gọi bà dậy, “Bà nội, tối con có một bữa tiệc, phải ra ngoài một chuyến, com tối bà ăn một mình nhé! Nếu lúc hết tiệc mà quá muộn, con sẽ không về nữa, bà nhớ khóa kĩ cửa.”

“O, bộ lễ phục này là bộ mà mẹ con gửi về cho con ngày trước hử? Trang điểm xinh như vậy, tiệc gì đó?” Bà cụ cười đánh giá cô.

“Tiệc rượu của công ty mà con làm.” Hứa Viên có chút không tự nhiên, “Không mặc quen thứ này!”

Bà cụ nhìn cô quờ mắt: “Có gì mà không mặc quen? Bao năm qua, con sống cùng bà, bà nội thì không biết về chuyện trang điểm của mấy cô gái trẻ, nếu là mẹ con ở cạnh con, bảo đảm mỗi ngày trang điểm cho con xinh như hoa luôn, mẹ con là người biết cách trang điểm nhất mà. Dáng vẻ này của con, nếu Tiểu Huyền thấy, càng thêm mờ mắt đấy.”

“Bà nội, bà có thể đừng nhắc đến anh ta không ạ?” Hứa Viên bất mãn, xoay người ra khỏi phòng.

Bà cụ lẩm bẩm một câu phía sau cô, Hứa Viên không nghe thấy, ra khỏi khu.

Gọi điện gọi chiếc taxi quen thuộc, sau khi lên xe, Hứa Viên nhắm mắt lại nghĩ xem hôm nay Lâm Thâm sẽ mặc quần áo gì? Mặc kệ là mặc gì, theo lời ban nãy anh nói với cô lúc gọi đến hỏi cô có muốn mua lễ phục không, hẳn là anh cũng sẽ cố hết sức để ý chuyện ăn mặc nhỉ!

Cô tưởng tượng dáng vẻ Lâm Thâm sẽ cố hết sức để ý chuyện ăn mặc, ngực đau lâm râm.

Đáng tiếc, bất luận anh có dáng vẻ thế nào, đều không thuộc về cô.

Một giờ sau, taxi dừng ở đích đến, tài xế taxi quay đầu nhìn Hứa Viên, ôn tồn hỏi: “Tâm tình không tốt à? Dọc đường đi cũng không thấy cháu nói chuyện.”

Hứa Viên lập tức ngồi thẳng, lắc đầu, “Không ạ, trưa không ngủ nên cháu hơi buồn ngủ thôi.”

Tài xế cười dặn cô: “Nếu về muộn quá, không gọi được xe, cứ gọi điện cho chú, chú đến đón cháu.”

Hứa Viên gạt đầu, xuống xe.

Liếc mắt nhìn thân ảnh đứng chờ ở cửa hội quán cách đó không xa, vest màu sẫm, cà vạt kẻ sọc, giày da đen, đúng là Lâm Thâm.

Anh quả nhiên cố hết sức chú ý đến chuyện ăn mặc. Đứng ở cửa, mặc dù là buổi tối, nhưng cũng vô cùng bắt mắt.

Trong đầu Hứa Viên bỗng nảy ra một câu, em đây công trang điểm dự một bữa tiệc thịnh soạn vì anh, nhưng nhân vật chính trong lòng anh lại chẳng phải em.

Cô nhìn Lâm Thâm, không lập tức đi qua, cứ nhìn từ xa như vậy.

Lâm Thâm vốn đứng nghiêng người, nhìn đèn neon phía trước, bỗng như có cảm giác, ánh mắt chuyển qua.

Cách ánh sáng nhạt của ngọn đèn ban đêm, nhìn về phía cô.

Nháy mắt đó, Hứa Viên như cảm thấy mình trong mắt, trong lòng Lâm Thâm, cô là người mà anh yêu, tim bỗng chậm một nhịp. Nhưng cô nhanh chóng tỉnh táo lại. Véo mạnh lòng bàn tay một cái, đầu ngón tay véo ra đau đớn, cô mới hít sâu một hơi, bước qua.

Nếu ngay cả tài xế taxi quen thuộc cũng có thể cảm thấy được tâm tình cô không tốt, vậy thì, Lâm Thâm có cho rằng cô không muốn đi cùng anh hay không?

Tuy rằng cô thật sự không muốn tới.

Nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Thâm, Hứa Viên cười chào anh, “Em không tới muộn chứ? Anh đến bao lâu rồi?”

Dường như Lâm Thâm nghĩ đến điều gì đó, chậm rãi chuyển tầm mắt qua, giọng nói có chút cứng nhắc, “Em không tới muộn, vừa đúng lúc. Anh mới tới cũng không được bao lâu.” Dứt lời, anh xoay người đi vào trong “Vào thôi!”

Hứa Viên gạt đầu, đuổi kịp anh.

Vào hội quán, có nhân viên dẫn đường, dẫn hai người vào trong.

Không đi được bao xa, bên trong một đại sảnh lộng lẫy truyền ra tiếng nói chuyện náo nhiệt.

Hứa Viên nhìn thoáng qua, liền biết, bữa tiệc hôm nay hẳn là tập trung giới thượng lưu, người tới không phải quý, không phải bữa tiệc bình thường.

Lâm Thâm vừa mới vào cửa, đã có người chào hỏi anh, anh cũng sửa sự trầm mặc ít lời, mỉm cười ứng đối, khách sáo hàn huyên.

Sau khi hàn huyên, có người nhìn Hứa Viên bên cạnh anh, “Cô đây là...”

Lâm Thâm nghiêng đầu nhìn Hứa Viên, dường như nghĩ xem nên giới thiệu thế nào.

Hứa Viên ngẫm nghĩ, tự mình mở miệng: “Chào anh, tôi là trợ lý đặc biệt của Lâm tổng, tên Hứa Viên.”

Cả người Lâm Thâm bỗng cứng đờ.

“À, thì ra là trợ lý đặc biệt của Lâm tổng, cô Hứa thật xinh đẹp!” Người nọ cười đảo qua đảo lại nhìn hai người, bỗng nói: “Nhưng cô Hứa nhìn quen lắm, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu không?”

Hứa Viên mỉm cười, “Anh nói đùa rồi, có lẽ là diện mạo tôi khá đại chúng đó.”

Người nọ cười to, “Cô Hứa mới biết nói đùa đấy, nếu diện mạo như cô gọi là diện mạo đại chúng, vậy tôi thật sự không biết đi đâu để tìm cô gái có diện mạo đặc biệt hơn xinh đẹp hơn đâu?”

“Anh quá khen rồi!” Hứa Viên cười cười, nhận lời khen của anh ta, không nhiều lời nữa.

Người nọ lại hàn huyên thêm mấy câu, rồi kéo Lâm Thâm đi vào trong, nói giới thiệu cho anh quen vài người.

Hứa Viên chỉ có thể đi theo sau hai người, nhân tiện đánh giá những người tới hôm nay, nhìn một vòng, cô phát hiện đây thật sự là một bữa tiệc đặc biệt, tuổi tác nào cũng có, trẻ tuổi nhất, như Lâm Thâm không hề ít, lớn tuổi hơn một chút, năm sáu mươi tuổi cũng không ít. Nam nữ già trẻ, trang phục đều cực kì nổi tiếng, đắt tiền, sang trọng và lịch sự.

Nhưng quét một vòng, Hứa Viên chẳng quen ai cả.

Người nhiệt tình kéo Lâm Thâm đi gọi là Tiền tổng, mỗi khi anh ta giới thiệu một người, không đợi Lâm Thâm giới thiệu Hứa Viên ở bên cạnh, anh ta lập tức giới thiệu với người ta, “Đây là trợ lý đặc biệt của Lâm tổng, cô Hứa.”

Mỗi lúc như thế, Hứa Viên đều sẽ nhận được sự khen ngợi của mọi người.

Gặp được người phụ nữ nào đó, đánh giá mấy lần trang phục trên người Hứa Viên, sau đó nhiệt tình hỏi cô: “Cô Hứa, bộ trang phục này của cô mua ở đâu thế? Đẹp lắm!”

Hứa Viên có phần không chịu nổi kiểu nhiệt tình này, không quá thích ứng. Nhưng ngại mặt mũi Lâm Thâm, cô nhất thiết phải cười dè dặt, “Là một người bạn mang về hộ từ bên Pháp.”

“Khó trách!” Người phụ nữ cười nói, âm thầm ghi nhớ kiểu dáng trang phục của cô.

Sau một vòng, quen gần hết người, Hứa Viên trộm nhìn Lâm Thâm, thấy anh không có chút mệt mỏi nào, mà cô thì đi giày cao gót mười phân, cảm thấy có phần không chịu nổi, muốn uống nước, muốn nghỉ ngơi, muốn ăn thứ gì đó.

Lâm Thâm chú ý tới sự không ổn của cô, ngừng nói, tranh thủ hỏi cô: “Có phải mệt rồi không?”

“Vẫn ổn!” Hứa Viên cười cười.

“Anh và em qua bên kia nghỉ ngơi một chút!” Lâm Thâm nói xong, xoay người đi về phía khu nghỉ.

Hứa Viên vội gọi anh: “Không cần anh đi cùng đâu, em tự đi là được.” Dứt lời, thấy người bên cạnh nhìn hai người, cô hạ giọng, “Còn có người đang nói chuyện với anh mà, nói được một nửa, vớt lại người ta thì không hay lắm.”

Lâm Thâm dừng bước.

Hứa Viên cười nhẹ với anh, “Em đi ngồi một lát, chỗ đó thấy được chỗ này, không xa.”

Lâm Thâm gật đầu.

Hứa Viên thờ phào nhẹ nhõm, đi đến khu nghỉ, chọn một góc không có ai rồi ngồi xuống, cô rót cho mình một ly rượu vang, làm tổ trên sofa, bụng lỳ nhấp một ngụm, quay đầu thấy Lâm Thâm lại bắt đầu nói chuyện với người khác.

Cách mấy nhóm người hoặc to hoặc nhỏ, trên người anh không còn nét ngây ngô non nớt khi vừa ra khỏi vườn trường, mà giống một người thành công đã rèn giũa trên thương trường nhiều năm. Dù người nói chuyện cùng anh là những người trưởng thành nhiều hơn anh hai ba chục tuổi, phong thái của anh cũng không gặp trở ngại một chút nào.

Cô có phần ngơ ngác say mê nhìn anh, không nói mười năm, chắc hơn năm năm, có lẽ Lâm Thị của ngày xưa sẽ trở dậy vang dội nhỉ!

Nếu cô vẫn có thể ở bên cạnh anh nhìn anh bước từng bước phát triển Lâm Thị lớn mạnh lần nữa, có lẽ...

Cô vẫn đang nghĩ, bỗng nhiên trong tầm mắt lọt vào một bóng dáng xinh đẹp linh hoạt như bướm bướm quen thuộc, ly rượu trong tay cô gần tuột ra.

Trình Nghiên Nghiên?

Sao cô ta đến đây?

Không phải Lâm Thâm...

Chỉ thấy Trình Nghiên Nghiên bước nhanh đến trước mặt Lâm Thâm, cười tươi như nắng với anh, Lâm Thâm quay đầu, khi nhìn thấy cô ta, rõ ràng hơi sững sờ. Sau đó, anh khẽ cau mày.

Hứa Viên bỗng xiết chặt ly rượu suýt tuột trong tay, cô có phần ngạc nhiên sao khoảng cách xa như thế, vậy mà ngay cả cái nhíu mày nho nhỏ của Lâm Thâm cô cũng có thể thấy rõ.

Anh có hết sức không cho Trình Nghiên Nghiên đến, nhưng cô ta đột nhiên đến đây, anh bất mãn cho nên mới nhíu mày sao?

Hứa Viên thu hồi tầm mắt, thoát cái ngựa cổ độc nửa ly rượu vào miệng.

Rượu vang chính là rượu vang, uống bao nhiêu cũng không cay!

Cô buông ly rượu, không muốn đặt ánh mắt về nơi đó nữa, trong đầu lại nghĩ, Trình Nghiên Nghiên đến đây, có phải Lâm Thâm sẽ không cần cô nữa? Vậy thì, cô có thể rời đi giữa chừng không?

Có thể nhỉ?

Lát nữa Lâm Thâm qua đây, hỏi anh vậy.

Cô đang nghĩ ngơi, chợt cảm thấy có mấy người bước về phía bên này, trong đó một người vừa đi vừa nói, giọng lạnh lạnh, “Bố em nói lâu rồi không gặp anh, em biết anh đến đây, cho nên quán lấy bố em bảo bố đưa em đến đây.”

Đúng là Trình Nghiên Nghiên.

Hứa Viên bỗng cảm thấy hơi lạnh.

Bố của Trình Nghiên Nghiên, ông chủ của Công ty Thực nghiệp Trình Thị, tính ra, Trình Thị và Lâm Thị còn có qua lại nữa. Nghe nói lúc trước Lâm Thị vợ nọ, Trình Thị giúp mẹ Lâm Thâm giữ lại công ty nhỏ trong tay bà, bây giờ mới có công ty hiện tại của Lâm Thâm.

Giọng nói của Trình Nghiên Nghiên tiếp tục véo von: “Bố em ở khu V ngay bên cạnh, chỗ đó không quá nhiều người, không náo nhiệt như ở đây, anh cùng em đi...”

Hứa Viên bỗng cảm thấy, hôm nay mình thật sự đến nhầm rồi, cô chưa bao giờ biết từ chối Lâm Thâm, nên anh mới để cô bạn gái chính quy Trình Nghiên Nghiên này đi đến trước mặt cô, đây là cố ý đi tới nói cho cô biết để cô rời đi sao?

Bảo nhân viên đến nói với cô một tiếng là được, cô nhất định sẽ đi ngay, việc gì phải tự kéo người đến đây?

Cô vọt dậy, bởi vì đứng quá nhanh, ly rượu cô vừa uống không đặt vững, “choang” một tiếng rơi xuống đất.

Tiếng vang quá lớn, cắt ngang lời Trình Viên Viên.

Cũng đánh nát sự xúc động, cảm xúc nhất thời của Hứa Viên.

Cô ngẩn ra, cúi đầu nhìn, thấy ly rượu vỡ tan tành, giống như trái tim cô lúc này, cô dịch chân, nhón từng bước về phía trước.

“Đứng đó đừng nhúc nhích!”

“Cô Hứa, đừng di chuyển, cẩn thận bị thương đến chân đó.”

Hai giọng nói gần như đồng thời vang lên, giọng nói trước là Lâm Thâm nói, giọng nói sau thì hơi quen.

Hứa Viên chậm rãi ngẩng đầu, thấy quả nhiên có ba bốn người đi đến khu nghỉ ngơi của cô, ngoại trừ Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên cô quen, hai người khác vậy mà cô cũng quen nữa. Đầu là người tự tập uống rượu cùng Tô Huyền hôm đó.

Một người là Dương tổng, một người là Trần tổng.

Người cùng nói với Lâm Thâm là Trần tổng, cũng là người cô và Triệu Dương gặp hôm qua khi đi mua máy tính, giảm cho Triệu Dương 40%.

Nhìn thấy họ, cô lập tức dờ người.

“Cô Hứa, cô không sao chứ? Có bị thương không?” Dương tổng quan tâm hỏi.

Hứa Viên lấy lại tinh thần, lắc đầu, “Chào Dương tổng, không bị thương đâu.”

“Không bị thương là được, làm tôi sợ đến nhảy dựng lên đây này.” Dương tổng cười, đánh giá Hứa Viên, “Cô Hứa vẫn đáng yêu xinh đẹp như thế.”

Hứa Viên không biết nên trả lời thế nào, chỉ cười nhẹ.

“Cô Hứa, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Trần tổng càng nhiệt tình hơn, “Tôi và Dương tổng vừa mới nghe thấy Lâm tổng đây và cô Trình nói rằng cô ở bên này, tôi và Dương tổng bèn qua đây. Cô tới cùng Tô thiếu hả? Tô thiếu ở khu V, vừa rồi ở khu V không thấy cô, tôi còn tưởng Tô thiếu không đưa cô đến nữa. Sao cô lại tự mình chạy tới đây?”

Hứa Viên nhất thời bất được từ mẩu chốt, Tô Huyền? Anh ta cũng đến?!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trong Mắt Đầu Là Lửa

Nhân viên đến quét dọn mảnh vỡ của ly rượu trên mặt sàn, Hứa Viên có phần không phục hồi tinh thần lại được.

Sao đến đâu cũng có Tô Huyền vậy?

Nếu anh ta ở đây, vậy cô càng cần phải đi.

Hứa Viên cầm túi, cúi mình với mấy người, “Xin lỗi, tôi phải đi đây.” Dứt lời, cô nhấc chân rời đi.

Lâm Thâm hơi kinh ngạc, gọi một tiếng: “Hứa Viên!”

Hứa Viên hơi dừng bước, nhưng chỉ một chút, cô bỗng không muốn chiều theo ý anh nữa, cũng không muốn nghe anh nói thêm gì, không quay đầu lại đi ra ngoài. Cô tự thấy ba năm nay, mình không nợ gì Lâm Thâm.

“Cô Hứa! Đừng đi mà!” Trần tổng sững sốt, vội vàng bước nhanh ngăn cô lại, “Có phải chúng tôi đột ngột đến đây, làm phiền cô không?”

“Không phải, là tôi chợt nhớ ra còn có việc chưa làm, muốn về sớm một chút.” Hứa Viên lắc đầu.

“Chuyện rất quan trọng à?” Trần tổng nhìn Hứa Viên, “Khu V còn có mấy người bạn nghe bọn tôi nói đến cô, cũng muốn gặp cô nữa. Tôi còn tự hào khoe, nói cô Hứa rất đẹp, tuyệt đối xứng với Tô thiếu. Nếu cô ở đây rồi, đừng vội rời đi, qua chào hỏi một tiếng nhé!”

Hứa Viên đau đầu, “Thật ngại quá, lần sau được không! Tôi thực sự...”

“Không phải Tô thiếu là bạn trai của Viên Viên sao? Cho dù cậu muốn rời đi, cũng nên nói với anh ta một tiếng chứ? Cậu cứ rời đi mà không nói tiếng nào như vậy, cậu đã tới cùng Tô thiếu rồi, lát nữa anh ta không tìm thấy cậu, không lo lắng được sao?” Trình Nghiên Nghiên bồng nói.

Hứa Viên chậm rãi quay đầu nhìn về phía Trình Nghiên Nghiên.

Viên Viên?

Từ khi nào cô và cô ta thân thiết đến mức đó?

“Đúng đó, cô Hứa, dù cô muốn rời đi, cũng nên báo với Tô thiếu một tiếng chứ! Tránh cho cậu ấy phải lo lắng cho cô. Tôi vẫn nhớ rõ hôm đó cô uống nhiều, ngay cả hơn mười người bọn tôi Tô thiếu cũng vớt lại ở nhà hàng, tự mình lái xe đưa cô rời đi mà.” Trần tổng lập tức nói.

“Đúng đó, nếu không phải chuyện quá gấp, hiếm có cơ hội như hôm nay mà. Có mấy người bạn cũ trong nghề, nghe bọn tôi nói, quả thật rất muốn được chiêm ngưỡng dung nhan thực sự của cô Hứa đây.” Dương tổng cười ha hả, “Mấy hôm nay, mấy tên đó đều ôm đi động vào xem ảnh chụp trên báo, nói già rồi mắt kém, không nhìn rõ lắm, hôm khác nhìn được người thật thì tốt. Hôm nay còn tưởng không nhìn thấy được, có phần tiếc nuối đó.”

“Còn không phải à, Tô thiếu thế mà giấu giếm không hé nửa lời, chẳng nói cô cũng đến đây nữa.” Trần tổng bắt mắt, “Tô thiếu thật không có đạo đức mà.”

Hai người đó anh một câu tôi một câu, phá luôn con đường rời đi của Hứa Viên, nhiệt tình mời, khiến Hứa Viên không có mặt mũi nào mà rời đi nữa.

Bên cạnh, Trình Nghiên Nghiên bị Hứa Viên nhìn, cười tỏa nắng, giống như những người bạn giao tình vô cùng tốt, gọi Viên Viên ngọt sớt, đồng thời cười phụ họa, “Đi thôi nào, đến khu V, tớ còn chưa thấy Tô thiếu bao giờ đây, tớ vừa đến thôi, biết Lâm Thâm cũng đến, liền chạy tới tìm anh ấy.”

Hứa Viên nhìn về phía Lâm Thâm

Lâm Thâm hơi nín thở, mặt không chút thay đổi, không nói chuyện.

Hứa Viên thấy anh và Trình Nghiên Nghiên đứng cạnh nhau, bỗng cảm thấy, cho dù cô đến khu V tìm Tô Huyền thì có thể thế nào? Tô Huyền nhiều lắm là bắt nạt cô, cũng không phải là ăn cô. Hơn nữa ở trước mặt Tô Huyền, cô không cần phải đối mặt với sự khó chịu khi thấy Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên đứng bên nhau.

Quả nhiên, khi có lựa chọn, người ta mới có thể biết cái gì gọi là tìm lợi tránh hại.

Vì thế, cô cười gật đầu, “Vậy được thôi!”

Trần tổng Dương tổng thấy cô đồng ý, hai người đều rất vui, nâng tay mời cô đi cùng đến khu V.

Ngược lại, Hứa Viên bị hai người họ khiêm nhường mời thì đi ở phía trước họ, như khách quý vậy.

Trình Nghiên vươn tay kéo Lâm Thâm đang đứng bất động, giọng nói vui vẻ, “Đi thôi, bố em chắc chắn cũng sẽ vô cùng vui khi thấy anh đấy.”

Lâm Thâm né tay cô ta, gật đầu.

Trình Nghiên Nghiên thấy anh tránh, cũng không giận, cười như trước, đi cùng anh đến khu V, đồng thời còn nói khẽ: “Thật không ngờ bạn trai của Viên Viên thật sự là Tô Huyền của Vân Thiên đấy, mới đầu em thật sự không tin nữa cơ.”

Lâm Thâm không đáp lời, giống như không nghe thấy.

Trình Nghiên Nghiên lại nói nhỏ: “Đúng là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài được mà! Thế nào em cũng không nghĩ ra được đáng về hai người họ ở bên nhau sẽ ra sao. Anh đã từng thấy hai người họ ở bên nhau chưa?”

Lâm Thâm bỗng nghiêng đầu nhìn cô ta.

Trình Nghiên Nghiên hơi dừng bước, lập tức cười với anh, nói: “Em chỉ tò mò thôi, không có ý gì khác. Chúng ta đi nhanh lên, họ đã đi vào rồi kìa. Chẳng lẽ anh không tò mò sao?”

Lâm Thâm quay đầu, bước chậm chậm, đi vào.

Trình Nghiên lau mồ hôi trong lòng bàn tay, đi vào theo.

Khu V quả thực ít người hơn khu họ vừa đứng, nhưng liếc mắt nhìn thì đã biết nơi này mới thực sự là nơi của những nhân vật giàu có nổi tiếng ở bậc trên.

So sánh với khu náo nhiệt mấy trăm người vừa rồi, nơi này chỉ có mười mấy người, ngồi thành mấy nhóm.

Trần tổng và Dương tổng dẫn Hứa Viên qua hai vách ngăn, đi tới một nơi bị ngăn cách đèn đóm hơi lờ mờ, người còn chưa tới, mà giọng nói của Trần tổng đã truyền tới sang sang, “Ha ha, Tô thiếu, cậu đoán xem tôi và Dương tổng tìm ai đến đây này? Người cậu giấu đi, vẫn không giấu qua được ánh mắt của bọn tôi đâu.”

Hứa Viên có phản á khẩu dừng bước.

“Ồ? Cô Hứa, mời!” Trần tổng đã bước vào, không thấy Hứa Viên vào theo, quay đầu lại cười gọi cô.

Hứa Viên chỉ có thể hít sâu một hơi, làm tốt chuẩn bị trong lòng, bước vào.

Ở trong dù ánh sáng hơi tối, nhưng không gian không nhỏ, bốn phía bảy tám người ngồi tùy ý. Trong đó một thân ảnh trẻ tuổi tuấn nhã ngồi trên ghế sofa gần cửa sổ, anh ta mặc một bộ trang phục thoải mái, lười nhác nửa nằm nửa dựa vào sofa, trong tay bưng ly rượu. Như đang ở nhà mình, ung dung tự tại.

Không phải Tô Huyền thì là ai?

Cũng chỉ có anh, ở bữa tiệc thế này, vô cùng độc nhất mặc một bộ quần áo thoải mái, mà còn mặc đến thanh tao lịch sự nữa.

Lại nhìn thấy chiếc sofa mình anh độc chiếm, mà xung quanh thì sáu bảy người túm tụm ngồi chung với nhau, tuy cũng nhàn nhạ, nhưng không dễ chịu bằng anh. Hơn nữa mỗi người đều mặc vest trang trọng, đeo cà vạt, tóc chải chuốt cẩn thận, chỉ một mình anh là khác.

Nhưng dù anh không trang trọng như vậy, nhưng trên người anh có một thứ phong thái, không ai sẽ coi thường anh, dù là gạt bỏ thân phận của anh.

Hứa Viên gặp anh hai lần trong một ngày, buổi tối lại nhìn thấy anh, mặc dù đã đã bố trí phòng ngự tốt trong lòng, nhưng sau khi thấy anh, cô vẫn khó tránh khỏi bực mình.

Dáng vẻ này của anh, cô lại muốn đánh người!

“Tô thiếu, cậu nhìn xem, có phải cô Hứa đây không?” Trần tổng cười nhìn Tô Huyền, sau đó tranh công với những người xung quanh, “Mấy cậu ai nói chưa từng thấy cô Hứa ngoài đời? Tôi tìm đến cho các cậu rồi đây này, hôm nào phải mời tôi uống rượu đó.”

“Đây là bạn gái của Tô thiếu à?” Một người bỗng đứng lên.

“Đương nhiên rồi!” Trần tổng héch mặt, “Thế nào? Cô Hứa thật sự còn xinh đẹp hơn trên ảnh chứ?”

“Ừ, quả thực là người thật còn xinh hơn!” Người nọ đi tới, vươn tay với Hứa Viên, giới thiệu, “Cô Hứa, chào cô, tôi là Viên Cường của Khoa học Kỹ thuật Vũ Minh.”

“Chào anh!” Hứa Viên chỉ có thể bắt tay với anh ta.

Lại có người đứng lên, tiến lên vươn tay giới thiệu với Hứa Viên, “Cô Hứa, chào cô, tôi là Chu Tiêu Bách của Gia Dịch.”

“Chào anh!”

Lại có người tiến lên, “Cô Hứa, chào cô, không ngờ rằng nhanh vậy đã được gặp cô rồi, tôi là...”

“Được rồi, các anh từng người từng người một, vây quanh bạn gái tôi, choáng đến mắt tôi cũng hoa lên rồi, cô ấy không nhớ được nhiều như vậy ngay lập tức đâu.” Giọng nói chậm chậm dễ nghe của Tô Huyền bỗng vang lên.

“Tô thiếu, đừng chứ, có phải bạn gái quá xinh đẹp hay không? Không muốn bọn tôi bắt tay hả! Chúng tôi đã già cả rồi, cậu yên tâm, không đoạt đi được người của cậu đâu.” Một người cười nói.

“Không phải lo lắng các anh cướp đi, mà là ở đây toàn là người một nhà cả, sớm muộn gì cô ấy sẽ quen hết thôi, hà có phải khách khí như thế.” Tô Huyền buông ly rượu, vẫy vẫy Hứa Viên, “Lại đây.”

Cứ như, cô là do anh đưa tới vậy.

“Cũng đúng!” Một người cười to, nhìn Tô Huyền nói: “Cậu đã ngăn bọn tôi giới thiệu, vậy sau này cậu phải giới thiệu chúng tôi tí mĩ cho cô Hứa biết đấy. Không thể lần sau đi trên đường, bọn tôi nhận ra cô Hứa, nhưng cô ấy lại không nhận ra bọn tôi đâu.”

“Được!” Tô Huyền cười gật đầu.

Hứa Viên đứng im, nghĩ gấp cũng gấp rồi, có thể tìm có rồi đi không.

“Lại đây!” Tô Huyền mỉm cười nhìn Hứa Viên, “Em đứng chắn ở cửa, em không tiến vào, người phía sau sao vào được?”

Hứa Viên quay đầu nhìn qua, lúc này mới nhớ ra Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên còn ở phía sau cô, cô không tự chủ được bước về phía Tô Huyền.

Còn chưa tới bên cạnh anh, Tô Huyền đã vươn tay cầm tay cô, kéo cô đến bên người mình, ngồi gần bên anh, giọng nói nhẹ nhàng, hỏi khẽ: “Muốn uống gì?”

Hứa Viên nghiêng đầu nhìn anh, muốn tách ra, nhưng thấy Trình Nghiên Nghiên bỗng kéo Lâm Thâm đi về phía một người đàn ông trung niên cách đó không xa, cô từ tốn hỏi: “Có gì uống?”

Tô Huyền mỉm cười, “Rượu cay, muốn uống không?”

Hứa Viên nhất thời trừng mắt nhìn anh, ý là anh không nói không ai bảo anh cầm đầu, lắc đầu, “Không.”

“Vậy uống nước lọc giống anh nhé!” Tô Huyền cầm bình nước trên bàn, rót cho cô một ly nước lọc.

Lúc này Hứa Viên mới chú ý tới ly rượu anh vừa cầm bên trong không phải rượu, mà là nước, cô không phản đối gặt đầu.

Ở tiệc rượu uống nước lọc, cũng chỉ anh có thể thôi!

Trình Nghiên Nghiên bên kia đã kéo Lâm Thâm tới trước mặt Trình tổng, vui mừng nói: “Bố, bố xem, con đưa ai đến đây?”

“Ha ha, Lâm Thâm đó à! Lâu rồi không gặp cháu nhỉ.” Trình tổng hòa nhã nhìn Lâm Thâm, cười nhạo Trình Nghiên Nghiên, “Bác còn thắc mắc sao Nghiên Nghiên vào đây rồi chẳng thấy bóng dáng đâu, thì ra là đi tìm cháu. Con bé này thường xuyên nhắc đến cháu trước mặt bác đấy, lâu vậy rồi, sao cháu không đến nhà bác chơi?”

Lâm Thâm nhìn Trình tổng, mặc Trình Nghiên Nghiên túm chặt anh, chào một tiếng: “Bác Trình ạ.”

“Sức khỏe mẹ cháu có ổn không?” Trình tổng cười bảo hai người họ ngồi xuống, hỏi thăm.

“Vẫn ổn ạ!” Lâm Thâm ngồi một bên.

Trình Nghiên Nghiên ngồi sát bên cạnh Lâm Thâm.

Trình tổng lại hỏi mấy câu quan tâm, Lâm Thâm đều đáp lại từng câu một, không câu nệ máy móc, có vài phần tùy ý, khác với bình thường.

Hứa Viên cầm ly nước, uống chậm từng ngụm từng ngụm, lỡ tai muốn không nghe bên đó nói chuyện, nhưng giọng nói của Trình tổng, Lâm Thâm và Trình Nghiên Nghiên thỉnh thoảng vẫn vô tình tiến vào tai cô.

Cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một cảnh tượng như vậy, Lâm Thâm mang theo bạn gái anh gặp mặt thoải mái nói chuyện với bố của bạn gái anh. Mà cô thì ngồi ở một bên, cách anh không xa, giống như một người xa lạ không có quan hệ gì, nhìn màn gặp phụ huynh này của họ.

Cô bỗng cảm thấy, cô lớn như vậy, chuyện hoang đường nhất cô trải qua là cảnh tượng tối hôm nay.

Dù dính dáng đến Tô Huyền, cũng không mang lại cảm giác hoang đường như chuyện này mang lại cho cô.

Dường như ông trời thấy cuộc sống trước đây của cô quá tốt, phái một Lâm Thâm tới, trở thành kiếp nạn mà cô bước không qua.

“Nhìn kìa, họ còn tán gẫu về chuyện nhà nữa!” Trần tổng cười chỉ vào ba người Lâm Thâm, giống như nói đùa với Trình tổng, “Trình tổng, cậu chàng Lâm tổng này, không phải là con rể tương lai của anh chứ!”

Hứa Viên nhìn Lâm Thâm, Lâm Thâm ngồi, vẻ mặt chưa thay đổi.

Trình tổng cười to, “Ha ha, nếu con gái tôi sau này có thể lấy được Lâm Thâm, là phúc của nó đấy.”

Đây là không phản đối!

“Bố!” Trình Nghiên Nghiên bỗng thẹn thùng gọi một tiếng, giống như làm nũng, bắt mắt trừng mắt nhìn Trình tổng, “Bố nói gì thế!”

“Không phải ngày nào con cũng nói Lâm Thâm thế này Lâm Thâm thế kia trước mặt bố à? Bây giờ còn ngượng ngùng nữa?” Trình tổng cười nhìn Lâm Thâm, “Trước giờ bố vẫn luôn thích Lâm Thâm, thấy thằng bé này lớn lên từ nhỏ, càng ngày càng ưu tú.”

Lâm Thâm khẽ cúi đầu, giọng nói không nghe ra cảm xúc gì, “Bác Trình cất nhắc rồi ạ!”

“Cái thằng này, vẫn khách khí như vậy!” Trình tổng cười lắc đầu, nói với mọi người: “Hai đứa nó học cùng trường. Năm nay Lâm Thâm tốt nghiệp rồi

nhì! Nghiên Nghiên mới năm ba, còn một năm nữa mới có thể tốt nghiệp được.”

Mọi người gật đầu.

Có người khen, “Cô Trinh và Lâm tổng nhìn rất xứng đôi.”

Có người cảm khái, “Tuổi trẻ tốt thật đó! Chúng ta đều già cả rồi!”

Có người thờ dài, “Đúng vậy, nhớ lại hồi chúng ta còn trẻ, rồi lại nhìn mấy người họ. Ồ? Tô thiếu, sao cậu lại cho cô Hứa uống nước lọc thế! Không phải mấy cô gái đều không thích nhất là thứ đó sao?”

Tô Huyền mỉm cười, “Uống nước lọc hạ hỏa!”

“Giờ là mùa hè, có thể có hỏa gì?” Người nọ phản bác Tô Huyền.

Một người bỗng nói: “Chuyện này anh không hiểu được đâu, Tô Thiếu ở gần bạn gái, nóng trong người, lửa tràn đầy.”

Mọi người lập tức cười ha hả.

Mặt Hứa Viên không khỏi đỏ, mấy người này là kiểu gì vậy! Cô sắp ngồi không yên nữa.

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn Hứa Viên, tối nay cô mặc một chiếc váy dài màu lam ngọc, nửa hở vai, váy vô cùng vừa người, cắt cực kì khéo, làn váy theo mấy đóa hoa hồng, khiến cả người cô nhìn vừa xinh đẹp tươi sáng, nhưng lại không tầm thường, lịch sự mà tao nhã hấp dẫn lòng người. Hơn nữa dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt ửng đỏ của cô, kết hợp với đóa hoa trên làn váy cô lại càng bổ sung cho nhau. Anh bỗng cười.

“Nhìn xem, tôi nói đúng chưa kìa! Trong mắt Tô thiếu đều là lửa đó.” Người nọ lại nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tô Huyền, lại cười to lần nữa.

Hứa Viên bị nhiều người nhìn như vậy, hơn nữa còn có một ánh nhìn khiến cô hận không thể vươn tay lên chắn được, nhịn không được buông ly rượu muốn đứng lên bỏ chạy.

Tô Huyền túm cô một phen, nhìn mọi người, giọng nói hòa nhã êm tai bất đắc dĩ cười, “Các anh đừng chuyện gì cũng nói nữa, da mặt tôi dày, nhưng da mặt cô ấy mỏng, nếu dọa cô ấy chạy, tôi cũng không ở đây tiếp với các anh được nữa đâu.”

“Đừng chứ, nếu da mặt cô Hứa mỏng, vậy chúng tôi không nói nữa là được.” Người nọ vội vàng cam đoan.

“Cô Hứa cũng không thể đi được đâu, nếu cô đi, Tô thiếu chắc chắn sẽ bỏ lại chúng tôi mà đi đó.” Trần tổng bỗng nhớ tới điều gì, cười nói: “Các anh còn chưa biết đúng không? Hôm nay Tô thiếu lại có một hành động vĩ đại rồi, vẫn là có liên quan đến cô Hứa.”

“Hai tháng Tô thiếu về nước còn ít hành động vĩ đại hử?” Một người tiếp lời, “Nói mau lên, hôm nay Tô thiếu lại có hành động vĩ đại gì? Có phải ngày mai chúng ta có thể đọc tin được không?”

“Ừ, nói không chừng thật đó, dù sao đây cũng là một chuyện lớn chấn động mà.” Trần tổng cố ý thất nút, nhìn về phía Tô Huyền, “Cậu nói có phải không? Tô thiếu?”

Tô Huyền mỉm cười nhìn Trần tổng, “Anh nắm bắt thông tin nhanh thật!”

“Đương nhiên rồi, dù sao thì tôi cũng làm việc dưới trướng của Tô Văn mà! Không có chút bản lĩnh nắm bắt tin tức, chẳng phải là nhịn đói hay sao?” Trần tổng cười to.

“Nói mau! Nói mau!” Có người giục.

Trần tổng cầm ly rượu, uống một ngụm, dưới ánh mắt rọi tới của mọi người, bắt đầu giải thích nghi hoặc: “Hôm nay đó, nghe nói Tô thiếu vì cô Hứa, đã cho Úc Dương leo cây. Bên Úc Dương giận, hợp đồng mấy tỉ, cứ vậy mà bay mất.”

“Hả? Thật à?” Có người kinh ngạc.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tô Huyền.

Hứa Viên ngẩn ra, cũng nhìn Tô Huyền, hôm nay anh ta thật sự đi cùng cô. Úc Dương thì cô biết, là một tập đoàn đa quốc gia. Vậy mà anh ta...

Không phải chứ?

Cô thế nào cũng không tin vì cô mà anh ta lờ hẹn với Úc Dương đâu. Dù sao hôm nay lúc cô gặp anh ta, thoát nhìn anh ta có vẻ nhàn nhã không có việc gì làm mà.

Trần tổng thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của Hứa Viên, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ cô Hứa không biết à?”

Hứa Viên nghĩ cô biết ở đâu được? Cô lắc đầu, “Trần tổng, có thể anh hiểu lầm rồi, hôm nay anh ta...”

“Hôm nay anh đi cùng em và bà nội đến bệnh viện thăm người bệnh, sau đó, lại đi ăn cơm cùng em và các bà.” Tô Huyền chậm rãi chặn lời cô, “Em còn nổi nóng với anh nữa, chê anh làm không tốt, đẩy anh vào tường, vẫn là bà nội thương anh, sau đó...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Được Anh Theo Đuổi Cũng Thật Đau Khổ

Anh ta đang nói cái gì vậy?

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, nhìn anh mang dáng vẻ muốn dốc hết tất cả mọi chuyện ra, rốt cuộc không nghe tiếp được, cô vươn tay bịt kín miệng anh lại.

Tô Huyền chớp chớp mắt nhìn cô.

“Anh nói vớ vẩn gì đấy hả?” Hứa Viên thấp giọng cảnh cáo, “Không được nói nữa, nói nữa thì anh xác định đi.”

Tô Huyền cười nhẹ, gạt đầu.

Hứa Viên thấy anh ngoan ngoãn, chậm rãi buông tay ra, thấy mọi người đều nhìn hai người, cô đỏ mặt cúi đầu.

Tô Huyền ho khan một tiếng, nhìn Hứa Viên dịu dàng chiều chuộng, gương mặt mỉm cười với mọi người, “Bạn gái không cho nói, mọi người đừng tò mò nữa, tôi không muốn phải quý xuống chà quần áo ở nơi mọi người không nhìn thấy đâu.”

Mọi người cười ầm.

Hứa Viên cảm thấy mắt hết mặt mũi, trộm vươn tay, véo mạnh eo Tô Huyền một cái.

Ý cười của Tô Huyền không giảm, anh để mặc cô véo, cười nắm lấy tay cô, giọng không cao không thấp, mang theo ý cười nồng đậm, “Sau này nhất định phải uốn nắn tất xấu động tay động chân này của em mới được.” Dứt lời, anh bỏ sung, “Ít nhất em có động thủ thì động thủ với anh lúc không có ai khác, nếu không anh sẽ rất mất mặt.”

Hứa Viên cảnh cáo, “Anh còn nói nữa à.”

“Vâng ạ, anh không nói nữa.” Tô Huyền quay đầu lại, bưng ly rượu lên, ra hiệu với mọi người.

Mọi người lại cười ầm ĩ.

Có người đùa, “Tô thiếu, cậu thế này là muốn uống rượu giao bôi hả? Nhưng mà đừng uống với bọn tôi đấy!”

“Đúng, muốn uống rượu giao bôi, cũng phải uống với cô Hứa chứ!” Có người trêu theo.

“Hợp đồng mấy tỉ, quả nhiên là thật, Tô thiếu như thế là vì một nụ cười của giai nhân mà ném phăng đi mấy tỉ, chúng tôi thật sự già hết cả rồi, người trẻ tuổi bây giờ yêu đương đều có phong cách cao cấp như vậy, vứt mấy chục con phố của chúng tôi ngày đó luôn.”

“Đâu ra mà mấy chục con phố, theo tôi, phải mấy trăm con phố ấy chứ. Các vị đang ngồi ở đây, có ai nhớ mất mấy tỉ vì nụ cười của mỹ nhân? Ngoài Tô thiếu, không có chứ hả?”

“Không tôi, không ai quyết đoán được như Tô thiếu!”

Mọi người nhộn nhạo trêu đùa.

Mặt Hứa Viên nóng từng đợt, cô cảm thấy đoán chừng mặt mình hiện giờ đã có thể nướng bánh được rồi, hận không thể vùi đầu xuống dưới sofa.

“Ánh mắt Tô thiếu tốt thật, Viên Viên ở trường bọn tôi, không biết bao nhiêu người theo đuổi đâu đấy. Nhưng cậu ấy chọn Tô thiếu, tôi vẫn không rõ Tô thiếu cảm gì đến nắm giữ trái tim Viên Viên, thì ra là vậy! Đừng nói là Viên Viên, bất cứ cô gái nào, e rằng cũng sẽ không trụ được trước sự theo đuổi như vậy của Tô thiếu.” Giọng của Trình Nghiên Nghiên bỗng cất lên giữa tiếng cười của mọi người.

Hứa Viên lập tức gạt mình, độ nóng trên mặt biến mất sạch, sao cô lại quên mất ở đây còn có Trình Nghiên Nghiên?

Tiếng cười của mọi người đột nhiên chấm dứt.

Lời này tuy nghe thì không có gì không đúng, nhưng suy xét kỹ, trong đó liền có thể cảm thấy được sự bất thường.

Ngồi ở đây đều là những người nhanh trí tung hoành nhiều năm trên thương trường, sao có thể không nghe ra?

Trình tổng nhíu nhíu mày, nhìn Trình Nghiên Nghiên, không nói gì.

Hứa Viên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Trình Nghiên Nghiên, trên mặt cô ta lộ ra nụ cười tươi rói có vẻ thân thiết, cô ta ngồi sát Lâm Thâm, trên mặt Lâm Thâm không nhìn ra cảm xúc gì, hoặc có thể nói là không cảm xúc. Tim cô hơi nhói.

Trình Nghiên Nghiên thế này là đang làm gì? Hai lần ba lượt dùng thủ đoạn mềm dẻo với cô, là cảm thấy cô còn chưa dứt tình cũ với Lâm Thâm? Sợ cô dây dưa tiếp với Lâm Thâm thêm một cái ba năm rồi lại một cái ba năm nữa, không đảm bảo nam lòng không chết, khiến cô hết hi vọng quay đầu sao?

Nhưng cô ta lại không biết, lúc nghe thấy tin hai người họ ở bên nhau, cô đã lùi bước rồi.

Chẳng lẽ hiện giờ cô ta còn muốn ép sát từng bước, khiến cô gạt bỏ ba năm theo đuổi Lâm Thâm đó?

Cho dù cô muốn gạt bỏ, nhưng cũng phải có cách gạt bỏ trí nhớ của mọi người mới được.

Huống chi, đó là trí nhớ của cô, dựa vào cái gì vì cô ta cô phải gạt bỏ?

Cô thích Lâm Thâm, nhưng cô đã cố hết sức để không ảnh hưởng đến cô ta, giờ còn muốn cô thế nào nữa? Mãi mãi không xuất hiện trước mặt Lâm Thâm sao?

Cô thầm cười lạnh trong lòng, dựa vào đâu cô phải mãi mãi không xuất hiện trước mặt anh nữa? Nếu nhìn cô chường mắt, bọn họ cũng có thể không xuất hiện trước mặt cô mới phải, cũng không phải là cô trốn tránh người khác. Nghĩ vậy, cô khẽ cười, “Bạn học Trình, tôi và bạn đâu thân thiết nhỉ?”

Nụ cười của Trình Nghiên Nghiên cứng đờ.

Hứa Viên vươn tay lấy ly rượu trong tay Tô Huyền, ngửa cổ, đổ toàn bộ nước trong ly vào bụng, sau đó cô buông ly, chậm rãi gằn từng tiếng: “Có thể mọi người có chút hiểu lầm rồi, tối nay tôi không đến cùng bạn trai, mà đến cùng học trưởng Lâm của tôi. Công ty của học trưởng Lâm có năm phần trăm cổ phần của tôi, tôi là trợ lý đặc biệt của anh ấy, coi như cổ đông, cùng anh ấy tới tham dự tiệc rượu. Không ngờ rằng ở đây lại chạm mặt bạn học Trình.”

Trình Nghiên Nghiên biến sắc.

Hứa Viên thấy sắc mặt cô ta thay đổi, tiếp tục nói: “Từ lúc tôi bước vào cổng trường đại học thì đã quen học trưởng Lâm, sau đó lại vào công ty anh ấy làm việc. Vì học trưởng Lâm thay tôi cân vận hoa đào, ba năm nay, bên cạnh tôi ngoài anh ấy thì chẳng có ai cả. Bạn học Trình nói người theo đuổi tôi không ít, sao tôi còn không biết ở đâu ra vậy?” Dừng một chút, cô buồn cười, “Nhưng mà bạn học Trình là hoa khôi của Học viện Ngoại ngữ, người theo đuổi mới thật sự không ít đấy nhỉ, mà tôi cũng thấy lạ lắm, sao cậu lại chọn học trưởng Lâm? Anh ấy cũng cảm hợp đồng mấy ti đến đồ cậu à? Lấy mình đo người, chắc là vậy nhỉ?”

Mặt Trình Nghiên Nghiên dần trắng bệch.

“Ánh mắt bạn trai tôi tốt không, tôi không biết, nhưng tôi biết, tôi làm bạn gái anh ấy, ở những nơi thế này, tôi sẽ không lấy danh nghĩa thân thiết với người khác, dùng ngôn ngữ làm con dao khiến bạn trai mình và người khác tấm tức.” Hứa Viên nhả ra câu cuối, đứng lên không chút khách khí, cầm túi đi ra ngoài, “Xin lỗi, chỗ này không quá hợp với tôi, thứ lỗi không ở lại thêm được.”

Tất cả mọi người nhìn cô đứng dậy, không ai nói gì.

Tô Huyền tóm cô một phen, “Chờ chút, anh đưa em về!”

Hứa Viên dừng bước.

Tô Huyền vươn tay lấy áo ngoài, tùy ý vất lên cánh tay, cười cười với mọi người còn chưa phục hồi tinh thần lại được, “Hôm nay cô ấy cáu kỉnh giận dữ tôi, tôi mới bắt đầu đi bỏ lại Ưc Dương để dỗ cô ấy, sao có thể là có tiền không kiếm lại còn có ý vứt đi được? Quá đề cao tôi rồi!”

Mọi người nghe vậy thì nhìn Tô Huyền.

Tô Huyền nhìn thẳng vào Trình tổng, tiếp tục cười, ngữ điệu ôn hòa, “E là lệnh thiên kim tiếp xúc với xã hội ít, sau này tiệc rượu thế này, Trình tổng vẫn nên dẫn cô ấy đến tham dự nhiều thì hơn.”

Sắc mặt Trình tổng khẽ biến.

Tô Huyền chuyển tầm mắt qua, nhìn đám người Dương tổng, áy náy, “Các anh cứ tiếp tục, hôm nay tôi chỉ có thể lại xin thứ lỗi vì phải về sớm không ở lại tiếp được thôi, xin lỗi các vị. Hôm khác tôi sẽ mời!”

“Tô thiếu và cô Hứa đi thông thả nhé!” Hội Dương tổng gật đầu.

Tô Huyền đưa tay giữ chặt Hứa Viên, rời khỏi vách ngăn, đi ra phía ngoài.

Hai người rời đi, trong vách ngăn im lặng một lát, Lâm Thâm bỗng đứng lên, không nói một lời rời khỏi.

Trình Nghiên Nghiên đứng lên, muốn đuổi theo.

“Nghiên Nghiên!” Trình tổng gắt một tiếng.

Trình Nghiên Nghiên dừng bước, nhìn Trình tổng, thấy vẻ mặt ông thâm trầm, ánh mắt chứa sự nghiêm khắc trước nay chưa từng có, mắt cô ta đỏ lên, “Bố!”

“Theo bố về nhà!” Trình tổng cảnh cáo.

Trình Nghiên Nghiên gật đầu, không dám đuổi theo Lâm Thâm. Cô ta không ngờ rằng Hứa Viên nhìn thì yếu đuối, nhưng lại nói đồng dục một phen trước mặt nhiều người như vậy. Giống như không chút lưu tình cho cô ta mấy cái bạt tai. Cô ta chưa từng tủi thân như vậy bao giờ, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Trình tổng xoay người tạ lỗi với mọi người, “Xin lỗi các vị, con gái bị tôi nuông chiều hư rồi, tôi đưa nó về nhà, hôm nào sẽ nhận lỗi với mọi người.”

“Không dám không dám!” Mọi người gật đầu.

Trình tổng và Trình Nghiên Nghiên một trước một sau rời đi.

Mấy người vừa đi, hội Dương tổng, Trần tổng nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện hôm nay, thật sự là...

“Bạn gái này của Tô thiếu cũng thật không phải dạng vừa, các anh biết cô ấy có lai lịch thế nào không?” Có người hỏi khẽ.

Dương tổng lắc đầu.

Trần tổng cũng lắc đầu.

“Không ai điều tra à?” Người nọ lại hỏi.

Trần tổng trừng mắt nhìn người nọ, “Bạn gái của Tô thiếu, ai dám điều tra? Anh không muốn sống nữa à?”

Người nọ nghẹn họng.

“Không còn sớm nữa, chúng ta cũng giải tán thôi!” Dương tổng đứng lên, cười với mọi người, “Sau này muốn biết chuyện gì của Tô thiếu, đọc báo xem tin tức là được, cũng đừng lên lút thăm dò, cẩn thận xảy ra chuyện đấy.” Dứt lời, anh ta nói với Trần tổng, “Nếu không phải tại anh, Trình Đạt Minh cũng không đến nỗi từ nay về sau vào sổ đen của Tô thiếu.”

“Sao lại tại tôi? Là con gái ông ấy không hiểu chuyện đấy chứ!” Trần tổng lập tức cãi, “Tôi cảm thấy cô Hứa rất dễ ở chung, nhìn đáng yêu lại hiểu phép tắc, con gái của Trình Đạt Minh được dạy dỗ còn kém xa. Noi thế này cũng tùy tiện mang đến, không mất mặt ông ấy thì mất mặt ai?”

“Trình Đạt Minh là người khôn khéo như vậy, sao lại nuôi được một cô con gái ngốc thế nhỉ? Trước mặt Tô thiếu, có thể nói bừa sao?” Có người thờ dãi, “Một câu của Tô thiếu, cô con gái đó sau này khỏi cần xuất hiện ở các bữa tiệc rượu rồi.”

Nhắc tới chuyện này, có người liền vui vẻ, “Ha ha, tôi cảm thấy Tô thiếu nói rất chuẩn, có ý bảo Trình Đạt Minh dẫn con gái tham dự những buổi tiệc rượu thế này. Cậu ấy vừa nói vậy, sau này Trình Đạt Minh còn dám dẫn theo sao? Cho dù sau này ông ấy muốn dẫn, còn ai dám mời ông ấy nữa?”

“Đừng nói là con gái ông ấy, sau này tôi cũng không dám mời ông ấy nữa đâu!” Có người cũng vui vẻ lắc đầu.

“Không muốn bị Tô thiếu soi, ánh mắt của chúng ta đều phải chà bóng một chút. Vân Thiên muốn ai ăn no, là chuyện động đầu ngón tay, Vân Thiên muốn ai chết đói, cũng là chuyện động đầu ngón tay.” Một người sục sịt, “Nhìn Tô thiếu như vậy là vô cùng quan tâm bạn gái đấy. Sau này chúng ta cũng đừng không cẩn thận mà đắc tội cô ấy.”

Mọi người cười gật đầu, lục tục rời khỏi bữa tiệc, tan cuộc.

Hứa Viên bị Tô Huyền kéo ra khỏi hội quán, đến bên ngoài, hít thở bầu không khí mới mẻ, cô muốn bỏ tay anh ra.

Tô Huyền nắm chặt không cho cô rút ra.

Hứa Viên dừng bước, trừng mắt nhìn anh, “Anh còn muốn bị tôi giẫm hả?”

Tô Huyền “À” một tiếng, không đáp lại mà hỏi: “Vẫn còn sớm, anh đưa em đi ăn khuya nhé, sau đó đưa em về.”

Hứa Viên lắc đầu, “Không ăn!” Một bụng tức, ăn khuya cái gì?

“Vậy anh đưa em về trường?” Tô Huyền kéo cô đi về phía bãi đỗ xe.

“Không cần anh đưa!” Hứa Viên không muốn quay về trường, về trường thì không tránh khỏi sẽ nghĩ tới Lâm Thâm, trường của anh và cô, cũng là trường của Trình Nghiên Nghiên.

“Đưa em về nhà nhé?” Đường như Tô Huyền nhìn ra suy nghĩ của cô.

Hứa Viên dùng sức vung tay anh ra, “Không cần anh lo.”

Tô Huyền nắm tay cô không buông, mày nhíu lại, “Dáng vẻ em bức tức thế này, không cần anh lo sao được? Là ai nói anh là bạn trai của em? Bạn trai muốn đưa bạn gái đi đâu, không phải là chuyện thường tình à?”

“Tô Huyền, anh đã là người trưởng thành rồi, đừng ấu trĩ như vậy nữa được không hả?” Hứa Viên nhìn anh.

Đôi mày đẹp của Tô Huyền khẽ động, “Anh đích thực là người trưởng thành, biết phải theo đuổi bạn gái, nhưng không có kinh nghiệm, không biết theo đuổi như thế nào, cho nên đứng là thoạt nhìn rất ấu trĩ.”

Hứa Viên ngẩn người, dừng bước, nhìn anh, ý gì vậy?

Tô Huyền thấy dáng vẻ của cô, thở dài, “Anh thất bại vậy à? Nhìn em thì có vẻ em... không cảm thấy được anh đang theo đuổi em?”

Hứa Viên tròn tròn mắt, sau đó lại tròn tròn mắt, sau đó bỗng giẫm cho anh một phát, giận dữ, “Có người theo đuổi người khác như anh hả?”

Anh bắt nạt người khác cho vui, chính là đang theo đuổi người ta?

Đây là cách thức theo đuổi người khác của Tô Huyền?

Giết cô đi!

Bị anh theo đuổi cũng thật đau khổ!

Tô Huyền “Á” một tiếng, bị cô giẫm rất đau, nhưng vẫn không buông tay, nhìn cô, nghiêm túc nói: “Hứa Viên, anh thật sự đang theo đuổi em, có thể phương pháp... ừm... có chút không đúng, mới khiến em kích động như vậy, nếu không thì anh thử sửa...”

“Anh cảm miệng đi!” Hứa Viên cắt ngang lời anh.

Tô Huyền nghe lời ngậm miệng, nhưng ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng.

Ngon đèn đêm ở bốn phía giống như một chiếc gương, khuôn mặt đẹp trai của anh lại càng như gương trong gương, soi ra bóng dáng cô vô cùng rõ nét.

Hứa Viên vốn có rất nhiều cảm xúc muốn bộc phát ra ngoài, nhưng dưới ánh mắt như vậy của anh thì như bị nung nóng chảy, bỗng nhiên dính lại, không thể phun ra. Một lát sau, cô thu hồi tầm mắt, lấy tay đỡ trán, cảnh cáo, “Anh không được theo đuổi tôi.”

Tô Huyền bật cười, “Em thế này là đang nói cho anh biết, ngay cả cánh cửa anh còn chưa bước vào thì đã được báo là nơi này của em không chào đón anh?”

Hứa Viên giật giật ngón tay, so sánh cái khi gì vậy.

“Anh biết tới nay em nên đi đâu rồi.” Tô Huyền bỗng túm cô, bước nhanh về phía xe.

“Này!” Hứa Viên giãy giụa, nhưng không địch lại nổi sức lực của anh, chỉ có thể bị anh kéo đi, “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Tô Huyền không nói gì, chỉ bước về phía trước.

Hứa Viên bức bối, “Tôi muốn về trường!”

Tô Huyền giống như không nghe thấy, không bao lâu, đến trước xe, mở cửa xe, đẩy Hứa Viên vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, sau đó đóng cửa xe, anh nhanh chóng khởi động, lái xe rời đi.

Động tác của anh liên mạch trôi chảy, khiến Hứa Viên không cách nào không nghe theo anh.

Xe đi được một đoạn, Hứa Viên cũng không đoán ra được anh muốn đi đâu, chỉ có thể ngồi bức tức trên ghế phó lái.

Sao cô lại đen đui như vậy?

Lúc thích Lâm Thâm, nóng lòng muốn nhận được một cái quay đầu nhìn cô của anh, nhưng bất kể cô làm thế nào, cũng không chiếm được tình cảm và

cái quay đầu của anh, cô theo đuổi rất vất vả. Nhưng, hiện giờ Tô Huyền theo đuổi cô, cô cảm thấy khó sợ, có người theo đuổi người khác như vậy sao? Đây là giết người thì có.

Nếu cô dùng phương pháp này theo đuổi Lâm Thâm, Lâm Thâm đã giết cô từ lâu rồi.

Nhớ tới Lâm Thâm, cô lại buồn lòng, vừa rồi cô làm vậy với Trình Nghiên Nghiên, Lâm Thâm hẳn là tức giận lắm nhỉ? Dù sao vả vào mặt Trình Nghiên Nghiên, cũng vứt sạch mặt mũi của anh đi rồi.

Nhưng cô có thể nhẫn nại, có thể chịu âm ức, có thể chấp nhất với Lâm Thâm mấy năm nay, không có nghĩa là cô cũng phải nhẫn nhịn bạn gái anh.

Tô Huyền chuyển tâm lái xe, không nói thêm một lời.

Hứa Viên chìm vào suy nghĩ, cũng không nghĩ xem rốt cuộc anh đang đưa cô đi đâu nữa.

Một giờ sau, xe của Tô Huyền dừng lại, anh xuống xe, sau đó đi đến bên kia, mở cửa xe, vươn tay với Hứa Viên, “Tới rồi.”

Hứa Viên nhìn ra ngoài, nhất thời ngẩn ra, “Anh dẫn tôi tới đây?”

Tô Huyền gạt đầu, kéo cô xuống xe, sau đó khóa cửa xe, đi vào quán bar.

Quán bar này, là quán bar mà Tôn Phẩm Đình và Hứa Viên thường tới, hôm nay ở bệnh viện Tôn Phẩm Đình còn hỏi cô có tới chỗ cũ không, cô từ chối. Không ngờ rằng nơi Tô Huyền dẫn cô tới lại là nơi này.

Cô vô cùng quen thuộc với nơi này, cho nên, thấy là ở đây, cô cũng không kháng cự nữa.

Hiện giờ với tâm tình của cô, quả thực không có nơi nào thích hợp hơn nơi này.

Vào quán bar, lập tức có người lên trước đón tiếp, khi nhìn thấy Tô Huyền nắm tay Hứa Viên, những người quen hai người đều dờ ra.

“Bưng một ly rượu tôi đặt ở đây đến.” Tô Huyền nhìn người nọ, kéo cô đến thẳng một chỗ rồi ngồi xuống.

Người nọ lấy lại tinh thần, vội vàng dạ một tiếng rồi rời đi.

Hứa Viên bấu môi, vùng thoát khỏi tay anh.

Lúc này Tô Huyền không nắm chặt cô không buông nữa, thoải mái để cô vùng ra, sau đó anh dựa vào ghế ngồi, nhìn cô ngồi ở đối diện, “Bây giờ chúng ta nói chuyện thẳng thắn, em quá cố thành kiến với anh, phải kịp thời sửa lại, nếu không sẽ có bất lợi cho sự phát triển tình cảm của chúng ta sau này.”

Hứa Viên lờm, “Tôi không muốn sửa, lại càng không muốn có sự phát triển tình cảm gì với anh sau này.”

Tô Huyền nhướn mày, “Thực sự không muốn sửa cách nhìn về anh?” Dừng một chút, anh lại hỏi: “Thực sự không muốn phát triển tình cảm với anh sau này?”

Hứa Viên nặng nề gạt đầu, “Không muốn!” Sau đó, nhấn mạnh: “Thực sự không muốn.”

Tô Huyền nghe vậy thì thả lỏng người, dựa vào ghế, không nói chuyện.

Hứa Viên ngẩng đầu nhìn anh, sau đó ngoác ngoác một nhân viên, “Vẫn như cũ, lấy loại rượu chị thường uống đến đây.”

Nhân viên gạt đầu, vừa muốn đi lấy, Tô Huyền bỗng nói: “Không cần đi lấy, cô ấy không cần.”

Hứa Viên trừng anh, “Tô Huyền, anh đừng quá đáng, tôi uống rượu anh cũng xen vào à!”

Lúc này, nhân viên bị sai đi bưng một ly rượu đi tới, kính cẩn đặt tới trước mặt anh.

Tô Huyền cầm ly, đứng lên, đi đến trước mặt Hứa Viên, nhìn cô từ trên cao, sau đó, nói với cô: “Nếu uống ly rượu này xong, em có thể không say, anh đồng ý sau này chúng ta không sửa, không phát triển nữa.”

Hứa Viên sững sốt.

Tô Huyền nâng tay lên, bóp mặt cô, đổ ly rượu vào trong miệng cô.

Thứ rượu cay xè quen thuộc tiến vào cổ họng, gần như cay đến mức cô chảy nước mắt.

Hứa Viên mở hai mắt nhìn anh, bỗng phản ứng lại, vươn tay muốn gỡ tay anh ra.

Tô Huyền giữ chặt tay cô, không cho cô động đậy, lại càng không cho cô né tránh, cầm chắc ly rượu, nhìn cô uống cạn ly. Sau đó, anh quen tay vẩy vẩy ly rượu, cho đến khi không còn giọt rượu thừa nào, anh mới chậm rãi buông cô ra, buông ly rượu, mỉm cười với cô, “Cay không?”

Trước mắt Hứa Viên nổ đom đóm, cô muốn nói, nhưng đầu choáng váng, muốn vươn tay đánh anh, nhưng trước mắt có một hai ba Tô Huyền đang di chuyển, đến mức cô không rõ nên đánh người nào? Một lúc lâu, cuối cùng cô không chịu nổi, người mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Tô Huyền như chỉ chờ cô gục, dễ dàng đỡ được cô, ôm vào trong lòng, ngón tay lau rượu ở khóe miệng cô, sau đó anh xoay người nói với nhân viên đang đàn mặt ở bên cạnh: “Đền gian phòng để mở cửa Vân Trạch, đêm nay bọn tôi ở đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhảy Xuống Hoàng Hà Cũng Không Rửa Sạch

Nhân viên nhìn Hứa Viên say bất tỉnh nhân sự gục trong lòng Tô Huyền, do dự.

“Hử?” Tô Huyền nhướn mày.

Nhân viên đó lui về sau, nhưng không lập tức rời đi, mà bạo gan nói: “Ngài biết chị ấy là ai không ạ? Ngài làm vậy, e rằng không tốt lắm đâu ạ?”

Tô Huyền lập tức nở nụ cười, “Cậu đang hỏi tôi biết bạn gái tôi là ai không? Là ý này?”

Nhân viên đó méo mặt.

Tô Huyền không nói thêm nữa, chỉ nhìn cậu ta.

Nhân viên đó đấu tranh một lát, vẫn không chịu nổi ánh mắt của Tô Huyền, xoay người bước đi.

Tô Huyền quay đầu, nhìn Hứa Viên trong lòng mình, bế ngang cô lên, đi ra phía sau hội quán Vân Trạch.

Lên tầng, đi đến góc cầu thang, cậu nhân viên kia đứng đó, nói hơi yếu ớt: “Phòng mà ngài và chị Viên Viên luôn ở lại khi đến đây đều mở rồi ạ. Ngài muốn...”

Tô Huyền nhìn cậu ta, “Phòng cô ấy ở đâu?”

“Tôi dẫn ngài đi!” Cậu nhân viên lập tức dẫn đường.

Tô Huyền bế Hứa Viên đi qua hàng lang, đến chỗ một căn phòng, cửa đã mở ra, anh nhìn thoáng qua, đi vào.

Nhân viên đứng ở cửa không dám vào theo, nhưng cũng không dám rời đi.

Tô Huyền đặt Hứa Viên lên giường, anh ngồi đầu giường, nhìn cô một lát, sau đó đứng lên, đi ra đến cửa phòng, nói với cậu nhân viên ở cửa: “Bố trí người thay quần áo ngủ cho cô ấy, ngoài ra, đun cho phòng tôi một bình nước.”

Nhân viên liên tục gật đầu.

Tô Huyền xoay người đi về phía phòng mình.

Khi anh khuất dạng, cậu nhân viên thở phào, đóng cửa phòng Hứa Viên lại, xoay người nhanh chóng xuống tầng.

Lúc Hứa Viên tỉnh lại, đã là giữa trưa hôm sau.

Cô mờ to mắt, mơ màng nhìn căn phòng quen thuộc, hồi lâu, bỗng ngồi bật dậy.

Sao cô lại ngủ ở đây?

Vậy mà cô ngủ ở đây!

Cô gắng sức nhớ lại, nhanh chóng nhớ ra Tô Huyền đưa cô đến đây, lại chúc cô một ly rượu, sau đó...

Cô phi xuống giường, chạy đến trước bàn, lấy di động từ trong túi ra.

Giờ đã là một rưỡi trưa.

Cô nhìn chăm chăm thời gian, hận không thể nhìn thùng một lỗ trên di động.

Tô Huyền!

Tên khốn kiếp này!

Cô bực một lúc lâu, rồi mới nhớ ra mình đang mặc quần áo ngủ, mặt lập tức đỏ sẫm, vội vàng kiểm tra một lượt, không phát hiện điều khác thường, cô mới ổn hơn một chút. Sau đó cô tức tốc lục danh bạ, tìm được số điện thoại của Tô Huyền, gọi đến.

Điện thoại thông, nhưng không người nhận.

Hứa Viên tiếp tục gọi, cho đến khi ba tiếng chuông vang lên, điện thoại mới kết nối.

“Tĩnh rồi à?” Giọng nói thanh thanh êm tai của Tô Huyền cất lên.

“Tô Huyền!” Hứa Viên phẫn nộ, “Tôi hỏi anh, hôm qua anh đã làm gì tôi?”

Tô Huyền trầm mặc một lát, tiếng thở dài khe khẽ mới truyền tới, “Rất đáng tiếc, chưa làm gì được cả.”

Hứa Viên nghe giọng nói của anh, càng tức, hận không thể xé xác anh ngay lập tức, thật sự rất đáng giận. Cô buột miệng hỏi: “Giờ anh đang ở đâu?”

Giọng nói của Tô Huyền bỗng mang theo ý cười, “Anh đang ở Vân Thiên, em muốn đến tìm anh à? Nếu em tới, vậy anh sẽ đẩy lùi lịch buổi chiều, không làm gì cả, chỉ ở cùng em, cho em nói nóng đủ thì thôi.”

Hứa Viên giậm chân, “Ai muốn đến tìm anh!” Dứt lời, cô cắn hận ngắt máy.

Đến Vân Thiên tìm anh ta?

Sao có thể được? Đó là địa bàn của anh ta!

Cô đã uống đến hồng đầu đầu, ở nơi không phải địa bàn của anh ta còn đâu không lại anh ta, hướng hồ là địa bàn của anh ta!

Hứa Viên vừa tức vừa bực hồi lâu, mới không thể không thừa nhận một sự thật, cô thực sự không thể làm gì Tô Huyền, tên đó là yêu tinh tu luyện ngàn năm rồi. Thủ đoạn của cô trong mắt anh ta căn bản là không đáng xem.

Cô ném đi động, chán chường nằm về giường, đấm bùm bụp vào chăn đệm.

Bỗng nhớ đến ngày hôm qua, nhớ tới Lâm Thâm, nhớ tới Trình Nghiên Nghiên, lòng cô quặn thắt.

Từ nay về sau, e là Lâm Thâm sẽ không đến gần cô nữa, cô cảm năm phần trăm cổ phần công ty mà anh cho cô để đối phó với thanh thượng phương bảo kiếm của bạn gái anh, khiến anh mất hết mặt mũi.

Cô sẽ không quên, nếu Lâm Thâm muốn bảo vệ một người, là toàn tâm toàn ý che chở như thế nào...

Cô vươn tay đặt ở ngực, có lẽ bởi vì quá tuyệt vọng, ngực đau một lúc, truyền đến cảm giác chân thật.

Có lẽ, khi có một ngày, nhớ tới Lâm Thâm, hoặc nghe đến cái tên đó, lòng không đau nữa, cô có thể buông bỏ. Không phải là niềm phong như hiện tại, mà là thật sự buông bỏ.

Hắn là cũng sẽ không quá khó đâu.

Dù sao ba năm nay, cô chưa từng giống như ngày hôm qua, không nhẫn nhịn nổi trước mặt anh.

Đi được bước đầu tiên rồi, những bước khác sẽ không còn xa nữa nhỉ?

Cô đang nghĩ ngợi, tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô lấy di động qua nhìn, lười biếng nhận, khẩu khí không tốt, “Gi?”

“Ăn thuốc nổ à?” Tô Phẩm Đình nói không khách khí.

“Có chuyện gì thì nói mau!” Hứa Viên hừ một tiếng, cô không quên được chuyện tốt mà con bé này làm đâu, nếu không phải hôm đó con bé này giao cô cho Tô Huyền, sao có thể dẫn đến những chuyện liên tiếp xảy ra mấy ngày nay được, càng không quen Trần tổng Dương tổng rồi dẫn đến chuyện hôm qua.

“Cái điệu bộ này của cậu, nhất định là đọc tin rồi hả, coi như tớ uống công quan tâm cậu.” Tô Phẩm Đình bĩu môi, “Nếu cậu đã không sao, nói chuyện vẫn có khí lực như vậy, thế tớ không quan tâm nữa, ngắt máy đây.”

“Từ từ đã!” Hứa Viên lập tức truy hỏi: “Tin gì?”

“Cậu chưa đọc à?” Tô Phẩm Đình ngờ vực.

“Tớ vừa mới dậy, đọc tin cái gì.” Hứa Viên nhắc tới thì đã tức, rót cuộc loại rượu mà Tô Huyền cho cô uống là thứ gì vậy? Sao có một ly mà cô đã say như chết chẳng còn biết trời trăng gì nữa?

Tôn Phàm Đình “À há” một tiếng, cười, “Cậu đã chưa đọc, thế thì mau đi đọc đi, thật sự là tin tức của thế kỉ đó, lúc tớ đọc mắt tròn tròn luôn, bây giờ bên ngoài đã nhốn nháo cả rồi.”

Hứa Viên nhú mày, nhạy cảm hỏi: “Về tớ?”

“Đương nhiên là về cậu rồi, không chỉ cậu, còn cả Tô Huyền nữa.” Tôn Phàm Đình dường như đã quên thái độ không tốt của Hứa Viên với cô nàng lúc đầu, có chút hưng phấn, “Toàn bộ Trung Quốc có bao nhiêu người có di động, có bao nhiêu người biết rồi, cậu có thể đếm đấy... À, không đúng, còn trên tivi, báo giấy, tạp chí...”

Hứa Viên cúp máy luôn, lập tức mở báo trên di động, tiêu đề tin tức không ngớt, bùng nổ đến mức cô gần ngất.

“Tô thiếu của Vân Thiên vì ở bên bạn gái, vút không hợp đồng mấy tỉ với Úc Dương.”

“Hắt mấy tỉ để cầu trái tim người đẹp, con cung của trời chứng minh có tiền có thể tùy hứng.”

“Tô thiếu nắm tay hoa khôi Học viện Thương mại Đại học B, mấy tỉ của Úc Dương không bằng nụ cười của người đẹp.”

...

Hứa Viên thấy hoa mắt chóng mặt, lướt mấy trang, đều là tin tức nổ trời này. Cô nhìn đến suốt thì nổi điên. Hôm qua vì chuyện này cô và Trình Nghiên Nghiên động binh đao, thế mà hôm nay đã bùng nổ rồi.

Hứa Viên thoát ra, cầm phẩm lại tìm số điện thoại của Tô Huyền, lại gọi.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy!”

Hứa Viên ném di động, vươn tay kéo chăn, chồm lên đầu, cô ngủ chết đi là được!

Chui trong chăn một lát, di động lại vang lên. Cô xốc chăn lên, lấy di động qua, thấy lại là Tôn Phàm Đình gọi tới, cô chẳng buồn để ý tới. Con bạn đáng ghét này nhất định là chờ cô đọc tin xong thì tiếp tục cười vào mặt cô đây mà. Chờ bị cười vào mặt? Cô đâu ngờ!

Di động vang một lát, rồi không có tiếng nữa. Cô cũng nhìn rõ sự thực, chấp nhận số phận ngồi dậy, lấy điện thoại ở đầu giường, gọi người lên.

Không bao lâu, có người gõ cửa.

Hứa Viên uể oải đi ra, mở cửa.

“Chị Viên Viên, chị tỉnh rồi à!” Nhân viên cười hi với cô, “Lúc đi Tô thiếu nói ước chừng giờ này chị sẽ dậy, bảo em gần đến tầm giờ này chuẩn bị cơm trưa cho chị. Chị đói rồi à?”

Hứa Viên đâu có khẩu vị gì, dựa vào khung cửa hỏi: “Hôm qua anh ta đưa chị đến căn phòng này?”

Cậu nhân viên gật đầu.

“Sau khi anh ta đưa chị vào, làm gì nữa?” Hứa Viên truy hỏi.

Cậu nhân viên suy nghĩ một chút, nói: “Sau khi Tô thiếu đưa chị tới, ngồi một lát ở đầu giường, sau đó trở về phòng mình. Muốn một bình nước nóng, sau đó thì ngủ luôn. Sáng nay trước khi rời đi, đặc biệt gọi em dọn chuẩn bị cơm trưa cho chị. Sau đó không làm gì nữa thì đi luôn rồi.”

Hứa Viên hơi sững sốt, “Ai thay quần áo cho chị?”

“Là Tô thiếu bảo em sắp xếp người thay cho chị.” Cậu nhân viên nói.

Hứa Viên nghe vậy thì hoàn toàn thờ phào, tên lòng dạ hiểm độc đó coi như có chút phẩm đức phẩm hạnh, không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

“Hôm qua Tô thiếu chúc rượu chị, sau khi chị gục, Tô thiếu nói hai người bọn chị ở đây, dọa em gần chết.” Cậu nhân viên sụt sịt, “May là sau khi em mở cửa phòng, Tô thiếu đặt chị xuống rồi về phòng mình luôn. Nếu chị ở đây mà xảy ra chuyện gì, cái đầu trên cổ em chắc phải tự cầm đi khai báo rõ rồi, nhất định không sống nổi nữa.”

Hứa Viên vốn một bụng tức, nghe cậu ta nói vậy, không khỏi nở nụ cười, “Được rồi, cái đầu cậu trước mắt còn có thể giữ được. Chị hỏi cậu này, rượu mà anh ta để ở đây là rượu gì? Sao kinh khủng vậy?”

Cậu nhân viên lắc đầu, “Nghe nói là rượu Tô thiếu tự điều chế, không biết tên là gì.”

“Chị thấy thứ anh ta điều chế không phải là rượu, mà là độc dược đấy.” Hứa Viên muốn mắng người.

Cậu nhân viên nhìn cô, thử hỏi: “Chị Viên Viên, Tô thiếu thật sự là bạn trai chị ạ?”

“Cậu thấy anh ta giống bạn trai chị không?” Hứa Viên hỏi lại.

Cậu nhân viên ngẫm nghĩ, lắc đầu.

“Cho nên, anh ta chẳng những không phải bạn trai chị, mà còn là kẻ thù của chị!” Hứa Viên khoát tay với cậu ta, xoay người về phòng.

Cậu nhân viên buồn bực, muốn nói tuy nhìn không giống bạn trai, nhưng cũng không quá giống kẻ thù. Nhưng thấy Hứa Viên về phòng, cậu ta liền ngừng nói, hỏi: “Chị Viên Viên, cơm trưa chị tự xuống ăn, hay là em bảo người mang lên cho chị ạ. Dù sao thì chị cũng không thể không ăn chứ!”

Hứa Viên vò đầu, vì Tô Huyền mà để mình chịu đói? Rất không có lời, cô gật đầu, “Mang lên đây đi!”

Cậu nhân viên đóng cửa lại, đi xuống tầng.

Hứa Viên vào phòng tắm rửa, chỉnh lý một phen, nhân viên cũng đã mang cơm trưa tới, đều là đồ ăn hợp khẩu vị cô, mặn nhạt kết hợp, có chút giống cách gọi đồ ăn của Tô Huyền. Tuy cô từng ăn hai bữa cơm với anh ta, nhưng cảm thấy chắc hẳn là vậy.

Nốc tất cả đồ ăn vào, cô nhìn thời gian, cầm túi xuống lầu.

Có người thấy cô xuống, đi qua ngăn cô lại, nhỏ giọng nói: “Chị Viên Viên, em phân xe đưa chị rời đi từ cửa sau nhé!”

Hứa Viên dừng bước, “Sao thế?”

“Tin tức đó ạ! Vẫn cẩn thận thì hơn.” Người nọ hạ giọng.

Hứa Viên vươn tay day trán, trong lòng lại thầm mắng Tô Huyền gần chết, rõ ràng là anh ta ngăn cô lại mặt dày đòi đi theo thăm bà nội Đình Đình, đồng thời còn lấy lòng được ba bà của cô, kết quả là, trở thành vì cô mà anh ta vứt bỏ mấy tỉ.

Sau khi anh ta về nước, làm người cái kiểu phô trương như thế, chẳng lẽ không sợ sét đánh hay sao?

Cô buồn bực gật đầu, tin tức hôm nay thật đáng sợ, cũng không biết bên ngoài thế nào nữa, vẫn là lo cho sự an toàn thì hơn!

Sau khi ngồi trên xe, cô lại ngẫm nghĩ, không về trường nữa, chắc đang âm ỉ rồi, hiện giờ không có cách nào về trường được, cô về nhà vậy.

Về đến nhà, bà nội đang ngồi trên sofa cầm di động lướt lướt gì đó.

Hứa Viên ném túi, sắp lại gần, “Bà nội, bà muốn gọi điện ạ? Cho ai vậy?”

Bà cụ thấy cô trở về, mắt đeo kính lão ngẩng đầu nhìn cô, vầy vầy, “Viên Viên, con về rồi à? Con lại đây nhìn xem, trên di động này nói đến Tiểu Huyền và con à?”

Hứa Viên giật nảy mình, chân dính trên sàn nhà, mắt mở to, không dám tin, “Bà nội, bà đang đọc báo ạ?”

Từ khi nào mà bà nội cũng phong cách như vậy rồi?

Sao cô không biết?

Cầm di động đọc báo, chơi game, dạo diễn đàn, xem Weibo... đó không phải là chuyện mà những người trẻ làm hay sao?

Bà cụ gật đầu, “Từ lúc con lắp cái mạng gì đó cho nhà mình, mẹ con gửi di động mới về cho bà từ nước ngoài, cái di động này của bà luôn nhảy ra thứ gì đó, lúc rảnh rồi bà vào xem...”

Đầu ngón chân Hứa Viên giật giật, cô thầm mắng mình không có việc gì lắp mạng làm cái gì, cô suýt khóc, “Vậy bà xem gì rồi ạ?”

“Thì ra Tiểu Huyền là người thừa kế Tập đoàn Vân Thiên à, bà đã thắc mắc công nhân viên chức không thể có diện mạo tốt như thằng bé mà! Vừa nhìn đã thấy có bản lĩnh rồi. Thằng bé vừa ý con, đúng là có con mắt tinh đời.” Bà cụ vừa lướt trang mạng, vừa lải nhải, “Nhưng mà đáng về này cũng quá tốt, hơi đáng lo, sau này con ít nổi nóng với nó thôi, đàn ông cũng cần đồ dành, nhất là đàn ông như vậy...”

Hứa Viên cầm nín, “Bà nội, bà xem lâu thế, cuối cùng đưa ra kết luận như vậy ạ?”

Bà cụ buông di động, bỏ kính lão xuống, khẽ dụi mắt, lại đắm đắm bà vai, “Ây da, già rồi, xem có một lát như vậy, mắt đã hoa lên cả rồi, đeo kính lão cũng chẳng hơn là bao, vẫn là nhìn Tiểu Huyền thật dễ chịu...”

Hứa Viên đi qua đắp vai cho bà, lòng khó chịu, “Rõ ràng anh ta có thể không cho tin tức vớ vẩn đó lòi ra, không biết là có chủ ý gì nữa. Bà nội, bà ngừng lại xem, tin tức vớ vẩn đó xuất hiện rồi, sau này con còn an ổn đi học ở trường thế nào? Phiền muốn chết à.”

“Thế thì có sao?” Bà cụ thấy không có gì to tát, “Con cần học gì thì cứ học tiếp thôi, không phải đại học cho tự do yêu đương à? Hiệu trưởng trường con cũng sẽ không để ý tới chứ?”

Hứa Viên nghẹn, “Trường không quản, nhưng sau này dự là con sẽ bị nhìn chòng chọc đến chết mất.”

“Con nhóc con, tí tuổi đầu, nói chết với không chết cái gì?” Bà cụ không thích nghe, vỗ vỗ cô, “Bà thấy tin tức cũng không nói sai đâu, hôm qua Tiểu Huyền quả thực vì cùng mấy bà cháu mình đến bệnh viện nên để lỡ chuyện làm ăn. Con còn trách người ta không tới đón con, cầu kinh với người ta. Tiểu Huyền tính tình tốt, vẫn luôn nhường con, bà nhìn không nổi nữa...”

Hứa Viên sa sút tinh thần nhăm mắt lại, bây giờ cô có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đề Tài Thực Sự Quá Nhạy Cảm

Thứ hai phải đi học, mặc dù Hứa Viên không muốn quay về trường, nhưng cũng vẫn phải về.

Chủ nhật cô ở nhà ngủ suốt, thứ hai dậy rất sớm, vội vàng về trường.

Tuy sớm, nhưng cô vừa xuất hiện, vẫn đón lấy rất nhiều ánh mắt, cô kiên trì đến cùng đi vào phòng học, sau khi ngồi xuống, những ánh mắt đó không những không giảm mà còn tăng lên, cô hận không thể đội một chiếc mũ sắt trên đầu, vừa học vừa mắng Tô Huyền trăm ngàn lần.

Chuông tan học vừa vang, Lam Lam và Tiểu Thu ủa tới cạnh cô.

Hứa Viên vươn tay che đầu, giả như không biết hai cô nàng.

Lam Lam ngang tàng bỏ tay cô ra, đôi mắt bốc sáng nhìn cô chằm chằm, “Viên Viên, trên báo nói thật hả?”

Hứa Viên chớp chớp mắt, “Báo gì?”

“Xì, thôi đi!” Lam Lam gõ đầu cô, “Biết rồi còn giả nai!”

“Đúng đó, mau khai báo nhanh.” Tiểu Thu thúc giục.

Hai người này vừa hỏi, kinh động đến các bạn học ở xung quanh, có người cũng tới góp vui, mấy người không chen qua cũng vênh tai lên nghe.

Hứa Viên đau đầu, “Tin tức giải trí có mấy phần là thực? Các bà tin thật hả?”

Lam Lam ngẩn ra, “Không phải chứ?”

Tiểu Thu không tin, “Không có lừa sao có khó, không phải thật thì cũng chẳng giả được bao nhiêu phần đâu.”

Hứa Viên lại muốn vươn tay ôm đầu, bị Lam Lam đè lại, cô nàng nhìn cô chằm chằm, cô nhìn lướt qua bốn phía, thấy các bạn học mang dáng vẻ không hóng được chút chuyện gì thì không yên, cô chỉ có thể nói hàm hồ, “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng hôm qua, anh ta cùng tôi đến bệnh viện...”

“Đi phá thai?” Lam Lam kinh ngạc hô lên.

Các sinh viên ở xung quanh nhất thời hít khí lạnh.

Hứa Viên ngây người, lập tức vỗ bụp đầu Lam Lam, trừng mắt, “Nói vớ vẩn gì đấy? Anh ta cùng tôi đi thăm một người bệnh, một người bà của tôi.”

Lam Lam bị cô đánh rất đau, che đầu, “Viên Viên, bà xuống tay nặng thế, trước giờ tôi đánh bà đều nhẹ mà.”

“Ai bảo bà nói lung tung!” Hứa Viên cũng kinh ngạc, không ngờ rằng mình cũng có bản lĩnh cắt lời lợi hại thế này.

Lam Lam thờ phào, “Làm tôi sợ muốn chết luôn...”

“Không phải là được!” Tiểu Thu cũng thờ dài nhẹ nhõm, “Tôi đã nói mà, mới được có mấy ngày, sao đã đi phá thai rồi?”

Mặt Hứa Viên đen xỉ.

“Anh ấy cùng bạn đến bệnh viện thăm người bệnh, vậy hai người các bạn thật sự là bạn trai bạn gái à? Không phải tin vịt?” Có một bạn bỗng nói.

“Chắc chắn rồi còn gì, nếu không vì sao lại đi cùng chứ!” Một bạn khác tiếp lời.

“Tô Huyền của Vân Thiên đó, thật sự khó mà tưởng tượng được.”

“Đúng đó, vậy Tô Huyền của Vân Thiên ấy, người thật có siêu cấp đẹp trai không?”

...

Một lát sau, một đồng câu hỏi ném về phía Hứa Viên, Hứa Viên cầm nín nhìn mọi người.

Cô đương nhiên sẽ không trả lời gì cả, ví dụ như rốt cuộc Tô Huyền có phải bạn trai cô không, dù cô nói không phải, lúc này sẽ có người tin sao? Cô lại càng không trả lời xem anh ta ngoài đời có đẹp trai hay không, cô nói không đẹp trai, có người tin chắc?

Giữa tiếng ồn ào, thời gian cuối cùng cũng trôi qua, chuông vào tiết vang, các sinh viên cũng không cam tâm mà trở về chỗ.

Hứa Viên thờ phào, nghĩ chắc giờ cái tên hại cô đang ngồi trong phòng làm việc thành thoi nhàn hạ gần chết, cô thì lại bị vùi trong đồng chuyện tám nhảm này, nghĩ vậy, cô cắn phần.

Chuông hết tiết hai vừa vang, Hứa Viên cầm túi chạy ra khỏi phòng ngay lập tức.

Lam Lam và Tiểu Thu ở phía sau gọi mấy tiếng, cô chẳng buồn bận tâm, ra khỏi tòa nhà giảng đường.

Vừa đi được không xa, một bóng người đi ra từ một tòa nhà khác, nhìn thấy cô, lập tức gọi: “Hứa Viên!”

Hứa Viên nghiêng đầu nhìn, thấy là Triệu Dương, cô lại quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Triệu Dương bước nhanh đuổi theo cô, đi cạnh cô, có vẻ vui, “Mới ra đã thấy cậu luôn rồi.”

Hứa Viên bực mình, không muốn phản ứng.

“Sao thế? Tâm tình cậu không tốt à?” Triệu Dương nói mấy câu, thấy cô không lên tiếng, hỏi rất cẩn thận.

Hứa Viên miễn cưỡng hừ một tiếng.

Triệu Dương nhìn cô, “Nói với tôi đi mà, tôi có thiên phú về hài kịch, không chừng có thể khiến tâm tình cậu tốt lên luôn và ngay đó.”

Hứa Viên bỗng dừng bước, nghiêm túc nhìn cậu ta, “Cậu có thể cho nổ Tập đoàn Vân Thiên không?”

Triệu Dương sững sốt.

Hứa Viên không để ý đến cậu ta nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Triệu Dương ngây người một lát, lại bước nhanh đuổi theo cô, bỗng cười hi hi nói: “Viên Viên, cậu thế này là đang kể chuyện cười nhạt hử? Tôi không có bản lĩnh cho nổ Vân Thiên đâu.” Dứt lời, cậu ta nhìn cô, “Không phải cậu cãi nhau với Tô Huyền chứ? Còn muốn cho nổ Tập đoàn Vân Thiên của người ta nữa.”

Hứa Viên lờm.

Triệu Dương bình tĩnh, “À, tôi hiểu rồi, cậu thế này là vì tin tức hả!”

Hứa Viên không nói gì.

Triệu Dương chặc chặc mấy tiếng, “Tô Huyền giỏi thật đấy, đó là mấy tỉ cơ mà, nói không cần là không cần luôn. Nói trắng ra thì vẫn là có tiền thôi, nhưng có tiền thì cũng không thể như vậy chứ, mà vẫn phải nói lại, trái tim người đẹp vẫn đáng giá hơn mấy tỉ, à, không đúng, lời nói tăng thêm hiệu ứng quảng cáo này...”

“Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đâu!” Hứa Viên nóng nảy ngắt lời cậu ta.

Triệu Dương lập tức im bặt.

“Cậu đứng im đây cầm động đây, đừng có đi theo tôi, hoặc là, cậu đi đường kia đi.” Hứa Viên vờn tay chỉ, nói xong lại xoay người đi tiếp.

Triệu Dương thấy cô như muốn đập tất cả mọi thứ xung quanh, không dám đi theo cô nữa, hỏi với theo: “Hứa Viên, cậu không ăn cơm à, căng-tin ở bên kia mà.” Cậu ta lo nhìn cô như vậy thì ngay cả căng-tin cũng không tìm thấy.

Hứa Viên coi như không nghe thấy, cô còn dám đến căng-tin nữa à? Ánh mắt của bất kì ai cũng có thể giết cô thành tám mảnh.

Triệu Dương thấy cô đi về phía kí túc xá, nghiêng đầu, đang muốn đến căng-tin, phía sau bỗng truyền đến giọng nói quái gở của Trình Nghiên Nghiên, “Triệu Dương, cậu vẫn còn theo đuổi Hứa Viên hả! Người ta có bạn trai là Tô Huyền của Vân Thiên rồi, thích thì phải phát mấy tí luôn, người ta buồn để mắt đến cậu chắc?”

Triệu Dương sững sốt, quay đầu lại, nhìn Trình Nghiên Nghiên, khó hiểu, “Trình đại mỹ nữ, cậu không uống nhầm thuốc chứ hả? Sao vừa mở miệng đã thấy gió tà khí tà rồi?”

Trình Nghiên Nghiên nhìn bóng lưng đi xa của Hứa Viên, sắc mặt khó coi, “Sao tôi lại gió tà khí tà? Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Triệu Dương nhìn Trình Nghiên Nghiên tỉ mỉ, phát hiện hôm nay cô ta cả người toàn nộ khí, mặt hầm hầm, sắc mặt còn khó coi hơn Hứa Viên. Cậu ta buồn bực, “Đi cả cậu đến hả?”

Trình Nghiên Nghiên thu hồi tầm mắt, lườm cậu ta cháy mắt, không nói gì nữa, cũng đi về phía kí túc xá.

Triệu Dương đảo mắt, bấu môi với bóng lưng Trình Nghiên Nghiên, xoay người đi đến căng-tin.

Tuy trên đường Hứa Viên cũng đón lấy không ít ánh mắt, nhưng không gặp người quen nữa, không có ai đến hóng chuyện, nhưng mà bị người ta chụp trộm mấy bức ảnh, cô cũng giả như không phát hiện.

Về đến phòng, ba người kia vẫn chưa về, cô ném túi, nằm trên giường, cảm thấy tương lai quá mức mong lung.

Nửa giờ sau, Lam Lam và Tiểu Thu về phòng, một người cầm hộp com mang về từ căng-tin, đặt trên bàn, gọi Hứa Viên: “Mau dậy ăn com, biết bà không muốn đến căng-tin, bọn tôi mua về cho bà này.”

Hứa Viên mở mắt, lập tức bật dậy, “Hai bọn bà coi như có lương tâm, hại tôi xong còn biết tôi đói.”

Lam Lam nghe vậy thì phì cười, “Tôi không có ý thật mà, bà nói bà và Tô Huyền đến bệnh viện, đề tài này thực sự quá nhạy cảm đó.”

Hứa Viên hừ một tiếng.

Tiểu Thu chỉ vào Lam Lam, “Suy nghĩ không trong sáng.”

“Bà thì suy nghĩ trong sáng hả? Hôm qua đi leo núi, là ai trật chân, bảo trai đẹp người ta công xuống núi? Làm người ta mệt gần chết cả người toàn mồ hôi, mặt cũng tái luôn.” Lam Lam nhìn người Tiểu Thu.

Tiểu Thu ho khan một tiếng, hơi ngại, “Cũng có phải tôi bảo người ta công đâu.”

Lam Lam tròn mắt, “Không thì bà xuống núi thế nào? Gọi xe cứu thương à? Cho dù gọi xe cứu thương, cũng không thể đi trên con đường núi hẹp như vậy, nếu người ta không công bà, chắc bây giờ bà còn đang ở trên núi đó. Bà cũng thật chẳng có lương tâm gì cả, còn nói người ta như vậy, bây giờ tôi phải đi nói với người ta luôn mới được.”

Dứt lời, cô nàng làm ra vẻ muốn ra ngoài.

Tiểu Thu giữ cô nàng, “Bà không thể vì tôi có bạn trai, bà thì không có mà nhân cơ hội trả đũa chứ...”

Hứa Viên đang mở hộp com, nghe vậy thì dừng lại, thấy hứng thú, hỏi: “Tiểu Thu có bạn trai hả? Ai thế?”

“Năm hai Khoa Tin, tên Ngô Hi Đình.” Lam Lam nhanh mồm nhanh miệng nói, “Hai đứa này động tác nhanh lắm, lúc lên núi mới quen nhau thôi, sau khi xuống núi thì đã là bạn trai bạn gái rồi. Có thể so sánh với tình nghĩa dặm trường đấy.”

“So sánh với cái gì vậy!” Tiểu Thu đỏ mặt đấm Lam Lam.

Lam Lam vừa né vừa nói: “Còn không phải là tình nghĩa dặm trường hả? Ngô Hi Đình người ta công bà cả đường, xuống núi xong thì phờ phạc luôn còn gì.”

“Nếu cho tôi một đại mỹ nữ, bảo tôi công xuống núi rồi trở thành bạn gái tôi, tôi cũng sẵn lòng.” Hứa Viên gõ mặt bàn, “Ngô Hi Đình này EQ cao đó!” Dứt lời, cô phản ứng lại, “Không đúng, năm hai, thế thì không phải là đàn em của bọn mình à? Tiểu Thu, bà trâu già gặm cỏ non?”

Tiểu Thu lập tức nói: “Anh ấy bằng tuổi mình, nhưng học ôn thêm một năm, nên mới muộn hơn một khóa.”

Hứa Viên gạt đầu, “Nói vậy thì cũng không tính là gặm cỏ non.”

“Người không tôi, nhưng sức khỏe thì chẳng ra gì mấy, xuống núi xong thì mệt là luôn. Nghe nói hôm nay cũng không đi học, ngủ thẳng căng ở kí túc đấy.” Lam Lam nói xong thì chọc Tiểu Thu, “Người ta là vì bà, bà là bạn gái mới nhậm chức, nên đi thăm hỏi chút chút, xem com trưa có ai gọi cho cậu ta không?”

Tiểu Thu lắc đầu, “Không đi.”

Lam Lam xem xét cô ấy, “Cẩn thận cậu ta một hồng thân, sau này phúc của bà...”

Tiểu Thu cầm gối đập Lam Lam, Lam Lam bắt được gối, đập lại, hai người lao vào nhau, bắt đầu đùa nghịch.

Hứa Viên ở bên cạnh vừa xem đánh nhau vừa ăn com.

Hai cô nàng âm ỉ hồi lâu, đều mệt rồi đổ vật xuống giường.

“Sao Tiểu Văn còn chưa về?” Hứa Viên thấy giường Tiểu Văn trống trơn, nhìn thời gian, không khỏi hỏi.

“Bà ấy về nhà!” Lam Lam nói.

Hứa Viên sững sốt, “Về nhà? Lúc nào?”

“Hình như là máy bay chuyển chiều qua, sáng sớm nay thì về đến nhà rồi.” Lam Lam ngồi dậy, cào cào tóc.

“Vì sao?” Hứa Viên thấy lạ, “Nhà bà ấy cũng không gần mà, trong nhà có chuyện gì à?”

“Không, vì trốn Hà Đào đó! Hà Đào bệnh nặng một trận, khỏi rồi thì đến trụ trước kí túc, bà ấy không chịu nổi, dứt khoát xin trường nghỉ nửa tháng, lên máy bay về nhà luôn.” Lam Lam đứng lên đi rót nước, “Tối qua hai bọn tôi đi leo núi về thì không thấy bà ấy, gọi điện hỏi, mới biết bà ấy về nhà rồi.”

“Thật ra dù Hà Đào phải xuất ngoại, Tiểu Văn cũng đâu nhất thiết phải chia tay với anh ta, hôm qua ở cửa kí túc chạm mặt anh ta, thấy tiểu tụy lắm, gần như khiến người ta không nhận ra luôn.” Tiểu Thu khịt khịt mũi, “Tiểu Văn cũng thật nhân tâm.”

“Đúng đó, bà không thấy đâu, hôm qua bọn tôi nghe bà ấy nói bà ấy về nhà rồi, tôi nghĩ hay là bảo anh ta đừng chờ nữa, liền xuống tầng nói với anh ta, đáng về đó của anh ta, ngay cả tôi cũng không nỡ nhìn nữa.” Lam Lam vỗ ngực.

Hứa Viên nghe vậy thì thở dài, muốn nói quả thật Hà Đào không tồi, nhưng Tiểu Văn cũng không sai. Trong tình yêu, phụ nữ rất ít khả năng lí trí được, mà Tiểu Văn thì lo lắng khá xa. Nhiều nhân tố kết hợp, cô ấy quyết đoán rời xa, cũng là không muốn tình yêu của họ bị mài mòn đến cuối cùng ngay cả mẩu vụn cũng không còn.

Dựa theo suy nghĩ của cô ấy, nghe sự can nhắc của cô ấy, là ủng hộ sự lựa chọn của cô ấy, nếu không cô cũng sẽ không đi cùng cô ấy đến bệnh viện.

Cho dù không có tình yêu, nhưng không thể không có tự tôn.

Buổi chiều là tiết thể dục, Hứa Viên lười đi, nói đi cả của cô đến, bảo Lam Lam và Tiểu Thu xin phép hộ.

Lam Lam nghi ngờ, “Đi cả bà không phải vừa đi sao?”

“Đúng, nhưng đi cả tôi lại đến nữa rồi.” Hứa Viên ném hộp com, về nằm trên giường.

Lam Lam há hốc mồm, “Đi cả bà nghe lời thật, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.”

Tiểu Thu che bụng, “Đi cả tôi cũng đến rồi, Lam Lam, bà cũng xin phép giúp tôi nhé!”

“Xéo! Bạn trai bà có phải Tô Huyền đâu, cần trốn người chắc?” Lam Lam vươn tay túm cô nàng.

Tiểu Thu mặt đau khổ, “Tuy bạn trai tôi không phải Tô Huyền, nhưng chẳng lẽ không cần mời khách à?”

Lam Lam “A” một tiếng, “Đương nhiên phải mời khách rồi, thứ sáu tuần này đi.” Dứt lời, Lam Lam kéo Tiểu Thu ra ngoài, đồng thời nói với Hứa Viên: “Viên Viên, tuy bạn trai bà là Tô Huyền, nhưng cũng phải mời khách, bà tự chọn ngày bảo anh ấy mời bọn tôi ăn com đi.”

Cửa phòng đóng lại, Lam Lam và Tiểu Thu đi xa.

Hứa Viên kéo chăn, chằm trên đầu. Sao chỗ nào cũng có Tô Huyền thế? Cô cũng có thể xin nghỉ học nửa tháng được không?

Cô đang nghĩ ngợi, di động vang lên, cô lấy di động qua, thấy là Lâm Thâm, nhất thời muốn ném di động đi không nhận, nhưng nghe di động vang mấy phút không ngừng, cô mới hít sâu một hơi, nhận máy.

Cô không lên tiếng, chờ Lâm Thâm nói.

Bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, Lâm Thâm mới mở miệng: “Tiết thể dục chiều nay, em không đi học à?”

Hứa Viên sững sốt, không rõ sao anh biết, cô bót căng thẳng, nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

“Em ở kí túc?” Lâm Thâm không đáp lại, hỏi.

Hứa Viên cắn cắn môi, “Ừm” một tiếng, “Người không quá thoải mái nên không đi.” Dứt lời, cô nghĩ anh lại muốn cô giải thích gì à, cô thoải mái hay không đâu liên quan đến anh.

“Sao không quá thoải mái? Đến bệnh viện khám chưa?” Lâm Thâm hỏi.

Hứa Viên ho khan một tiếng, “Anh cũng biết đấy, mỗi tháng con gái... ừm, đều có mấy ngày như vậy.”

Lâm Thâm nghe vậy thì trầm mặc.

Hứa Viên cảm di động gõ đầu mình, trước kia lời thề này cô tuyệt đối sẽ không nói với Lâm Thâm, hiện giờ chẳng lẽ là biết không có hi vọng nữa, thề nên, trong tiềm thức, ngay cả nói chuyện cũng không động não sao?

“Nếu em đã không thoải mái, vậy thôi, hôm nào trả lại di động cho anh!” Lâm Thâm lại mở miệng.

Hứa Viên cảm thấy di động hơi bỏng tay, trầm mặc một lát, không thấy anh nói xong chuyện thì cúp máy như mọi khi, cô cố lấy dũng khí, “Chiếc di động đó cũ vậy rồi, cũng không thể dùng nữa, anh còn giữ làm gì? Chỉ bằng ném luôn đi!”

Ngữ khí của Lâm Thâm bỗng trầm thấp mấy phần, “Em trả cho anh là được.”

“Cái đó...” Hứa Viên không muốn trả lại, lấy cớ, “Em cảm thấy...”

Lâm Thâm không đợi cô nói xong, ngắt máy.

Hứa Viên còn chưa nghĩ xong có thì đã không cần nghĩ nữa, cô kinh ngạc nhìn di động, đột nhiên cảm thấy, cô thật sự cách Lâm Thâm càng ngày càng xa. Cho dù cố gắng hơn nữa, cũng không với tới. Huống hồ, cô đã từ bỏ rồi, không muốn cố gắng nữa.

Cô cảm di động nhìn một lát, vừa muốn buông, chuông lại vang lên, hai chữ “Tô Huyền” nhấp nháy trên màn hình, cô nhất thời mở to mắt.

Tô Huyền?

Vậy mà anh ta còn dám gọi điện cho cô nữa?

Tất cả những cảm xúc bị Lâm Thâm lời ra của cô đột nhiên dồn lại, cô lập tức nhận máy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đến Trường Các Cháu Thăm Viên Viên

Điện thoại thông, Hứa Viên vừa muốn nổi giận, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói không phải của Tô Huyền, đột nhiên khiến lửa giận của cô nén lại.

Giọng nói của một bà lão vang lên, “Cô bé à, cháu có đang nghe điện thoại không? Bà là bà nội của Tiểu Huyền.”

Hứa Viên ngây người, không dám thở mạnh, bà nội của Tô Huyền? Bà ấy gọi điện cho cô làm gì?

“Minh không gọi sai số mà!” Bà lão nói thầm, dường như đang kiểm tra xem có gọi đúng số không, qua hồi lâu, mới lại cẩn thận hỏi: “Cháu là Viên Viên hả?”

Hứa Viên muốn nói không phải, nhưng há miệng, lại không phát ra tiếng.

“Ôi chao, có phải bà đột nhiên gọi điện thoại đến làm cháu sợ không?” Dường như bà cụ hơi buồn, “Viên Viên à, cháu đừng sợ, bà nghe nói Tiểu Huyền có bạn gái, nên lấy trộm di động của nó...”

Hứa Viên nhin không được, ho khan một tiếng, thử hỏi: “Bà... có việc gì không ạ?”

“Có, có việc.” Bà cụ nghe cô trả lời, lập tức vui vẻ, “Bà đến trường cháu gặp cháu, nhưng mà bà lạc đường rồi...”

Hứa Viên hít sâu một hơi, đến trường cô gặp cô? Đây là tiết tấu gì vậy...

“Viên Viên à, cháu ở đâu thế? Ra đón bà chút được không, bà vốn muốn làm cháu ngạc nhiên, nên vẫn không gọi điện, nhưng bà đi quanh trường cháu hai tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không thấy cháu.” Bà cụ nói dông dài mấy câu, có chút oán giận, “Sao trường cháu lớn vậy, sinh viên đến đến đi đi, bà nhìn nhiều lắm rồi mà vẫn không nhìn thấy ai là cháu...”

Hứa Viên vươn tay đỡ trán, trường này cũng phải hơn mười nghìn người, bà ấy tìm từng người từng người một, đến ngày tháng năm nào mới có thể tìm được cô?

Bà cụ còn nói câu gì đó, Hứa Viên không nghe thấy, chỉ cảm thấy đầu phình ra, hồi lâu, bà ấy không nói nữa, cô mới lên tiếng: “Bà không biết cháu, sao lại đến trường tìm cháu ạ? Ai đi cùng bà ạ?”

“Bà biết cháu mà, trên tin tức trên báo chí đều đăng ảnh của cháu, bà mang ảnh đi rửa ra...” Bà cụ cười sáng khoái, “Không ai đi cùng bà cả, bà lên tự chạy đến...”

Hứa Viên cảm nín một lát, “Sao bà lại trộm lấy di động của anh ta? Không bị anh ta phát hiện sao ạ?”

“Nó bận chuyện, không chú ý, nó không chú ý là tốt nhất, nếu chú ý thì bà đã không ra ngoài được rồi.” Bên phía bà cụ truyền đến tiếng lau chùi, dường như đang lau mồ hôi, “Hôm nay cũng nóng thật...”

Hứa Viên nhìn ra ngoài, hôm nay nắng to, một bà lão lớn tuổi, đi bộ hai tiếng đồng hồ, đã qua trưa rồi, bà ấy hẳn là còn chưa ăn cơm trưa, cô cũng có bà nội, sao có thể nhẫn tâm được? Cô cắn răng, “Bà đang ở đâu ạ?”

“Bà ở...” Dường như bà lão nhìn xung quanh, mới nói: “Chỗ này có một cái bảng lớn, trên đó tuyên dương rất nhiều sinh viên, à, bà thấy trên đó có hình cháu này...”

Hứa Viên biết là ở đâu, lập tức nói: “Bà cứ ở đó chờ cháu, đừng đi đâu ạ, ai nói chuyện với bà bà cũng đừng để ý, ai kéo bà đi đâu bà cũng đừng đi, bây giờ cháu sẽ đến tìm bà, mười phút, không, năm phút, cháu sẽ ra đến đó.”

“Được được, không cần vội đâu, cháu cứ từ từ một chút cũng được.” Bà cụ vui vẻ nói.

Hứa Viên buông di động, lập tức xuống giường, đi giày, cầm túi, đẩy cửa phòng ra liền lập tức chạy xuống tầng, lúc xuống tầng thì suýt đụng phải đi quét dọn kị túc.

Tuy là thời gian học buổi chiều, nhưng trong trường vẫn có rất nhiều sinh viên đi lại, cô chạy một mạch đến chỗ bảng lớn, trên đường gặp không ít người, vì Tô Huyền, cô hoàn toàn nổi tiếng, họ đều nhìn cô thêm mấy lần, lúc này cô cũng không có tâm tình mà để ý.

Sau năm phút, đến chỗ bảng lớn, quả nhiên thấy một bà cụ đứng đó.

Bà cụ cầm một chiếc di động trong tay, còn lại thì không mang theo gì, đeo kính lão, đang sát lại bảng lớn xem ảnh được khám trên đó. Tâm tuổi như bà nội cô, người rất thẳng, không cong lưng giống như đại đa số người già, dễ nhận thấy là do rèn luyện thời gian dài, có thể là bởi phơi nắng lâu dưới ánh mặt trời, người có chút mất tinh thần.

Cô hơi dừng bước, rồi chạy nhanh qua, “Là bà ạ? Cháu là Hứa Viên.”

“Ồ, cháu tới rồi à? Nhanh thật!” Bà cụ quay đầu lại, nâng gọng kính, xuyên qua mắt kính, đánh giá Hứa Viên từ trên xuống dưới mấy lần, cười híp mắt, “Đúng là cháu rồi, nhìn còn xinh hơn trên ảnh nữa, Tiểu Huyền nhà bà thật có mắt mà...”

Hứa Viên cúi đầu, nhìn thoáng qua mũi chân, lại ngẩng đầu, “Bà vẫn chưa ăn cơm phải không ạ?”

Bà cụ lắc đầu, cười nhìn cô.

Hứa Viên nhin xuống động tác vò đầu, tiến lên, vươn tay đỡ bà, “Cháu đưa bà đi ăn cơm trước đã ạ!”

“Được!” Bà cụ vô cùng vui vẻ.

Hứa Viên chỉ có thể dìu bà cụ đi về phía căng-tin.

Bà cụ vừa đi vừa nói chuyện với Hứa Viên, “Mấy hôm trước, bà nghe cô con nói, Tiểu Huyền có bạn gái, bà hỏi Tiểu Huyền, nó không để ý đến bà, sau đó đi con lại nói hình như Tiểu Huyền thật sự có bạn gái, nói Dương Phong Lâm đã từng nhìn thấy con, khen là Tiểu Huyền thật tinh mắt. Bà hỏi nó, nó vẫn không để ý đến bà. Tin tức hôm qua, báo vừa ra, cuối cùng bà cũng thấy được ảnh của con...”

Hứa Viên đen mặt, cô và đi? Đây là hội bà tám trong truyền thuyết sao? Dương Phong Lâm là ai? Dương tổng đó hả?

“Hôm qua bà gọi điện cho Tiểu Huyền, nó nói hôm nào sẽ dẫn con về nhà gặp bà, bà hỏi nó bao lâu, nó chỉ báo bà chờ. Bà chờ làm sao được? Bà muốn lập tức gặp cháu dâu luôn đó.” Bà cụ nói một lèo: “Con biết không, bố của Tiểu Huyền vẫn ở viện điều dưỡng, mẹ của Tiểu Huyền thì quanh năm chăm sóc bố nó, ông nội nó thì vẫn không lui ra được, rất bận, chỉ có bà già này không có việc gì làm, bà không quan tâm đến chuyện cá đò của nó thì ai quan tâm, nó cũng lớn rồi...”

Hứa Viên cảm nín, cô biết gì chứ, cô có biết gì đâu, chỉ biết là bây giờ chuyện này thật sự khiến người ta cảm nín.

“Viên Viên, nhà con có những ai?” Bà cụ nói hồi lâu, quay đầu cười hỏi Hứa Viên.

Hứa Viên cắn cắn môi, khó khăn nói: “Bố mẹ, một cô và một chú nhỏ của cháu đều ở nước ngoài, chỉ có bà nội sống cùng cháu ở Bắc Kinh.”

“Nhân khẩu đơn giản, tốt.” Bà cụ vừa lòng gật đầu.

Hứa Viên rót cuộc nhện không được day day trán, không muốn để bà cụ hỏi thêm, nói sang chuyện khác: “Bà thích ăn gì ạ?”

“Bà hà, không kén ăn, gì cũng ăn được.” Bà cụ nói.

Hứa Viên gật đầu, tiếp tục hỏi: “Bà đến trường cháu thế nào ạ?”

“Đi xe buýt, qua nhiều trạm lắm, trường con cách công ty Tiểu Huyền xa thật.” Bà cụ lại mở ra chiếc máy hát, tiếp tục oán giận, “Hai đứa gặp nhau rất không tiện, nhưng mà bà nghe nói năm nay con năm ba rồi, sang năm là tốt nghiệp, cũng chỉ có thể nhện thêm một năm nữa thôi...”

Hứa Viên nghe bà cụ nói cả tràng, nhất thời không tìm ra được lời khác để nói, không nói đến nhà cửa thì nói đến Tô Huyền, thế thì bảo cô tìm lời để chuyển đề tài thế nào?

Cô chỉ có thể nghe bà cụ nói Tô Huyền thế này Tô Huyền thế nọ cả buổi, cũng may là đã tới căng-tin, bà cụ ngừng nói.

Tuy đã qua giờ cơm trưa, nhưng căng-tin nhỏ vẫn tiếp tục bán đồ ăn.

Hứa Viên tiến vào cùng bà cụ, trong căng-tin vẫn có vài tốp sinh viên đang dùng cơm, họ đều nhìn cô, cô lập tức muốn một căn phòng riêng, kéo bà cụ ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, cô rót một ly nước ấm trước, đưa cho bà cụ.

Bà cụ cười vui vẻ bụng lên uống.

Hứa Viên lấy thực đơn, đưa đến cho bà cụ, “Bà không kén thứ gì sao ạ?”

Bà cụ lắc đầu, “Không, bà không kén ăn.”

Hứa Viên nghiêm túc nhìn bà cụ, “Bà kén ăn cũng không sao, bà nội cháu không ăn được mấy thứ có rau thơm, bà cháu không ngửi được mùi của rau thơm.”

Bà cụ lập tức nở nụ cười, “Tiểu Huyền không kén chọn gì cả, chỉ độc ghét rau thơm. Quả nhiên là không phải người một nhà thì không tiến được vào cửa mà.”

Hứa Viên hơi sững sốt, “Tô Huyền cũng không ăn rau thơm ạ?”

“Con không biết à?” Bà cụ hỏi cô.

Hứa Viên lắc đầu, suy nghĩ một chút, “Thoạt nhìn anh ta có vẻ không kén ăn, không ngờ rằng lại không ăn rau thơm.”

Bà cụ cười, “Thằng bé Tiểu Huyền này từ nhỏ đã có một tật xấu, tính tự hạn chế mạnh, hơn nữa biết giả vờ giả vịt, nó càng không thích thứ gì, sẽ càng không biểu hiện ra ngoài. Chẳng hạn như nó không ăn rau thơm đi, trên bàn cơm mà chắc chắn có món canh hoặc món ăn nào đó có rau thơm, cứ bày ở đó cũng được, chỉ là nó sẽ không ăn thôi.”

“Tật xấu gì vậy chứ.” Hứa Viên lẩm bẩm, quả nhiên là biết giả bộ mà.

“Đúng là tật xấu đó.” Bà cụ cười tươi như hoa.

Hứa Viên âm thầm ghi nhớ, nói với bà cụ, “Bà gọi món đi ạ, dù không kén ăn nhưng vẫn sẽ có món yêu thích chứ ạ.”

Bà cụ lắc đầu, “Con cứ gọi là được, bà sợ nhất là gọi món đấy, nhìn thấy thực đơn là đã thấy khó khăn trong việc lựa chọn rồi.”

Hứa Viên chỉ có thể cầm thực đơn trong tay, lật lật, nói với bà cụ, “Cháu đã ăn rồi, cháu gọi cho bà hai món nóng, một món rau trộn, thêm canh đậu xanh giảm nhiệt nhé! Món nóng thì gọi cá sốt và súp lơ xào trên biển của căng-tin nhỏ này, rau trộn thì gọi củ cải chua cay. Kết hợp như vậy, bà cũng sẽ thêm ăn.”

“Được được được, hợp khẩu vị của bà.” Bà cụ mặt mày tươi tắn, dễ nhận thấy là rất vừa lòng.

Hứa Viên buông thực đơn, báo món cho đầu bếp của căng-tin.

Bà cụ lấy bức ảnh từ trong túi ra, đưa cho Hứa Viên, “Ôi chao, con xem bức ảnh này chụp tốt lắm này, nhìn hai đứa bọn con ở bên nhau khiến người ta nở hoa, khiến người ta vui vẻ luôn.”

Hứa Viên nhận bức ảnh, sau khi nhìn thoáng qua, lập tức đen mặt.

Bức ảnh này không phải ảnh chụp mình cô, mà là ảnh chụp cô và Tô Huyền dựa vào nhau, bối cảnh hơi mờ tối, nhưng vẫn có thể nhìn rõ là hai người. Đúng là cảnh ở khu V trong tiệc rượu hôm đó.

Lúc ấy bị ai chụp cô hoàn toàn không biết, nhưng rất rõ ràng, đây là ảnh tuồn ra từ bên trong.

Nếu không có sự chấp thuận của Tô Huyền, cho dù lúc ấy có người chụp, cũng sẽ không lộ ra.

Hứa Viên nghiêng răng, cầm ảnh hỏi bà cụ đang cười toe, “Bà nói bức ảnh này từ đâu ra ạ? Trên báo?”

“Không phải, trên báo có ảnh của con, nhưng không có ảnh chung của hai đứa. Bức ảnh này là trong di động của Tiểu Huyền đấy, bà nhìn thấy, trước khi đến đây bên đi rửa vội ra.” Bà cụ nói.

Hứa Viên nhủ mày, đây chắc chắn không phải ảnh Tô Huyền chụp rồi, nhất định là ai đó chụp rồi gửi cho anh ta.

Cô nghiêng nghiêng răng, cầm bức ảnh, hận không thể xé nát, “Bây giờ bà tìm được cháu rồi, vậy thì không cần bức ảnh này nữa chứ ạ!”

“Thế sao được, bà phải giữ lại.” Bà cụ vờn tay đoạt ảnh về, cất bảo bối vào túi, cười với Hứa Viên, “Viên Viên à, có phải con cũng muốn bức ảnh này đúng không?”

Hứa Viên muốn nói cháu muốn xé nó, nhưng nhìn dáng vẻ của bà cụ, cô nghĩ một đằng nói một nẻo gật đầu.

“Về bà lại rửa hai thêm hai tấm, cho con một tấm nhé.” Bà cụ nói.

Hứa Viên lập tức lắc đầu, “Thôi ạ, bà đừng rửa, quái... phiền lắm ạ.” Dứt lời, cô nhìn chiếc di động trước mặt, chớp chớp mắt, “Đây là di động của anh ta ạ? Bà đưa di động của anh ta cho cháu, cháu chuyển vào di động của cháu là được.”

Bà cụ nghe vậy thì lập tức đưa di động cho cô, không chút hoài nghi ý đồ của cô.

Hứa Viên cầm di động của Tô Huyền qua, ấn nút, phát hiện cài mặt khóa, cô ngẩng đầu nhìn bà cụ, bà cụ cười nói mặt khóa, cô mở khóa, nhanh chóng muốn xóa ảnh đi.

Vừa mới mở album ảnh, di động bỗng vang lên, trên màn hình hiển thị người gọi đến là bà nội.

Hứa Viên hơi sững sốt, nhìn về phía bà cụ.

Bà cụ sấp mặt lại gần, nhìn thoáng qua, “Ừ” một tiếng, “Nhanh vậy đã bị nó phát hiện rồi.” Sau đó, bà cụ nói với Hứa Viên: “Đề lên đôi di động với nó, bà mua một chiếc di động mới giống y hệt di động của nó, nếu không thì không lừa nó được.” Dứt lời, bà cụ vờn tay lấy di động qua, nghe máy.

Bởi vì không mở loa ngoài, bên kia nói gì Hứa Viên không nghe thấy, chỉ thấy sau khi nghe máy, bà cụ cười căng thẳng, sau đó vừa cười hi vừa liên tục lắc đầu, sau đó mặt đau khổ đáng thương, một lát sau, nhìn thoáng qua Hứa Viên, nhỏ giọng nói: “Bà ở trường của Viên Viên, đang ăn cơm, không, vẫn chưa ăn...”

Bên kia còn nói câu gì đó, bà cụ bĩu môi, sau đó, đưa điện thoại cho Hứa Viên.

Hứa Viên khẽ từ chối, nhưng rồi vẫn nhận, “Alo?”

Giọng nói dễ nghe của Tô Huyền truyền đến, “Anh không ngờ là bà nội sẽ đến trường em gặp em, bà chưa làm phiền em chứ?”

Hứa Viên hé miệng, muốn nói làm phiền rồi, nhưng bà cụ bên cạnh đang dựng lỗ tai lên nghe ngóng, hơn nữa bà cụ rất thân thiện dễ gần, khiến cô sao có thể nói bị bà cụ quấy rối được? Cô im lặng một lát, lắc đầu, “Không.”

Dường như Tô Huyền khẽ cười, “Nghe nói hai người đang ăn cơm?”

Hứa Viên “Ừm” một tiếng.

“Một tiếng nữa, anh...” Tô Huyền vừa muốn nói gì, bên đó có tiếng điện thoại vang lên, anh lập tức ngừng nói, “Chờ anh chút.”

Hứa Viên chỉ có thể chờ, ông nghe không bị đề lại, Tô Huyền ở bên đó nhận điện, dùng tiếng Anh nói chuyện với người khác.

Tuy Hứa Viên và bà nội không cùng bố mẹ ra nước ngoài sống, nhưng hồi nhỏ năm nào cô cũng nghỉ đông và nghỉ hè ở nước ngoài, tiếng Anh hiển nhiên rất tốt. Cô có thể nghe rõ Tô Huyền nói gì, trong đó còn nói tới Úc Dương nữa, sắc mặt cô tối lại.

“Sao thế? Tiểu Huyền có việc à?” Bà cụ hỏi nhỏ.

Hứa Viên gật đầu.

Bà cụ vỗ vai cô, chân thành nói: “Viên Viên à, sau này con phải thông cảm nhiều cho nó đấy, từ sau khi Tiểu Huyền về nước, mỗi ngày đều phải lo chuyện của tập đoàn, đến đêm khuya mới có thể đi ngủ được, rất vất vả, việc thì rất nhiều. Lúc nó vì công việc mà hờ hững với con, con nhớ thứ lỗi cho

nó nhé.”

Hứa Viên day ấn đường, “Bọn cháu không phải...”

Lúc này, cuộc điện thoại đó kết thúc, Tô Huyền cảm di động lần nữa, “Còn nghe máy không?”

“Đang nghe!” Hứa Viên hơi nổi nóng, khẩu khí không tốt.

Dường như Tô Huyền thở dài bất đắc dĩ, “Vốn vừa rồi định đến trường đón bà, nhưng bây giờ anh có chuyện, không đi được, nếu em rảnh, đưa bà nội về nhà nhé! Anh cho em địa chỉ.”

Hứa Viên hoảng sợ, nhất thời nói lớn: “Tô Huyền, anh đừng có được đăng chân lên đăng đâu.”

Bên kia dường như Tô Huyền cười khẽ một tiếng, “Sao anh lại được đăng chân lên đăng đâu? Em nói xem.”

Hứa Viên trừng mắt, nhưng người nhận lấy nét mặt của cô không phải Tô Huyền, mà bà cụ bên cạnh, cô lập tức đứng dậy, cảm di động đi đến một góc, hạ giọng, bực mình, “Anh còn bảo tôi nói thế nào à? Chuyện tốt anh làm chẳng lẽ anh không biết?”

Tô Huyền “À” một tiếng, nhắc nhở cô: “Nếu em tìm anh tính sổ, sau này còn nhiều thời gian, nhưng em xác định bây giờ em phát giận với anh trước mặt bà à?” Dừng một chút, anh cũng hạ giọng, giống như nỉ non, “Nếu anh thực sự được đăng chân lên đăng đâu, hôm nó không nên để em ngủ một mình rồi...”

Hứa Viên đỏ bừng mặt, “Anh còn dám nói à!”

Giọng Tô Huyền mềm lại, “Vì sao anh không dám nói chứ? Hôm đó anh đã nói rõ với em anh đang theo đuổi em rồi...”

“Dừng!” Hứa Viên không muốn nghe tiếp, dừ tợn cảnh cáo anh, “Anh không có thời gian thì cứ người tới, chiều tôi phải đi học.”

“Nhà cách trường em không xa, nếu em đang ở cùng bà, nhất định không đi học, vẫn còn sớm, em hoàn toàn có thể đưa bà về nhà.”

“Thế cũng không được.” Thái độ của Hứa Viên cương quyết, “Anh nghe thấy chưa?”

Tô Huyền trầm mặc.

Hứa Viên cau mày lại như sợi quẩy, “Tôi không tin anh không tìm được một người nào cả.”

Áo của Tô Huyền ma sát một chút, dường như anh đang ấn mi tâm, một lát sau anh nói: “Thôi được, một tiếng nữa, anh bảo người đến đón bà nội.”

Hứa Viên thấy anh đồng ý, dứt khoát ngắt máy.

Trở về chỗ, thấy đồ ăn đã xong, bà cụ đang nhìn cô tỉ mỉ, cô thu sắc mặt khó coi lại, mỉm cười với bà cụ, “Bà nội, anh ta nói một tiếng nữa cử người tới đón bà ạ. Chắc bà đói lâu rồi đúng không ạ! Bà mau ăn đi!”

Bà cụ nhìn cô, “Viên Viên, con giận Tiểu Huyền à? Bởi vì bà?”

Hứa Viên lập tức lắc đầu, “Không ạ, bà đừng nhảy cảm quá, bà đến trường thăm cháu, cháu rất vui.” Dứt lời, cô gấp thức ăn cho bà cụ, đồng thời dặn: “Nhưng lần sau bà đừng đến đây một mình nữa ạ, rất nguy hiểm!”

Bà cụ thấy cô không tức giận, lập tức thở phào, cười ha hả, “Bà thế này không phải không gặp được con thì sốt ruột sao? Lần sau bà nội không tới nữa, bảo Tiểu Huyền đưa con đến nhà bà nội, bà nội nấu đồ ăn ngon cho con.”

Hứa Viên ho khan một tiếng, trong lòng lại thầm mắng Tô Huyền một trận, giục bà cụ mau ăn.

Bà cụ cầm thìa, tuy đã qua bữa trưa từ lâu, nhưng bà cụ ăn cực kì tào nhả, không nhanh không chậm, không hề ngấu nga ngấu nghiến.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Viên nhìn thời gian, còn nửa tiếng nữa.

“Viên Viên à, vẫn còn sớm, con dẫn bà đến kí túc xá con ở xem được không?” Bà cụ buông thìa hỏi.

Hứa Viên vừa định nói không được, nhưng thấy bà cụ nhìn cô với ánh mắt mong chờ như sợ cô cự tuyệt, cô nuốt lời trở lại, “Chỉ là kí túc xá bình thường thôi ạ, không có gì để xem cả.”

“Nhưng bà muốn xem chút.” Bà cụ nói.

Hứa Viên từ chối rồi nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt, “Thôi được ạ!”

Bà cụ đột nhiên vui vẻ hẳn lên, kéo Hứa Viên, “Đi nào.”

Hứa Viên bất đắc dĩ, hai người rời khỏi căng-tin, đi về phía kí túc xá.

Vừa đi được không xa, phía chếch đối diện nhìn thấy Lâm Thâm cầm tài liệu đi ra từ thư viện, cô ngẩn ra, Lâm Thâm cũng thấy cô, dường như cũng hơi sững sốt, chốc lát, anh bước nhanh tới.

Hứa Viên nhất thời khẽ biến sắc.

Không bao lâu, Lâm Thâm tới gần, nhìn cô hỏi, “Đây là...”

Hứa Viên không biết nên giới thiệu như thế nào, không ngờ rằng lại chạm mặt Lâm Thâm ở đây, cô đột nhiên im lặng.

Bà cụ đánh giá Lâm Thâm, thấy chàng trai vừa tới này đáng vẻ rất tuấn tú, cũng rất lạnh lợi, bà cụ lập tức cười tự giới thiệu: “Cháu à, cháu là bạn học của Viên Viên hả? Bà là bà nội của Tô Huyền, đến trường các cháu thăm Viên Viên...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bản Lĩnh Của Cô Ấy Còn Chưa Đủ

Hứa Viên cúi đầu, giờ khắc này cô bỗng cảm thấy cuộc sống này khắp nơi đều có những tình tiết cứ như trên phim.

Trước kia, cô hao hết tâm tư để tình cờ gặp được Lâm Thâm, trước tiên phải chuẩn bị bài vở rất nhiều, cố lắm mới có thể gặp được anh.

Hiện giờ, cô không làm vậy nữa, nhưng trong ngôi trường lớn thế này, lại thường xuyên gặp được anh.

Nếu lúc ông trời để cô gặp anh lần đầu tiên, là cho cô chơi một trò chơi, vậy hiện giờ, khi sự trả giá ba năm của cô nên dừng lại, ông trời lại thăng hoa cảm xúc khuếch đại trò chơi thêm, dường như muốn khiêu chiến giới hạn chịu đựng của cô.

Vào giây phút này hết thấy âm thanh trong sân trường bay xa, chỉ còn lại tiếng cười hòa ái của bà cụ.

Hồi lâu, Lâm Thâm bình tĩnh mở miệng: “Cháu còn tưởng là bà nội của Hứa Viên nữa, không ngờ rằng...” Anh hơi dừng lại, dường như khẽ cười, hỏi Hứa Viên: “Mang đi động không?”

Hứa Viên chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt Lâm Thâm và giọng nói của anh giống nhau, đều bình thường, cô cảm thấy chột buồn, lắc đầu, “Không mang.”

“Vậy hôm khác đưa cho anh nhé!” Lâm Thâm thu ý cười, nói với bà cụ: “Cháu tên là Lâm Thâm, bà nói đúng đấy ạ, cháu là bạn học của Hứa Viên. Ngày đầu tiên cô ấy vào trường, cháu đã quen cô ấy rồi.”

Bà cụ cười gật đầu, lại đánh giá Lâm Thâm tỉ mỉ lần nữa.

“Hai người muốn đến kí túc ạ?” Lâm Thâm hỏi.

Hứa Viên không nói gì.

Bà cụ cười ha hả nói: “Đúng đó, vất vả lắm bà mới đến trường một chuyến được, nên đến kí túc của Viên Viên thăm thú cho biết.”

“Vậy cháu không làm mất thời gian của hai người nữa.” Lâm Thâm cúi người lễ phép với bà cụ rồi rời đi.

“Chàng trai đó tên Lâm Thâm hả.” Bà cụ đợi Lâm Thâm đi xa, dùng cánh tay chọc chọc Hứa Viên, nhỏ giọng nói: “Có phải Lâm Thâm mà trên mạng từng nói con và cậu ta là bạn trai bạn gái, sau đó lại chia tay đúng không?”

Hứa Viên hoảng hồn, tất cả cảm xúc bị quét sạch, “Bà lên mạng ấy ạ?”

“Là cô con biết Tiểu Huyền có bạn gái, vợ một đồng báo và báo mạng cho bà xem, bà liền nhớ cái tên đó.” Bà cụ nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên hơi im lặng một lát, nghĩ cô của Tô Huyền hóng chuyện đến cỡ nào chứ! Cô lắc đầu, “Tin tức trên báo sao có thể là thật hoàn toàn ạ.”

“Không phải là thật hả?” Bà cụ nhìn cô.

Hứa Viên hơi chán nản, do dự, nói thật lòng: “Không phải ạ, cháu thích anh ấy, theo đuổi anh ấy ba năm, anh ấy không thích cháu, có người mà anh ấy thích rồi.”

Lúc này đổi lại là bà cụ mở to mắt, “Vậy mà thằng bé đó không thích con ấy hả?”

Hứa Viên gật đầu.

Bà cụ bỗng hơi buồn bực, “Thằng bé đó nhìn thì thông minh lanh lợi, sao lại không có mắt như vậy.”

Hứa Viên ngẩn ra.

Bà cụ lại chuyển từ giận sang vui, hớn hờ vỗ vỗ vai cô, “Cậu ta không thích con, chính là cậu ta không có mắt, con là cô bé tốt như vậy, có ai gặp mà không thích chứ? Sau này đó, có Tiểu Huyền thích con rồi, Tiểu Huyền nhà ta có ánh mắt tốt, biết chọn cô gái tốt, cứ để mặc cậu ta hỏi hận đi.”

Hứa Viên “xì” một tiếng, nở nụ cười, “Bà thấy cháu tốt chỗ nào ạ?”

“Bà thấy con chỗ nào cũng tốt hết.” Bà cụ cười vui vẻ túm tay cô, “Đi nào, mau đến kí túc của con thôi.”

Hứa Viên bị bà cụ bám, cảm thấy tuy tên Tô Huyền đó đáng ghét, nhưng bà cụ này thật sự rất thú vị và dễ mến, cũng gần giống bà nội cô, bà nội Vương, bà nội Lý, bà nội Trương. Vốn không quá tình nguyện đưa bà cụ đến kí túc xá, hiện giờ cô lại tình nguyện đưa bà đi.

Không bao lâu, đến tòa nhà kí túc mà cô ở, thấy dì quản lý kí túc, Hứa Viên tiến lên nói một tiếng, dì kí túc nhận ra Hứa Viên, nói đừng ở lại lâu quá, Hứa Viên cười đồng ý, dẫn bà cụ lên tầng.

Lam Lam và Tiểu Thu vẫn chưa tan học, trong phòng hiển nhiên không có ai.

Sau khi tiến vào phòng, bà cụ cười nhìn quanh một vòng, nói với Hứa Viên: “Viên Viên này, bà nghe nói trong trường con có phòng đơn, sao con không ở? Bốn người sống cùng nhau, có không quá tiện không?”

Hứa Viên lắc đầu, “Một người sống một mình một phòng không vui đâu ạ, bốn người sống cùng nhau, có thể chăm sóc cho nhau được.”

“Ừ, đúng!” Bà cụ gật đầu, “Lúc trước Tiểu Huyền cũng ở cùng phòng kí túc xá với người khác, hình như nó cũng nói vậy. Tính tình hai đứa bọn con cũng thật giống nhau.”

Hứa Viên day trán.

“Năm đó, lúc Tiểu Huyền đi học trong nước, bà cũng từng đến kí túc mà nó sống, điều kiện kí túc của bọn con bây giờ tốt hơn nó hồi ấy, có cải thiện.” Bà cụ lại nói.

Hứa Viên không muốn nhắc tới Tô Huyền, không tiếp lời. Cô lấy hoa quả ra, đi rửa, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ đặt trên đĩa, lấy cây tăm ra rồi cắm lên, đặt đến trước mặt bà cụ.

Bà cụ cười ngồi xuống, cũng không khách khí, vừa cầm lên ăn vừa nói: “Tiểu Huyền từ nhỏ đã thông minh, mỗi ngôi trường học nhiều nhất là hai năm, luôn nhảy lớp. Sau khi nó tốt nghiệp đại học, nó hơn bạn cùng tuổi tận mấy khóa, bạn học cùng khóa với nó đều là người lớn hơn nó mấy tuổi.”

Hứa Viên vẫn không tiếp lời như cũ.

Bà cụ bỗng hỏi: “Viên Viên à, bà nội con bao nhiêu rồi?”

“Sáu mươi chín ạ.”

“Ôi chao, còn nhỏ hơn bà hai tuổi nữa, bà bảy mốt này.” Bà cụ nói.

Hứa Viên nhìn bà cụ chăm chú, cười nói: “Bà giống bà nội cháu lắm, nhìn thì đều rất trẻ, không giống đang tầm tuổi đó chút nào.”

“Đúng là con biết nói chuyện!” Bà cụ cười híp mắt.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, di động trong tay bà cụ lại vang lên, bà cụ liếc nhìn, đưa cho Hứa Viên, “Con tiếp đi, chắc là tới đón bà đấy, con nói với nó đến chỗ nào để đón bà đi.”

Hứa Viên gật đầu, lấy di động qua, “Alo.”

“Viên Viên hả? Là cô đây.” Bên kia đầu điện thoại vang lên giọng của một người phụ nữ.

Hứa Viên hoảng sợ, thiếu chút thì ném di động, đây là người cô hóng chuyện của Tô Huyền mà bà cụ nói sao? Cô bảo Tô Huyền cử người tới đón, sao lại thành ra cô anh ta tới đón rồi? Công ty anh ta không có ai để dùng sao?

Cô cầm di động, nhất thời im lặng.

“Alo?” Đầu điện thoại bên kia không nghe thấy tiếng bên này, lại hỏi: “Là Viên Viên đó hả?”

Hứa Viên nhìn về phía bà cụ.

“Sao thế?” Bà cụ nhìn cô hỏi.

Hứa Viên đề di động, hơi tức nói: “Nói là cô ạ.”

Bà cụ lập tức vui mừng, “Thì ra là nó tới đón bà à! Vậy vừa khéo, để nó gặp con luôn.” Dứt lời, bà cụ xua tay với cô, “Mau nói chuyện với nó đi, cô con hấp tấp lắm, không kiên nhẫn, có một lát là không chờ nổi rồi...”

Hứa Viên chỉ có thể lại cầm di động lên, đầu bên kia quả nhiên đang không ngừng “alo alo alo”, cô đau đầu mở miệng: “Chào cô ạ, cháu là Hứa Viên.”

Tiếng nói từ đầu bên kia điện thoại bỗng dừng lại, mọi giọng nữ vui vẻ hỏi: “Có phải đột nhiên bị cô dọa cho sợ không? Đừng sợ, cô không ăn thịt người đâu. Tiểu Huyền gọi điện cho cô, nói nó không rảnh, bảo cô đến đón bà, cháu và bà ở đâu, cô qua tìm hai người.”

Hứa Viên báo cho cô ấy số của tòa nhà kí túc, “Cô lái xe đến ạ? Cô cứ đến trước kí túc của cháu là được. Nếu không tìm thấy thì hỏi một chút, không khó tìm đâu ạ.”

“Ừ!” Bên kia nhanh nhẹn cúp máy. Hứa Viên đưa di động cho bà cụ.

Bà cụ dùng khăn lau tay, nhận di động, “Đi thôi nào! Con bé đó hay cuồng cuồng lắm, thà là bà cháu mình chờ nó, còn hơn là để nó chờ.”

Hứa Viên gạt đầu, đỡ bà cụ ra khỏi kí túc.

Đến trước tòa nhà kí túc, đợi một lát, một chiếc xe đi đến, chốc lát, xe dừng lại, từ bên trong, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi ăn mặc thời thượng, sang trọng, quý phái và đầy quyền rũ đi xuống, nhìn cô ấy từ ánh mắt đầu tiên, thật sự là khó có thể liên hệ với người phụ nữ hấp tấp trong điện thoại.

“Cháu chính là Viên Viên đúng không?” Người phụ nữ đóng cửa xe, đi lên trước, đánh giá Hứa Viên, cười đến vui vẻ, “Cô là Tô Thanh, là cô của Tiểu Huyền, cháu cứ gọi cô là cô giống Tiểu Huyền là được.”

Hứa Viên cảm nhận được sự vội vàng và nhiệt tình của cô ấy, chỉ có thể gắng gượng gọi: “Cô ạ.”

“Ồi chào, không ngờ rằng cháu là cô bé ngoan ngoãn hợp lòng người như vậy, không quá giống trên báo nói.” Tô Thanh cực vui, nói với bà cụ: “Mẹ, thì ra Tiểu Huyền thích cô bé như thế này.”

Bà cụ cười vươn tay đánh cô ấy, “Rõ ràng là bề trên, lại không ra dáng bề trên gì cả, cẩn thận Viên Viên chê cười chị đấy.”

“Sau này chính là người một nhà rồi, còn sợ con bé chê cười sao ạ?” Tô Thanh nhìn ngó kí túc xá trước mặt, hỏi bà cụ: “Mẹ vừa xuống từ phòng của Viên Viên?”

“Ừ.” Bà cụ gạt đầu, “Nếu không phải chị tới quá nhanh, mẹ còn đang muốn ngồi thêm một lát đấy.”

“Đi nào, đưa cô lên xem với.” Tô Thanh túm lấy tay Hứa Viên.

Hứa Viên thầm kêu khổ trong lòng, “Cô, không còn sớm nữa, kí túc của chúng cháu chỉ là một kí túc xá bình thường thôi, không có gì hay để xem đâu ạ. Bà nội vất vả đến trường cháu, mệt cả ngày rồi, vẫn chưa được nghỉ ngơi. Cô cứ đưa bà về trước đã ạ! Sau này...” Cô cắn răng, “Sau này có cơ hội thì cô đến thăm sau cũng được.”

Tô Thanh dừng lại, nhìn về phía bà cụ, “Mẹ, mẹ có mệt không?”

“Hơi mệt thật.” Bà cụ nói.

Tô Thanh mếu máo, “Mẹ xem mẹ kìa, mẹ muốn tới thì sao không nói cho con biết một tiếng, con đưa mẹ tới! Có thể ở cùng Viên Viên thêm một lát rồi. Mẹ sốt ruột gặp cháu dâu, con cũng sốt ruột gặp cháu dâu mà.”

Hứa Viên á khẩu.

Bà cụ cười ha hả, “Đến cuối tuần sau, bảo Tiểu Huyền đưa Viên Viên đến nhà mình, sau này còn có thời gian mà.”

“Cũng phải!” Tô Thanh gạt đầu, “Vậy được rồi, cô sẽ không lên thăm nữa.”

Hứa Viên thở phào.

Tô Thanh kéo Hứa Viên, lại quan sát một lát, nói với cô: “Hay tuần này luôn đi, bảo Tiểu Huyền đưa cháu đến nhà chơi.”

Hứa Viên lập tức lắc đầu, “Hôm trước cháu vừa nhận lời là cuối tuần này phải đến thăm một người bà rồi, bà ấy bị bệnh.”

“Vậy à, thế tuần sau nhé.” Tô Thanh nói ngay, không đợi Hứa Viên lắc đầu, liền quyết định, “Tuần sau đến nhà chơi, cháu không có lịch gì khác chứ? Không thể nói không được nữa đâu đấy.”

Hứa Viên ghen hờn, vừa muốn lắc đầu, Tô Thanh đã không nói với cô nữa, buông tay cô ra, túm lấy bà cụ, “Mẹ, đi thôi!”

Bà cụ gật đầu, dặn Hứa Viên: “Viên Viên, tuần sau phải đến nhà chơi đấy, bà nội chờ con, nếu con không đến, bà sẽ đến trường thăm con.”

Hứa Viên không nói được gì, lúng búng nhìn bà cụ.

Tô Thanh mở cửa xe, bà cụ lên xe, Tô Thanh cũng ngồi vào ghế lái, hạ cửa kính, nói với Hứa Viên: “Viên Viên, cô và bà đi đây, cháu trở về đi học đi nhé!” Dứt lời, không đợi Hứa Viên nói gì, cô ấy khởi động xe, quay đầu xe, phóng đi.

Hứa Viên nhìn chiếc xe thoát cái đã chẳng thấy đâu, nhất thời lại không còn gì để nói, lại buồn bực.

Đã sắp tới giờ tan học rồi, cô còn đi học cái gì nữa!

Người nhà Tô Huyền sao cũng có lối suy nghĩ giống anh ta, khác hẳn với người thường vậy?

Cô nện nện đầu, cảm thấy chuyện này quá kinh người, dường như vượt xa khỏi quỹ đạo của cô. Cô đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, cũng không nghĩ ra được sao sự tình lại phát triển thành tình trạng này, dường như tất cả mọi người đều biết cô là bạn gái của Tô Huyền rồi.

Tô Huyền gặp các bà của cô, bây giờ cô cũng gặp bà nội và cô của anh ta...

Cô nghĩ ngợi, lại tức điên người, lấy di động ra, số điện thoại mà Tô Huyền gọi đến lúc trước bị cô ghi nhớ kỹ, cô nhanh chóng gọi đến.

Điện thoại vang lên, máy đang bận.

Cô lại gọi thêm mấy lần, máy bận như trước, cô không cam lòng treo máy, xoay người cầm hện lên tầng.

Cô không biết rằng, lúc này Tô Huyền đang nói chuyện điện thoại với Tô Thanh.

Tô Thanh lái xe rời khỏi chỗ trước cửa kí túc xá của Hứa Viên, liền gọi điện cho Tô Huyền, cười nói: “Nhiệm vụ hoàn thành, bạn gái nhỏ của anh nghe nói cô tới đón bà nội, bị dọa cho một trận, dự là sẽ tìm anh trả thù đấy.”

Tiếng cười khê của Tô Huyền xuyên qua loa âm thanh truyền ra ngoài, “Bản lĩnh của cô ấy còn chưa đủ.”

Tô Thanh cười to, “Thằng nhóc thôi, có ai bắt nạt con gái nhà người ta như anh không hả? Anh cứ bà nội đến trước, sau đó lại cử cô tới, đây là tiết tấu thay nhau ra trận bắt người còn gì. Bỗng bản lĩnh của anh, không bắt được người hả? Còn cần cô và bà ra trận nữa?”

Tô Huyền “Haizz” một tiếng, dường như hơi mất mặt, “Cô ấy tương đối khó bắt.”

Tô Thanh “Xi” một tiếng, “Không phải anh bắt nạt con bé quá ác sao? Con bé mới không ưa nổi anh?”

Tô Huyền im lặng một lát, “Trong lòng cô ấy chứa thứ không nên chứa, không bắt nạt ác một chút, sao có thể loại bỏ những thứ linh tinh của quá khứ đó?”

Tô Thanh đảo mắt, “Có ai chưa từng có quá khứ chứ hả! Anh còn nhỏ mọn đến vậy nữa à? Không phải người ta không ở bên nhau sao?”

“Cháu không có quá khứ.” Tô Huyền nói hợp tình hợp lý, “Không ở bên nhau không chứng minh sau này không có cơ hội ở bên nhau.”

“Anh chưa từng có là bởi anh quá thông minh, luôn nhảy lớp, những người mà anh tiếp xúc đều lớn hơn anh, không phải hơn mấy tuổi thì là hơn quá nhiều tuổi, anh lại không muốn tình yêu chị em, đương nhiên không có quá khứ rồi. Trách ai hử!” Tô Thanh tiếp tục đảo mắt, “Anh không có tự tin với bản thân mình à? Có cô gái nào gặp anh mà không lập tức dính vào? Còn cần anh lo lắng nữa hay sao?”

“Nếu cô ấy dính vào thì đã tốt!” Tô Huyền thờ dãi.

Tô Thanh bật cười, nói với bà cụ ngồi cạnh: “Mẹ, mẹ nghe thấy không? Thì ra Tiểu Huyền cũng có người bắt không được, có chuyện làm không thành đấy. Vụ này mới này.”

“Cô bé đó thành thực, đáng yêu, tâm tính tốt, tính tình tốt, mẹ thấy quả thực mọi thứ đều tốt, mặc dù mẹ không đánh tiếng, tùy ý đi tìm cô bé đó, lúc ấy cô bé hoảng sợ, hiển nhiên không tình nguyện, nhưng nhớ đến chuyện mẹ là một bà cụ, vẫn xuống tầng gặp mẹ, còn dặn mẹ không được đi cùng người khác, sợ mẹ gặp chuyện. Rồi còn dẫn mẹ đến căng-tin ăn cơm nữa, gọi đều là đồ ăn hợp khẩu vị, vừa cần thận, vừa chu đáo, thấy rõ là người đã quen với việc chăm sóc người già.” Bà cụ cười vui vẻ, “Gia giáo cũng tốt, rất lễ phép.”

“Chà chà, mới gặp một lần mà đã lấy được lòng mẹ rồi, bản lĩnh của cô bé này sao lại không cao cho được? Trước giờ ánh mắt mẹ cao ngút trời, đã từng khen ai vậy đâu.” Tô Thanh nói với Tô Huyền ở đầu điện thoại bên kia: “Anh nghe thấy chưa, bà nội anh cực kì hài lòng đấy nhé!”

Tô Huyền “Vâng” một tiếng, thấp thoáng mang theo ý cười.

“Thằng bé đó mẹ cũng gặp rồi, tên Lâm Thâm, diện mạo không tồi, người cũng lanh lợi, lúc ban đầu cậu ta bước nhanh tới, chắc là đoán mẹ là bà nội của

Viên Viên, nhưng khi mẹ giới thiệu mẹ là bà nội của Tiểu Huyền, mặt cậu ta biến sắc luôn.” Bà cụ cười rộ lên, “Nhưng cô bé Viên Viên đó lại không dám nhìn cậu ta, từ lúc cậu ta đến thì liền cúi đầu, thằng bé đó cũng là người quen khác chế cảm xúc, nhanh chóng làm như không có việc gì cả. Ấy da, thằng bé đó đúng là không thông minh bằng Tiểu Huyền của chúng ta.”

“Thằng bé nhà Lâm Thị ạ? Chắc dốc hết sự thông minh lanh lợi vào công ty rồi.” Tô Thanh nói.

Bà cụ gật đầu, nói với điện thoại: “Tiểu Huyền, lúc bà nhắc đến con, cô bé luôn không đáp lời, bà thấy là nó vô cùng không muốn nghe đến con đó, con đã làm gì thế hả? Bất nạt người ta ác vậy à? Tuy con xuống tay với con bé thì không có gì không đúng, nhưng cũng phải dịu dàng một chút chứ, con gái đều phải dễ dàng, con bé nói thật với bà là thích thằng bé đó ba năm, nhưng xem đáng về thì con bé đã quyết định từ bỏ rồi. Con thì sao hả, cũng đừng bức bách quá, ngộ nhớ phản tác dụng thì phiền đấy.”

Tô Huyền tiếp thu, “Bà nội nói phải, con biết rồi.”

“Đúng là thằng bé ngoan, được rồi, con bận gì thì cứ làm đi! Thứ bảy tuần sau, con đi tìm con bé trước, đưa nó đến nhà, nếu con bé không đồng ý thì bà sẽ lại ra tay.” Bà cụ lại nói.

Tô Huyền “Dạ” một tiếng, treo điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hôm Nay Em Sẽ Phải Thâu Đêm

Hứa Viên trở về phòng, nằm trên giường, lòng buồn bực không thôi.

Lớn như vậy rồi, nhưng cô chưa bao giờ gặp nhiều chuyện kì quái như dạo này, đè ép khiến cô sắp không thở nổi.

Cô lướt lại những chuyện xảy ra dạo gần đây một lượt, phát hiện vận số mốc meo bắt nguồn từ cuộc điện thoại bảo cô đi xem mắt của mẹ già nhà cô, ngày đó cô và Lâm Thâm đầu thâu thua, cô không đến xem mắt, sau đó thì vận số mốc meo cứ tới không ngừng.

Cô ngồi dậy, tìm số điện thoại của mẹ, nhanh chóng gọi đến.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi không có thực.”

Hứa Viên lại gọi mấy lần, vẫn là giọng nói như thế, cô chỉ có thể nản lòng treo điện thoại.

Có người mẹ nào tàn nhẫn như vậy không? Không phải cô chỉ không đi xem mắt thôi sao? Ngay cả số điện thoại của cô mẹ già nhà cô cũng khóa số cô rồi, đây là cố ý không để ý đến cô đây mà.

Lòng càng buồn bực, cô lại đặt dẹo về giường nằm.

Lúc Lam Lam và Tiểu Thu về, Hứa Viên vẫn nằm chờ người trên giường, hai cô nàng ném túi, đi tới xem cô, “Viên Viên, bà không sao chứ?”

Hứa Viên ừ ừ, “Không sao.”

“Tôi nghe có người nói, hôm nay bà nội bà đến trường thăm bà à?” Lam Lam nhìn cô, khó hiểu hỏi, “Không phải bà mới về nhà sao? Sao bà nội bà lại đến trường thăm bà?”

Hứa Viên hoảng sợ, “Bà nghe ai nói?”

“Có bạn học nhìn thấy, không ít người đang bàn tán đấy.” Lam Lam buồn bực.

Mặt Hứa Viên chuyển sang màu đen, “Mọi người trong trường mình ăn no rửng mỡ lắm hả? Không có việc gì cứ thích quan tâm đến chuyện của người khác làm gì?”

Tiểu Thu vui vẻ, “Viên Viên à, bà còn chưa ý thức được hiện giờ bà nổi tiếng thế nào sao? Chuyện của bà sao có thể so sánh với chuyện của người khác được?”

“Đúng đó, từ sau khi tin tức bà là bạn gái Tô Huyền lan nhanh, trong trường mình có ai không biết bà chứ.” Lam Lam lại nói: “Vốn bà và Lâm đại tài từ đã khá nổi tiếng ở trường mình rồi, quan hệ giữa hai bọn bà trong ba năm nay vẫn tương đối gây chú ý, bây giờ hai người bọn bà một người thì là bạn trai của hoa khôi Học viện Ngoại ngữ, một người là bạn gái Tô Huyền của Vân Thiên. Đảo mắt tình hình đã xáo trộn, chắc chắn, còn muốn người ta không biết bà nữa à? Thế mới lạ đó.”

Hứa Viên không còn gì để nói, tiếp tục nằm chờ người trên giường.

“Tiểu Thu và bạn trai bà ấy đã định là tối thứ bảy tuần này mời khách, có thời gian không?” Lam Lam lại chọc chọc Hứa Viên.

“Không có thời gian.” Hứa Viên lắc đầu.

“Ô Huyền xếp lịch rồi hả?” Tiểu Thu hỏi.

Hứa Viên đau đầu, “Thứ bảy tôi phải đến nhà một người bà thăm bà ấy.”

“Dù sao bà cũng không thể ở đó buổi tối chứ?” Lam Lam hỏi.

“Ồ thì không, nhưng chỉ sợ thời gian gấp không đến kịp.” Hứa Viên nói không có tinh thần.

Tiểu Thu khó xử, nhìn Lam Lam, “Nếu không thì đổi thời gian nhé? Chuyển sang hôm sau?”

“Không cần đổi thời gian đâu, các bà cứ đi đi! Lần sau bảo bạn trai bà mời một mình tôi là được.” Hứa Viên nói.

“Nói nghe hay lắm, qua thôn này rồi, có thể không có quán đó nữa đâu.” Tiểu Thu đánh cô, “Nhà người bà đó xa không?”

“Không xa lắm.” Hứa Viên lắc đầu.

“Nếu không xa lắm, bà lại không ở lại, thăm người rồi thì nhiều lắm là ăn cơm trưa xong thì rời khỏi nhà người bà đó, bà hoàn toàn có thời gian.” Tiểu Thu lại nói.

Hứa Viên ngẫm nghĩ, “Sau rồi nói.”

“Bà cũng không thể không nể mặt tôi chứ! Bọn tôi chọn địa điểm xong thì hôm đó sẽ gọi cho bà, bà có thời gian thì nhất định phải đến đấy!” Tiểu Thu lại bổ sung, “Đúng rồi, đưa cả Tô Huyền nhà bà đến nữa.”

Hứa Viên lờ mờ, “Anh ta không phải nhà tôi.”

“Lại cãi bướng rồi.” Tiểu Thu bất bình, “Nếu tôi có bạn trai như Tô Huyền, tôi hận không thể ngày ngày đưa anh ấy đi rêu rao khắp nơi ấy chứ.”

Lam Lam hòa theo, vươn tay vỗ Hứa Viên, “Ô Huyền nhà bà khi nào thì mời khách?”

Hứa Viên che đầu, lần đầu tiên phản hận quy định bất thành văn trong kí túc là ai có bạn trai thì phải mời khách.

“Nói đi!” Lam Lam lại đẩy cô.

Hứa Viên suýt nổ đầu, qua một lúc, mới buồn bực nói: “Chờ đã.”

Lam Lam trừng mắt.

Tiểu Thu vui mừng, nói với Lam Lam: “Ô Huyền của Vân Thiên là ai chứ? Thời gian chắc chắn phải sắp xếp trước, không chừng lịch trình một tháng của người ta cũng đầy cả rồi. Đâu có thời gian mà mời bọn mình ăn cơm? Bà quên tin tức hôm nay rồi à? Để ở bên Viên Viên, anh ấy tổn thất mấy tí đó.”

Lam Lam chớp chớp mắt, “Đúng nhì, vậy chúng ta chỉ có thể chờ hoàng thượng triệu kiến thôi.”

Tiểu Thu gật đầu.

Hứa Viên hoàn toàn không nói gì với hai cô nàng nữa.

Bà nội Tô Huyền đến trường thăm cô, tuy bị rất nhiều người nhìn thấy, nhưng mọi người đều tưởng rằng đó là bà nội cô, cho nên, cũng không dẫn tới một trận nháo nhào.

Hứa Viên thầm thấy may, nếu bị người ta biết, e là chút trật tự cô cũng không có được nữa.

Về tin tức mấy tí đó, thật sự hot một tuần, mỗi ngày Hứa Viên đều đi học dưới cái nhìn chòng chọc của rất nhiều người, sau khi tan học hôm thứ sáu, cuối cùng cô thở phào một hơi, muốn chạy về nhà luôn và ngay, không muốn đợi thêm một giây phút nào.

Cô vừa mới cầm túi, di động vang lên.

Cô lấy di động ra, thấy là Lâm Thâm, cô đứng tại chỗ nhìn một lát, do dự hồi lâu, cuộc gọi đến vẫn không có ý dừng, cô mới hít sâu, nghe máy.

“Tối nay có thời gian không?” Giọng nói của Lâm Thâm vẫn như bình thường.

Hứa Viên thử hỏi: “Có việc gì à?”

Lâm Thâm “Ừ” một tiếng, “Có một đề án, em giúp anh cùng làm chút.”

Hứa Viên hơi sững sốt, mấy năm nay, về các đề án, các loại hợp đồng, đều là cô giúp anh cùng xem. Nhưng trước khác nay khác, cô cần môi, hỏi: “Đi đâu làm?”

“Công ty đi!” Lâm Thâm nói không chút nghĩ ngợi, “Mai cần dùng rồi, hôm nay e là phải thuê phòng, ở trường không tiện, phòng làm việc ở công ty khá tiện.”

Hứa Viên nghe vậy thì trầm mặc.

“Có vấn đề gì à?” Lâm Thâm không nghe thấy Hứa Viên tiếp lời, hỏi.

Hứa Viên nghĩ cô còn chưa thôi việc, anh có yêu cầu, cô không nên từ chối. Và lại, nếu cô đã nói rằng Lâm Thâm cho cô năm phần trăm cổ phần công ty ở tiệc rượu rồi, theo tác phong làm việc của anh, cổ phần công ty đó sau này cô không cần cũng phải cần. Vậy thì, nhận được chỗ tốt từ người ta, có thể không giúp đỡ được sao? Cô chỉ có thể xóa bỏ suy nghĩ về nhà trong đầu, “Không có vấn đề gì.”

“Giờ anh đang ở dưới kí túc của em, em xuống dưới đi, chúng ta đi luôn.” Lâm Thâm nói.

Hứa Viên đồng ý, “Vâng.”

Lâm Thâm treo điện thoại.

Hứa Viên cầm di động đứng tại chỗ một lúc, sau đó ra khỏi phòng, đi xuống tầng.

Ở cửa cầu thang, cô đụng phải Lam Lam và Tiểu Thu đang lên tầng, hai cô nàng túm cô một phen, “Viên Viên, bọn tôi vừa thấy Lâm Thâm, anh ta chờ ở dưới kí túc, là tìm bà hay là tìm Trình Nghiên Nghiên đấy?”

Hứa Viên dừng bước, nhớ tới Trình Nghiên Nghiên, lòng khó chịu, “Tìm tôi.”

“Anh ta tìm bà?” Lam Lam tròn mắt, “Chuyện gì đó? Không phải là anh ta đổi ý...”

Hứa Viên che miệng cô nàng, “Đừng nói bừa, có một đề án phải làm, ngày mai công ty cần dùng, anh ấy tìm tôi giúp anh ấy.”

Lam Lam “xì” một tiếng, bỏ tay cô ra, bất mãn, “Công ty anh ta không còn ai chắc? Sao hai người bọn bà đã mỗi người một nơi, đã tìm được bạn trai bạn gái rồi, anh ta vẫn không từ bỏ việc lợi dụng bà thế? Vẫn chưa xong hả? Chẳng lẽ dùng bà dùng quen rồi, dùng thuận tay luôn? Cho rằng bà là lao động tốt nên túm lấy không buông?”

“Chuẩn luôn, cũng không nhìn xem bây giờ bà có thân phận gì, bà chính là bạn gái Tô Huyền của Vân Thiên mà? Còn cần phải làm việc cho anh ta à? Anh ta muốn thuê bà thì phải dùng hết cả đồng tiền nhé.” Tiểu Thu phụ họa.

Hứa Viên bó tay, “Được rồi, ngày nào tôi còn chưa thôi việc thì ngày đó tôi vẫn phải làm việc ở công ty anh ấy, dù sao cũng không thể cầm tiền không được. Hai bọn bà lên lầu đi! Tôi xuống đây.”

Tiểu Thu vươn tay túm cô, “Đừng quên tối mai bạn trai tôi mời khách đấy.”

Hứa Viên gật đầu, “Biết rồi, có thời gian tôi nhất định sẽ đến, không ăn chùa thì không chịu, đã được chưa.”

“Bà biết là được.” Tiểu Thu buông cô ra.

Hứa Viên bước nhanh ra khỏi kí túc.

Ngoài kí túc, quả nhiên thấy Lâm Thâm đã chờ ở đó.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi, một tay cầm cặp tài liệu, một tay đút túi, trên vai vắt một chiếc áo ngoài, tùy ý đứng đó, đưa lưng về phía cửa kí túc, bóng lưng hơi cô đơn, dễ nhận thấy là đã đến được một lúc rồi.

Hứa Viên dừng bước chân, đứng ở cửa nhìn anh.

Dường như cảm thấy được ánh mắt của Hứa Viên, Lâm Thâm từ từ quay đầu lại, cũng nhìn thấy cô.

Hứa Viên chạm phải ánh mắt anh, không khỏi nhớ đến chuyện hôm tiệc rượu và chuyện chạm mặt bà nội Tô Huyền hôm thứ hai, cô hơi lưỡng lự, xuống cầu thang, đi đến trước mặt anh.

“Đi thôi.” Lâm Thâm thu hồi tầm mắt, đi về phía trước.

Hứa Viên đi sau anh theo thói quen.

Đi ra khỏi khu phía trước tòa nhà kí túc, có vài nhóm sinh viên đi ngang qua, họ đều nhìn hai người, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hứa Viên nhìn Lâm Thâm, thấy anh không lộ ra nét mặt gì, dường như không bị ảnh hưởng, cô cúi đầu, trầm nghĩ, không biết sau khi cô và Tô Huyền rời khỏi tiệc rượu hôm đó, anh và Trình Nghiên Nghiên như thế nào, cô nổi đóa với Trình Nghiên Nghiên, Trình Nghiên Nghiên có nổi đóa với anh không...

Cô có lòng muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy không biết mình nên đứng ở lập trường nào để hỏi.

Đi được một đoạn, Hứa Viên phát hiện đó là phương hướng đến trạm xe buýt, cô nghi hoặc hỏi: “Đi xe buýt à?”

“Ừ, đi xe buýt, rồi chuyển sang đi tàu điện ngầm, tránh gặp cảnh tắc đường giờ cao điểm.” Lâm Thâm nói, không quay đầu lại.

Hứa Viên gật đầu, không nói gì nữa.

Hai người vào bến xe, đúng lúc gặp Triệu Dương, Triệu Dương nhìn thấy hai người thì sững sốt, “Lâm Thâm, Hứa Viên, hai người thế này là?”

Lâm Thâm nhìn Triệu Dương, không nói chuyện.

Hứa Viên nói với cậu ta: “Công ty có đề án phải làm.” Dứt lời, cô nhướn mày, “Tối ra ngoài chơi?”

“Ừ, sinh nhật một người anh em, ra ngoài mừng sinh nhật tên đó.” Triệu Dương nói xong, sáp lại, túm Hứa Viên một phen, kéo cô cách xa Lâm Thâm một chút, nhỏ giọng nói: “Cậu vẫn làm ở công ty Lâm Thâm à? Đi ra ngoài cùng cậu ta như vậy, không sợ Tô thiếu của Vân Thiên giận sao?”

Hứa Viên lờm, gạt tay cậu ta ra.

Triệu Dương chớp chớp mắt với cô, “Cậu phải cẩn thận một chút đấy, tính tình mấy cậu ấm nhà giàu đều quái gở, nghe nói rất nhiều người ghen thì...”

“Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đầu.” Hứa Viên nhắc chân giẫm cậu ta một phát, thấy xe buýt đến, cô lên xe.

Triệu Dương kêu đau một tiếng, ôm chân, trừng mắt với Hứa Viên trên xe, “Cậu cũng quá dữ tợn rồi đấy? Chúng ta là bạn tốt mà.”

Hứa Viên coi như không nghe thấy, tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Triệu Dương không đợi Lâm Thâm lên xe, bước nhanh theo Hứa Viên lên xe, dứt khoát ngồi cạnh cô, nói với Lâm Thâm lên xe sau cô: “Lâm Thâm, ngại quá, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu ấy, cậu tìm chỗ nào ngồi đi nhé.”

Lâm Thâm không nói gì, mặt không cảm xúc ngồi ở hàng sau.

Triệu Dương lại sáp lại gần Hứa Viên, “Một người bạn của tôi nghe nói tôi mua máy tính được giảm 40%, cũng muốn mua một chiếc, cái đó, cậu có thể tìm Trần tổng đó bảo giảm giá cho tôi mua một chiếc...”

Hứa Viên quay phát lại, “Không phải cậu đã đồng ý với tôi không nói ra rồi hả?”

“Tôi chưa nói đến Tô Huyền mà, tôi chỉ nói đến Trần tổng đó...” Triệu Dương thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của cô, sợ đến nhảy dựng, run rẩy, gãi đầu, “Là người cùng hội, quan hệ siêu thân, nhưng tôi cũng chưa nhắc đến Tô Huyền, chỉ nói có một người gọi là Trần tổng...”

Hứa Viên hung tợn nhìn cậu ta.

Triệu Dương không nói tiếp được nữa, mặt đau khổ nhìn cô, thẳng thắn khai báo: “Tôi vui quá, lúc nói chuyện phiếm, không cẩn thận nên lỡ miệng nói mua được giảm 40%. Người anh em đó liên tục bảo tôi giúp cậu ta mua một chiếc, mấy ngày nay, tôi bị làm phiền đến chịu không nổi luôn...”

Hứa Viên hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Triệu Dương nhìn cô, dè dặt hỏi: “Thực sự không thể à?”

“Không thể, cậu bỏ ngay cái suy nghĩ đó đi!” Hứa Viên tức giận, ngày đó không dễ từ chối, không mình không bạch liên nợ Trần tổng một ân tình, giờ còn thêm lần nữa, nằm mơ đi, hôm đó cô hối hận muốn chết vì đi mua máy tính cùng cậu ta đây này.

Triệu Dương xị mặt, “Xem ra tôi phải đổi số di động rồi.”

“Đáng đời!” Hứa Viên cảm thấy cậu ta tự làm cản, không thể sống được.

Triệu Dương thờ dài, “Cái miệng này của tôi quá rề rúng, tôi đã tự vả mấy cái rồi, lần này coi như bài học nhớ đời.”

Hứa Viên lười phản ứng lại với cậu ta.

Triệu Dương ảo não, một lát sau, cậu ta nhớ tới điều gì đó, lại trở nên có tinh thần, “Hứa Viên, hai chúng ta đã là bạn tốt rồi, khi nào thì Tô thiếu mời bạn bè của cậu ăn cơm? Nhớ gọi tôi nhé, vậy thì tôi có thể gặp được Tô thiếu rồi, anh ấy quả là nhân vật truyền kỳ đấy.”

Mặt Hứa Viên chuyển thành màu đen, cô hạ giọng cảnh cáo cậu ta, “Triệu Dương, nếu cậu còn hót như vượn nữa, tôi đá cậu xuống xe đấy biết chưa.”

Triệu Dương che miệng, “Không phải tôi chỉ tò mò thôi à?”

“Thu cái sự tò mò của cậu lại.” Hứa Viên quay đầu đi, nhắm mắt lại, “Đừng nói chuyện với tôi, nhìn thấy cậu tôi đã ngứa mắt rồi.”

Triệu Dương nghẹn họng, im lặng một lát, rồi mới nhỏ giọng nói: “Chuyện mấy tính thực sự không phải là tôi cố tình đâu, thật sự là lỡ miệng đấy, tôi biết hôm đó cậu không vui, vẫn miễn cưỡng nhận giảm 40%, hôm nay tôi cũng không nghĩ rằng cậu đồng ý đâu, chỉ hỏi cậu chút thôi, trò chuyện cùng cậu...”

Hứa Viên không phản ứng.

Triệu Dương nhìn cô với vẻ đáng thương, “Tôi đảm bảo, chỉ lần này thôi, không có lần sau nữa đâu. Cậu tha thứ cho tôi được không?”

Hứa Viên không lên tiếng.

Triệu Dương chọc chọc tay cô, lại hạ giọng, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy nói: “Để làm bạn với cậu, tôi không buồn để ý đến con nhỏ Trình Nghiên Nghiên kì quái khó nắm mắt muốn chết đó nữa.”

Hứa Viên cầm nín hồi lâu, rồi mới mở mắt, trừng mắt nhìn cậu ta, “Lần sau thì cậu chết chắc.”

Triệu Dương lập tức gạt đầu, thề, “Tôi cam đoan, có thân với anh em hơn nữa thì cũng không thân bằng với cậu.”

Hứa Viên quay đầu.

Triệu Dương lập tức mè nheo đến cùng, “Nếu Tô thiếu mời khách, nhớ gọi tôi nhé.”

Hứa Viên nghiêng răng, “Chờ đó.”

Triệu Dương lập tức vui mừng, vội nói: “Tôi không làm phiền cậu nữa, cậu buồn ngủ thì cứ ngủ đi.”

Hứa Viên nhắm mắt lại, ngoài miệng tuy nói Triệu Dương phiền phức, nhưng trong lòng lại thầm thấy may vì chạm mặt Triệu Dương, nếu không Lâm Thâm ngồi bên cạnh cô, qua việc ngày hôm ấy, một tuần không gặp cũng không liên lạc, nhất thời cô còn chưa biết ở chung với anh như thế nào, có đoạn đường này, còn có thể để cô thích ứng một lát.

Xuống xe buýt, đổi sang đi tàu điện ngầm, Triệu Dương cũng cùng đường với Hứa Viên và Lâm Thâm.

Điều hòa trong tàu điện ngầm vẫn bật ở mức nhiệt độ rất thấp, Lâm Thâm đưa áo ngoài cho Hứa Viên, “Phủ lên này.”

Hứa Viên ngẩn ra, giương mắt nhìn anh.

Lâm Thâm đã ngồi ở chỗ khác.

Hứa Viên cầm áo sùng sốt một lúc lâu, mới gọi một tiếng “Lâm Thâm”, thấy anh quay đầu nhìn, cô nói: “Không phải anh cũng sợ lạnh à?”

Lâm Thâm cúi mặt, “Hôm nay không thấy lạnh.”

Hứa Viên lại nhìn anh rất lâu, không thấy anh ngẩng đầu lên, cô thu hồi tầm mắt, cầm áo nhưng không phủ lên người.

Triệu Dương ở bên cạnh nhìn Hứa Viên, lại nhìn Lâm Thâm, bỗng chớp chớp mắt, nói với Hứa Viên: “Sao cậu không phủ lên?”

Hứa Viên trầm mặc một lát, nói: “Hôm nay tôi cũng không sợ lạnh.”

Triệu Dương nói ngay: “Tôi sợ lạnh, nếu không cậu cho tôi mượn áo đi.”

Hứa Viên cảm thấy cậu ta không có ý tốt, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cậu ta.

Triệu Dương lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi im.

Hứa Viên thu hồi tầm mắt, cúi đầu, Lâm Thâm nghiêng sạch sẽ, đồ của anh gần như không cho người khác động vào, càng đừng nói là thứ đồ dùng hàng ngày như áo ngoài. Không biết sau hôm dùng chiếc cốc của anh ở nhà hàng đó, anh đã mua cốc mới chưa?

Ba năm nay, mỗi lần cùng anh ra ngoài làm việc, thật ra anh luôn là người biết chăm sóc người khác nhất, sự chăm sóc của anh luôn âm thầm lặng lẽ, cho nên mới khiến cô cảm thấy một ngày nào đó có thể có hi vọng. Nhưng nào ngờ...

Cô không muốn nghĩ tiếp, lập tức gạt suy nghĩ đó đi.

“Ngồi không chán chết, hai chúng ta chơi trò chơi nhé!” Triệu Dương ngồi một lát, không yên, nói với Hứa Viên.

“Chơi trò gì?” Hứa Viên cũng muốn tìm chút chuyện để làm, đỡ phải nghĩ miên man.

Triệu Dương lấy di động từ trong túi ra, mở game, cho Hứa Viên xem, “Đây này, cậu biết không?”

“Biết!”

“Vậy cậu cũng lấy di động ra đi, hai chúng ta cùng pk qua cửa.” Triệu Dương nói.

“Được đó!” Hứa Viên lấy di động ra.

“Oa, di động của cậu là mẫu mới nhất trên thị trường này, giá tiền đủ để mua ba cái máy tính cho tôi luôn.” Triệu Dương nhìn di động của cô, mắt sáng rực, “Màu màu đỏ hợp với nữ, màu đen hợp với nam, tôi cũng thêm nhỏ dãi, nhưng mà chắc tôi phải thắt lưng buộc bụng nửa năm mới có thể mua được mất.”

Hứa Viên từ chối cho ý kiến, tìm được game, mở ra.

Lâm Thâm bỗng ngừng đầu nhìn, mắt dừng lại trên di động, ánh mắt đóng đinh.

Triệu Dương bỗng quay đầu nói với Lâm Thâm “Lâm Thâm, đãi ngộ của công ty cậu siêu tốt hả, nhân viên đều dùng di động tất tiền thế này, công ty cậu còn nhận người nữa không? Cậu nhìn xem tôi thế nào? Tôi có thể phiên dịch ngoại ngữ cho cậu, bản dịch này, tư liệu này, hợp đồng này, tôi học cũng ổn lắm đó.”

“Trước mắt vẫn chưa cần.” Lâm Thâm thu hồi tầm mắt, ngữ điệu hơi lạnh.

Triệu Dương không bận lòng, “Vậy lúc nào cậu cần thì tìm tôi nhé, dù gì chúng ta cũng sát phòng kí túc, quen nhau lâu vậy rồi mà.”

Lâm Thâm “Ừ” một tiếng.

Triệu Dương thu hồi tầm mắt, nói với Hứa Viên: “Sẵn sàng chưa?”

“Rồi.” Hứa Viên gật đầu.

“Bắt đầu!” Triệu Dương nói một câu, cầm di động tiến vào trò chơi.

Hứa Viên cũng tiến vào trò chơi.

Mười phút sau, Triệu Dương ai oán kêu: “Tôi toi rồi!”

Khóe miệng Hứa Viên cong lên.

“Cậu cũng quá giỏi rồi đấy? Trong đám anh em của tôi tôi tự nhận là người chơi giỏi nhất, tôi pk người khác vẫn cần nửa tiếng lận, cậu mười phút đã xử lý được tôi rồi. Mất mặt quá.” Triệu Dương đầm ngực giậm chân, “Chơi lại nào, vừa rồi tôi thấy cậu là con gái, tôi không sử dụng toàn lực, để cậu tận dụng chỗ sơ hở.”

“Được!” Hứa Viên nghĩ dù sao vẫn còn thời gian thì tàu điện ngầm mới đến trạm.

Triệu Dương lại vào trò chơi lần nữa.

Hứa Viên vừa muốn tiến vào trò chơi, lúc này di động vang lên, thấy là bà nội, cô chỉ có thể bỏ trò chơi đấy, nghe máy.

“Viên Viên, hôm nay con về lúc nào thế?” Giọng nói của bà cụ truyền đến.

“Bà nội, bà có việc gì ạ?” Hứa Viên nhìn thoáng qua Lâm Thâm, nghĩ nếu anh nói rằng cần phải làm đề án đầu tư, hôm nay không thể về được rồi.

“Không có việc gì, chỉ hỏi hôm nay mấy giờ con về thôi, bà gói sủi cảo đấy.” Bà cụ nói.

Hứa Viên gật đầu, “Nhân gì ạ?”

“Gói hai loại, nhân nấm hương thịt heo và nhân ba nguyên liệu.” Bà lão cười vui vẻ nói.

Hứa Viên thở dài, “Bà cứ ăn đi ạ, hôm nay sợ là con không thể về được đâu.”

“Hử? Con có việc gì à?” Bà cụ ngạc nhiên.

“Dạ, có chút việc.” Hứa Viên gật đầu.

“Tuần này không về được à?” Bà cụ hơi dừng lại, rồi hỏi.

“Không phải, là tối nay có việc.” Hứa Viên ngẫm nghĩ, vẫn bấm báo chi tiết với bà cụ: “Công ty có một đề án phải làm, chắc là tối nay phải làm thâu đêm. Sáng mai con về.”

“Ồ hay, công ty gì mà còn làm việc suốt đêm nữa?” Bà cụ nghe xong thì rất bất mãn, “Mai làm không được à?”

“Là công ty mà trước giờ con vẫn làm đấy ạ, mai kí hợp đồng, hôm nay phải kiểm tra đối chiếu chỉnh sửa lại, mai mới có thể thuận lợi được.” Hứa Viên giải thích.

Bà cụ nghe vậy thì không vui, “Nhưng mà Tiểu Huyền đến nhà mình này, con không về thì sao được?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Anh Ở Dưới Công Ty Em

Hứa Viên kinh ngạc không dám tin, Tô Huyền đến nhà cô?

Sao anh ta lại đến nhà cô?

Cô nghĩ mình nghe nhầm, lập tức hỏi: “Bà nội, bà nói gì ạ? Bà nói lại lần nữa đi.”

“Bà nói Tiểu Huyền đến nhà mình, đang chờ con tan học về cùng ăn cơm đấy, con không về thì sao được?” Bà cụ vô cùng không vui, “Không được, mặc kệ đề án để ỉc gì đó đi, giờ con về nhà luôn cho bà.”

Lần này thì Hứa Viên nghe rõ, Tô Huyền thực sự đến nhà cô. Cô đứng bật dậy, kinh hãi hỏi: “Sao anh ta lại đến nhà mình?”

“Con nói kiểu gì đấy hả?” Bà cụ nghe ra trọng giọng nói của Hứa Viên có sự bất thường, lại càng không vui, “Tiểu Huyền là bạn trai con, sao không thể đến nhà mình thăm bà được? Huống hồ, thằng bé bạn lắm đấy, nếu không phải bà gọi điện, hôm nay nó còn chưa chắc đã rút ra được thời gian rảnh ấy chứ. Cái con bé này, nghe nói một tuần rồi con vẫn chưa nói chuyện điện thoại với người ta hả? Vẫn chưa giận đủ hử?”

Hứa Viên suýt đứng không vững, tay cầm di động run run, không dám tin, “Vậy mà bà lại gọi điện cho anh ta ấy ạ? Bà nội, bà đang làm gì thế? Sao bà lại có số điện thoại của anh ta?”

“Bà gọi điện đương nhiên là vì nhớ Tiểu Huyền rồi, hôm đó bà và nó để lại số điện thoại cho nhau.” Bà cụ giáo huấn Hứa Viên, “Tiểu Huyền là thằng bé ngoan, nghe nói bà nhớ nó, nó không nói hai lời đã tới đây luôn, chẳng giống con tạo nào, không lễ phép gì cả.”

Hứa Viên ghen hòng, gần như muốn giơ chân, sao cô không biết hai người họ để lại số điện thoại cho nhau lúc nào? Làm sau lưng cô từ lúc nào?

Bà cụ lại bất mãn, “Công ty này ngày trước cũng bắt con phải thức đêm làm việc, bà nhớ có tận mấy lần, đây là chủ nghĩa tư bản bóc lột, giờ con dứt khoát xin thôi việc luôn đi, đừng làm cho người ta nữa.”

Hứa Viên nghe vậy thì không lên tiếng.

“Xem Tiểu Huyền đây này, đến đây cả buổi rồi, giúp bà gói bánh nhồi nhân, làm việc gọn gàng nhanh nhẹn thì không nói, còn làm rất đẹp nữa. Sùi cảo gói đẹp cứ như hoa ấy, gói đẹp hơn con nhiều.” Bà cụ khen Tô Huyền, “Nhất là lúc bà và nó nói chuyện phiếm, thằng bé nói công ty nó vô cùng có tình người, chưa bao giờ yêu cầu nhân viên làm thêm giờ, cho dù là trợ lý riêng của nó, cũng chỉ đi theo nó lúc có việc thôi, lúc không có việc, tự mình muốn làm gì thì cứ làm, lúc quá muộn, đều là nó tự lái xe, cho tài xế về nghỉ ngơi sớm...”

Hứa Viên nghe thì buồn bực, cắt ngang bà cụ, “Bà nội!”

“Rốt cuộc con có về không?” Bà cụ ngừng nói.

Hứa Viên liếc nhìn Lâm Thâm, thấy anh đang nhìn cô, ánh mắt hơn tới, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Con đã nhận lời với người ta rồi, không thể về được đâu.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Bà cụ hỏi.

Cô biết đâu được bây giờ phải làm sao? Kệ đi!

Hứa Viên không có ý tốt, “Bà nhớ anh ta, lại không nhớ con, nếu anh ta đã đến rồi, bà và anh ta cứ ăn đi.”

“Cái con bé chết bầm này! Sao nói thế được? Bà là vì ai hả? Tiểu Huyền là vì ai?” Bà cụ dường như sắp nổi cơn, “Bà mặc kệ, dù sao con...”

“Bà nội, giờ con đang trên tàu điện ngầm, tín hiệu trong này không tốt, không nói nữa, con treo máy đây.” Hứa Viên dứt khoát ngắt máy.

Không có giọng nói cản nhắc không dứt của bà cụ, Hứa Viên thở mạnh một hơi, nhưng trong lòng vẫn buồn bực đến muốn đập tường.

A a a a a a a...

Sắp đến rồi!

Tô Huyền thật sự quá không phải người rồi, vậy mà còn trao đổi số điện thoại với bà nội, lại còn không nói một tiếng đã chạy đến nhà cô nữa.

Anh ta muốn làm gì?

Thứ hai bà nội anh ta vừa mới đến trường cô thăm cô, giờ mới thứ sáu, anh ta đã chạy đến nhà cô thăm bà nội cô.

Nếu còn tiếp tục như vậy, còn có chỗ để cô sống sót sao?

“Hứa Viên, cậu không sao chứ?” Triệu Dương lo lắng nhìn Hứa Viên, thấy bắt đầu từ lúc nghe máy, sắc mặt cô đã biến hóa không ngừng, bây giờ lại đen mặt, sắc mặt cực kì kém.

Hứa Viên trầm mặc một lát, để lại ngọn lửa đang bùng hực trong người, lắc đầu, “Không sao.”

“Không sao là tốt rồi!” Triệu Dương lắc di động, “Chơi nữa không?”

Cô còn tâm tình đâu mà chơi nữa!

Hứa Viên lắc đầu, “Không chơi nữa, sắp đến trạm rồi.”

Triệu Dương chỉ có thể từ bỏ, hơi tiếc nuối, “Vậy chỉ có thể pk với cậu lần sau thôi.”

Hứa Viên không có tâm tình, lại ngồi xuống.

Sau mười phút, tàu điện ngầm đến trạm, Lâm Thâm đứng lên, nói với Hứa Viên: “Nếu em có việc thì cứ đi đi, anh...”

Hứa Viên cất ngang anh, “Không có việc gì cả, em cùng anh đến công ty.”

Lâm Thâm không nói gì nữa.

Hứa Viên nghĩ nguyên nhân là bởi biết Tô Huyền đến nhà cô, cô mới càng không thể về nhà, tên lòng dạ thâm hiểm đó, không chừng lại tính kế cô đó. Cô về thì rơi vào bẫy của anh ta, tuy cô không về, bà nội cô đã rơi vào bẫy của anh ta, nhưng ít ra cô vẫn còn được cứu.

Cô buồn bực xuống tàu, suýt nữa thì đụng phải một người.

Lâm Thâm tóm cô một phen, “Có phải thật sự có chuyện không? Dáng vẻ em thế này, đến công ty sợ là cũng làm không tốt đâu.”

Hứa Viên lập tức vứt những thứ vớ vẩn đi, lắc đầu, “Không có chuyện gì đâu, anh yên tâm đi! Chỉ cần tới công ty, em có thể tìm lại trạng thái làm việc được. Ba năm nay có phải anh không biết em đâu.”

Khóe miệng Lâm Thâm mím lại, anh gật đầu.

Triệu Dương xuống tàu theo, nhìn xung quanh, “Hứa Viên, Lâm Thâm, tôi đi bên này nhé, lần sau gặp!”

Lâm Thâm gật đầu với cậu ta.

Hứa Viên vẫy vẫy tay.

Hai người cùng đi ra ngoài trạm tàu điện ngầm, Hứa Viên đưa áo của Lâm Thâm cho anh, Lâm Thâm nhận lấy, không nói gì.

Ra khỏi trạm tàu điện ngầm, đi được một đoạn đường ngắn, Lâm Thâm quay đầu lại nhìn Hứa Viên, “Đi ăn cơm trước đã!”

Thật ra Hứa Viên không có khẩu vị gì, nhưng cũng đã muộn rồi, cũng không thể không ăn được, dù cô không ăn, nhưng Lâm Thâm cũng không thể chịu đói cùng cô, cô gật đầu.

Lâm Thâm tìm một quán ăn sạch sẽ, đi vào.

Hứa Viên đi vào theo.

Theo thói quen, gọi hai món nóng một món lạnh, thêm một bình trà.

Hứa Viên nghĩ từ lúc cô ngắt máy, bà cụ không gọi lại nữa, chắc lúc này bà và Tô Huyền đang ăn cơm rồi.

Lâm Thâm gọi món xong, hỏi Hứa Viên đang cúi đầu: “Ăn cơm? Hay là...”

Hứa Viên vừa định thốt ra sùi cảo, nhưng lại cắn răng nuốt lời lại, “Cơm.”

Lâm Thâm gạt đầu, đưa thực đơn cho nhân viên.

Hứa Viên rót một chén nước, cúi đầu uống, không có tâm tình nói chuyện.

Lâm Thâm nhìn cô mấy lần, rù mảy, cũng không nói nữa, cùng cô uống trà.

Không bao lâu, nhân viên bưng đồ ăn lên.

Lâm Thâm vừa muốn cầm đũa, di động vang lên, anh lấy từ trong túi ra, nhìn thoáng qua, nhú mảy, từ chối nhận.

Anh vừa ấn xong, di động lại vang lên, mảy anh nhú chặt.

Hứa Viên giương mắt nhìn anh.

Lâm Thâm nhận thấy ánh mắt của cô, ngước mắt nhìn cô, bỗng mấp máy miệng, ấn nút nghe, “Alo?”

Đầu điện thoại bên kia truyền ra một giọng nữ.

Khoảng cách giữa hai bên cạnh bàn nhỏ, Hứa Viên mơ hồ có thể nghe ra là giọng của Trình Nghiên Nghiên, dường như đang hỏi anh ngày mai có thể không, mẹ cô ta mời anh đến nhà cô ta. Vì Lâm Thâm không bật loa ngoài, nghe không rõ lắm.

Hứa Viên cúi đầu, cầm đũa, yên lặng ăn cơm, lòng thầm cười giễu, thính lực của cô có phần quá tốt rồi nhỉ, thế mà cũng có thể nghe thấy được.

Lâm Thâm nghe hiểu ý của Trình Nghiên Nghiên, lãnh đạm đáp: “Xin lỗi, tôi không có thời gian.” Dừng một chút, anh bổ sung, “Cũng sẽ không đến.” Dứt lời, anh dứt khoát ngắt máy. Ngắn gọn kiệm lời như vậy, phù hợp với phong cách nhất quán của Lâm Thâm.

Hứa Viên nghĩ xem có phải từ tiệc rượu ngày hôm đó, vì cô, hai người họ cãi nhau? Nếu không Lâm Thâm hẳn là sẽ không có thái độ này với Trình Nghiên Nghiên. Cô vẫn còn nhớ rõ, hôm đó bị Triệu Dương ngăn lại hỏi chuyện bạn trai, Triệu Dương hỏi cô có phải bạn gái anh không, anh không đáp, mà Trình Nghiên Nghiên vừa mở miệng, anh liền vội giải thích.

Nghĩ như vậy, cô thầm khinh thường mình.

Hứa Viên, mảy đang nghĩ cái gì đấy? Dù giữa anh và Trình Nghiên Nghiên có vấn đề, tuy liên quan đến mảy, nhưng mảy cũng không đùa. Huống chi, hiện giờ người ta lan truyền nhau và đều biết mảy là bạn gái Tô Huyền rồi, quay đầu lại nghĩ đến những chuyện này, có ý nghĩa gì?

Cô hít sâu một hơi, đè nén tất cả những cảm xúc trong lòng, yên lặng không lên tiếng, chỉ chuyên tâm ăn cơm.

Lâm Thâm buông di động, nhìn cô.

Hứa Viên cảm thấy được ánh mắt của Lâm Thâm, nhưng không ngẩng đầu, coi như không biết, cô nghĩ hẳn anh đang nhớ tới hôm đó cô đối phó với Trình Nghiên Nghiên, gián tiếp khiến anh khó chịu nhỉ! Nhưng hôm đó cô không cảm thấy mình có gì không đúng, cho nên, cô sẽ không giải thích.

Sau một lúc lâu, Lâm Thâm cầm đũa, không nói gì bắt đầu ăn cơm.

Trước giờ hai người ăn cơm thì chưa từng nói chuyện nhiều với nhau, mỗi lần ăn cơm đều cực kì im lặng, quen rồi, nên không cảm thấy không được tự nhiên.

Hứa Viên không có khẩu vị, đương nhiên ăn không nhiều lắm, khẩu vị của Lâm Thâm dường như cũng không quá tốt, ăn cơm xong, hai người đi đến công ty.

Đến trước công ty, Hứa Viên nhìn tòa nhà này, có chút xa lạ.

Cô đã mấy tháng không đến đây rồi, đây từng là một bộ phận của Lâm Thị, là nơi mà mẹ Lâm Thâm sống chết bảo vệ, lúc trước vì trả nợ nên đều cho thuê, chỉ để lại một tầng trệt, sau đó Lâm Thâm tiếp quản, dần dần thu về lại được. Công ty ngày càng vững chắc, dần mở rộng, không còn là công ty nhỏ như đã từng nữa.

Tuy công ty này hiện giờ còn chưa nổi tiếng trong ngành, nhưng từng có nền móng của Lâm Thị, có Lâm Thâm, chẳng bao lâu nữa nó sẽ trở thành một ngôi sao chói mắt trong tương lai.

Phương diện này, có công lao của cô.

Lúc Lâm Thâm khó khăn nhất, là cô ở bên cạnh anh, bước từng bước một, cùng cố, mở rộng, tới đáng vẻ như ngày hôm nay.

Hứa Viên không phải không cảm khái trong lòng, ba năm nay, ngoại trừ việc học hành, tất cả năng lượng, tình yêu, cô đều tặng cho nó. Khi đó, cô chưa từng nghĩ rằng nó không thuộc về cô.

Lâm Thâm cũng sẽ không thuộc về cô.

Cô quay đầu lại nhìn Lâm Thâm, không biết từ khi nào, anh đã đi tới sau cô, thấy cô dừng bước, anh cũng dừng bước, cùng cô nhìn tòa nhà này.

Mặt trời dần ngả về Tây, ánh chiều tàn trải ra chân trời, bao phủ một lớp sáng trên người Lâm Thâm.

Cô bỗng nhớ tới trong có một câu: Ý trung nhân của ta là anh hùng tái thế, một ngày nào đó chàng sẽ cười mây ngũ sắc đến cưới ta, ta đoán được phần mở đầu, nhưng ta lại không đoán được kết cục này.

Cô cũng đoán được phần mở đầu, nhưng lại không đoán được kết quả.

Không ngờ rằng, thời gian ngắn ngủi, hai người lại đến tình trạng này, bất kể cô cố gắng thế nào, cũng không bước qua nổi một khe rãnh.

Hứa Viên thu hồi tầm mắt, vào tòa nhà.

Lâm Thâm không lập tức đi vào, đứng ở cửa như cũ, vì đưa lưng về phía trời chiều, trên mặt anh hình thành ánh sáng lờ mờ lúc ẩn lúc hiện, làm người ta nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

Đã qua giờ tan tầm, trong tòa nhà ngoại trừ bảo vệ thì không còn ai khác, sau khi tiến vào, rất vắng vẻ.

Hứa Viên đợi ở bên trong chừng hai phút, mới thấy Lâm Thâm đi từ bên ngoài vào, thấy cô chờ, anh nói với cô, “Đến phòng làm việc.”

Hứa Viên gật đầu.

Hai người cùng vào thang máy.

Trong công ty cô không có phòng làm việc của riêng mình, mỗi lần tới đây, đều là cùng Lâm Thâm chen trong một căn phòng, trước kia cô cầu còn không được, hiện giờ cô không có suy nghĩ gì với Lâm Thâm nữa, đến cũng không cảm thấy không tiện. Dù sao, ba năm nay, mặc dù cô đưa đến nhiều cơ hội, nhưng Lâm Thâm không cần, huống chi là bây giờ.

Lâm Thâm lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng làm việc, đi vào, đặt tài liệu ở trên bàn, hỏi cô: “Muốn uống nước không?”

“Không cần đâu.” Hứa Viên lắc đầu, “Bắt đầu thôi!”

Lâm Thâm không có ý kiến khác, ngồi xuống, mở tài liệu ra.

Hứa Viên ngồi đối diện anh.

Ba năm nay, hai người đã sớm hình thành sự ăn ý khi tiếp xúc với tài liệu, nhanh chóng bắt tay vào làm, theo tài liệu phía trên, mau chóng kiểm tra đối chiếu.

Bất tri bất giác, trời đã tối muộn.

Lúc kiểm tra đối chiếu được một nửa, Hứa Viên khát, vừa muốn đứng dậy, Lâm Thâm đã đứng lên, lấy chiếc cốc cô để ở đây, đến máy nước, đồng thời hỏi cô: “Muốn nước lọc hay cà phê?”

Hứa Viên hơi sững sốt, ngẫm nghĩ, “Cà phê đi!”

Cô nhìn di động, đã mười giờ đêm rồi, mới làm được một nửa, nếu nhanh nhất, cũng phải khoảng mấy giờ sáng mới có thể làm xong. Thật sự là phải trâu đêm rồi.

Lâm Thâm gật đầu, rót cho cô một cốc cà phê, đặt ở trước mặt cô.

Hứa Viên cảm thấy quái, ngược mắt thấy anh cũng rót cho mình một cốc cà phê, cô đầm đấm vai, tiếp tục nhìn tài liệu.

“Dù sao cũng phải làm trâu đêm, cứ nghỉ ngơi trước một lát đi.” Lâm Thâm nói.

Hứa Viên lắc đầu.

Lâm Thâm nhìn cô, bỗng nhiên gọi: “Hứa Viên!”

Hứa Viên “Hử” một tiếng, không ngẩng đầu.

Lâm Thâm cầm chặt chiếc cốc trong tay, “Ba năm nay, cảm ơn em đã ở bên anh, không có em, anh...”

Di động bỗng vang lên, phá tan sự yên ắng, át tiếng của Lâm Thâm.

Khi Lâm Thâm nói, Hứa Viên bỗng rất căng thẳng, kiểu căng thẳng này không có nguyên do, di động phá tan sự căng thẳng, không biết vì sao, khiến cô thở phào một hơi, rồi cô lại cảm thấy điện thoại vang lên quả thực không đúng thời điểm.

Cô ngẩng đầu, thấy Lâm Thâm mím miệng, cô vươn tay chạm đến di động, thấy là Tôn Phẩm Đình gọi đến, cô đứng lên, nghe máy.

“Bà nội tớ hỏi, ngày mai cậu đưa Tô Huyền tới nhà tớ lúc nào?” Điện thoại thông, Tôn Phẩm Đình đi thẳng vào chủ đề.

Hứa Viên dùng tay giữ loa, “Mai chắc không có thời gian đâu.”

“Hà? Vì sao?” Tôn Phẩm Đình truy hỏi.

“Hôm nay công ty có đề án phải làm, mai kí hợp đồng cần dùng, hôm nay phải làm suốt đêm.” Hứa Viên nói.

Tôn Phẩm Đình nghe vậy thì lập tức bất mãn, “Cậu lại làm cho Lâm Thâm hả? Lại qua đêm? Ở công ty anh ta? Chỉ hai người bọn cậu? Rốt cuộc cậu nghĩ gì thế hả?” Sau khi hỏi liên tiếp, cô nằng nặt quăng ra câu: “Cậu đừng quên đây, bây giờ cậu là bạn gái Tô Huyền của Vân Thiên, tin tức về vụ mấy tí vừa mới bót hot, chẳng lẽ cậu lại muốn lên trang nhất vì chân đạp hai thuyền?”

Hứa Viên vừa nghe thì mặt đã đen lại, “Cậu nói cái gì đấy hả?”

“Là tớ muốn hỏi cậu đang làm gì mới đúng đấy?” Tôn Phẩm Đình tức giận, “Bà nội tớ nhắc mãi một tuần rồi đấy, nếu mai cậu không tới được, tự gọi điện nói với bà đi.”

Hứa Viên day án đường, “Rồi, cậu đừng lo, mai tớ sẽ gọi cho bà.”

Tôn Phẩm Đình lại nói tiếp: “Tớ nhắc nhở cậu đấy, cậu phải cẩn thận một chút, bên ngoài sôi sục chuyện của cậu và Tô Huyền, Lâm Thâm lại làm thỉnh cần tìm cậu làm việc thì vẫn cứ tìm cậu. Ở điểm này thì ai biết anh ta có tâm tư gì, cậu...”

“Được rồi, không nói nữa, tớ đang bận làm việc, ngắt máy trước đây.” Hứa Viên không nghe nổi nữa, dứt khoát ngắt máy.

Điện thoại ngắt, phòng làm việc càng có vẻ yên lặng.

Hứa Viên cầm di động nhìn Lâm Thâm, thấy anh cúi đầu, trong tay cầm cốc cà phê, dường như đang nhìn cà phê, mà dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cô vừa định ngồi xuống, di động lại vang lên, cô cúi đầu nhìn, vẫn là Tôn Phẩm Đình, cô ần từ chối nhận, di động lại vang lên, cô lại từ chối, di động vẫn vang lên, lần này, Lâm Thâm ngẩng đầu nhìn, cô bất đắc dĩ, nghe máy, tức giận nói: “Muốn dạy dỗ tớ thì chờ hôm nay bận xong đã, rồi sẽ tìm thời gian cho cậu dạy dỗ chán thì thôi, giờ đừng làm phiền tớ nữa.”

Cô dứt lời, bên kia truyền đến tiếng cười khẽ.

Tiếng cười này không phải là Tôn Phẩm Đình.

Hứa Viên kinh hãi, lập tức đưa di động từ bên tai chuyển sang trước mặt, người gọi đến là Tô Huyền, cô sợ tới mức gần ném di động đi, nhưng rốt cuộc vẫn còn chút năng lực tự kiềm chế, cô lại đưa di động đến bên tai, tức giận chất vấn: “Sao lại là anh? Anh gọi cho tôi làm gì?”

Có vẻ tâm tình của Tô Huyền không tồi, giọng nói hết sức dễ nghe, không bị ảnh hưởng vì ngữ khí của Hứa Viên chút nào, “Anh đang ở dưới công ty em.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cùng Bạn Gái Thâu Đêm

Cái gì? Anh ta ở dưới công ty?

Hứa Viên kinh hãi, suýt nữa đụng đổ chiếc ghế ở bên cạnh.

Cô nhanh chóng liếc nhìn Lâm Thâm, thấy anh bùng cà phê lẳng lặng nhìn cô, sắc mặt cô hết sức khó coi, cô cầm di động đi ra xa mấy bước, nén sự tức giận lại, “Anh đừng đùa nữa.”

Tiếng thờ dài của Tô Huyền truyền đến, “Anh không nói đùa, anh quả thực đang ở dưới lầu mà.”

Hứa Viên vừa nghe thì lập tức đi đến trước cửa sổ, vươn tay kéo cửa thông gió, quả nhiên thấy dưới tòa nhà có một chiếc xe đang đỗ, trước xe là một thân ảnh quen thuộc đang đứng, thân ảnh ấy tuấn tú tao nhã, lười biếng đứng dựa vào thân xe, hóa thành tro cô cũng nhận ra, không phải Tô Huyền thì là ai? Cô nghiêng rằng, “Anh tới đây làm gì?”

Dường như Tô Huyền có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên trên, giọng nói trầm thấp, “Tới đưa đồ ăn khuya cho em.”

Hứa Viên đen mặt, “Ai cần anh đưa đồ ăn khuya?”

“Làm bạn trai của em, bạn gái tặng ca, anh tới đưa đồ ăn khuya cho em là lẽ đương nhiên.” Tô Huyền nâng tay, giơ hộp thức ăn trong tay lên, dường như để Hứa Viên nhìn rõ, “Xuống dưới đón anh đi.”

“Không được, anh mau đi đi, tôi không ăn đồ ăn khuya.” Hứa Viên đóng cửa sổ lại cái oạch.

“Nếu em không muốn ngày mai lên tin tức trang đầu, tốt nhất là xuống đón anh.” Giọng nói của Tô Huyền vẫn dễ nghe như trước, uy hiếp người ta cũng vẫn ôn hòa dễ nghe như thế, “Tô Huyền của Vân Thiên mang đồ ăn khuya đến cho bạn gái tặng ca, bị cự tuyệt phải đứng ở ngoài, chờ một đêm, bạn gái vẫn chưa xuất hiện. Em nói xem tin tức như thế, có phải cũng rất thú vị không?”

“Tô Huyền!” Hứa Viên tức đến giậm chân, nhin không được gằm nhẹ.

“Ngoan, xuống dưới đón anh.” Tô Huyền nói dứt lời, dứt khoát ngắt máy.

Hứa Viên cầm di động tức đến gần học máu, hận không thể đập vỡ luôn.

Thế loại người gì vậy!

Từ trước tới giờ cô chưa từng thấy ai như Tô Huyền!

... Mặt dày như vậy!

Cô chống đầu, giựt tóc mấy cái, giặt mình nhớ tới điều gì đó, bồng buồng tay, ngẩng đầu nhìn Lâm Thâm.

Không biết từ lúc nào Lâm Thâm đã buông cốc cà phê, cúi đầu nhìn tài liệu, không thấy rõ được vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy được sự lạnh lạnh.

Hứa Viên thu hồi tầm mắt, bụng đầy con tức bồng bắt đầu bình tĩnh lạ kì, cô nắm chặt di động nói với Lâm Thâm: “Em xuống lầu một chuyến.”

Lâm Thâm ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thẳng về phía cô, “Tô Huyền đến đây?”

Hứa Viên mấp máy miệng, gạt đầu, xoay người đi mở cửa, ra khỏi phòng.

Đèn hành lang sáng lên, Hứa Viên vào thang máy, nhìn thấy con số lùi xuống dần, cô dựa vào vách thang máy nhắm mắt lại.

“Đình” một tiếng, thang máy tới tầng một, Hứa Viên mở mắt, hít sâu một hơi, ra khỏi thang máy.

Cô đi ra đến cửa, mở cửa, liếc mắt liền nhìn thấy Tô Huyền và chiếc xe đầy phong cách của anh.

Ngon đèn bốn phía sáng rực rỡ, rõ ràng là ban đêm, người đàn ông trẻ tuổi dựa vào thân xe khí khái như bất phàm, hết sức tuấn tú đẹp trai. Đường phố, dòng xe cộ và những tòa nhà cao tầng phía xa xa trở thành bối cảnh của anh, ngọn đèn như yếu đi, dường như, anh nên đứng đây chờ cô.

Hứa Viên hơi dừng bước chân, quét sạch suy nghĩ linh tinh hù chết người đột nhiên nảy ra trong đầu, sa sầm mặt đi qua.

“Biết là em sẽ không nỡ để anh chờ mà.” Tô Huyền nhìn thấy cô, lộ ra nụ cười hài lòng.

Hứa Viên dùng ánh mắt hung dữ xeo anh.

Tô Huyền thấy sắc mặt cô không tốt, gần như thành than đen rồi, anh nhin không được bật cười, “Anh vất vả tới đưa đồ ăn khuya cho em, dù em không cảm kích, cũng không đến mức...” Anh hơi dừng lại, dường như đang cân nhắc cách dùng từ, “... Không hợp đạo làm người như thế chứ?”

“Anh muốn tôi hợp đạo làm người với anh?” Hứa Viên gần như muốn xé xác anh, “Vậy cũng phải xem anh đã làm chuyện tốt gì đã!”

“Chuyện tốt gì à...” Mắt Tô Huyền chợt lóe sáng, anh “À” một tiếng, ý cười nhẹ nhàng. “Tôi nay anh vốn có một bữa tiệc quan trọng, nhưng bà nội gọi điện thoại cho anh, anh luôn ghi nhớ bà nội đã lớn tuổi rồi, để người già đau lòng thì không tốt, anh liền bỏ bữa tiệc, đến thăm bà nội, trò chuyện với bà gói sủi cảo cùng bà tiện thể chờ em về, không ngờ rằng em phải tặng ca suốt đêm, anh và bà chỉ có thể ăn sủi cảo với nhau thôi, sau khi ăn xong, bà nội nói em tặng ca vất vả, bảo anh tới đưa đồ ăn khuya cho em, dù sao anh cũng là bạn trai của em, phải chiếm được thiện cảm trước mặt bà nội chứ, thế nên anh chỉ có thể đến đây thôi.”

Lời này nói thì có vẻ bản thân anh đúng là đã làm chuyện tốt thật.

Hứa Viên biết không nói lại anh, chất vấn anh cũng không được kết quả gì. Người này có thể nói đen thành trắng, có thể bôi trắng thành đen, có thể tìm được sơ hở trong lời người khác, có thể phỏng đoán thông thấu tâm tư của người khác, có thể lấy về cho mình toàn bộ ưu thế, quăng sơ hở và nhược thế cho người khác. Suy nghĩ của anh chính là thứ gia vị hỗn hợp, dưới sự chế biến và sử dụng của anh, muốn chế thành màu sắc mùi vị gì thì chính là màu sắc mùi vị đó, dù cô có sống nhiều hơn mấy năm, cũng không phải đối thủ của anh.

Cô nhận thức điểm này sâu sắc, chỉ có thể sầm mặt vuron tay, “Đưa tôi!”

Tô Huyền nhướn mày.

“Không phải anh tới đưa đồ ăn khuya cho tôi à? Sau khi đưa cho tôi, anh có thể đi được rồi.” Hứa Viên nói với vẻ mặt khó coi.

Tô Huyền như cười như không nhìn cô, “Vất vả bận rộn cả tối, cùng bà nội nấu cơm tán gẫu, đã dùng ba bốn tiếng đồng hồ lái xe qua lại, lại chịu khổ trên đường ba bốn tiếng đồng hồ nữa, mới gặp được em, lại còn là đưa đồ ăn khuya cho em, em lại có thái độ như thế?”

“Ai bắt anh chịu khổ? Anh tự nguyện!” Hứa Viên không cảm kích.

“Đúng vậy, anh tự nguyện.” Tô Huyền nhìn cô, ánh mắt dường như hơi chịu tổn thương, “Nguyên nhân chính là vì anh tự nguyện, bị bạn gái không cảm kích thì trong lòng mới khó chịu.”

Hứa Viên ghen hòng, nhất thời máu không lưu thông, “Anh ít bày ra cái dáng vẻ này thôi, tôi không phải bạn gái anh.”

Tô Huyền cười khê, “Thật không? Nếu em không phải bạn gái anh, vậy ai là bạn gái anh?”

Hứa Viên lại phát cáu, “Tô Huyền, tôi đã nói rõ với anh rồi, bảo anh không được theo đuổi tôi, không được...”

Tô Huyền tiến lên, bỗng vuron tay bịt miệng cô lại, “suyt” một tiếng.

Lời Hứa Viên muốn nói đột nhiên ứ lại.

Tô Huyền ra hiệu bảo cô nhìn phía sau.

Hứa Viên quay đầu lại, thấy có bảo vệ trong tòa nhà đứng ở cửa hình như đang trộm nhìn hóng chuyện, thấy cô nhìn lại, anh ta lập tức rút đầu về.

“Nếu không muốn gây gổ với anh để bị người ta nhìn thấy rồi chê cười, vậy em ngoan một chút, anh cũng không muốn để người ta chê cười đâu.” Tô Huyền hạ giọng, nói hơi mệt mỏi: “Dù sao anh cũng mệt, không muốn gây gổ với em.” Dừng một chút, anh bổ sung: “Còn nữa, anh rất cần mặt mũi.”

Hứa Viên lờm anh chấy mắt, anh cần mặt mũi? Sao cô không thấy?

Bộ mặt này của anh sắp thành ngàn tảng da rồi, phỏng chừng là bóc lớp này thì vẫn còn lớp khác, dày như tường thành, anh là người sợ mất mặt?

Lừa quỷ à!

“Đêm nay em thật sự phải làm trâu đêm à?” Tô Huyền thấy cô an tĩnh lại, hạ giọng hỏi.

Hứa Viên gật đầu.

Tô Huyền thở dài, “Dù sao anh cũng mệt rồi, không thể lái xe tiếp được, đã mệt mà còn lái xe thì sẽ dễ dàng xảy ra chuyện, thôi thì cứ cùng bạn gái tăng ca vậy.”

Hứa Viên trợn mắt, nhìn anh với vẻ khó tin.

“Đi nào!” Tô Huyền vuron tay cầm tay cô.

“Không được!” Hứa Viên lớn tiếng cự tuyệt.

Cô không muốn gặp lại anh một giây một phút nào, để anh ở bên cô cả đêm? Bây giờ cô không bị tức chết đã tốt lắm rồi, nếu anh ở bên cạnh cô cùng cô làm đề án, cho cô tám ngày cô cũng không thấy là có thể làm xong.

Ảnh hưởng đến tâm tình!

“Phản đối vô hiệu.” Tô Huyền kéo cô đến gần cửa tòa nhà.

“Tô Huyền!” Hứa Viên muốn bỏ tay anh ra, bỏ không được, nhất thời nóng nảy, “Anh không thể như vậy được.”

Tô Huyền dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, “Hử? Anh không thể thế nào? Cùng bạn gái tăng ca là không đúng?”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, “Tôi đang tăng ca, anh phá rồi cái gì?”

“Em yên tâm, em cần làm gì thì cứ làm, anh chỉ ở bên cạnh em thôi, không phá rồi đâu.” Tô Huyền nói xong, ngẫm nghĩ, lại bổ sung, “Hoặc là, nếu công ty có chỗ để ngủ, cứ tìm cho anh một chỗ để ngủ là tốt nhất.”

“Không có chỗ để ngủ.” Hứa Viên đen mặt.

“Không có cũng không sao, tuy anh không có thói quen thức thâu đêm, nhưng nếu tình cờ gặp phải, cũng không ngại đâu.” Tô Huyền cực kì dễ nói chuyện.

“Thế cũng không được!” Hứa Viên vẫn kiên định như cũ.

Tô Huyền nhìn cô, hơi nghiêng người, tới gần cô, “Đừng cãi nhau nữa, ngoài bảo vệ tòa nhà, em không thấy bốn phía ven đường có mấy chiếc xe dừng lại nhìn về bên này à? Nếu lại bị chụp ảnh, ngày mai...”

Hứa Viên nghiêng răng, túm anh vào tòa nhà.

Tô Huyền cong khoe miệng, tâm tình bỗng rất tốt.

“Tôi cảnh cáo anh, anh thật sự không được quấy rối tôi.” Hứa Viên nhìn anh rồi hạ quyết tâm, biết là bất luận thế nào cũng không đuổi được người này, chỉ có thể mặc anh ở bên cô cả đêm.

“Anh đảm bảo.” Tô Huyền cười gật đầu.

Hứa Viên thấy anh đồng ý, dẫn anh đến thang máy.

Bảo vệ tòa nhà thấy hai người cùng vào thang máy lên tầng, vô cùng tò mò.

Vào thang máy, Hứa Viên gạt tay Tô Huyền ra.

Tô Huyền thuận thế buông ra, dựa vào vách thang máy mỉm cười với cô, “Lát nữa phải gọi điện cho bà nội, trước khi đi, bà nói với anh, muốn anh tới đây an toàn rồi thì gọi điện về cho bà. Anh tự lái xe, bà lo lắng.”

Sắc mặt Hứa Viên lại không tốt, cô chất vấn: “Sao anh và bà nội tôi lại để lại số điện thoại cho nhau?”

“Là bà nội tìm anh đòi.”

“Sao bà lại tìm anh đòi số điện thoại?” Hứa Viên lại muốn bùng cháy.

“Sẽ không à?” Tô Huyền nhìn cô, “Nhưng bà thật sự đòi mà, hôm đó, ở cửa nhà hàng, em và Tiểu Lý đi lấy quần áo trong xe anh, bà nội bảo anh lưu số bà vào, tiện để gọi anh đến nhà ăn cơm.”

Hứa Viên vừa muốn phản bác, nhưng nhớ tới từ sau khi gặp Tô Huyền bà cụ cứ như bị anh cướp mất hồn, rất khác thường, không giống bà nội ruột của cô nữa, cô chỉ có thể không cam lòng mà mỉm miệng.

“Lát nữa em gọi hay anh gọi?” Tô Huyền hỏi.

Hứa Viên không muốn gọi điện, không muốn nghe bà nói về Tô Huyền rồi dạy dỗ cô, tức giận nói: “Đương nhiên là anh gọi rồi, bà có nói với tôi đâu.”

Tô Huyền mỉm cười, “Ừ, lát anh gọi.”

Trong lúc nói chuyện, thang máy đã đến tầng cao nhất, Hứa Viên ra khỏi thang máy trước, Tô Huyền đi theo cô, trong tay cầm cặp lồng.

Đi vào phòng làm việc, cửa vẫn mở, lúc này Hứa Viên mới nhớ ra lúc cô đi ra thì quên đóng cửa lại, liếc mắt liền thấy Lâm Thâm ngồi ở đó, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bàn làm việc, trước mặt bày tài liệu bừa bãi, nhưng ánh mắt anh không giống đang nhìn tài liệu, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Tất cả tài liệu trên bàn làm việc vẫn giống như trước khi cô xuống tầng.

Nghe được tiếng bước chân, anh chậm rãi ngẩng đầu, khi nhìn thấy Hứa Viên và Tô Huyền đi sau cô, con ngươi anh hơi híp lại, tay không ý thức được mà khê đụng vào tài liệu.

Hứa Viên không nói chuyện, da đầu hơi căng, đưa Tô Huyền lên, tuy là bất đắc dĩ, nhưng nhìn dáng vẻ của Lâm Thâm, cô cảm thấy có lẽ anh nghĩ cô không tôn trọng công việc, tăng ca có người mang đồ ăn khuya cho thì cũng thôi đi, còn đưa người ta lên cùng tăng ca, thật sự là chẳng ra sao cả.

Nhưng có biện pháp gì được? Cô không đuổi được Tô Huyền, cũng chỉ có thể để anh nghĩ vậy thôi.

Dù sao trong lòng anh, anh không có ý gì với cô, cũng không cảm thấy cô tốt bao nhiêu.

Giờ khắc này Hứa Viên bỗng cảm thấy, anh không thích cô, có lẽ không quan trọng, quan trọng là, ba năm nay, thích đã trở thành suy nghĩ cố chấp của bản thân cô, là tự bản thân cô không buông bỏ được.

Nhưng sau này, rồi sẽ có một ngày buông bỏ được nhỉ!

“Thật ngại quá Lâm tổng, bà nội ở nhà thật sự rất lo lắng cho Viên Viên, bảo tôi tới đưa đồ ăn khuya tiện thể ở bên cô ấy luôn, quý rầy rồi.” Tô Huyền chống lại ánh mắt của Lâm Thâm, mỉm cười chào hỏi anh.

Lâm Thâm đứng lên, “Tô thiếu có thể đến đây, là vinh hạnh của tôi, anh khách khí rồi.”

Tô Huyền đặt cặp lông ở trên bàn làm việc, thấy Hứa Viên đã ngồi xuống, anh vươn tay xoa đầu cô rất tự nhiên, ngữ khí êm dịu chiều chuộng, “Anh đoán tôi em bận rộn hẳn là chưa ăn no đúng không, nếu làm suốt đêm, cũng không vội một lát, em ăn trước đi, để ở trong hộp giữ nhiệt, vẫn còn nóng đấy. Ăn no mới có sức làm việc tiếp được.”

Hứa Viên vốn bị anh động vào thì một bụng tức, nhưng bình tĩnh trở lại, cô cảm thấy cũng không có gì cả, huống hồ buổi tối cô quả thực ăn không no, hơi đói thật. Cô cũng không muốn khiến anh mất mặt trước mặt Lâm Thâm, khiến Lâm Thâm chê cười. Cô nhìn qua hộp, gạt đầu.

Tô Huyền vươn tay mở hộp ra cho cô.

“Sao nhiều thế?” Hứa Viên nhú mày.

Tô Huyền bật cười, “Tuy anh tới đưa đồ ăn khuya cho em, nhưng biết Lâm tổng cùng em tăng ca, sao có thể chỉ mang cho một mình em được? Vậy thì rất không lịch sự. Anh mang theo hai phần.”

Hứa Viên cũng nhớ ra buổi tối Lâm Thâm ăn không được bao nhiêu, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh...”

“Anh không đói.” Lâm Thâm giành lời trước, lắc đầu, dứt lời, lại ngồi xuống.

Hứa Viên hơi cắn môi, “Tôi anh ăn cũng không bao nhiêu mà, nếu là phần hai người, anh cứ ăn thêm một chút đi?”

Lâm Thâm vẫn lắc đầu như trước, ngữ khí bình thường, “Em cứ ăn đi!”

Hứa Viên thấy anh thực sự không có ý muốn ăn, không gò ép, vươn tay cầm đĩa.

Tô Huyền cầm chiếc cốc trên bàn, nhìn thoáng qua, nhú mày, “Cà phê lạnh rồi, đồ đi nhé! Anh rót cho em một cốc nước ấm.”

“Ừm.” Hứa Viên gạt đầu.

Tô Huyền nhìn thoáng xung quanh, lướt nhanh thấy máy nước và bộ đồ pha trà ở bên cạnh, đổ cà phê đi, rửa sạch cốc, rót một cốc nước ấm, đặt ở bên cạnh Hứa Viên.

Hứa Viên không ngắt đầu, chỉ tay, “Thấy xô pha ở bên cạnh không? Anh có thể qua đó ngủ.”

Tô Huyền gạt đầu, “Thấy rồi, anh gọi điện cho bà nội trước đã.”

Hứa Viên không lên tiếng.

Tô Huyền lấy di động ra, gọi điện cho bà nội Hứa Viên.

Điện thoại vang lên hai tiếng, bên kia lập tức bắt máy, truyền đến giọng nói của bà cụ, “Tiểu Huyền hả?”

“Bà nội, là con ạ.” Tô Huyền mỉm cười, ngữ khí nhẹ nhàng ôn hòa, “Con đến công ty của Viên Viên rồi, đêm nay con cùng cô ấy ở công ty thâu đêm, bà cứ yên tâm đi ạ.”

“Được được được, có con ở cùng, bà yên tâm rồi.” Bà cụ vui mừng, hớn hờ hỏi: “Giờ nó đang làm gì đấy?”

“Đang ăn sủi cảo ạ.” Tô Huyền cười.

“Có khen sủi cảo con gói ngon không?” Bà cụ hỏi.

Tô Huyền “À” một tiếng, nhìn về phía Hứa Viên, hỏi khẽ: “Bà nội hỏi sủi cảo ăn ngon không?”

Hứa Viên rất muốn nói không ngon, nhưng vẫn không bán đứng lương tâm được, gạt đầu.

Ý cười của Tô Huyền càng đậm, “Cô ấy nói sủi cảo con gói ngon.”

“Vậy con cũng nói với nó, không thể để nó ăn quá nhiều được, tuy tăng ca phải bổ sung thể lực, nhưng đêm rồi ăn quá nhiều thì không tốt cho khẩu vị

ăn.” Bà cụ lại dặn dò liên miên.

“Con biết rồi bà nội.” Tô Huyền cười gật đầu.

Bà cụ còn nói mấy câu nữa, Tô Huyền liên tục trả lời, sau đó thì treo điện thoại.

Hứa Viên thấy anh treo máy, bắt mắt với dáng vẻ của anh, nhưng lại không soi ra được khuyết điểm nào, chỉ có thể oán hận nhìn anh.

Tô Huyền lại xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Tuy là ngon, nhưng bà nội bảo không thể ăn quá nhiều đâu. Anh sang bên kia ngủ, có chuyện gì thì em gọi anh.”

Hứa Viên giờ tay, Tô Huyền không đợi cô gỡ tay anh ra, liền đi đến sô pha cách đó không xa, nằm lên.

Hứa Viên thấy dù sô pha dài, nhưng không thể để anh nằm duỗi thẳng người được, chân vẫn thò ra ngoài, cô thu hồi tầm mắt, trong lòng tức tối, nếu để người ta nhìn thấy con cưng của Tập đoàn Vân Thiên hạ mình đến đây cùng cô tăng ca, đự là miếng nước bọt của từng người có thể khiến cô chết đuối mất.

Dù sao người chịu thiệt là anh, ngủ như thế, e là tỉnh dậy cả người sẽ cứng đờ khó chịu.

Đáng đời!

Ai bảo anh sống thoải mái thì không thích, còn tự tới đây chịu gầy vò chứ.

Nghĩ như vậy, nỗi bức dọc anh mang đến lúc trước như tan biến, cô cảm thấy trong lòng cân bằng lại, lại ăn thêm mấy cái sủi cảo, rồi cô vẫn nghe lời dọn hộp thức ăn lại, tiếp tục bắt tay vào làm đề án.

Lâm Thâm bỗng ngẩng đầu nhìn cô.

Hứa Viên nhận thấy được ánh mắt của anh, cũng ngẩng đầu, Lâm Thâm lại cúi đầu, vươn tay lật tài liệu, tiếng giấy sột soạt khe khẽ. Cô mím miệng, cảm xúc nước ấm lên uống mấy ngụm, quảng suy nghĩ vớ vẩn đi, tập trung tinh thần vào tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không Từ Chối Được Chỉ Có Thể Đồng Ý

Thời gian trôi từng chút, đêm dần sâu.

Có lẽ Tô Huyền thật sự mệt mỏi, cho nên sau khi nằm một lát trên sô pha thì yên lặng ngủ.

Hứa Viên gấp phải vấn đề trong tài liệu, cô cố hết sức đè thấp giọng, khẽ thảo luận cùng Lâm Thâm.

Lâm Thâm nhìn cô, lại nhìn thoáng qua Tô Huyền đã ngủ, cũng đè thấp giọng.

Tòa nhà vô cùng yên ắng, hai người không bị ai quấy rầy, tốc độ làm việc rất nhanh, không ngờ rằng đến khoảng hai giờ sáng thì đã làm xong đề án sớm hơn dự kiến.

Hứa Viên gấp tài liệu lại, đắp đắp vai, ngáp một cái.

“Mệt lắm hả?” Lâm Thâm hỏi.

“Vẫn ổn!” Hứa Viên nhìn thoáng qua thời gian, hỏi anh: “Giờ làm sao?”

Lâm Thâm quay đầu nhìn Tô Huyền, không nói chuyện.

Hứa Viên nhớ tới Tô Huyền, đi đến trước sô pha đẩy anh, “Dậy đi.”

Tô Huyền ngủ không sâu, chạm rầy mở mắt.

Hứa Viên nhìn anh, phát hiện người này bất luận là đứng, ngồi, hay là nằm, đều đẹp đến vô lý, nhất là khi anh bị gọi dậy, năm phần buồn ngủ, năm phần tỉnh táo, con người mang theo chút mơ màng, như thứ rượu ngon, thoạt nhìn vô cùng say lòng người. Cô hơi dờ dẫm, rồi mới nói: “Làm xong rồi, giờ là hai giờ sáng, làm sao đây?”

Tô Huyền ngồi dậy, vừa muốn cử động thì đã nhú mày, “Chân anh tê rồi, giúp anh một chút.”

Hứa Viên biết ngay là anh sẽ bị tê, đáng người cao lớn như vậy, sô pha dài như thế cũng không chứa nổi anh, nể anh khổ sở như vậy, cô không cự tuyệt, vươn tay giúp anh đầm chân, ngoài miệng lại nói: “Đáng đời anh.”

“Ừ, đáng đời anh.” Tô Huyền cười nhẹ, giọng nói lúc vừa tỉnh ngủ hơi khàn.

Hứa Viên đầm một lát, hỏi: “Đờ chưa?”

“Đờ rồi.” Tô Huyền cử động, đứng lên, nói với cô: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Hứa Viên lập tức hỏi.

“Đương nhiên là tìm nơi để ngủ rồi, chẳng lẽ em còn định ở đây luôn à?” Tô Huyền nhướn mày.

Hứa Viên nghĩ giờ là hai giờ sáng, nói sớm không sớm, nói muộn không muộn, không tìm chỗ để ngủ thì quả thực không trụ được, ít nhất cũng còn cách bình minh mấy tiếng nữa, ở đây lại không thể ngủ. Cô gật đầu, “Nhưng đi đâu?”

“Chỗ cũ đi, cách chỗ này cũng không xa lắm.” Tô Huyền ngẫm nghĩ rồi nói.

Hứa Viên biết anh nói chỗ nào, không có ý kiến, quay đầu nhìn Lâm Thâm, “Cùng đi đi! Ở đây không thể ngủ được.”

Lâm Thâm nhìn Tô Huyền, Tô Huyền mỉm cười với anh, anh lại nhìn Hứa Viên, Hứa Viên đang chờ anh trả lời, từ vị trí của anh nhìn hai người đó, họ sóng vai đứng trước sô pha, kê sát nhau, rất tự nhiên. Anh thu hồi tầm mắt, lắc đầu, “Anh không đi đâu, ở đây cũng được.”

“Ngủ trên sô pha rất khó chịu.” Tô Huyền cười nói: “Lâm tổng đi cùng luôn đi! Không có giấc ngủ ngon, sao có thể có trạng thái làm việc tốt được.”

“Đừng đó, đi thôi!” Hứa Viên gật đầu, “Và lại anh còn nghiện sạch sẽ nữa mà, sô pha bị tên này chiếm rồi, chẳng lẽ anh muốn ngủ đứng à? Điều kiện chỗ đó tốt lắm, ngày nào cũng đổi đồ dùng mới, anh có thể ngủ một giấc thật ngon.”

Lâm Thâm mỉm cười.

Tô Huyền kinh ngạc, bật cười, “Thì ra Lâm tổng nghiện sạch sẽ à, thật sự ngại quá, nếu như vậy, để biểu đạt sự hối lỗi, anh lại càng phải đi cùng chúng tôi đấy, nếu không lòng tôi sẽ rất áy náy.”

Lâm Thâm nghe vậy thì sắc mặt khẽ thay đổi, thấy Hứa Viên vẫn kiên trì nhìn anh, anh chậm rãi gật đầu.

Nhất trí xong, ba người tắt đèn, ra khỏi phòng.

Tô Huyền nắm tay Hứa Viên rất tự nhiên, đi về phía thang máy.

Hứa Viên rút tay ra, rút không được, vừa ngập vừa trừng mắt với anh.

Tô Huyền ôn hòa giải thích, “Nhìn đáng vẻ này của em, nếu anh không kéo em đi, sợ em sẽ đâm vào tường mất.”

Hứa Viên than thở, “Tôi chỉ không thức đêm một thời gian thôi mà, đâu nghiêm trọng như anh nói.”

“Thức đêm ít vẫn tốt hơn, nếu không da sẽ lão hóa rất nhanh.” Tô Huyền ấn nút thang máy, vì không có ai, chẳng mấy chốc thang máy mở, anh kéo Hứa Viên đi vào, lại bỏ sung một câu: “Đương nhiên, dù em không nghe lời vẫn cứ thức đêm, lão hóa quá nhanh, anh cũng không chê em đâu.”

Hứa Viên tròn mắt, ai chê ai hả!

Lâm Thâm cảm tải liệu vào sau, sắc mặt nhìn không ra cảm xúc gì.

Cửa thang máy khép lại, ba người không nói nữa.

Hứa Viên bỗng cảm thấy không gian nhỏ hẹp im lặng mang lại một cảm giác kỳ dị, thứ cảm giác này cô không nói rõ được, chỉ là cảm thấy nếu là trước kia, cô thật sự không thể tưởng tượng được, cô có thể để mặc người khác nắm tay cùng Lâm Thâm đứng trong thang máy.

Ra khỏi thang máy, đi ra cửa tòa nhà, xe của Tô Huyền vẫn đậu ở chỗ cũ.

Tô Huyền đưa Hứa Viên đến ghế phụ lái, mở cửa xe, Hứa Viên ngập rồi ngồi xuống.

Tô Huyền vươn tay giúp cô thắt dây an toàn, đóng cửa xe xong, anh quay đầu mở cửa sau, mỉm cười với Lâm Thâm, “Lâm tổng, mời.”

“Cảm ơn.” Lâm Thâm ngồi vào ghế sau.

Tô Huyền ngồi vào ghế lái, thắt dây an toàn xong, dịu dàng nói với Hứa Viên: “Em buồn ngủ thì cứ ngủ đi, tới nơi anh gọi em.”

Hứa Viên gạt đầu, dựa vào ghế nhắm hai mắt lại. Sau khi làm đề án xong, con buồn ngủ ập đến, cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Tô Huyền lái xe rời khỏi công ty của Lâm Thâm. Đêm Bắc Kinh xe cộ vẫn nườm nượp, vì có người ngủ trong xe, anh lái xe không nhanh, rất êm.

Lâm Thâm không buồn ngủ, ngồi ở ghế sau, không nói gì.

Tô Huyền chuyên tâm lái xe, cũng không nói.

Nửa tiếng sau, Tô Huyền lái xe thẳng vào trước cửa hội quán Vân Trạch sau quán bar. Có bảo vệ lập tức đi đến, mở cửa xe cho anh, “Tô thiếu.”

Tô Huyền gạt đầu, xuống xe, đi đến bên kia, mở cửa xe, thấy Hứa Viên ngủ rất ngon, anh không đánh thức cô, vươn tay bế cô ra, ôm vào lòng, dặn bảo vệ: “Sắp xếp cho Lâm tổng một phòng.” Dứt lời, anh bế Hứa Viên vào hội quán trước.

Lâm Thâm xuống xe, thấy bóng dáng Tô Huyền bế Hứa Viên rời đi, tay chống trên cửa xe của anh hơi ấn xuống.

“Mời Lâm tổng, Tô thiếu đã dặn rồi, mời anh đi theo tôi.” Một người khách khí dẫn đường cho Lâm Thâm.

Lâm Thâm đứng một lúc, mới gạt đầu, đi theo anh ta vào hội quán.

Tô Huyền bế Hứa Viên vào hội quán, có người nhận được tin, bước nhanh đến, thấy anh và Hứa Viên mà anh đang bế, cẩn thận hỏi: “Tô thiếu, vẫn giống lần trước ạ?”

Tô Huyền cúi đầu nhìn Hứa Viên, gạt đầu.

Người này thờ phào, vội vàng chạy lên tầng mở cửa phòng.

Tô Huyền bế Hứa Viên vào phòng, đặt cô lên giường, mới vươn tay vỗ vỗ cô, “Dậy nào.”

Hứa Viên “hừ” một tiếng, gạt tay anh ra, lật người sang bên khác, cảm thấy rất thoải mái, tiếp tục ngủ.

Tô Huyền thấy cô ôm gối không có ý thức, chân dè lên chân, dáng vẻ sắp đi vào giấc mộng, vừa đáng yêu vừa buồn cười, nhưng anh vẫn vươn tay phá rối, vỗ nhẹ mặt cô, “Dậy nào.”

Hứa Viên bị anh vỗ tỉnh, cực kì buồn ngủ, tức giận vung tay, “Đừng làm phiền tôi.”

Tô Huyền vươn tay tóm lấy tay cô, “Anh muốn hỏi em, mai là thứ bảy, tuần trước đã đồng ý với bà nội Lý là đến nhà bà. Mai còn đi nữa không?”

Hứa Viên buồn ngủ đến bực mình, cau kinh nói: “Tỉnh ngủ rồi nói sau.”

“Giờ là hai giờ bốn mươi phút sáng, theo như kiểu buồn ngủ này của em, chắc là sẽ ngủ thẳng đến giữa trưa.” Tô Huyền phân tích, “Nhà bà nội Lý hơi xa, nếu giữa trưa đi từ đây đến đó...”

“Vậy không đi nữa.” Hứa Viên vốn cũng chẳng muốn đi.

“Nếu không đi, mai phải gọi điện cho bà nội Lý sớm một chút, tránh để bà chờ. Nhìn dáng vẻ này của em, chắc là không dậy nổi rồi, anh gọi điện nhé, được không?” Tô Huyền lại vỗ vỗ cô, ngăn cô ngủ.

“Anh xem rồi liệu mà làm.” Hứa Viên gắng gượng chống đỡ, “Anh đừng làm phiền tôi, buồn ngủ muốn chết à.” Tô Huyền gạt đầu, không làm phiền cô nữa.

Nhân viên vẫn chờ ở cửa, nghe thấy trong phòng không còn tiếng nói nữa, hỏi khẽ: “Tô thiếu, vẫn đun một bình nước cho phòng ngài ạ?”

Tô Huyền nhìn thoáng ra ngoài, trầm mặc một lát, bỗng nói thờ ơ: “Từ lúc nào mà tôi đến Vân Trạch nhưng còn bị người ta giám sát nữa? Nhìn tôi giống người xấu lắm hả?”

Cậu nhân viên ngoài cửa hoảng sợ, vội vàng cười xòa, “Đương nhiên ngài không phải người xấu, nhưng mà, nếu... chị Viên Viên có chuyện gì, e là chúng tôi sẽ mất bát cơm, xin Tô thiếu bỏ qua.”

Tô Huyền cười khê, “Ai mà không dễ chọc như vậy?”

Cậu nhân viên lập tức cầm khẩu.

“Tôi không thể chọc vào à?” Tô Huyền lại hỏi.

Cậu nhân viên thoát cái đôi sắc, mặt khổ sở, “Tô thiếu, không phải ngài không thể chọc vào, mà là chúng tôi không thể chọc vào ạ.”

Tô Huyền cười cười, đứng lên, đi tới cửa, giọng nói ôn hòa như trước, “Người ta ở nước ngoài đã bao năm, vẫn còn điều khiển được chuyện trong nước, trước đây không cảm thấy gì, hiện giờ...” Anh nhướn mày, “Xem ra ở nước ngoài sống quá thoải mái rồi.”

Cậu nhân viên không dám đáp lời.

“Tôi cũng không muốn làm gì cả, nếu làm thì đã không đến đây rồi.” Tô Huyền vỗ vỗ vai cậu nhân viên, cười nói: “Nhưng mà bạn gái tôi, sau này vẫn là do tôi chăm lo thì tốt hơn.”

Cậu nhân viên rụt bần người, sợ hãi nhanh chóng cúi đầu.

“Cậu hiểu chưa?” Tô Huyền nhìn cậu ta.

Sắc mặt cậu nhân viên thay đổi một trận, cậu ta động não một lát, vội vàng cười theo, nói: “Chỉ cần chúng tôi không mất bát com, chị Viên Viên... chị ấy tình nguyện, dạ, chúng tôi còn muốn ăn kẹo cưới của ngài đây ạ. Đương nhiên là hiểu rồi ạ.”

Tô Huyền buông tay, vừa lòng gật đầu, “Sẽ để cậu được ăn kẹo cưới.” Dứt lời, anh tha cho cậu ta, đi về phòng mình. Sau khi đi được mấy bước, anh dặn: “Tôi không cần nước nóng, cậu mang cho Lâm tổng một bình nước nóng đi, nói với cậu ta, tôi và Viên Viên đều ngủ rồi, bảo cậu ta ngủ sớm một chút.”

Cậu nhân viên ngây người một lát, thấy anh đi xa, cậu ta suy nghĩ cẩn thận ý của những lời này, khóe miệng giật giật, cậu ta xuống tầng.

Quả nhiên giữa trưa hôm sau Hứa Viên mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cô tìm đi động khắp nơi để nhìn thời gian, tìm hồi lâu nhưng không tìm thấy, cô cầm điện thoại trong phòng lên gọi vào số của mình.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.”

Hứa Viên nghe giọng nói đó, chỉ có thể đập máy, gọi đến số của quán bar phía trước.

Giọng nói của nhân viên truyền đến, “Chị Viên Viên? Chị tỉnh rồi à?”

Hứa Viên gãi đầu, “Chị vào phòng bằng cách nào?”

Đầu điện thoại bên kia im lặng hơn một chút, nhỏ giọng nói: “Chị không nhớ ạ? Là Tô thiếu bế chị vào phòng.”

Hứa Viên ngẫm nghĩ, có chút ấn tượng, hôm qua buồn ngủ gần chết, từ nhỏ cô đã có tật xấu, lúc cực kì buồn ngủ, chỉ cần cô ngủ rồi, ai gọi cô cũng không tỉnh lại được. Cô “e hèm” một tiếng, “Tô Huyền đâu rồi?”

Đầu điện thoại bên kia lại yên lặng một chút, “Tô thiếu... chắc là vẫn còn ở trong phòng mình đây ạ.”

“Phòng anh ta?”

“Không thấy Tô thiếu rồi đi, chắc là vẫn ở trong phòng mình.” Cậu nhân viên nói.

Hứa Viên lại hỏi: “Thấy di động của chị không?”

Cậu nhân viên lắc đầu, “Từ lúc Tô thiếu bế chị vào, sau khi anh ấy đi, không ai tiến vào phòng chị cả.”

Hứa Viên treo máy, ngẫm nghĩ, dùng điện thoại gọi đến di động của Tô Huyền.

Di động kết nối, giọng nói êm tai của Tô Huyền truyền đến: “Dậy rồi à?”

“Anh đang ở đâu? Thấy di động của tôi không?” Hứa Viên lập tức hỏi.

“Di động của em ở trong phòng anh.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên chất vấn ngay: “Sao di động của tôi lại ở trong phòng anh? Anh lấy di động của tôi làm gì?”

Giọng nói của Tô Huyền hòa nhã, “Di động của em rơi ở trên xe, đêm qua sau khi em ngủ, lúc bảo vệ đỗ xe thì thấy di động ở trên xe, tưởng là di động của anh, đưa tới phòng anh, anh không đến phòng em quấy rầy em nữa.” Dừng một chút, anh hạ giọng: “Em cũng biết đấy, đêm hôm khuya khoắt, đàn ông mà vào phòng của phụ nữ thì sẽ có chuyện.”

“Tô Huyền!” Hứa Viên nghe vậy thì suýt đập điện thoại, “Không bắt nạt tôi anh sẽ chết à!”

“Cái này gọi là bắt nạt hả?” Tô Huyền cười khê.

Hứa Viên cố nén xúc động muốn mắng chửi người, dừ dừ nói với anh: “Anh mang di động qua cho tôi.”

“Anh đang gõ tài liệu, giờ không đi đâu được, nếu em dậy rồi, tự mình qua đây lấy đi.” Tô Huyền nói xong, báo số phòng.

“Anh gọi nhân viên mang tới cho tôi.” Hứa Viên không muốn đến phòng anh.

“Không rảnh!” Tô Huyền dứt khoát ngắt máy.

Hứa Viên nghe tiếng trong điện thoại, bực bội nghiêng răng, thề loại người gì vậy!

Cô ngồi đầu giường bực mình hồi lâu, bỗng nhớ tới Lâm Thâm, lại lập tức gọi điện đến quán bar.

“Chị Viên Viên?” Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói nghi hoặc.

“Cái đó, chị hỏi chút, Lâm tổng, hôm qua, ừm, cũng ở đây à?” Hứa Viên hỏi.

“Ồ đây ạ, nhưng sáng sớm đã rời đi rồi.”

“Được rồi, không có chuyện gì đâu.” Hứa Viên treo điện thoại, lòng bỗng không rõ là cảm giác gì.

Trong lòng Lâm Thâm, quan hệ giữa Tô Huyền và cô là thật nhĩ?

Không chỉ trong lòng anh, mà trong lòng biết bao người, e rằng đều là thật.

Cô đứng lên, vào nhà tắm, tắm dội nước ấm, rửa mặt chải đầu một phen, đi đến trước tủ quần áo, mở tủ ra.

Một loạt quần áo trong tủ, là cô để lại khi thỉnh thoảng đến đây ở, được giặt sạch sẽ, treo lên ngay ngắn. Cô lấy từ trong tủ một bộ váy liền ra mặc vào, mới ung dung ra khỏi phòng, đi tìm Tô Huyền.

Đến phòng của Tô Huyền, cửa phòng mở, anh đang ngồi trước bàn gỗ máy tính, hình như đang gửi mail, cả người thay tây trang giày da bằng bộ quần áo thường ngày thoải mái, hai chân vắt chéo, tư thế đánh bàn phím thành thạo, thần sắc mang theo chút lơ đãng, nhưng tay lại gõ cực nhanh, vô cùng đẹp mắt.

Hứa Viên nhớ tới lần đầu tiên thấy anh, anh chúc rượu cô, cũng mặc quần áo thường ngày thoải mái.

Có một kiểu người, bất kể mặc gì, cho dù trên người anh ta khoác mảnh vải rách, có lẽ cũng đều đẹp.

Cô bấu môi, đi vào.

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười với cô, “Chiếc váy này rất đẹp.”

Hứa Viên lờm, “Di động của tôi đâu?”

“Ồ đây.” Tô Huyền đưa di động cho cô.

Hứa Viên nhận di động, cầm lấy xong liền đi ra ngoài.

Tô Huyền tiếp tục gõ bàn phím, đồng thời nói: “Sáng nay, anh dùng di động của em gọi điện cho bà nội Lý rồi, bà nội Lý nói, hôm nay không rảnh thì mai đến nhà bà. Nếu mai chúng ta không đến, bà sẽ báo bác Tôn tự đến bắt em.”

Hứa Viên hãi, lập tức quay đầu nhìn anh, “Sao anh lại gọi điện cho bà nội Lý?”

“Em quên rồi à? Đêm qua em bảo anh gọi, nói sáng em không dậy nổi.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên ngẫm nghĩ, hình như có chuyện như vậy thật, cô mím miệng.

Tô Huyền lại nói: “Anh còn nhận một cuộc điện thoại của em nữa, tối nay bạn trai người bạn cùng phòng kí túc của em mời khách, hỏi anh có thời gian đi cùng em không, dù sao cũng là bạn cùng phòng kí túc của em, để chiếm được thiện cảm của các cô ấy, anh không từ chối được, chỉ có thể đồng ý thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tự Làm Càn Không Thể Sống

Hứa Viên trợn mắt, không dám tin nhìn Tô Huyền.

Tô Huyền quay đầu nhìn cô, bật cười, “Em dùng vẻ mặt này nhìn anh làm gì? Giống như anh làm chuyện tội ác tày trời ấy.”

Anh không làm chuyện tội ác tày trời sao!

Hứa Viên lườm anh cháy mắt, tức giận chất vấn: “Ai cho anh nhận điện thoại của tôi?”

Tô Huyền bắt đầu, “Vốn anh cũng không muốn nhận, nhưng di động vẫn kêu không ngừng, anh chỉ có thể nhận giúp em thôi, bạn cùng phòng kí túc của em cũng biết nói thật, anh lại không thể cúp máy, cô ấy làm di động của em hết pin thì mới coi như giải phóng cái lỗ tai của anh.”

Hứa Viên giật giật khóe miệng, “Anh nói di động của tôi là bị con bé đó nói đến mức hết pin?”

Tô Huyền gật đầu.

“Anh cứ nghe nó nói một mạch?” Hứa Viên hỏi.

Tô Huyền gật đầu, “Cô ấy vẫn không cúp máy, xuất phát từ phép lịch sự, cũng là để chiếm được thiện cảm của bạn em, anh không cúp máy được.”

Hứa Viên cảm nín.

Tô Huyền khoát tay với cô, “Em ngồi một bên chờ anh đã, bị cô ấy làm lỡ thời gian, chuyện anh vốn đã sớm làm xong giờ còn chưa làm xong đây này. Chờ anh làm xong, chúng ta đi ăn cơm trưa.”

“Ai chờ anh!” Hứa Viên xoay người bước đi.

“Bạn em nói, nếu anh đã đồng ý rồi, lúc đó lại không đi, sau này em khỏi cần quay về trường nữa, cô ấy nói sẽ không tha cho em, sẽ cho em biết hậu quả.” Tô Huyền thấy cô muốn đi, lại từ tốn bỏ sung.

Hứa Viên lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn anh.

Tô Huyền gật đầu vô cùng quả quyết với cô, “Không tin thì em sạc pin vào, rồi gọi điện hỏi cô ấy, cô ấy thật sự nói vậy đấy.”

Hứa Viên nổi đóa, trợn mắt nhìn anh.

Tô Huyền quay đầu lại, chuyên tâm tiếp tục gõ bàn phím.

Hứa Viên nhớ lại từ sau khi Tiểu Thu và Lam Lam biết Tô Huyền là bạn trai cô thì cứ như bị đánh cho kích thích vậy, ngày nào cũng chú ý đến anh, bây giờ nếu Tô Huyền nhận điện thoại, anh lại đồng ý, sao hai con bé đó bỏ qua cơ hội này được?

Nếu bây giờ cô rời đi, không để ý đến tên lòng dạ thâm hiểm này, có tình không dẫn anh đi, sẽ có hậu quả gì?

Đoán chừng Tiểu Thu và Lam Lam sẽ bóp chết cô.

Cô còn phải học ở trường một năm nữa đấy, không đắc tội hai bà tám đó được.

Hứa Viên đứng tại chỗ đấu tranh hồi lâu, rồi bắt đầu quay lại, đặt mông ngồi xuống giường, trừng mắt với Tô Huyền, tức giận nói: “Vậy anh nhanh lên chút, tôi đang đói.”

“Xong ngay đây!” Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên hí hoáy di động, “Có sạc không?”

“Có! Trên ngăn tủ bên kia.” Tô Huyền chỉ chỉ.

Hứa Viên đi qua, sạc pin, sau khi khởi động máy, mấy chục thông báo nhảy ra, vừa mở ra thì đã thấy đều là tin nhắn cảnh cáo của Tiểu Thu và Lam Lam. Cô buông di động, chán chường ngửa mặt nằm vật ra giường.

Tô Huyền quay đầu lại nhìn cô, cong khóe miệng, bỗng tâm tình trở nên rất tốt.

Một lúc sau, Tô Huyền gấp máy tính lại, đứng lên, nói với cô: “Được rồi, đứng lên đi!”

Hứa Viên ngồi dậy, hỏi anh: “Đi đâu ăn cơm?”

“Không phải em đang đói à? Cứ ăn ở nhà ăn riêng của chỗ này đi.” Tô Huyền nhìn cô, “Đương nhiên, nếu em không đói, không muốn ăn ở đây, chúng ta có thể lái xe ra ngoài tìm chỗ ăn.”

“Thôi khỏi, cứ ăn ở đây đi!” Hứa Viên đứng lên không có chút tình thần, “Di động cũng cần sạc nữa.”

Tô Huyền gật đầu, hai người ra khỏi phòng.

Đi vào nhà ăn, nhân viên tươi cười tiếp đón.

Tô Huyền để Hứa Viên gọi món, Hứa Viên nhìn anh một cái, gọi mấy món đều có rau thơm.

Tô Huyền thấy cô gọi món xong, bật cười, “Đúng là làm khó em rồi.”

Hứa Viên hừ một tiếng, “Không hài lòng thì anh có thể gọi lại!”

“Nếu em đã thích ăn rau thơm, anh ăn cùng em là được.” Tô Huyền lắc đầu.

Ai thích ăn rau thơm!

Hứa Viên hơi đen mặt, bỗng cảm thấy vì anh ta mà mình chịu khổ, cuộc mua bán này không có lời, cô lập tức gọi nhân viên lại, “Cầm lại đây, chị gọi lại.”

Nhân viên cầm thực đơn về.

Hứa Viên gọi món lại, sau khi nhân viên rời đi, cô giương mắt, thấy Tô Huyền đứng lúc đang cười nhìn cô, khuôn mặt đẹp trai giãn ra thoải mái, cực kì vui tai vui mắt, cô lườm anh, hỏi: “Tiểu Thu nói đến mức di động của tôi hết pin, đã nói những gì?”

Tô Huyền rót hai cốc nước cho mình và cô, cười nói: “Nói vài chuyện của em.”

Lòng Hứa Viên trùng xuống, “Con bé đó nói chuyện gì của tôi?”

Tô Huyền “À” một tiếng, tựa hồ nghĩ ngợi, nói: “Nói nhiều lắm, về cơ bản, chuyện ở đại học ba năm nay của em, hình như cô ấy đều nói hết.”

Mặt Hứa Viên hoàn toàn đen xì, “Thật?”

Tô Huyền cười gật đầu, “Nếu không phải là di động hết pin, chắc cô ấy còn có thể nói thêm mấy chuyện nữa.”

Hứa Viên đột nhiên muốn bóp chết Tiểu Thu.

Tô Huyền thấy biểu tình của cô, thương thức một lát, mỉm cười: “Bạn em rất thú vị, nếu không phải lúc ấy anh đang bận, anh nhất định sẽ sạc pin cho di động của em, để cô ấy nói tiếp.”

Cô còn phải cảm ơn di động hết pin đấy!

Hứa Viên cảm thấy cả người đều khó chịu, cảm giác không có bí mật gì trước mặt người khác thật sự khiến người ta không thoải mái cho nổi.

Cô gần như có xúc động muốn cầm cốc nước lên hất vào Tô Huyền, nhưng lại cảm thấy nếu nước nóng như vậy hất lên khuôn mặt đẹp trai của anh, nếu anh bị hủy dung nhan, làm bạn gái anh, cô càng thiệt thòi.

Bởi vì, ưu điểm duy nhất của anh, chính là khuôn mặt này, khiến cô nhìn mãi không chán.

Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt của Tô Huyền với vẻ thù hận sâu sắc một hồi lâu, rồi mới nhụt chí từ bỏ, hung dữ nói: “Chờ gặp Ngô Hi Đình rồi, tôi cũng sẽ nói hết mấy chuyện đáng xấu hổ của Tiểu Thu mấy năm nay cho cậu ta.”

“Ngô Hi Đình là ai?” Tô Huyền cười hỏi.

“Bạn trai Tiểu Thu.” Hứa Viên cảm phần nói.

Ý cười của Tô Huyền càng sâu, “Ừ, cô ấy nói em nửa tiếng đồng hồ, em nhất định phải trả lại gấp đôi. Cùng là bạn trai, không thể chỉ mình anh chịu thiệt được.”

Hứa Viên vừa muốn gật đầu, bỗng cảm thấy lời này không đúng, lập tức trùng mắt, “Sao anh lại chịu thiệt được?”

Người chịu thiệt là cô có được không?

“Bạn em quả thực là...” Tô Huyền ngẫm nghĩ, cho ra một cụm từ, “Quái âm đâm tai.”

Hứa Viên phì cười.

Hình dung này đúng là chuẩn!

Hai bà tám Lam Lam và Tiểu Thu, nếu làm phiền người khác, không phải chính là quái âm đâm tai hay sao...

Không biết nếu Ngô Hi Đình biết bản tính của con bé đó, còn dám muốn con bé đó làm bạn gái mình nữa hay không?

Cô hứng trí bùng bùng, nghĩ nên báo thù rửa hận bóc trần con bé đó, hay là có tình hữu nghị không bóc trần nó đây.

Có lẽ nét mặt cô quá rõ ràng, Tô Huyền cho cô một đề nghị, “Nếu ở trước mặt Ngô Hi Đình em nói một tiếng đồng hồ, sau này Ngô Hi Đình chắc chắn sẽ không cảm thấy bạn em lười dài đâu.”

Hứa Viên “ha” một tiếng, vừa muốn cười to, bỗng tức giận, “Vậy chẳng phải cậu ta sẽ cảm thấy tôi lười dài?”

Tô Huyền không đồng ý nói: “Em là bạn gái anh, dù em lười dài, liên quan gì đến cậu ta.”

Hứa Viên nghẹn, dùng ánh mắt không phải người nhìn Tô Huyền.

Lúc này nhân viên bụng đồ ăn tới.

Tô Huyền đưa đĩa cho cô, “Mau ăn đi, hẹn thời gian là năm giờ chiều, địa điểm cách chỗ này hơi xa, nếu lái xe thì cần một tiếng. Em ăn no một chút, cũng có sức mà làm quái âm thầm tai với Ngô Hi Đình.”

Hứa Viên nhận đĩa, tức tối gấp một miếng thức ăn, bỗng nói: “Sao hẹn thời gian sớm vậy?”

“Cũng không tính là sớm đâu, cô ấy nói sớm một chút mọi người tán gẫu được nhiều hơn cho dễ quen thân, hôm nào anh mời khách, mọi người đã quen thân cả rồi.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên nhìn anh, “Anh mời khách?”

“Ừ.” Tô Huyền gật đầu, “Không phải là khuôn phép à?”

Hứa Viên nhú mày, “Tôi không nhận lời làm bạn gái anh.”

Tô Huyền như cười như không nhìn cô, “Còn cần em nhận lời à?”

Hứa Viên cảm thấy không thể thảo luận chuyện này cùng anh được, nếu không bữa cơm này cô không cách nào ăn ngon miệng.

Tô Huyền thấy cô không nói gì thêm, anh cũng không nói nữa.

Hai người tương phản, một người tâm tình cực kém, một người tâm tình rất tốt.

Ăn cơm xong, hai người rời khỏi nhà ăn, về tới phòng của Tô Huyền.

Di động đã nhanh chóng đầy pin, Hứa Viên rút sạc, thấy Tô Huyền lấy quần áo từ trong tủ ra, chuẩn bị thay. Cô lập tức nói: “Anh đừng nói với tôi là anh mặc vest đi giày da cùng tôi đến nơi bạn trai Tiểu Thu mời khách đấy nhé.”

“Vậy anh mặc gì?” Tô Huyền cười hỏi.

“Mặc quần áo thường ngày thôi.” Hứa Viên chỉ vào bộ quần áo trên người anh, “Bộ này cũng rất ổn, đừng đổi.”

“Em xác định?” Tô Huyền hỏi.

“Chuyện này thì có gì mà không xác định!” Hứa Viên bất mãn, “Đỏm đáng cái gì? Đi mau.” Dứt lời, cô ra khỏi phòng trước.

Tô Huyền “Ừ” một tiếng, cười để lại quần áo vào tủ, thật sự cứ sao mặc vậy ra khỏi phòng.

Hứa Viên thấy anh cầm laptop trong tay, bĩu môi, không nói chuyện.

Ra khỏi hội quán, đứng ở cổng, Tô Huyền mở cửa xe, Hứa Viên lên xe, anh lái xe rời khỏi hội quán.

Trên đường, sau khi đi được một đoạn, Hứa Viên bỗng nói: “Không đúng, anh đi nhầm đường rồi.”

“Không đi nhầm” Tô Huyền lắc đầu, “Vẫn còn sớm, anh đi làm một việc trước đã.”

Hứa Viên nhú mày, “Nếu anh đã có việc, nên từ chối Tiểu Thu chứ.”

“Giờ mới hai giờ, nhiều nhất là mất một tiếng thôi, không muộn được.” Tô Huyền nhìn cô, như cười như không, “Đúng là có thể từ chối, nhưng anh không muốn từ chối, anh vẫn chưa lấy thân phận là bạn trai ai đến ăn tiệc mời khách của bạn trai người bạn cùng phòng kí túc của cô ấy bao giờ. Rất mới mẻ.”

Hứa Viên cảm nín.

Đi khoảng nửa tiếng, Tô Huyền quẹo xe vào một phòng trà riêng, anh dừng xe, thấy Hứa Viên ngồi bất động, anh ra hiệu bảo cô xuống xe.

Hứa Viên lắc đầu, “Anh đi làm chuyện của anh đi, tôi ở đây chờ anh.”

“Anh không quen vút bạn gái ở trên xe một mình, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, hối cũng không kịp.” Tô Huyền nói xong, túm cô xuống xe.

Hứa Viên bắt mắt trừng anh, “Anh tới đây gặp ai hả? Tôi đi cùng anh làm gì?”

“Tôi gặp vài người, nhưng mà là chuyện công việc. Giờ anh không có trợ lý ở bên cạnh, trước tiên em cứ tạm thời làm trợ lý của anh đi.” Tô Huyền nói xong, nhét laptop vào tay cô.

Hứa Viên nhú mày, muốn ném máy tính lại cho anh.

Tô Huyền xoay người, đi đến cửa.

Hứa Viên đứng tại chỗ một lúc, vẫn đi theo sau anh.

Vào cửa, có nhân viên lên đón, mỉm cười hỏi Tô Huyền một câu, liền dẫn anh và Hứa Viên đi vào một gian phòng riêng

Trong căn phòng riêng có bốn người ngồi, nói chuẩn xác, ba người ngoại quốc, đều ở tuổi trung niên, một người Trung Quốc, trẻ tầm như Tô Huyền. Ai cũng mặc vest đi giày da, đeo cà vạt, vô cùng trang trọng.

Hứa Viên bỗng hiểu được bộ vest mà Tô Huyền lấy ra muốn mặc lúc rời khỏi hội quán bị cô nói thành “đỏm dáng” là có dụng ý gì.

Nhân viên đang rót trà cho bốn người, dễ thấy là bốn người này cũng vừa đến.

Thấy Tô Huyền và Hứa Viên đến, bốn ánh mắt đều dừng trên người hai người.

Tô Huyền mỉm cười, “Xin lỗi, tôi tới hơi muộn rồi.”

Bốn người đánh giá anh, sau khi nhìn anh một lượt từ đầu đến chân, lại nhìn về phía Hứa Viên ở sau anh.

Tuy bộ váy của Hứa Viên hôm nay đẹp, nhưng trong trường hợp này, cũng không đủ trang trọng. Cô thầm mắng Tô Huyền trong lòng, nếu anh sớm nói rõ, cô cũng đâu bảo anh bỏ lại bộ vest đó.

Tô Huyền và cô mặc quần áo thường ngày, bây giờ họ nhất định sẽ cảm thấy không được tôn trọng.

Quả nhiên, cô vừa mới nghĩ vậy, một người trong đó đứng dậy, vươn tay chỉ vào Tô Huyền, vô cùng tức giận nói một tràng tiếng Anh.

Tiếng Anh của Hứa Viên không tồi, đương nhiên nghe hiểu được, người nọ đang chỉ trích Tô Huyền không lịch sự, không tôn trọng, vậy mà mặc như thế để gặp họ, rõ ràng là không coi họ ra gì. Hai lần ba lượt như vậy, rõ ràng là coi thường Úc Dương, coi thường họ.

Tô Huyền kiên nhẫn chờ anh ta chỉ trích xong, mặt không đổi sắc dùng tiếng Anh giải thích: “Nếu không tôn trọng, hôm nay tôi sẽ không đến đây. Các vị coi trọng là Vân Thiên, chứ không phải là cá nhân Tô Huyền tôi.”

Người nọ nghe xong lại càng tức, lớn tiếng nói bằng tiếng Anh: “Cậu chính là Vân Thiên, Vân Thiên chính là cậu, chúng tôi hợp tác với Vân Thiên, nhưng nhìn đến chính là cậu. Trăm nghe không bằng một thấy, Tô Huyền nghe đồn là rất giỏi giang vậy mà lại là người ngông cuồng kiêu ngạo không biết phép tắc như vậy, thật khiến người ta thất vọng.” Dứt lời, dường như anh ta không muốn ở lại nữa, nói với ba người ở phía sau một câu, ý đại thể là không hợp tác nữa, muốn rời khỏi đây.

Có lẽ Tô Huyền chưa từng bị người ta chỉ thẳng mặt mắng là quá ngông cuồng kiêu ngạo không biết phép tắc, sắc mặt hơi tối lại, nhưng anh cũng không nói gì, mà nghiêng người tránh ra, dường như chấp nhận lời chỉ trích này, đồng ý để họ rời đi.

Nếu họ rời đi, không chỉ cuộc hợp tác này thất bại, sau này Tô Huyền cũng sẽ bị chum lên cái danh ngông cuồng kiêu ngạo không biết phép tắc.

Dù sao tuần trước vừa cho Úc Dương leo cây, lần thứ hai vừa muốn nói chuyện hợp tác, liền mặc quần áo bình thường tới gặp mặt như không tôn trọng họ. Hai chuyện này gộp vào với nhau, có thể nghĩ ra được những bình luận không ngớt về anh.

Dù sao Tập đoàn Vân Thiên không phải chỉ một tay che trời, không thể bịt kín miệng lưỡi thế gian, trên thương trường, khuấy một vòng, cũng liền to chuyện.

Trong nghề không có tiếng tăm tốt, đối với Tô Huyền vừa mới về nước được hai tháng thì không phải là mở đầu tốt.

Hứa Viên vươn tay chọc chọc Tô Huyền.

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn cô, hơi rù lông mi, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, càng không ngăn cản.

Hứa Viên mất thấy bốn người đó sắp ra khỏi cửa, cô cắn răng, từ phía sau Tô Huyền tiến lên mấy bước, ngăn ở cửa, hiên ngang lăm lăm nói: “Không biết vị tiên sinh này đã từng nghe Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, gọi là ‘lẽ không kiêng thân’ chưa?”

Người chỉ trích Tô Huyền bị cô ngăn lại, sừng sốt, khó hiểu nhìn cô.

Hứa Viên nói tiếp: “Ở Trung Quốc, người thân bạn tốt gặp mặt, đều có thói quen mặc quần áo thường ngày, hướng chi, địa điểm này hôm nay, là phòng trà riêng, vốn không phải phòng hội nghị trên những tòa nhà chọc trời, hà tất mặc quá trang trọng như ở trên bàn đàm phán, không có chút tình cảm giữa người với người nào? Tô Huyền mặc quần áo bình thường thoải mái, cũng lấy thái độ kết bạn đến đây, nhưng lại bị anh hiểu sai, nói thành không tôn trọng, ngông cuồng kiêu ngạo, không biết phép tắc. Sự chệch bai đó tôi cũng có thể hiểu được, đất nước và văn hóa khác biệt quá lớn, anh không học tốt việc nhập gia tùy tục, không học được lễ nghi Trung Quốc, vậy không nên đến Trung Quốc làm ăn buôn bán.”

Người nọ lại sừng sốt, vẫn nhìn cô với dáng vẻ nghe không hiểu.

Dưới tình thế cấp bách, Hứa Viên nói bằng tiếng Trung, sau khi thấy người này bị cô làm cho chần chịt, cô cũng không định dùng tiếng Anh giải thích lại, mà lại nói: “Sự chỉ trích vừa rồi của anh nếu bị truyền ra, nhân phẩm của Tô Huyền sẽ bị nghi ngờ, vốn anh ấy không kiêu khách quý đến từ nước ngoài, đối đãi như với người thân, nhưng bị anh hiểu lầm, nghe nhầm đồn sai, nói quá khó nghe, không tốt đối với danh tiếng cá nhân của anh ấy. Việc làm ăn có thể không thành, nhưng xin vì tiền sinh này thu hồi lời trách mắng anh ấy lúc này rồi hãy ra cửa.”

Người nọ thấy Hứa Viên chính nghĩa nói bô bô một đống anh ta nghe không hiểu, hơn nữa nhìn từ dáng vẻ thì là kiêu anh ta không nói cho rõ ràng thì sẽ không cho anh ta đi. Anh ta nghi hoặc quay đầu nhìn về phía người đàn ông Trung Quốc trẻ tuổi.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Hứa Viên, dùng tiếng Anh dịch lại những lời Hứa Viên nói cho anh ta.

Người nọ nghe xong, nhất thời trợn mắt há mồm nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên ôm laptop, đứng giữa cửa, bày ra dáng vẻ vô cùng tức giận và chính nghĩa, chờ anh ta giải thích.

Người nọ nhìn Hứa Viên hồi lâu, quay đầu lại nhìn hai người ngoại quốc còn lại.

Hai người ngoại quốc còn lại nhìn nhau, một người nói, “Cô gái này nói hơi có lý thật”, người còn lại gật đầu.

Người nọ lại nhìn Tô Huyền, thấy anh đứng đó, sắc mặt bình tĩnh, tư thái tùy ý, cả người mặc quần áo thường ngày, tuy không trang trọng, nhưng được anh mặc ra cảm giác thân thiết gần gũi, giống như Hứa Viên nói, mang lại cảm giác coi họ như những người bạn. Anh ta thu hồi tầm mắt, lui về sau, xoa người áy náy với Tô Huyền, “Thật có lỗi, là tôi hiểu lầm anh Tô, vẫn mong anh thứ lỗi.”

Tô Huyền liếc nhìn Hứa Viên, trong mắt chứa một vệt sáng rực, anh cười với người nọ, “Cô ấy là bạn gái tôi, khó tránh khỏi nói thiên vị cho tôi, hôm nay tôi mặc thế này tùy ý đến đây, lần đầu gặp mặt, quả thực mạo muội.”

“Thì ra cô gái này là cô Hứa Viên mà vì cô ấy anh cho chúng tôi leo cây lần trước à.” Người nọ kinh ngạc quay đầu.

Hứa Viên bỗng cảm thấy mình lại làm một chuyện ngu xuẩn rồi.

Cái tên của cô đã như sấm bên tai rồi sao?

Đúng, Tô Huyền vì bạn gái mà vút hợp đồng mấy tỉ với Úc Dương, người của Úc Dương không biết cô mới là lạ đó!

Cô rất muốn lấy laptop nên đầu mình, nhìn xem có phải bây giờ bên trong đó chứa bã đậu hay không. Sao cô lại giúp Tô Huyền chứ? Anh không giải thích dụng ý mặc vest với cô, bị cô hiểu lầm là đơm dăng cũng không nói, bị người ta chỉ trích là ngông cuồng kiêu ngạo không biết phép tắc không phải đáng đời hay sao?

Cô chỉ mong anh không gặp chuyện gì hay ho ấy, để giải mối hận trong lòng bị anh bắt nạt mấy ngày nay, bây giờ đúng là não ngắn mới giúp anh mà.

Đàn quá đi mất!

Hứa Viên bực, sắc mặt càng khó coi.

Người nọ nhìn chằm chằm Hứa Viên một lát, bỗng cười to, “Cô Hứa xinh đẹp, đáng yêu, quả cảm, thông minh như vậy, chẳng trách cậu bỏ Úc Dương vì cô ấy.” Dứt lời, anh ta lại hỏi hai người ngoại quốc kia: “Đúng nhì? Có thể hiểu được.”

Hai người ngoại quốc gật đầu.

Hứa Viên không trụ lại được nữa, muốn lập tức rời đi.

Tô Huyền vươn tay chụp tay Hứa Viên, kéo cô đến bên người mình, mỉm cười nói: “Dù sao chuyện làm ăn không thành thì có thể bàn lại, nhưng nếu làm bạn gái đau lòng, sẽ khó theo đuổi lại. Chuyện lần trước quả thực rất có lỗi, chuyện hôm nay cũng rất có lỗi, các vị lượng thứ.”

“Cậu nói đúng đấy.” Người nọ cười xua tay, đi vào trong, rất vui mừng, “Hiểu lầm thôi. Nào, chúng ta ngồi xuống bàn chuyện vui vẻ nào. Tôi rất tán thưởng lối tư duy của cậu Tô, cũng rất tán thưởng cách nói chuyện của cô Hứa Viên, nếu không nhờ cô ấy, hôm nay đúng là đáng tiếc rồi.”

Tô Huyền đương nhiên không từ chối, cười gật đầu, túm Hứa Viên vào chỗ.

Nhất thời, không còn hiểu lầm nữa, mấy người đó và Tô Huyền như hận vì gặp nhau muộn màng, trò chuyện rất vui vẻ.

Hứa Viên nhìn họ thì chợt u ám, họ nói từ chuyện hợp tác giữa Úc Dương và Vân Thiên, rồi nói đến văn hóa Trung Quốc, cả lúc đó cô thậm chí nghĩ mình gần chết. Cái gì là tự làm cản, không thể sống, cô chính là như vậy chứ còn gì.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bởi Vì Cô Ấy Là Hứa Viên

Tô Huyền dự tính đàm phán một tiếng là xong, nhưng qua hai tiếng, mấy người vẫn còn chưa tận hứng.

Hứa Viên nghĩ, xem tình hình này, chắc là bàn đến lúc tối muộn rồi. Nếu ai không biết, còn tưởng mấy người này là bạn cũ lâu năm cũng nên.

Tuy trong lòng cô rất buồn nôn, nhưng nghĩ đến việc không cần đưa Tô Huyền đi gặp Tiểu Thu và Lam Lam, cũng coi như thoáng an ủi.

Nhưng, cô vừa mới nghĩ vậy, đã nghe Tô Huyền nói: “Thật ngại quá, năm giờ tôi còn có một cuộc hẹn, hôm nay cứ đến đây đã, hôm nào lại cùng các vị nói chi tiết sau.”

Người lúc trước nổi giận với Tô Huyền rất dễ thấy là nói chưa đủ, không khỏi giữ anh lại, “Cuộc hẹn của cậu Tô rất quan trọng sao? Nếu không quá quan trọng thì đẩy lùi lại, đổi sang hôm khác thì thế nào? Hôm nay chúng ta thỏa thuận cụ thể việc hợp tác luôn.”

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn Hứa Viên, cười nói: “Là bạn cùng phòng kí túc của bạn gái tôi mời khách, các anh cũng biết đấy, tôi mới về nước được hai tháng, vẫn chưa gặp bạn cùng phòng kí túc của cô ấy, nếu lỡ hẹn, sau này e là không có thiện cảm trước mặt mấy cô ấy.”

Người nọ nghe vậy thì nói ngay: “Thì ra là vậy, vậy không có gì giữ cậu Tô ở lại được rồi.” Dứt lời, anh ta lại nói: “Bạn gái quan trọng hơn.” Sau đó, anh ta lại bổ sung, “Bạn cùng phòng kí túc của bạn gái cũng rất quan trọng.”

Hứa Viên lập tức đỏ mặt, là bực mình.

Cô thậm chí tưởng Tô Huyền không phải người, đàm phán vui vẻ như thế, vậy mà cũng không quên chuyện bạn trai Tiểu Thu mời khách.

Tô Huyền đứng lên, mấy người bắt tay chào nhau, hẹn thời gian gặp mặt lần sau.

Người nọ bắt tay với Hứa Viên, chân thành niềm nở nói: “Lần sau bọn tôi và cậu Tô hẹn ngày gặp mặt tiếp, cô Hứa nhất định cũng phải đến cùng cậu Tô đây.”

Từ sau khi hiểu lầm được cởi bỏ, mấy người ngoại quốc này rất có thiện cảm với cô, tuy hàn huyên với Tô Huyền hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng giữa lúc đó vẫn không quên kéo cô vào nói chuyện cùng, thái độ rất hữu hảo, bây giờ khiến Hứa Viên không cách nào nói ra lời từ chối.

Cô chỉ có thể cố nói: “Nếu tôi có thời gian, đương nhiên rồi.”

Chào nhau một phen, hai người rời khỏi phòng trà, lên xe.

Tô Huyền lái xe rời khỏi quán trà, hòa vào dòng xe cộ, anh bật nhạc nhẹ, cười nhìn Hứa Viên, “Sao anh chưa từng nghe Trung Quốc có câu ngôn ngữ ‘lẽ không kiêng thân’?”

Hứa Viên buồn bực, gằn cổ nói: “Đó là bởi anh không học giỏi văn học Trung Quốc.”

Tô Huyền cười khẽ.

Hứa Viên bực, chất vấn anh: “Vì sao anh không nói cho tôi biết anh lấy bộ vest ra là để tới gặp người của Úc Dương?”

“Nếu anh nói, em sẽ không cùng anh tới đây gặp người của Úc Dương, sao anh có thể có thu hoạch bất ngờ, biết được thì ra em bảo vệ anh bạn trai là anh đây như thế?” Tô Huyền nói, tâm tình vô cùng tốt.

Hứa Viên trừng mắt, “Tô Huyền, anh quá đáng quá mức rồi đấy.”

Tô Huyền gạt đầu, bộc trực thừa nhận, “Ừ, anh quá đáng quá mức.”

Hứa Viên tiếp tục trừng mắt nhìn anh.

Tô Huyền chuyên tâm lái xe, cười nói: “Đội đến nơi, dừng xe rồi, anh tùy em xử lý.”

Hứa Viên thu hồi tầm mắt, bực không nói lời nào.

Cô có thể xử lý anh thế nào?

Giết anh? Phạm pháp! Tiêu diệt anh? Phạm tội! Đánh chết anh? Đánh không lại!

Tô Huyền không nói nữa, mắt liếc nhẹ thấy khuôn mặt bức bối của Hứa Viên, khóe môi hơi cong lên.

Trong xe vang lên giai điệu du dương, tà dương lúc chạng vạng chiếu vào qua cửa kính xe, mang theo sắc màu rắng ấm áp.

Nửa tiếng sau, Tô Huyền rẽ vào trước cửa một nhà hàng.

Xe vừa mới dừng, Tô Huyền xuống xe, còn chưa đi sang bên phải mở cửa xe cho Hứa Viên, đã có hai người vọt ra từ trong nhà hàng, hưng phấn nhìn Tô Huyền, “Anh là Tô Huyền đúng không?”

Tô Huyền hơi bất ngờ, đánh giá hai người, dần nở nụ cười, “Các em là bạn cùng phòng của Viên Viên?”

Tiểu Thu và Lam Lam nhìn nhau, cùng vui vẻ nói: “Đúng, đúng, bọn em là bạn cùng phòng của Viên Viên.”

“Chào các em, anh là Tô Huyền!” Tô Huyền vươn tay.

Lam Lam lập tức tiến lên, nắm tay anh một phen, mắt phát sáng, “Anh thích Viên Viên nhà chúng em, ánh mắt tốt thật đấy, em tên là Vệ Lam, gọi em Lam Lam là được.”

Tô Huyền mỉm cười gật đầu.

Lam Lam vẫn chưa buông tay, Tiểu Thu đã tiến lên bỏ tay cô nàng ra, chuyển tay của mình vào, “Em tên Vương Thu Tịnh. Chính là Tiểu Thu, người nói chuyện điện thoại với anh đấy, chúng ra rất quen rồi nhỉ? Anh gọi em Tiểu Thu là được.”

Tô Huyền cười gật đầu, cùng cô nàng bắt tay.

Tay của Tiểu Thu còn chưa chạm tới tay Tô Huyền, phía sau có một chàng trai đuổi tới, túm Tiểu Thu qua một bên, để tay của mình vào, nắm tay Tô Huyền, cười ha ha nói: “Chào anh, em là Ngô Hi Đình, bạn trai của cô ấy, người mời khách hôm nay là em.”

Tô Huyền nhún mày, cười nói: “Rất vui được gặp cậu! Hôm nào anh mời khách, hi vọng cậu vẫn là bạn trai của cô ấy.”

Lam Lam “phụt”, phì cười.

Tiểu Thu cũng cười thành tiếng.

Ngô Hi Đình rút tay về, nghiêng đầu, ngượng ngùng nói: “Em phải cố hết sức để vẫn luôn ngồi ở vị trí bạn trai của cô ấy mới được, nhưng em cũng hi vọng anh thật sự có thể mời khách được.”

“Tốt, tôi không nhìn lầm cậu, đúng là một thanh niên đầy hứa hẹn.” Lam Lam vươn tay vỗ vỗ bả vai Ngô Hi Đình.

Tiểu Thu nói với vẻ khó hiểu: “Sao trước kia em không cảm thấy anh thú vị như vậy nhỉ.”

Ngô Hi Đình đỏ mặt, nói nhỏ: “Anh ấy chính là Tô Huyền của Vân Thiên, anh không muốn bị so sánh này nọ, đương nhiên phải gắng sức thể hiện rồi.”

Tiểu Thu cảm nín lại buồn cười.

“Viên Viên đâu rồi?” Lúc này Lam Lam mới phát hiện Viên Viên không xuống xe, nói xong, cô nàng chạy tới mở cửa xe.

Hứa Viên ngồi trong xe, nhìn những người bên ngoài cười đùa vui vẻ, cảm thấy cả đầu đều đau, bây giờ bản thân cô cũng không biết đưa Tô Huyền đến đây có đúng hay không nữa. Giờ không đi nữa còn kịp không? Ăn bữa cơm này xong, cô còn có thứ gì có thể vẫn hỏi không?

Lam Lam mở cửa xe, thấy Hứa Viên buồn bức ngồi trong xe, một tay túm cô ra, “Có phải bà chưa bao giờ gặp bọn tôi đâu, sao cứ thẹn thùng như nàng dâu mới mà không xuống xe thế?”

Hứa Viên lờm, cô thẹn thùng lúc nào?

“Tên đó chính là Ngô Hi Đình, bạn trai của Tiểu Thu, bà thấy cậu ta thế nào?” Lam Lam vươn tay chỉ vào Ngô Hi Đình.

Hứa Viên đã sớm thấy, đó là một chàng trai cao cao gầy gầy không tính là trắng, diện mạo tuần tú, thoạt nhìn có chút thư sinh. Rất khó tưởng tượng được cái cơ thể nhỏ bé của cậu ta cũng Tiểu Thu xuống núi như thế nào, khó trách Lam Lam nói sau khi xuống núi thì cậu ta lập tức mệt phờ. Cô gật đầu, cười nói: “Cũng được đấy.”

“Nếu không so với Tô Huyền nhà bà thì là cũng được.” Lam Lam nhỏ giọng nói một câu, sau đó gọi lớn: “Ngô Hi Đình, đây là Viên Viên, cậu biết chứ?”

“Hứa Viên, nổi tiếng lắm mà, tôi đương nhiên biết rồi.” Ngô Hi Đình đi tới, bắt tay với Hứa Viên.

Tô Huyền vươn tay nắm lấy tay Hứa Viên, cười nói: “Nếu quen thuộc như vậy, đều là bạn học cả, không cần khách khí đâu.”

Ngô Hi Đình rút tay về, “À” một tiếng, cười gật đầu.

“Mấy người đều có đôi có cặp, chỉ có mình tôi đơn cô, thật thê lương mà!” Lam Lam nhìn về phía Tô Huyền, sáng mắt bừng lên hỏi: “Bên cạnh anh có còn bạn học hoặc bạn bè độc thân không?”

Tô Huyền mỉm cười gật đầu, “Có.”

“Thật à? Vậy giới thiệu một người cho em đi, em cũng giống Viên Viên, có rất nhiều ưu điểm” Lam Lam ưỡn ngực. Tô Huyền còn chưa lên tiếng, Tiểu Thu đã đẩy Lam Lam một phen, “Thôi cho xin ă, vừa gặp mặt đã như ăn cướp rồi, bà có thích hợp không? Đừng làm chị em phòng mình mất mặt. Chủ yếu là đừng làm mất mặt Viên Viên đấy, làm Tô thiếu cảm thấy mấy người phòng mình cứ như không tìm được bạn trai ấy, mất mặt lắm”

“Bà thế này là người ăn no sao hiểu được nỗi cơ cực của người đói đấy.” Lam Lam cũng đẩy Tiểu Thu một phen.

“Bà còn cơ cực ấy hả? Người theo đuổi bà đâu ít, là ánh mắt bà quá cao thì có.” Tiểu Thu nói.

Lam Lam chán nản, “Mấy tên đó đều là phàm phu tục tử, tôi không cách nào rung động được, cho nên mới bảo Tô thiếu giới thiệu cho một người chứ.”

“Thôi đi má! Cho bà thần tiên chắc bà còn chẳng tiêu thụ được ấy.” Tiểu Thu cười nói.

Lam Lam ho khan, “Vậy cũng phải cho tôi thần tiên để tôi thử đã chứ.”

Tiểu Thu không còn gì mà đỡ được.

Tô Huyền cười khê, “Anh thực sự có mấy cậu bạn độc thân, nếu em không ngại, hôm nào anh có thể giới thiệu cho em quen.”

“Thật ă!” Lam Lam lập tức lại lên tinh thần.

Tô Huyền cười gật đầu.

Lam Lam quay đầu cam đoan với Hứa Viên ngay tức khắc, “Yên tâm đi, người chị em này tuyệt đối không làm bà mất mặt đâu.”

Hứa Viên im lặng, liên quan gì đến cô chứ!

Năm người nói nói cười cười, vào nhà hàng.

Nhà hàng này không tồi, cấp bậc vừa tầm, khẩu vị cũng tập hợp các món ăn từ đông tây nam bắc.

Sau khi ngồi xuống, Ngô Hi Đình đưa thực đơn cho Tiểu Thu, Tiểu Thu đưa cho Tô Huyền, Tô Huyền chuyển cho Hứa Viên, Hứa Viên vừa định đưa cho Lam Lam ở bên cạnh, Tiểu Thu đã đề lại, “Đừng chuyển nữa, còn truyền tiếp, lại là một vòng rồi, bà gọi trước đi.”

Hứa Viên chỉ có thể mở thực đơn ra, gọi một món, sau đó đưa cho Tô Huyền.

Tô Huyền nói: “Của anh em cũng gọi đi, trưa nay các món em gọi đều khá ngon, khẩu vị của anh em biết mà.”

Hứa Viên lờm anh, nhét thực đơn vào tay anh, tức giận nói: “Tôi không biết khẩu vị của anh.” Nhớ tới trưa nay, cô lại tức, quay đầu túm Tiểu Thu, hung ác nói với cô nàng: “Theo tôi vào toilet.”

Tiểu Thu biết tình hình không ổn, “Tôi không muốn đi mà.”

“Không đi cũng phải đi.” Hứa Viên túm cô nàng, kéo cô nàng ra ngoài.

“Lam Lam cũng đi cùng bọn tôi đi.” Tiểu Thu nhìn Lam Lam với ánh mắt cầu cứu.

Lam Lam cười trên nỗi đau khổ của người khác, lắc đầu, “Không được, hai bọn bà đều đi cả rồi, ai ngồi tiếp các anh rể của phòng mình đây? Tôi phải ngồi đây tiếp chứ.”

Tiểu Thu thầm mắng Lam Lam trong lòng, bị Hứa Viên túm ra khỏi cửa.

Thấy hai người lôi kéo nhau ra khỏi cửa đi đến toilet, Lam Lam nói với Tô Huyền và Ngô Hi Đình: “Hai người có gì muốn biết về khuyết điểm nhỏ, bí mật nhỏ gì gì đó của hai con bé đó không, chỉ cần hai người muốn biết, giờ mau hỏi em đi, em biết gì thì sẽ nói, mà đã nói thì sẽ nói cho bằng hết thì thôi.”

Tô Huyền bật cười.

Ngô Hi Đình nói với cô nàng: “Tiểu Thu bị Hứa Viên đưa đi rồi, chẳng lẽ cậu muốn hai cô ấy trở về biết được rồi lại lôi cậu đi à?”

Lam Lam đảo mắt, “Tôi thế này là đang giúp hai người mà, chẳng lẽ hai người lại không cảm kích mà bán đứng tôi?”

Tô Huyền rót một tách nước trà, lật thực đơn, cười nói: “Anh đã bán đứng Tiểu Thu.”

Lam Lam nghẹn họng.

Ngô Hi Đình cười to.

Lam Lam nghẹn một lát, mới nói với Tô Huyền: “Sao anh có thể bán đứng Tiểu Thu được? Quá không hay đó! Bà ấy đang giúp anh mà.”

Tô Huyền bắt đầu, “Nếu anh không bán đứng cô ấy, hôm nay anh còn không được ngồi ở đây đây, không có cách nào cả, Viên Viên sẽ không đưa anh ra ngoài gặp người khác.”

“Em luôn tò mò lắm, anh phải lòng Viên Viên nhà em thế nào, Tô thiếu, hôm nay có nhận phòng vẫn không?” Lam Lam cầm cuộn giấy, tạo thành một chiếc micro, nhắm chuẩn vào Tô Huyền.

Tô Huyền quét mắt qua Lam Lam, cười nói: “Tuy anh đoán được là nếu bạn cùng phòng của cô ấy có quan hệ tốt với cô ấy thì hẳn sẽ thú vị giống cô ấy, nhưng không ngờ rằng lại thú vị đến như vậy. Vẫn vượt ra ngoài dự liệu của anh.” Dứt lời, anh lắc đầu, “Nhưng mà, anh không nhận phòng vẫn, trừ phi là lúc uống say, nhưng mà hôm nay anh lái xe tới, không thể uống rượu.”

Lam Lam chỉ có thể buông cuộn giấy, hơi thất vọng, “Một câu cũng không thể trả lời à? Anh phải biết rằng, sinh viên trong trường em biết bạn trai Viên Viên là anh, đều sôi sục luôn đó. Bọn em được lợi là bạn cùng phòng của con bé đó, nên mới có thể có may mắn cùng ngồi tán gẫu ăn com với Tô thiếu của Vân Thiên được. Truyền ra ngoài, chắc người ta hâm mộ chết luôn.”

Tô Huyền buồn cười, “Cô ấy nhất định rồi như tơ vò nhỉ.”

“Ồ, anh nói đúng rồi, cả ngày bà ấy đều bức bối, đi học thì vào phòng muộn nhất, giảng viên vừa nói tan học, bà ấy xách túi bỏ chạy luôn, căng-tin cũng không dám đi, ăn com uống nước đều là em và Tiểu Thu bao, giúp bà ấy gọi về. Đáng thương lắm.” Lam Lam nói xong những chuyện Hứa Viên đã trải qua, “Chính là tuần mới gần đây, sau khi có tin tức mấy tí đó.”

Tô Huyền cười gật đầu, “Xem ra hiệu quả không tồi.”

Lam Lam lại sáng mắt nhìn anh, “Ít nhất anh cũng nên trả lời em một vấn đề chứ? Anh nghĩ xem, bọn em là bạn cùng phòng của bà ấy, quan hệ rất tốt, giống như chị em tốt đấy, sau này ở trường, bọn em giúp anh trông coi bà ấy, không cho bà ấy có cơ hội theo người khác, anh xem xét trên phương diện này...”

“Em vừa hỏi sao anh phải lòng cô ấy, câu này anh có thể trả lời em.” Tô Huyền cười nhẹ, “Phải lòng là phải lòng, không có nguyên nhân gì cả, nếu phải nói nguyên nhân, vậy chỉ có thể nói, bởi vì cô ấy là Hứa Viên.”

Lam Lam “Oa” một tiếng.

Tô Huyền lại cười nói: “Về phần theo người khác mà em nói, chỉ cần cô ấy là bạn gái anh, tình huống như thế hẳn là sẽ không xuất hiện.”

“Vì sao? Không phải anh định nói với em bởi vì anh là Tô Huyền của Vân Thiên chứ? Tuy anh có sức hấp dẫn với rất nhiều người, nhưng Viên Viên của bọn em thì khác nhé.” Lam Lam nhìn anh, “Bọn em chỉ cần hỏi đến anh, bà ấy liền mạng cái đáng về cứ đánh chết tôi đi luôn.”

Tô Huyền cười khẽ.

Lam Lam chớp chớp mắt, “Cho nên, triển vọng của anh, cũng không quá lạc quan đâu, vẫn cần lực lượng bạn cùng phòng bọn em trợ giúp.”

Tô Huyền gật đầu, “Chính xác.”

Lam Lam lại lập tức vui vẻ đắc ý, “Vậy anh nói thêm chút nữa đi.”

“Nếu cuộc sống của cô ấy mỗi ngày đều không tách khỏi anh, sao có khả năng để đi theo người khác được?” Tô Huyền gọi món xong, đưa thực đơn cho Lam Lam ở bên cạnh.

Lam Lam cầm thực đơn, mang dáng vẻ cực kì phục, sùng bái nhìn Tô Huyền, “Không hổ là Tô thiếu của Vân Thiên mà, nếu sau khi tốt nghiệp, em không tìm được việc, nhờ cậy anh nhé.”

Tô Huyền ngẫm nghĩ, “Em tốt nghiệp, cô ấy cũng tốt nghiệp, nếu tốt nghiệp rồi thì có thể...” Anh dừng lại.

“Gì à?” Lam Lam tò mò hỏi.

Tô Huyền cười lắc đầu, nâng tách trà lên uống, không định nói thêm nữa.

Lam Lam chỉ có thể nén sự tò mò lại, quay đầu nói với Ngô Hi Đình vẫn không nói chuyện: “Này, cậu không lo lắng à? Hai bà ấy mãi chưa thấy về, chắc

bạn gái cậu bị Viên Viên chinh đến điên rồi đấy.”

“Cậu đang nhắc nhở tôi đến nhà vệ sinh nữ cứu cô ấy?” Ngô Hi Đình sợ hãi lắc đầu, “Tôi không muốn bị dẫn đến đồn cảnh sát đâu.”

Lam Lam chắc chắn, “Cẩn thận sau khi Tiểu Thu trở về giận chó đánh mèo với anh bạn trai là cậu đấy, dù sao con gái mà phát giận thì không nói chuyện đạo lý gì đâu.”

“Vậy tôi vẫn nên đi xem cô ấy nhì!” Ngô Hi Đình ngồi không yên, đứng lên, đi được mấy bước, mời Tô Huyền: “Tô thiếu cũng đi cùng nhé!”

Tô Huyền đứng lên, “Trước khi ăn cơm phải rửa tay.”

Lam Lam “này này” mấy tiếng, hai người họ một trước một sau ra khỏi phòng, cô nàng cực kì bất đắc dĩ, lầu bầu: “Có cần khăn trang như vậy không? Sẽ chiêu hư hai bà ấy đấy. Xem ra mình thực sự phải mau chóng tìm bạn trai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ăn Một Bữa Cơm Cũng Có Thể Đụng Phải

Hứa Viên túm Tiểu Thu vào nhà vệ sinh, đẩy cô nàng dựa vào tường, khoanh tay trợn mắt nhìn cô nàng.

Tiểu Thu lập tức kinh sợ, lấy lòng nhìn cô, “Viên Viên xinh đẹp Viên Viên tốt bụng, tôi như vậy không phải là suy nghĩ cho hạnh phúc của bà sao?”

Hứa Viên không trúng kế, “Nói, bà đã nói với anh ta những gì?”

Tiểu Thu cẩn thận hỏi ngay: “Có phải thẳng thắn được khoan hồng kháng cự xử nghiêm mình không?”

“Phải!”

Tiểu Thu ho khan mấy tiếng, nói nhỏ: “Chuyện xảy ra mỗi ngày ở trường của bà mấy năm nay, đều nói hết...”

“Cái gì?” Tuy Hứa Viên đã sớm dự đoán được cô bị bán đứng hoàn toàn, nhưng không ngờ lại hoàn toàn như vậy, nhất thời kinh hoàng.

“Suyt, bà nhỏ tiếng một chút.” Tiểu Thu dùng mười ngón tay che trên môi ngay tức thì.

Hứa Viên trừng mắt nhìn cô nàng, “Bà cũng nói đến Lâm Thâm?”

Tiểu Thu chớp chớp mắt, dưới cái nhìn chòng chọc của Hứa Viên, gật đầu.

Hứa Viên đen xì mặt.

Tiểu Thu vội vàng cứu vãn, “Bà đừng lo, tôi chỉ làm sáng tỏ mối quan hệ nhập nhằng bị lan truyền trong trường của bà và Lâm Thâm với anh ấy thôi. Tôi đã nói rõ hai người bọn bà trong sạch rồi, ba năm nay, ngay cả tay cũng chưa nắm, không có ai trong sạch hơn hai người bọn bà hết...”

“Vương Thu Tịnh!” Mặt Hứa Viên càng đen, gần như thành than đá đen thượng hạng.

Từ trước tới giờ Tiểu Thu chưa từng thấy mặt Hứa Viên có thể đen thành như vậy, sợ hãi nói: “Viên Viên, thật ra ban đầu tôi không muốn nói đâu, nhưng bạn trai bà thực sự rất ôn hòa, rất dễ nói chuyện, không biết vì sao, tôi bất tri bất giác nói với anh ấy nhiều như vậy...”

Hứa Viên trừng mắt nhìn cô nàng, nếu trong mắt chứa được kim, cô đã gom Tiểu Thu thành chiếc lưới kim rồi.

“Đừng tức giận, đừng tức giận mà, hôm nay bạn trai tôi mời khách đó, cho tôi chút mặt mũi đi mà.” Tiểu Thu chấp hai tay, làm động tác khẩn cầu đáng thương với Hứa Viên. Đường như cô nàng sợ cô tức giận đến độc ác nhét cô nàng vào bồn cầu.

Hứa Viên vẫn trừng mắt nhìn cô nàng như trước.

Tiểu Thu buông tay, mặt đau khổ, bấm bấm chi tiết: “Viên Viên, ba năm nay, bà như thế nào với Lâm Thâm, bọn tôi đều biết, nhưng anh ta thì sao? Anh ta như thế nào với bà, bọn tôi cũng biết. Bọn tôi cảm thấy, nếu Tô Huyền theo đuổi bà, bất kể mặt nào anh ấy cũng tốt như vậy, nếu bà không thấy rõ, bỏ qua anh ấy, thật sự là...”

Nhắc tới Lâm Thâm, quyết tâm phải trừng trị Tiểu Thu một phen của Hứa Viên nhất thời tiêu tan, nó bỗng ngăn lời cô muốn nói, “Thôi bỏ đi.”

Tiểu Thu sùng sốt, nhìn cô, bắt đầu căng thẳng, “Viên Viên, bà giận thật à? Đừng mà, là tôi làm không đúng. Nhưng bà cũng biết đấy, sức hấp dẫn của

Tô Huyền thật sự không thể chống đỡ mà, nhất là trong điện thoại, giọng nói cực kì êm tai, giống như... giống như có lực hút ấy, lúc gọi điện, mang cho tôi một thứ cảm giác, nếu tôi không nói với anh ấy về chuyện của bà nhiều hơn một chút thì giống như có lỗi với anh ấy vậy.”

Hứa Viên tức đến bật cười, “Cái gì gọi là không nói với anh ta chuyện của tôi nhiều hơn một chút thì giống như có lỗi với anh ta?”

Tiểu Thu nghiêng đầu, “Haizz, lúc ban đầu, tôi gọi điện cho bà, hỏi hôm nay bà có rảnh được không, gọi hai lần, không ai nghe, tôi vừa muốn ngắt máy, anh ấy liền nghe máy. Tôi hỏi anh ấy là ai, anh ấy nói anh ấy là Tô Huyền, nói bà đang ngủ.” Nói tới đây, cô nàng lập tức dừng lại, mắt sáng bừng nhìn Hứa Viên, “Anh ấy nói bà đang ngủ ha.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn cô nàng, “Hôm qua đi động của tôi rơi ở chỗ anh ta.”

Tiểu Thu kéo dài âm “à”, tiếp tục nói: “Sau đó tôi nói về ý muốn mời khách, tiện thể hỏi xem anh ấy có rảnh không. Anh ấy nói rảnh, nhưng không biết bà có đồng ý không. Tôi vừa nghe thì đã thấy có hi vọng rồi, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội. Cho nên, tôi cứ mời đi mời lại bảo anh ấy nhất định phải đến, phòng mình rất thân, mọi người đều muốn gặp anh ấy, nói qua nói lại, không biết thế nào, sau đó nói đến chuyện của bà, rồi không phanh lại được...”

Hứa Viên lờm.

Tiểu Thu lập tức đảm bảo: “Lúc bắt đầu, thật sự không phải tôi định nói đâu, nhưng sau đó lại không không chế được, không phải cố ý thật mà.”

Hứa Viên nghĩ, Tô Huyền là ai chứ? Bụng dạ đen tối như vậy, nếu anh ta muốn dụ ai nói gì, dụ cái là được luôn, càng đừng nói là kiểu người to mồm như Tiểu Thu, hơn nữa anh ta còn rất giỏi lừa bịp nữa. Cô khoát tay, “Thôi bỏ đi, sau này cùng lắm tôi bù lại với Ngô Hi Đình là được.”

Tiểu Thu nhất thời hoảng sợ, “Đừng mà.”

“Bà nói đừng cũng vô ích.” Hứa Viên hừ một tiếng, đẩy cô nàng ra, định đi đến bồn rửa rửa tay.

“Viên Viên, Viên Viên xinh đẹp Viên Viên tốt bụng, tôi sai rồi, sau này tôi không dám nữa, sau này Tô Huyền nhà bà lấy kim cạp miệng tôi tôi cũng mím chặt miệng không nói. Bà nhất định đừng nói hết chuyện của tôi với Ngô Hi Đình mà, ba năm nay chuyện ngốc nghếch của tôi nhiều lắm...”

Hứa Viên không mắc mưu, “Tôi nhất định sẽ cố hết sức tìm một cơ hội nói hết chuyện của bà cho cậu ta biết.”

“Chi cần bà không nói, sau này bà bảo tôi làm gì cũng được. Được không? Viên Viên xinh gái Viên Viên tốt bụng, xin bà đó...” Tiểu Thu túm tay áo của Hứa Viên, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Không được, cầu xin cũng vô ích.” Hứa Viên nghiêm mặt, cảm thấy nhìn đáng vẻ này của cô nàng rất hả giận.

Tiểu Thu thấy Hứa Viên hạ quyết tâm, điệu bộ không lay chuyển được, cô nàng dùng sức dụi đầu, vừa muốn nói gì đó, bỗng từ bên trái truyền đến tiếng “cạch”, cô nàng hoảng sợ, quay đầu lại nhìn, nhất thời ngạc nhiên, “Lâm Thâm?”

Hứa Viên vừa muốn rửa tay, nghe được tiếng động phía sau thì không để ý, nhưng nghe đến tiếng gọi to của Tiểu Thu, cả người cô cứng đờ, cô chậm rãi quay đầu.

Tường nhà vệ sinh nam bên trái có một người đang đứng dựa, đúng là Lâm Thâm.

Một tay anh đặt trên trán, một tay chống tường, tay chống tường cảm di động, chắc là bởi động tác dựa vào tường vừa rồi quá mạnh, di động va phải vách tường, cho nên, phát ra tiếng rất lớn.

Hứa Viên không ngờ rằng lại gặp Lâm Thâm ở đây, hơn nữa dù khoảng cách xa như vậy, cô vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh.

Cô đoán nhanh, chẳng lẽ là anh ra ngoài tiếp khách ăn cơm? Nếu không bình thường Lâm Thâm sẽ vô cùng biết tự khống chế, sẽ không uống rượu.

Ba năm nay, gần như rất hiếm khi cô thấy anh uống rượu.

Lâm Thâm có vẻ rất khó chịu, dựa vào vách tường một lát, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía bên này, khi nhìn thấy Hứa Viên và Tiểu Thu trước bồn rửa, anh hơi sùng sốt, sau đó ánh mắt dừng trên người Hứa Viên, con ngươi hơi híp lại.

Hứa Viên mấp máy miệng, đứng im không nhúc nhích.

Sau khi đầy kinh ngạc, Tiểu Thu nhìn Hứa Viên, rồi lại nhìn Lâm Thâm, thấy hai người đều đứng im, cô nàng đợi một lát, nhìn không được chọc chọc Hứa Viên, nói nhỏ: “Đây là Lâm Thâm mà? Sao anh ta lại ở đây?”

Hứa Viên cũng muốn biết sao anh lại ở đây, lắc đầu.

“Hình như anh ta uống quá nhiều, say rồi.” Tiểu Thu lại nói.

Hứa Viên gật đầu, hơi do dự, nâng bước đi về phía anh.

Mới đi được mấy bước, Tiểu Thu túm cô một phen, “Viên Viên, bà muốn làm gì? Bà đừng quên Tô Huyền đấy.”

Bước chân Hứa Viên hơi dừng lại, cô gạt tay Tiểu Thu, nói với cô nàng: “Dù chỉ là bạn học thì cũng không thể nhìn thấy anh ấy say như vậy nhưng vẫn mặc kệ được.”

Tiểu Thu chỉ có thể nói lỏng tay, nhưng đồng thời cũng đi qua cùng cô.

“Lâm Thâm, anh uống nhiều hả?” Hứa Viên đi đến gần, nhìn Lâm Thâm hỏi.

Lâm Thâm nhìn cô, ánh mắt vẫn không di chuyển như trước.

Hứa Viên cảm thấy ánh mắt đó của anh có thể hút người ta vào được.

Tiểu Thu tiến lên, chặn một nửa người Hứa Viên, vươn tay quơ quơ trước mặt Lâm Thâm, “Lâm Thâm, anh còn nhận ra người khác chứ?”

Ánh mắt Lâm Thâm chớp chớp, anh thu hồi tầm mắt, dùng sức day day trán, giọng trầm khàn, “Sao hai người lại ở đây?”

Tiểu Thu thờ phào, “Xem ra anh vẫn chưa quá say.”

Lâm Thâm không nói gì.

“Bạn trai Tiểu Thu mời khách, bọn em ở đây ăn com.” Hứa Viên nhìn Lâm Thâm, “Anh ở đây tiếp khách ăn com à? Ở phòng nào, bọn em đưa anh qua đó, nhìn anh có vẻ đã uống không ít.”

Lâm Thâm cúi đầu, không lên tiếng.

Hứa Viên nhìn anh, trước giờ Lâm Thâm rất biết kiềm chế, bất luận làm gì cũng không quá giới hạn, hôm nay lại uống rượu thành như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô thấy, nếu không phải uống quá say, anh sẽ không dựa mải ở đây không nhúc nhích, chắc là anh sợ bước thêm một bước thì sẽ ngã quỵ nhỉ.

Cô đấu tranh một chút, đẩy Tiểu Thu ra, vươn tay đỡ anh.

Tiểu Thu lập tức tròn mắt, lớn tiếng ngăn cô lại: “Viên Viên!”

Tay Hứa Viên hơi khựng lại, nhưng cô vẫn kiên trì đỡ Lâm Thâm, hỏi anh: “Anh ở phòng nào? Em đưa anh qua.”

Lâm Thâm dừng một lát, khàn giọng nói: “Phòng 215.”

Hứa Viên gạt đầu, đỡ anh đi ra ngoài.

“Này!” Tiểu Thu gọi một tiếng.

Hứa Viên nhìn Tiểu Thu, nói với cô nàng: “Tôi đưa anh ấy về phòng 215, bà về trước đi, tôi về ngay.”

Lâm Thâm không kháng cự, cũng không lên tiếng, mặc Hứa Viên đỡ ra khỏi toilet.

Tiểu Thu giậm chân, xoay người đến bồn rửa rửa tay, đồng thời lăm bầm, Bắc Kinh lớn như vậy, ăn một bữa com mà cũng có thể đụng phải, rốt cuộc là vận khí gì thế.

Cô nàng rửa tay xong, ra khỏi toilet, đi về.

Mới đi được mấy bước, nhìn thấy Tô Huyền và Ngô Hi Đình đi tới, cô nàng dừng bước, vội vàng nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Hứa Viên và Lâm Thâm đâu nữa, cô nàng thờ phào một hơi, vẫy tay với hai người.

Ngô Hi Đình nhìn thấy Tiểu Thu, thờ dài nhẹ nhõm, “Anh chỉ sợ Hứa Viên làm gì em nên vội vã đến cứu, cô ấy chưa làm gì em chứ?”

Da mặt Tiểu Thu giật giật, cô nàng “ờ” một tiếng, đương nhiên sẽ không nói đến chuyện mình sợ sệt cầu Hứa Viên cả buổi, lác đầu, “Không, Viên Viên rất dịu dàng, chỉ ép hỏi em một đồng thôi.” Dứt lời, cô nàng nháy mắt, “Về ai đó.”

Ngô Hi Đình hiểu ý.

“Cô ấy đâu?” Tô Huyền nhìn ra phía sau, hỏi Tiểu Thu.

Tiểu Thu nghiêng đầu, “Viên Viên vẫn còn ở trong nhà vệ sinh đấy, em ra trước.”

“Hử?” Tô Huyền nhìn cô nàng.

Tiểu Thu đột nhiên cảm thấy mình dưới ánh mắt của Tô Huyền không có chỗ nào để ẩn núp, nhưng cô nàng vẫn cố sức đứng vững, giải thích: “Bà ấy ép hỏi em rất lâu, chưa kịp đi cái đó, giờ vừa mới vào, em không đi vào trong, chỉ rửa tay ở ngoài bồn rửa thôi.”

Tô Huyền gật đầu, tỏ ý đã biết, vào nhà vệ sinh, đến bồn rửa rửa tay.

“Minh về phòng trước đi.” Tiểu Thu vội vàng kéo Ngô Hi Đình đi về.

“Anh cũng rửa tay mà.” Ngô Hi Đình cảm thấy Tiểu Thu hơi khác thường.

Tiểu Thu buông cậu ta ra ngay, hỏi cậu ta: “Lam Lam ở trong phòng hử?”

Ngô Hi Đình gật đầu.

Tiểu Thu chạy về phòng ngay tức khắc.

Ngô Hi Đình cảm thấy hơi khó hiểu, vào toilet.

Tiểu Thu chạy về phòng, Lam Lam vẫn còn đang nhìn thực đơn, vừa nhìn thực đơn, vừa thăm thì gì đó, cô nàng cũng chẳng buồn cố nghe, lập tức tóm lấy Lam Lam, “Tôi và Viên Viên chạm mặt Lâm Thâm ở toilet.”

“Hả?” Lam Lam kinh ngạc, “Sao anh ta lại ở đây?”

“Không biết, chắc là tiếp khách ăn cơm đấy.” Tiểu Thu nói nhỏ: “Anh ta uống rượu, đi từ nhà vệ sinh ra, dựa vào tường, vẫn không nhúc nhích, có vẻ đi đứng đều khó khăn, giờ ở phòng 215, Viên Viên đưa anh ta qua đó.”

“Mẹ kiếp!” Lam Lam buông thực đơn, “Tên Ngô Hi Đình này của bà không phải nội ứng của Lâm Thâm chứ? Cậu ta chọn chỗ thế nào vậy? Bắc Kinh lớn như vậy, ăn một bữa cơm cũng có thể đụng phải nữa.”

Tiểu Thu hơi ngây người, lắc đầu, “Hình như Ngô Hi Đình không biết Lâm Thâm mà?”

Lam Lam lập tức truy hỏi: “Sao bà lại để bà ấy đưa Lâm Thâm đi một mình? Sao bà không đi cùng.”

“Tôi quên đi cùng.” Tiểu Thu nghiêng đầu.

Lam Lam lập tức tóm cô nàng, “Đi, bọn mình cũng đến 215, giờ Tô Huyền đang ở đây đấy, ngộ nhờ hiểu lầm thì làm sao?”

Tiểu Thu gật đầu lia lịa.

Hai cô nàng vội vàng ra khỏi phòng, đi được không xa, thấy Tô Huyền và Ngô Hi Đình rửa tay đã về.

Ngô Hi Đình lập tức hỏi: “Hai người đi đâu đấy?”

“Toilet.” Tiểu Thu lập tức nói: “Lam Lam bảo em đi cùng bà ấy.”

Ngô Hi Đình buồn bực.

Tô Huyền bỗng dừng bước, nhìn Tiểu Thu, hỏi cô nàng: “Hứa Viên đi đâu rồi?”

Tiểu Thu căng thẳng, vội nói: “Hả? Không đi đâu cả, bà ấy đang...”

Tô Huyền bỗng nở nụ cười, “Chắc em không biết, tuy anh học ngành chính là tài chính, nhưng cũng học cả luật và tâm lý nữa. Anh từng thử nghiệm thiết bị tình vi nhất, nói dối siêu nhất cũng có thể bị anh tìm ra sơ hở, hướng chỉ biểu hiện và lời nói dối của em cũng không quá siêu.”

Tiểu Thu nhất thời tròn mắt.

Mắt Lam Lam lập tức tỏa sáng, cô nàng nhìn Tô Huyền với vẻ sùng bái, “Oa, anh giỏi thế.”

“Giờ có thể nói được chưa?” Tô Huyền như cười như không hỏi.

Tiểu Thu mặt đau khổ, chuyện hồng bút nên cô nàng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cô nàng hơi đấu tranh, rồi nói nhỏ: “Vừa rồi ở toilet, bọn em gặp Lâm Thâm, ừm, chính là Lâm Thâm, anh cũng biết anh ta đấy, anh ta uống rượu, không đi nổi, Viên Viên đưa anh ta về phòng 215.”

Tô Huyền nhún mày.

“Em và Lam Lam đang muốn đi tìm bà ấy.” Tiểu Thu lập tức nói: “Đúng là khéo mà, bọn em đang rửa tay nói chuyện, liền thấy anh ta. Viên Viên nói, nếu là bạn học, không thể bỏ mặc được, em cảm thấy cũng phải...”

Tô Huyền xoay người đi về phía trước.

Tiểu Thu ngừng nói, nhìn Lam Lam, vẻ mặt có phải tiêu đời rồi không?

Lam Lam xô xô cô nàng, ý bảo đuổi theo, Tiểu Thu gật đầu, kéo Ngô Hi Đình vẫn đang mơ hồ, ba người đi theo sau anh.

Phòng 215 ở chỗ ngoặt, cửa phòng đang mở, bên trong không có ai.

Tô Huyền quay đầu nhìn Tiểu Thu.

Tiểu Thu mở to mắt, “Em nghe đúng mà, là phòng 215, sao lại không có ai?”

Tô Huyền đánh giá cô nàng, hỏi nhân viên đang bụng đồ ăn đi qua, “Khách trong phòng 215 đâu rồi?”

“Đã tính tiền rồi đi rồi ạ.” Nhân viên nói.

Tô Huyền nheo nheo mắt, xoay người xuống tầng.

Tiểu Thu và Lam Lam nhìn nhau, lại vội vàng đi theo.

Đi xuống tầng, quầy thanh toán không có ai, đại sảnh tầng một cũng không thấy bóng dáng Hứa Viên và Lâm Thâm.

Lam Lam lập tức oán giận Tiểu Thu, “Sao bà không đi cùng?”

Tiểu Thu cũng hồi hận, nói khề: “Viên Viên có cảm di động không? Gọi điện cho bà ấy đi!”

“Ủi, hình như bà ấy không mang theo di động, túi đang ở trong phòng đấy.” Lam Lam nói ngay.

Tiểu Thu cũng nhớ ra, lúc Hứa Viên túm cô nàng ra khỏi phòng, hai người đều đi tay không, ai mà ngờ lại gặp phải Lâm Thâm? Cô nàng lập tức nhìn Tô Huyền, “Vậy giờ phải làm sao?”

Tô Huyền nhìn lướt qua xung quanh, mắt dừng ở cửa, một lát sau, anh cười cười, “Về phòng chờ cô ấy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sao Lại Là Anh

Tô Huyền xoay người lên tầng.

Lam Lam và Tiểu Thu nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía Ngô Hi Đình.

Ngô Hi Đình nhún nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

“Đều tại bà đấy, sao bà không đi cùng Viên Viên?” Lam Lam tiếp tục oán giận Tiểu Thu, “Nếu bà đi cùng bà ấy, cùng lắm là bọn tôi không tìm thấy hai bà thì sẽ sốt ruột, chứ sẽ không tạo cảm giác như bỏ lại Tô Huyền ở đây.”

Tiểu Thu hồi hận đến ruột đều xanh đen, mặt đau khổ, “Tôi biết đâu được là bà ấy đưa Lâm Thâm về thẳng nhà chứ, nếu tôi biết, tôi chắc chắn sẽ đi cùng rồi!”

Lam Lam thấy Tô Huyền đã về đến phòng, không còn thấy bóng dáng đâu nữa, hỏi nhỏ: “Sao bây giờ?”

Tiểu Thu lắc đầu.

“Bà có số di động của Lâm Thâm không?” Lam Lam nghĩ ra chủ ý, “Viên Viên không mang di động, vậy có thể gọi cho Lâm Thâm.”

Tiểu Thu vẫn lắc đầu như trước.

“Sao bà không có số di động của anh ta?” Lam Lam nóng nảy.

“Tôi nên có số di động của anh ta à?” Tiểu Thu hỏi lại, “Chẳng phải bà cũng không có còn gì.”

Lam Lam nhất thời chán chường.

“Đi thôi, về phòng trước đã! Dù sao cũng không thể bỏ lại người ta ở trong phòng một mình chứ.” Ngô Hi Đình bước nhanh lên tầng.

Lam Lam và Tiểu Thu bà đẩy tôi đứng cũng lên tầng, vào phòng, thấy Tô Huyền đã ngồi trước bàn uống trà, đáng vẻ tùy ý lãnh đạm, nhìn không ra nét mặt không vui, hai người liếc nhìn nhau, ngồi xuống.

Lam Lam tìm lời để nói, “Người đó uống nhiều như vậy, một mình không cách nào rời đi được, có lẽ Viên Viên đi tiễn anh ta đấy.”

“Đúng đó, có lẽ một lát là tiễn xong rồi về ngay ấy mà. Chúng ta cứ đợi một lúc đi.” Tiểu Thu nghiêng đầu.

Tô Huyền mỉm cười gật đầu, không có ý kiến gì.

“Thức ăn đã gọi xong rồi à?” Tiểu Thu hỏi.

Ngô Hi Đình nhìn Tô Huyền một cái, “Gọi xong rồi, Tô thiếu không cho gọi quá nhiều, nói ăn không hết thì lãng phí, với lại buổi tối cũng không thể ăn quá nhiều.”

“Tiết kiệm tiền thay anh đấy.” Tiểu Thu le lưỡi.

Ngô Hi Đình cười ha ha, “Đúng, hôm nay anh định tiêu pha tốn kém một trận, không ngờ rằng tiết kiệm được kha khá so với dự tính.”

Hai người anh một câu em một câu, điều tiết không khí trong phòng.

Một lát sau, có nhân viên bưng đồ ăn vào, mang lên từng món một, sau nửa tiếng, đồ ăn lần lượt đầy đủ.

Hứa Viên vẫn chưa về.

Tiểu Thu oán giận Ngô Hi Đình, “Nhà hàng anh chọn này vừa nhìn đã thấy không quá có tiếng rồi, không có người xếp hàng ăn cơm, mang đồ ăn lên cũng quá nhanh nữa.”

Khỏe miệng Ngô Hi Đình giật giật, cậu ta có nỗi khổ trong lòng mà không biết nói với ai, “Anh thấy thức ăn ở nhà hàng này về màu sắc hay hương vị đều ổn mà, có thể... ừm, nhiều dầu béo đấy.”

Tiểu Thu không lên tiếng.

Lam Lam nhìn ra cửa mấy lần, Hứa Viên vẫn chưa xuất hiện, cô nàng nghiêng đầu, “Sao bây giờ?”

“Mọi người ăn trước thôi!” Tô Huyền cười nói.

Tiểu Thu lập tức lắc đầu, “Đợi chút nữa đã.”

“Đợi nữa thì đồ ăn sẽ nguội.” Tô Huyền mỉm cười, “Cô ấy không nói tiếng nào rồi đi giải quyết chuyện, không có đạo lý nào là bắt mọi người phải đợi bụng đợi một mình cô ấy.”

Tiểu Thu và Lam Lam liếc nhìn nhau, trong mắt đều nhìn thấy được tin tức thôi toi rồi.

Ngô Hi Đình giơ tay lên, “Ai đồng ý đợi thì giơ tay, tôi đồng ý.”

Lam Lam và Tiểu Thu cũng lập tức giơ tay.

Tô Huyền nhìn ba người họ thì cười khế, “Dù anh không giơ tay thì cũng không có tác dụng nhĩ?”

Lam Lam buông tay, lập tức nói: “Viên Viên chưa bao giờ vô duyên vô cớ thất hẹn cả, nếu bà ấy thực sự đi tiễn Lâm Thâm, không về nói trước cho chúng ta được, vậy chứng minh đó là chuyện gấp phải tùy cơ ứng biến, bà ấy sẽ về nhanh thôi.”

“Đúng đó, chỉ cần là chuyện bà ấy đã đồng ý rồi, bà ấy nhất định sẽ làm, sẽ không vô duyên vô cớ rời đi không nói một lời đâu.” Tiểu Thu cũng nói.

Tô Huyền nhướn mày, bưng nước lên uống một ngụm, chậm rãi cười, “Nói vậy thì cô ấy chỉ không giữ lời thất hẹn với một mình anh.”

Lam Lam và Tiểu Thu sùng sốt.

“Cũng không phải lần đầu cô ấy cho anh leo cây, thì ra anh là trường hợp ngoại lệ.” Tô Huyền buông cốc nước, cười nói: “Vậy cứ đợi đi!”

Lam Lam và Tiểu Thu nhìn nhau, trong lòng cũng không chắc về Hứa Viên được, tuy nhìn Hứa Viên thông minh, bình tĩnh, nhưng một khi gặp phải Lâm Thâm, suy nghĩ của cô sẽ bị úng nước.

Bốn người lại đợi một lát, di động của Tô Huyền vang lên.

Tô Huyền lấy di động, nhìn thoáng qua, nhận máy.

“Tô Huyền, tôi là Hứa Viên.” Giọng nói của Hứa Viên truyền đến từ điện thoại.

Một tay Tô Huyền đặt trên bàn khẽ gõ gõ, một tay nâng di động lên, anh hỏi: “Em dùng di động của ai để gọi?”

Bên kia điện thoại im lặng một chút, “Di động của Lâm Thâm.”

Tô Huyền cúi đầu, chậm rãi bung cốc nước lên uống một ngụm, hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Tôi ở phòng 205.”

Con ngươi của Tô Huyền khẽ động, “Không phải 215?”

“Không phải, Lâm Thâm nói nhầm, là 205.” Hứa Viên nói: “Anh qua đây một chuyến đi.”

Tô Huyền như ong mảy, “Em xác định bảo anh qua đó?”

“Không xác định đã không gọi cho anh.” Hứa Viên dừng một chút rồi nói.

“Ừ!” Tô Huyền ngắt máy, buông cốc nước, đứng lên, nhìn lướt qua ba người đang dựng thẳng lỗ tai lên, “Cô ấy ở phòng 205, anh qua đó một chuyến.”

Lam Lam suýt thì reo hò, “Em đã nói mà, Viên Viên đáng tin cậy lắm, anh mau đi đi! Mau đi đi!”

Tiểu Thu lập tức gạt đầu, cũng giục anh mau đi.

Tô Huyền ra khỏi phòng, Lam Lam và Tiểu Thu mới cùng thở phào một hơi.

Tiểu Thu vỗ vỗ ngực, “Khí thế thật sự quá mạnh, anh ấy cười, tôi liền cảm thấy sồn tóc gáy, đúng là quá áp lực mà.”

Lam Lam cũng hòa theo, “Cảm giác khí chất quá kinh người, lòng thì run sợ, chỉ sợ con nhà đầu Viên Viên thực sự vút hội mình lại.”

“Hai người có cần đến nỗi như thế không?” Ngô Hi Đình buồn cười, “Thoạt nhìn Tô Huyền chẳng lạnh lùng dọa người tẹo nào cả.”

“Đến nỗi đấy!” Hai cô nàng cùng mở miệng: “Tuy anh ấy cười vừa đẹp trai vừa ôn hòa, mê hoặc chết người, nhưng vậy mới sợ. Còn nữa, anh/cậu không biết Viên Viên thích...” Nói đến đây, hai người lại cùng dừng lại, cùng sửa miệng, “Haizz, không muốn nói đến anh ta.”

Ngô Hi Đình chớp chớp mắt, “Thì ra tin đồn là thật à!”

“Tin đồn gì?” Hai cô nàng lập tức hỏi.

“Chính là chuyện Hứa Viên theo đuổi Lâm Thâm đấy.” Ngô Hi Đình nói.

Hai cô nàng “xí” một tiếng, bĩu môi, “Chưa tỏ lộ thì theo đuổi cái gì mà theo đuổi?”

Ngô Hi Đình nhất thời mang dáng vẻ hóng chuyện, “Tôi vẫn không biết là chuyện gì, hai người mau nói chuyện của Hứa Viên và Lâm Thâm đi.”

Tiểu Thu lắc đầu, cô nàng không dám bán đứng Hứa Viên nữa đâu, sợ ngày nào đó đối tượng mà anh bạn trai này nghe tám chuyện là mình lắm.

Lam Lam cũng lắc đầu, cô nàng là người ủng hộ Tô Huyền đến cùng, không muốn nhắc đến Lâm Thâm.

Ngô Hi Đình đợi hồi lâu không được đáp lại, chỉ có thể từ bỏ.

“Viên Viên dùng di động của Lâm Thâm gọi cho Tô Huyền, cảm giác này sao quái dị vậy?” Một lúc sau, Lam Lam nói.

Tiểu Thu cũng đồng ý, “Hơi quái dị thật, nhưng mà Viên Viên có thể gọi điện cho Tô Huyền, chứng minh hôm nay cũng coi như sử dụng não tốt, không bị Lâm Thâm cướp mất hồn.”

Lam Lam ngậm đồng tình.

Tô Huyền ra khỏi phòng, chuyển qua góc hàng lang, ở bên kia hành lang thấy được phòng 205.

Cửa phòng đóng, anh nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong truyền đến tiếng của một người, không phải là Hứa Viên, “Mời vào.”

Tô Huyền vươn tay đẩy cửa phòng, thấy bên trong người ngồi đầy bàn, có nam có nữ, có già có trẻ. Hứa Viên đang ngồi bị một người phụ nữ trung niên kéo tay, người phụ nữ này hơi gầy, nhưng khí sắc rất tốt, trang điểm ăn mặc vô cùng thanh lịch, khí chất cũng rất được. Bên kia của bà ấy là Lâm Thâm.

Lâm Thâm một tay chống đầu, một tay đặt trên bàn, trong tay cầm một lọ thuốc, đang cúi đầu nhìn thuốc, không nhìn ra dáng vẻ say, thân mình ngồi trước bàn rất vững vàng.

Tô Huyền quét mắt một vòng, ánh mắt đậu ở trên người Hứa Viên.

Hứa Viên đứng lên, cười nói với người phụ nữ trung niên: “Cô ạ, cháu đã nói với cô là cháu đến cùng bạn trai rồi nhưng cô vẫn không tin. Giờ cô thấy anh ấy rồi, có thể để cháu đi rồi chứ ạ?”

Người phụ nữ trung niên sừng sốt, nhìn về phía Tô Huyền, thấy ánh mắt của mọi người trong phòng đều dừng trên người cậu ta, cậu ta không thấy khó chịu, đứng mỉm cười, tuy mặc bộ quần áo thường ngày thoải mái, nhưng cũng có cảm giác vô cùng tao nhã, bà chậm rãi đứng lên, cười hỏi: “Cậu đây chính là cậu Tô?”

“Chào cô, cháu là Tô Huyền.” Tô Huyền mỉm cười gật đầu.

“Chào cháu, cô là mẹ của Lâm Thâm, hôm nay là sinh nhật Lâm Thâm, người thân bạn bè tới đây tổ chức tiệc chúc mừng nó, vừa khéo gặp được Viên Viên, cô còn tưởng...” Bà cười, dừng lời lại, “Thì ra là tới cùng cậu Tô đây, hóa ra là cô hiểu lầm.”

Tô Huyền cười ôn hòa, “Hóa ra hôm nay là sinh nhật Lâm tổng.” Dứt lời, anh vẫy vẫy Hứa Viên, “Anh còn thắc mắc sao lâu thế mà em không về phòng, mọi người đang chờ em đây, đồ ăn nguội cả rồi. Lại đây!”

Hứa Viên gật đầu, cười nói với mẹ Lâm Thâm: “Cô ạ, cháu quấy rầy mọi người rồi.”

“Đâu có chứ? Phải cảm ơn cháu đưa thuốc đau dạ dày tới cho Lâm Thâm, còn bảo nhân viên mang nước ép dưa hấu giải rượu tới đây.” Mẹ Lâm Thâm buông tay ra, “Nếu cháu đã tới cùng bạn, cô không giữ cháu lại nữa, hôm nào đến nhà cô chơi nhé.”

“Dạ vâng!” Hứa Viên cười đi đến bên cạnh Tô Huyền.

Tô Huyền cầm tay cô rất tự nhiên, mỉm cười nhìn mọi người, “Bữa cơm này cháu mời, cô cứ từ từ dùng bữa ạ, chúng cháu qua bên kia.”

“Vậy sao được?” Mẹ Lâm Thâm lập tức lắc đầu.

“Viên Viên và Lâm tổng là bạn học, cháu là bạn trai cô ấy, hôm nay là sinh nhật Lâm tổng, nếu mọi người đã vừa khéo chạm mặt, dù sao cũng không thể không tỏ ý gì được, huống chi còn là lần đầu gặp mặt cô nữa, cô đừng khách khí.” Tô Huyền cười cười.

Mẹ Lâm Thâm nhìn về phía Lâm Thâm.

Lâm Thâm nhìn thuốc như trước, dường như đang tiến vào thế giới riêng của mình, vẫn không nhúc nhích, không nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên này, lại càng không biết là Tô Huyền đến đây.

Mẹ Lâm Thâm chỉ có thể cười nói: “Vậy cảm ơn cháu.”

Tô Huyền mỉm cười xoa người, dẫn Hứa Viên ra khỏi phòng.

Sau khi cửa phòng đóng lại, bên trong đột nhiên im lặng, không ai nói chuyện.

Một lát sau, mẹ Lâm Thâm nói: “Không ngờ rằng trên báo nói là thật, tôi vốn cảm thấy tin tức giải trí hơn phân nửa là giả, không thể tin được.”

“Không có lừa thì không có khói mà.” Một người tiếp lời.

Mẹ Lâm Thâm thở dài, nói với Lâm Thâm: “Hứa Viên là cô gái tốt, lần trước mẹ gặp con bé, rõ ràng con bé có ý với con, sao lại...”

“Ôi dào, chị, bây giờ mấy cô gái trẻ ấy, đương nhiên là hướng đến những chỗ cao rồi. So với Tô Huyền của Tập đoàn Vân Thiên, Tiểu Thâm nhà mình vẫn còn kém nhiều.” Một người cất ngang lời bà.

Mẹ Lâm Thâm nhìn thuốc đau dạ dày và nước dưa hấu trên bàn, “Tiểu Thâm không thể uống được quá nhiều rượu, mỗi lần uống quá chén thì đều đau dạ dày, hôm nay uống nhiều như vậy, đau dạ dày nhưng lại không mang thuốc, cô bé này lại ra ngoài tìm hiệu thuốc mua cho nó. Có lòng như vậy...”

“Chắc không phải có lòng đâu? Không phải nó nói nhân viên nào thấy ông chủ mình đau dạ dày thì đều nên làm như vậy sao?” Một người tiếp lời.

“Có cô ngây thơ nên mới tin đấy.” Mẹ Lâm Thâm liếc mắt nhìn người nọ, nghiêng đầu nhìn Lâm Thâm, “Sao rồi? Uống thuốc có dễ chịu hơn chút nào không?”

Lâm Thâm vẫn không nhúc nhích.

Mẹ Lâm Thâm hơi lo lắng, “Vẫn còn khó chịu à?”

“Tiểu Thâm, thế nào rồi? Cháu nói gì đi chứ! Nếu sớm biết hôm nay cháu uống ác như vậy, dù nói gì cậu cũng không tìm cháu uống rượu đâu.” Một người hơi hối hận.

“Đều tại chai rượu này của ông đấy.” Một người oán giận người nọ, “Biết rõ Tiểu Thâm uống rượu thì sẽ bị đau dạ dày, ông còn muốn uống rượu nữa.”

“Không phải tôi nghe nói hôm nay Tiểu Thâm nắm được một dự án nên vui hay sao.”

“Hừ, dù sao cũng tại ông.”

“Rồi, tại tôi.”

“Uống mấy ngụm nước dưa hấu đi, thuốc đau dạ dày cũng không thấy rõ hiệu quả nhanh vậy đâu, dù sao con cũng vừa mới uống thôi. Giải rượu rồi thì sẽ không khó chịu nữa.” Mẹ Lâm Thâm thương con, “Mẹ bảo con bao lần rồi, bảo con đừng quá liều mạng, cơ thể mệt đến hỏng, mất nhiều hơn được, sao con chẳng nghe lời gì cả? Chấn hưng Lâm Thị cũng đâu phải chuyện một sớm một chiều.”

Lâm Thâm bỗng lấy nước dưa hấu qua, bùng lên, một hơi uống hết cả cốc, sau đó đứng lên, “Con không sao, không thoải mái một lúc thôi, đã ăn uống no cả rồi chứ? Về thôi.”

“No rồi!” Mọi người thấy anh đứng dậy, cùng gật đầu.

“Con thực sự không sao chứ?” Mẹ Lâm Thâm lo lắng nhìn anh.

Lâm Thâm lắc đầu, bước ra khỏi phòng trước tiên.

Bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng Tô Huyền và Hứa Viên nữa.

Sau khi kéo Hứa Viên ra khỏi phòng 205, quẹo qua góc hành lang, Tô Huyền nghiêng đầu nhìn cô cười, “Em gọi điện cho anh gọi anh đến cứu em, thật sự rất bất ngờ. Anh còn tưởng em...”

“Trưởng gì?” Ngữ khí của Hứa Viên bình bình.

“Trưởng rằng hôm nay em lại cho anh leo cây, vớt anh lại.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên vừa định cười nhạo anh, bỗng miễn cưỡng nắm được từ quan trọng, “Lại?”

Tô Huyền dừng bước, nhìn Hứa Viên, nghiêm túc nói: “Không phải đến giờ em vẫn chưa biết lần xem mặt lúc trước, anh chờ em ba tiếng rưỡi, cuối cùng em cho anh leo cây đấy chứ?”

Hứa Viên lập tức mở to mắt, nhìn anh với vẻ không dám tin.

Tô Huyền thấy vẻ mặt của cô, không nhìn được mà buồn cười, “Sao? Kinh ngạc vậy à? Chẳng lẽ việc anh và em đi xem mặt, có chỗ nào khiến em không thể tin được hả?”

Đương nhiên có!

Hứa Viên tròn mắt nhìn anh.

Người xem mặt với cô vậy mà lại là Tô Huyền?

Vậy mà lại là Tô Huyền?

Sao có thể là Tô Huyền?

Từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ tới, người bị cô cho leo cây là Tô Huyền!

Mất một lúc lâu cô mới lấy lại tinh thần được, không dám tin như cũ, “Người xem mặt... với tôi... sao lại là anh?”

Tô Huyền cười khẽ, “Vì sao không thể là anh?”

Hứa Viên nghiêng đầu, “Mẹ tôi quen anh à?”

Tô Huyền lắc đầu, “Ồ nước ngoài anh qua lại mấy lần với chú, cô thì chưa gặp bao giờ.”

“Bố tôi?” Hứa Viên nhìn anh.

Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên thấy lạ, “Bố tôi đã gặp anh, mẹ tôi thì chưa gặp, ngay cả mặt anh bà cũng chưa từng thấy bao giờ, nhưng lại bảo tôi đi xem mặt với anh? Còn gọi hơn mười cuộc điện thoại dặn dò tôi? Bảo tôi không được thất hẹn, vì sao?”

Tô Huyền nhìn cô.

Hứa Viên buồn bực, “Chẳng lẽ vì bố tôi thích anh? Mẹ tôi yêu ai yêu cả đường đi?”

Tô Huyền cười lắc đầu, “Anh cũng không biết vì sao, chắc là chú có ấn tượng không tồi với anh, cảm thấy anh có thể phó thác cả đời được, chú nói với cô, cho nên mới...”

Hứa Viên tròn trĩnh mắt, “Nếu là vì vậy, thế thì nhất định là bố mẹ tôi mờ mắt rồi.”

Anh là người có thể phó thác cả đời chỗ nào chứ?

Tô Huyền buồn cười, “Hình như em vẫn rất có thành kiến với anh giống như trước?”

Hứa Viên hừ một tiếng.

Tô Huyền nhìn cô, chuyển lời, “Vẫn muốn hỏi em, cô gọi hơn mười cuộc điện thoại dặn dò em, rõ ràng em đã đồng ý rồi, cuối cùng vì sao lại thất hẹn cho anh leo cây?”

Hứa Viên nhìn anh, đèn hành lang sáng trưng, ánh mắt anh rất nghiêm túc, như có ma lực, cô nghiêng mặt qua một bên, “Đâu ra nhiều vì sao như vậy?”

Tô Huyền cười nhẹ, “Không dễ nói? Không dám nói? Hay là không thể nói?”

“Có gì mà không dám nói không thể nói?” Hứa Viên lập tức quay sang, nói rất có khí thế: “Là bởi hôm đó công ty có một dự án đấu thầu, vốn thời gian dự tính không có vấn đề gì, nhưng nửa chừng bởi vì Công ty Lam Hải tham gia, dự án vốn nắm chắc lại có bất trắc, muộn mất hai tiếng. Tôi nghĩ ai còn ngốc mà đợi hai ba tiếng đồng hồ chứ? Đương nhiên không cần đi nữa rồi. Dù sao tôi cũng không muốn đi.”

“Hóa ra là vậy!” Tô Huyền gật đầu, vươn tay xoa xoa mặt cô, bật cười, “Hóa ra là anh tự làm tự chịu!”

“Có ý gì?” Hứa Viên nhìn anh.

Tô Huyền thở dài, “Hôm đó, Công ty Lam Hải tham gia vào vụ đấu thầu dự án đó là do anh mớm lời, để dẫn dụ Úc Dương.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Học Tập Kinh Nghiệm Lâm Sàng

Hứa Viên mở to mắt nhìn Tô Huyền.

Hôm đó buổi đấu thầu cô và Lâm Thâm đã chuẩn bị trước cả nửa tháng trời, vất vả từ giữa trưa đến tối mịt, vẫn không thành công, thì ra là bởi anh.

Cô vươn tay chỉ vào anh, nhất thời không nói được nên lời.

Tô Huyền nhìn dáng vẻ cô tròn mắt há mồm, trông vừa tức giận vừa buồn cười, anh vươn tay nắm tay cô, “Đi thôi nào, ba người kia vẫn còn chờ trong phòng đây, một lúc nữa là đồ ăn nguội rồi.”

Hứa Viên bị anh nắm tay đi được mấy bước, bỗng dừng lại, nhìn anh nói: “Tối hôm ấy, lúc sau tôi đến nhà hàng đó, khi đến đó đã gần mười một giờ rồi, nhân viên nói anh đi lúc mười rưỡi?”

Tô Huyền kinh ngạc, “Lúc sau em đến?”

Hứa Viên gật đầu, “Vốn là tôi về trường, nhưng sau đó Tôn Phàm Đình đến trường tìm tôi, kéo tôi đi, tôi vốn nghĩ người đó đã đi từ lâu rồi, ai biết anh còn đợi đến mười rưỡi mới đi chứ.”

Tô Huyền cười cười.

Hứa Viên buồn bực, “Này, vì sao anh đợi lâu như vậy?”

Tô Huyền nhìn cô, con ngươi khẽ chuyển, “Anh muốn gặp em, đương nhiên không tiếc tiêu tốn thời gian rồi.”

Hứa Viên lờm, “Lừa quỷ à, anh có biết tôi đâu, sao lại muốn gặp tôi? Chẳng lẽ bố tôi cho anh ấn tượng tốt vậy à? Đến mức anh dồn tâm trí cho việc xem mặt?”

Tô Huyền cười khẽ, “Em không tin?”

Hứa Viên bấu môi, “Không tin.”

Tô Huyền thở dài, “Vậy nói thế này đi, anh không tìm được bạn gái, cho nên, khó khăn lắm mới có người giới thiệu cho đi xem mặt, đương nhiên anh phải nắm bắt cơ hội tìm một cô bạn gái rồi.”

Hứa Viên “xùy” một tiếng, “Thôi đi, anh còn dám nói nữa à, nếu anh mà không tìm được bạn gái thì tất cả đàn ông đều không tìm được bạn gái.”

Tô Huyền kinh ngạc, sau một lúc, anh cười to thành tiếng.

“Anh cười cái gì?” Hứa Viên cảm thấy từ miệng anh chẳng thốt ra được câu nào thật cả.

“Trong mắt em anh mà tốt vậy cơ à?” Tô Huyền cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt đẹp trai cười rạng rỡ, dường như tâm tình rất tốt.

Anh vốn đã tuấn tú đẹp trai, giờ cười tươi như vậy, thật sự là khiến người ta khó có thể chống đỡ.

Hứa Viên vươn tay che mắt, không nhìn anh, tức giận nói: “Tôi chẳng cảm thấy anh tốt gì đâu, là người khác, Tiểu Thu, Lam Lam rồi một loạt cô nàng mê trai nữa đấy, quả thực rất nhiều.”

Tô Huyền che miệng ho khan một tiếng, cười nói: “Vậy đổi sang cách nói khác, hôm đó anh mang theo máy tính và tài liệu, vừa làm việc vừa chờ người, quên mất thời gian. Sau khi làm xong thì đã muộn rồi rồi.”

Hứa Viên cảm thấy vẫn là cách nói này khá có sức thuyết phục, cô gật đầu, tỏ ý chấp nhận, đồng thời lầu bầu: “Cuồng công việc.”

Tô Huyền buồn cười nhìn cô.

Hứa Viên đi về phía trước được mấy bước, bỗng dừng lại, “Không đúng.”

“Hử?” Tô Huyền nghiêng đầu, “Không đúng gì?”

Hứa Viên lập tức nói: “Tôi và Tôn Phẩm Đình đến nhà hàng đó, sau khi biết anh đã rời đi, bọn tôi đến quán bar. Sau đó...” Cô nhớ lại, “Vì sao anh chúc rượu tôi? Sao anh nhận ra tôi?”

Tô Huyền nhướn mày.

Hứa Viên đổi sang vẻ mặt nguy hiểm nhìn anh.

Tô Huyền bị cô nhìn hồi lâu, cười như không cười nói: “Anh và em đi xem mặt, sao anh có thể không biết em là ai được? Đương nhiên anh có biết em rồi. Huống hồ, em cho anh leo cây, vì sao anh không thể chúc em một ly rượu?” Dừng một chút, anh nói thêm: “Và lại em thích uống rượu vậy mà.”

“Tôi thích uống rượu chỗ nào?” Hứa Viên dựng thẳng mày.

“Không thích uống rượu à?” Tô Huyền rõ ràng không tin, nói chậm rãi: “Lúc anh thấy em ở Vân Trạch, em uống say khướt, còn cần nhân viên dìu, anh tưởng em cho anh leo cây chạy đi uống rượu, cho nên...” Anh cười cười, “Chỉ bằng cho em uống đủ thì thôi.”

Hứa Viên ghen hòng.

“Đi thôi, nếu còn chậm trễ nữa, thức ăn nguội thật đấy.” Tô Huyền cười kéo cô đi về trước, vừa đi vừa nói: “Có gì cần tính sổ, sau này chúng ta từ từ tính, hôm nay bạn trai bạn cùng phòng của em mời khách, vứt lại người ta lâu quá thì không tốt đâu.”

Hứa Viên chỉ có thể nuốt lời phản bác vào, tức tối cùng anh về phòng.

Ba người Lam Lam, Tiểu Thu, Ngô Hi Đình đang ở trong phòng tắm về chuyện Hứa Viên, Tô Huyền, Lâm Thâm mà chạm mặt thì quệt ra cơn gió lốc thế nào, có thể diễn ra trò bạn gái khăng khăng đưa người mình thích về nhà, mà bạn trai thì u sầu đau thương không. Nói rồi nói rồi cả ba người đều bắt đầu thấp tha thấp thỏm.

Hứa Viên và Tô Huyền đi vào, liền nhìn thấy ba người tụ lại với nhau.

“Này, ba người đang chơi trò thâm thì gì đấy?” Hứa Viên khó hiểu.

Ba người giật mình, cùng ngẩng đầu, khi nhìn thấy hai người nắm tay trở về, đều mở to mắt, hơi ngáy ngốc, nhìn vô cùng buồn cười.

“Đều ngốc cả rồi hả?” Hứa Viên nhìn thoáng qua mặt bàn, “Thức ăn nguội rồi à? Tôi làm lỡ hơi nhiều thời gian, để mọi người chờ tôi, xin lỗi nhé.”

“Cuối cùng bà cũng về rồi.” Lam Lam lập tức nhảy dựng lên.

Tiểu Thu cũng sáp qua, “Ê, tên đó đâu?”

“Lâm Thâm không phải tới để tiếp khách, là sinh nhật anh ấy, mẹ anh ấy và người thân cùng tổ chức sinh nhật cho anh ấy, ăn cơm ở đây.” Hứa Viên biết

hai cô nàng tò mò, bình thân giải thích.

Lam Lam sững sốt, “Tiệc sinh nhật sao anh ta uống nhiều rượu vậy?”

“Cậu anh ấy khá thích uống rượu.” Hứa Viên nói.

Tiểu Thu bừng tỉnh, “Àu, hóa ra là vậy.” Dừng một chút, cô nàng lại thấy lạ, “Vậy sao hai người lâu thế?”

“Sao hai người nói nhiều vậy! Để người ta ngồi xuống đã, vừa ăn vừa nói, đợi thêm lúc nữa, chỗ thức ăn này chắc phải bảo nhân viên bụng đi hâm nóng lại đây.” Ngô Hi Đình nhập cuộc.

“Rồi, rồi, mau ngồi xuống.” Tiểu Thu khoát tay.

Tô Huyền và Hứa Viên cùng ngồi xuống.

Tô Huyền rót cho Hứa Viên một cốc nước ấm, đặt ở trước mặt cô.

“Chúng ta cũng uống chút rượu đi.” Lam Lam đề nghị.

Tiểu Thu giờ tay, “Tôi tán thành.”

Ngô Hi Đình nhìn Tô Huyền một cái, “Tôi không có ý kiến.”

Tô Huyền mỉm cười, “Anh lái xe tới, không thể uống rượu, ngoài ra, Viên Viên cũng không thể uống, nếu cô ấy uống, vốn đã đồng ý là mai đến nhà bà nội Lý thăm bà sẽ lại để lỡ tiếp, chuyện khiến người già đau lòng, có lần một không có lần hai được.”

“Hôm nay hai người không đi à?” Lam Lam chọc chọc cánh tay Hứa Viên.

“Suốt đêm qua làm đề án, sáng ngủ đến trưa mới dậy, chiều lại cùng anh ta đi bàn chuyện.” Hứa Viên bưng cốc nước lên, vừa uống vừa nói.

Lam Lam gật đầu, tỏ ý đã biết, cười tít mắt nói với Tô Huyền: “Vậy giờ không uống rượu nữa, lần sau Tô thiếu mời khách, nhất định phải uống đầy nhé. Đến lúc đó anh đừng lái xe đấy, công ty anh hẳn là không thiếu tài xế chứ.”

Tô Huyền cười gật đầu đồng ý, “Được.”

Tuy Hứa Viên làm lơ mắt không ít thời gian, nhưng vì là mùa hè, đồ ăn cũng không quá nguội.

Dù để ăn được bữa cơm này thì có hơi vất vả, nhưng chính bởi vì có sự vất vả và be bé này, ngược lại giúp mọi người quen thân nhau nhanh hơn, Lam Lam, Tiểu Thu vốn là người tâm địa đơn giản tính cách tươi sáng nhiệt tình thích hóng chuyện, tính cách của Ngô Hi Đình thì cũng khá hướng ngoại, nói chuyện cũng thú vị, vì thế, bữa cơm này anh một lời tôi một lời, rất náo nhiệt.

Tô Huyền trời sinh đã là một kiểu người, bất kể ở đâu, đều sẽ không khiến người ta có cảm giác xa cách.

Ăn xong bữa cơm, Lam Lam, Tiểu Thu, ngay cả Ngô Hi Đình, đều vừa ngưỡng mộ vừa bội phục vừa sùng bái Tô Huyền, nói chuyện phiếm thích chí đến không tận, không muốn tan cuộc.

Hứa Viên đỡ trán, thầm trợn trắng mắt, nghĩ, những người bên cạnh lại thất thủ cả đám rồi.

Tô Huyền không phải người!

Lam Lam đề nghị, “Chúng ta đi hát nhé.”

Tiểu Thu giờ tay, “Đồng ý đồng ý!”

Hứa Viên dứt khoát bỏ tay hai cô nàng xuống, “Không còn sớm nữa, tôi buồn ngủ lắm, tan thôi.”

“Ồ kia, Viên Viên, bà chẳng phối hợp gì cả.” Lam Lam và Tiểu Thu cùng kháng nghị.

Hứa Viên trừng mắt nhìn hai cô nàng, “Không phải ngày mai hai bà còn muốn đi leo núi hay sao? Hợp để chơi quá muộn à? Với lại tôi cũng có việc nữa.” Dứt lời, thấy hai cô nàng còn muốn nói nữa, cô lôi Tô Huyền ra, “Tôi anh ta còn chuyện công ty cần xử lý.”

Hai cô nàng vừa nghe, cảm thấy hôm nay khó lắm Tô Huyền mới bỏ thời gian ra để đến đây, anh bận rộn như vậy, Vân Thiên là công ty lớn thế cơ mà. Hai cô nàng ngừng đấu tranh, “Thôi được.”

Cả hội rời khỏi nhà hàng, Tô Huyền mỉm cười hỏi: “Anh lái xe đưa các em về trường nhé?”

“Viên Viên, bà có về trường không?” Lam Lam hỏi.

Hứa Viên còn chưa mở miệng, Tô Huyền đã nói: “Hôm nay cô ấy không về trường, nếu không mai lại phải rời đi từ trường, rất phiền phức.”

Hứa Viên ngẫm nghĩ thấy cũng phải, mím miệng.

Lam Lam soi một vòng trên người hai người bằng ánh mắt nóng rực, sau đó kéo Hứa Viên đến một bên, nói nhỏ: “Cái đó, Viên Viên, học tập kinh nghiệm lắm sàng nhiều một chút, về sau còn dạy cho tôi nữa.”

Hứa Viên vừa định hỏi kinh nghiệm lắm sàng gì, nhìn thấy vẻ mặt của cô nàng, cô đột nhiên bừng tỉnh, đỏ mặt đỏ mắt cô nàng một phát, “Xéo.”

Lam Lam kêu gào: “Ui, bộ đồ tôi mới mua đấy, bà nữ xuồng chân thật à.”

“Đồ bạn gái đã man!” Lam Lam cắn gặm phui phui, gọi Tiểu Thu và Ngô Hi Đình: “Đi thôi, đi thôi nào.” Dứt lời, cô nàng phát tay với Tô Huyền, “Tô thiếu, không cần anh tiễn đâu, hôm nào đừng quên mời khách đó. Còn nữa, nên ra tay thì cứ ra tay, nên lên giường thì cứ lên giường, bọn em không ngại anh và Viên Viên ấy ấy ấy đâu, anh đừng khách khí với bà ấy.”

Hứa Viên còi giày cao gót ném qua chỗ Lam Lam.

Lam Lam hét một tiếng, lập tức né.

Mất thấy giày cao gót sẽ rơi xuống mặt đất, Tiểu Thu sử dụng năng lực chạy với tốc độ như lúc ăn của mình lên trước đón được, sau đó cô nàng mở miệng thờ phỉ phò, xách dây giày cao gót nói với Hứa Viên: “Viên Viên, đôi giày này hơn hai nghìn đấy, bà nữ ném thật à.”

Hứa Viên bức, dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn Lam Lam, “Ai bảo bà ấy nói xằng nói bậy.”

Lam Lam sợ sệt nhìn cô, nhưng vẫn quay đầu qua, không sợ chết hết to với Tô Huyền: “Tô thiếu, anh xem bà ấy đã man tàn bạo như vậy kìa, em thấy anh vẫn nên đổi bạn gái đi thì hơn.”

Tô Huyền cười khế, cúi đầu nhìn thoáng qua chân Hứa Viên chỉ còn một chiếc giày, lại nhìn về phía chiếc giày cao gót Tiểu Thu đang cầm trong tay, anh bước chậm qua, vươn tay với Tiểu Thu, “Cho anh đi.”

Tiểu Thu lập tức đưa giày cho anh.

Tô Huyền đi về, ngồi xổm xuống, kéo thẳng dây giày ra, nói với Hứa Viên: “Mặt đất lạnh, đi vào.”

Hứa Viên không tình nguyện xỏ chân vào.

Tô Huyền giúp cô cài giày cho chắc, đứng lên, thấy cô vẫn đen mặt như trước, anh buồn cười, “Nóng tính vậy à.”

Hứa Viên lườm anh cháy mắt.

“Eo ơi, không nhìn nổi mà, ngược chết FA rồi, chúng ta đi thôi.” Lam Lam hú lên quái dị, che mắt, xoay người, đáng vẻ cực kì bị đã kích.

Tiểu Thu vẫy tay, “Viên Viên, Tô Huyền, tụi này đi nhé.”

Tô Huyền cười gật đầu, vẫy vẫy tay.

Ngô Hi Đình huyết sáo, ba người đi đến bên đường, đúng lúc xe taxi đi đến, họ lên xe.

Xe taxi chìm giữa dòng xe cộ, Hứa Viên quay đầu lại, khuôn mặt vừa đen vừa đỏ, bị Lam Lam chọc tức, không cần soi gương cô cũng biết mình “nở hoa” đến mức nào.

Tô Huyền nhìn cô, mím cười hỏi: “Vẫn đến Vân Trạch?”

Hứa Viên nói chắc chắn: “Tôi muốn về nhà.”

Tô Huyền nhìn thời gian, “Cũng được, anh đưa em về nhà.”

“Tôi gọi xe về là được.” Hứa Viên lắc đầu.

Tô Huyền nhìn cô dưới ánh đèn neon, giống như ánh nắng chiều, lại như cục than củi, cả người có một sự khó ở kì lạ, anh không khỏi buồn cười, “Em cảm thấy đã muộn thế này, anh còn có thể yên tâm để em gọi xe về một mình à?”

“Lúc không quen anh, tôi thường xuyên tự gọi xe về.” Hứa Viên hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

Tô Huyền tóm cô một phen, “Đó là lúc em chưa quen anh, bây giờ khác trước rồi.”

“Có gì mà khác?” Hứa Viên gạt tay anh ra, “Anh đừng có luôn động tay động chân, buông tay.”

Tô Huyền giữ tay cô, rất chặt, thấp giọng cười nói: “Đương nhiên là khác rồi, bây giờ em là bạn gái anh, nếu nửa đêm em xảy ra chuyện gì, người mà cảnh sát tìm đầu tiên chính là anh.”

Hứa Viên chán nản, “Tôi không nhận lời anh.”

“Không cần em nhận lời.” Tô Huyền kéo cô đi về bãi đỗ xe.

Hứa Viên thử rút tay ra mấy lần, không rút được, chỉ có thể đi theo anh đến chỗ đỗ xe.

Lên xe, Tô Huyền thắt dây an toàn cho Hứa Viên như thường lệ, sau đó lái xe tiến vào dòng xe cộ.

Hứa Viên ngáp một cái, hỏi: “Cần tôi chỉ đường cho anh không?”

“Không cần.” Tô Huyền cười nhìn cô, “Em buồn ngủ thì cứ ngủ đi, đến nơi anh gọi em.”

Hứa Viên gật đầu, hạ ghế, nhắm mắt lại.

Trong cơn mơ màng, di động của cô vang lên, cô di chuyển người, mò di động, nhìn thoáng qua, là Tôn Phẩm Đình, cô nghe máy, “Chuyện gì?”

“Viên Viên hả, là bà đây.” Giọng nói của bà nội Lý vang lên từ đầu bên kia.

Hứa Viên giật mình lập tức tỉnh, cẩn thận hỏi: “Bà nội Lý, là bà ạ? Bà có việc gì sao ạ?”

“Bà nhắc nhở con mai đưa Tiểu Huyền đến nhà thôi, hôm nay Tiểu Huyền có việc, không làm thế nào được cả, nhưng ngày mai thì thằng bé đã đồng ý rồi, con không được ra sức từ chối để gây cản trở nữa đâu đấy.” Bà nội Lý nói, “Nếu không bà không vui đâu.”

Hứa Viên nhếch miệng, nhìn sang Tô Huyền, anh đang chuyên tâm lái xe, cô không khỏi đau đầu.

“Viên Viên?” Bà nội Lý không nghe thấy tiếng cô trả lời, lại gọi một tiếng.

“Bà nội Lý, ngày mai con, ừm...” Hứa Viên nghĩ biện pháp, xem nên lấy cớ gì để từ chối.

“Ồi, ngực bà hình như lại đau rồi, mẹ Đình Đình, mau lấy thuốc giúp mẹ.” Giọng nói khó chịu của bà cụ vang lên trong điện thoại, sau đó, dường như cố kìm sự khó chịu lại mà hỏi: “Viên Viên à, rốt cuộc con có đến không?”

“Con đến, con đến, nhất định sẽ đến.” Hứa Viên lập tức nói, “Bà nội Lý, bà mau uống thuốc đi, mai con nhất định sẽ đến nhà bà.”

“Vậy Tiểu Huyền thì sao?” Bà nội Lý truy hỏi.

“Anh ta cũng đi cùng con.” Hứa Viên vội vàng nói.

“Ừ, ngoan lắm, vậy bà đi uống thuốc đây.” Bà nội Lý nói xong, treo điện thoại.

Hứa Viên buông di động, nản lòng.

Tô Huyền hơi liếc cô, khóe môi cong lên.

Hứa Viên không ngủ được, bực mình một hồi lâu, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đến đâu rồi? Sao không nhìn ra thế?”

“Đường gần hơn.” Tô Huyền nói.

“Còn bao lâu mới tới?” Hứa Viên hỏi.

“Khoảng hai mươi phút.”

Hứa Viên không nói gì nữa.

Quả nhiên xe chạy thêm hai mươi phút nữa thì tới cửa nhà, Tô Huyền dừng xe, Hứa Viên cởi dây an toàn xuống xe.

Lúc này, bên trong truyền đến giọng nói của bà nội, “Tiểu Huyền và Viên Viên về rồi đấy à?”

Hứa Viên hoảng sợ, quay đầu nhìn, đã thấy bà nội cô đi từ trong nhà ra, mở cổng, vui tươi hơn hờ vẩy vẩy, “Tiểu Huyền, mau lái xe vào đi.”

Hứa Viên sững sờ.

“Mau nào, lái vào đi.” Bà cụ lại vẩy, sau đó nói với Hứa Viên, “Viên Viên, con tránh cái cửa ra.”

Hứa Viên vội vàng tiến lên túm bà cụ một phen, “Bà nội, bà đang làm gì đấy? Giờ là nửa đêm, đừng nói với con là bà muốn tìm anh ta tán gẫu nhé? Bà

xem bây giờ đã muộn thế nào rồi, anh ta còn phải lái xe về nữa.”

“Con cũng biết muộn thế nào à? Vậy mà còn bảo thằng bé lái xe về? Nguy hiểm lắm đấy.” Bà cụ vươn tay đẩy cô, “Mau tránh ra, bà đã dọn phòng xong rồi, hôm nay Tiểu Huyền không đi đâu nữa, cứ ở lại đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Anh Sấy Tóc Cho Em

Hứa Viên kinh sợ mở to mắt.

Để Tô Huyền ở đây? Ở nhà cô?

Cô lập tức túm bà cụ, vươn tay sờ trán bà, “Bà nội, bà không sốt chứ ạ?”

“Cái con bé này, bà rất khỏe, sốt cái gì?” Bà cụ gạt tay cô ra, “Mau tránh ra, con chắn ở cửa, Tiểu Huyền lái xe vào thế nào được?”

Hứa Viên không cảm thấy bà cụ phát sốt, nhưng cách làm của bà thì rõ ràng là đang phát sốt, cô đứng im, phản bác, “Không được, anh ta không thể ở đây.”

“Sao không thể ở lại? Nhà mình nhiều phòng, cũng có phải bảo con ở cùng phòng với thằng bé đâu? Mau tránh ra.” Bà cụ lại vươn tay đẩy cô, thấy cô không nhúc nhích, bà tức giận nói: “Viên Viên, sao con lại không hiểu chuyện như thế hả? Con xem trời đã muộn thế nào rồi, Tiểu Huyền tự lái xe về, trên đường không an toàn đến mức nào chứ hả? Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì, con không có chỗ mà hối hận đâu.”

Hứa Viên giậm chân, “Bà nội!”

“Mau tránh ra!” Bà cụ đẩy Hứa Viên sang một bên, thấy Tô Huyền xuống xe, lại giục anh: “Mau lái xe vào đi con.”

Tô Huyền mỉm cười nhìn bà cụ, “Bà nội, không tiện lắm đâu ạ, con không ở lại đâu, trời cũng chưa quá muộn bà ạ.”

“Sao không tiện? Người một nhà cả, khách khí cái gì? Đã sắp mười giờ rồi, còn nói không muộn?” Bà cụ vờ giận, “Con còn khách khí với bà, bà nội không thích con nữa.”

Tô Huyền nghe vậy thì nhìn Hứa Viên với ánh mắt bất đắc dĩ.

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, “Anh nói với bà anh đưa tôi về lúc nào?”

Tô Huyền nói thành thực: “Lúc em ngủ, anh gọi điện báo tin cho bà, nói tối nay anh đưa em về, đỡ để bà lo lắng.” Dừng một chút, anh cũng hơi bất ngờ, “Không ngờ rằng bà nội lại chờ ở cửa.”

Hứa Viên tức, “Có phải anh lại có suy nghĩ xấu xa gì đó không?”

Tô Huyền bật cười, không đáp lại.

“Cái con bé này, Tiểu Huyền vất vả lái xe đưa con về, sao đến chỗ con lại thành nó có suy nghĩ xấu xa gì đó rồi? Không biết tốt xấu gì cả.” Bà cụ vỗ Hứa Viên một cái, “Mau tránh ra.”

Hứa Viên không cam lòng tránh ra.

“Mau lái xe vào đi!” Bà cụ giục Tô Huyền.

Tô Huyền thấy Hứa Viên tuy tức giận, nhưng không phản đối nữa, anh cười cười, gạt đầu, giọng nói êm dịu, “Vâng ạ, con nghe bà.”

“Thế mới ngoan.” Bà cụ cười đến không thấy tỏ quốc, mở cổng lớn hết cỡ.

Tô Huyền lên xe, lái xe vào trong sân.

Hứa Viên không vui cầm túi vào nhà.

Bà cụ chờ Tô Huyền khóa cửa xe, cười ha hả nói với anh: “Nước trong bình nóng lạnh đã nóng lắm rồi, trong nhà bà hâm cho con một ly sữa, lát nữa con tắm rửa sạch sẽ, uống sữa rồi đi ngủ sớm một chút. Phòng của Viên Viên ngay sát phòng con, đêm đến có chuyện gì thì tìm nó...”

“Bà nội! Bà là bà nội ruột của con ạ?” Hứa Viên chịu không nổi nữa, cắt ngang lời bà cụ.

Lại còn đem đến có chuyện gì thì tìm cô?

Đem đến anh ta còn có thể có chuyện gì nữa?

“Bà đã nói với con bao nhiêu lần rồi, cắt ngang lời người khác là không lịch sự, sao dạy mãi con vẫn không sửa thế hả?” Bà cụ răn dạy Hứa Viên.

Hứa Viên đội túi lên đầu, quay đầu lại chỉ vào Tô Huyền nói: “Nói cho anh biết, ở đây, xảy ra chuyện gì, đừng có tìm tôi, anh tự mà xử lý, tự mình chịu trách nhiệm” Nói xong, cô vào phòng mình, cô vừa vào xong, cửa phòng đóng “ầm” lại.

Tô Huyền cười khẽ.

“Cái con bé này, may mắn lắm mới tìm được bạn trai như con, có thể nhường nhịn nó, nếu đổi sang người khác, ai mà chịu nổi được cái tính cách thói của nó.” Bà cụ bất mãn nói, “Tiểu Huyền, làm bạn trai nó, con nhất định khổ cực lắm, để con chịu tù thân rồi.”

Tô Huyền cười lắc đầu, “Không đâu ạ, Viên Viên rất tốt, con rất thích.”

Bà cụ vừa nghe vậy thì cười tươi như hoa, “Bà biết con là thằng bé ngoan mà.” Bà cụ chỉ vào căn phòng sát phòng Hứa Viên, bật đèn lên, nói với anh: “Chăn đệm đều mới, đồ trong nhà vệ sinh bà đã thay cả rồi, có gì cần, con nha đầu đó mặc kệ con thì con cứ tìm bà. Phòng bà ở đó.”

“Con cảm ơn bà.” Tô Huyền mỉm cười nói cảm ơn, “Bà mau đi ngủ đi ạ.”

“Đừng cảm ơn nữa, con cũng ngủ sớm đi nhé.” Bà cụ khoát tay, đi về phòng mình.

Tô Huyền đánh giá căn phòng, vô cùng sạch sẽ, anh cười nhẹ, bỏ laptop xuống, đi vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, chẳng những chuẩn bị khăn mặt, bàn chải mới tinh, còn chuẩn bị khăn choàng tắm cho nam mới tinh nữa, móc cũng chưa xé.

Tất cả được chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Tô Huyền tựa vào cửa nhà vệ sinh, không nhịn được bật cười một lúc, rồi đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Hứa Viên vào phòng mình, bực bội ném túi, nằm vật người xuống giường, nằm một lát, nghe thấy tiếng nước dội từ phòng cách vách, cô cảm giận lắm lắm: “Thật sự không coi mình là người ngoài luôn.”

Nghe thấy tiếng nước phòng bên cạnh không vang lên nữa, cô ngồi dậy, thay đồ ngủ, cũng vào nhà vệ sinh trong phòng mình.

Nửa tiếng sau, đi ra, cô tìm máy sấy ở xung quanh, tìm hồi lâu vẫn không tìm thấy, cô mở cửa phòng, thấy phòng bà nội vẫn sáng, cô gọi: “Bà nội, bà đem máy sấy trong phòng con đi đâu rồi?”

Bà cụ nói ngay: “Bà để trong phòng Tiểu Huyền, phòng thằng bé không có máy sấy.”

Hứa Viên tức giận đến trợn trắng mắt, “Bà đúng là không phải bà nội ruột của con.”

“Con muốn dùng máy sấy, không phải đến phòng Tiểu Huyền lấy là được à.” Bà cụ nói xong, tắt đèn.

Hứa Viên giương mắt nhìn, vươn tay sờ mái tóc ướt sũng, nếu không có máy sấy, đến đời nào tóc mới khô được? Cô chỉ có thể đến gõ cửa phòng Tô Huyền, “Đưa máy sấy cho tôi.”

“Cửa không khóa, em tự vào lấy đi.”

“Anh lấy ra cho tôi!” Hứa Viên lại dùng lực gõ cửa mấy cái.

“Anh đang gõ tài liệu, không rảnh.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên nghe được tiếng gõ bàn phím nhỏ từ trong phòng, nghe thì có vẻ đúng là đang gõ tài liệu thật. Cô đành đẩy cửa phòng, thấy anh đang mặc đồ ngủ ngồi trước bàn làm việc, cô nhìn lướt qua, hỏi: “Máy sấy đâu?”

“Nhà vệ sinh.” Tô Huyền quay đầu lại nhìn cô.

Hứa Viên vào nhà vệ sinh, thấy Tô Huyền tắm xong thì không làm lộn xộn nhà vệ sinh, bồn rửa dọn dẹp rất sạch sẽ, nền thì dùng cây lau nhà lau, không ứ nước. So với nhà vệ sinh phòng cô, bị cô ném đồ đạc lung tung không buồn dọn dẹp, đúng là có chút mất mặt. Cô cầm máy sấy rồi rời đi.

Về phòng, cắm vào ổ điện, cảm thế nào máy sấy cũng không có động tĩnh, cô lại chạy đến phòng Tô Huyền, đứng ở cửa, giờ máy sấy lên, hỏi anh: “Đừng nói với tôi máy sấy hỏng rồi đấy?”

“Không, vừa rồi anh còn dùng mà.” Tô Huyền lắc đầu.

“Vậy tại sao tôi không dùng được?” Hứa Viên hỏi.

Tô Huyền quay đầu nhìn cô, thấy tóc cô ướt sũng nước nhỏ tí tách, áo ngủ bị ướt một mảng, anh lưu tài liệu lại trước, đứng lên, đi tới cửa, nói với cô: “Cho anh xem.”

Hứa Viên đưa máy sấy cho anh.

Tô Huyền cầm máy sấy kiểm tra một chút, sau đó đi đến phòng bên cạnh.

“Này, anh làm gì đấy?” Hứa Viên lập tức gọi.

“Đương nhiên là thử ổ điện phòng em rồi.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên mím miệng.

Đi vào phòng Hứa Viên, Tô Huyền đánh giá qua, trên giường của cô đặt một em thú nhồi bông lớn, tường phía trên bàn làm việc dán một loạt hình, là hình của cô mấy năm nay, đối diện bàn làm việc của cô là một giá sách nhiều tầng, sách bên trong không xếp ngay ngắn có trật tự mà xếp lung tung.

Anh nhìn một vòng, cười nhẹ, “Hóa ra trong cuộc sống thường ngày lại là một cô nàng mơ hồ.”

Hứa Viên không nghe tiếng, đi theo sau anh, hỏi: “Anh nói gì?”

“Ổ điện đâu?” Tô Huyền hỏi.

“Ở chỗ bàn làm việc.” Hứa Viên vươn tay chỉ vào bàn làm việc.

Tô Huyền đi đến cạnh bàn làm việc, cắm máy sấy vào ổ điện, bật công tắc, không có động tĩnh gì. Anh thuận tay cầm sạc pin ở trên bàn, đổi cho máy sấy, sạc pin cũng không có động tĩnh, anh rút ra, nói với Hứa Viên: “Ổ điện hỏng rồi.”

Hứa Viên chán nản, “Sao lại hỏng chứ? Vậy tôi sấy tóc thế nào?”

“Chẳng lẽ trong phòng em chỉ có một ổ điện này thôi à?” Tô Huyền nhướn mày.

“Cái trong nhà vệ sinh cũng hỏng rồi.” Hứa Viên nói.

Tô Huyền khẽ cười, “Đến phòng anh đi.”

Hứa Viên lập tức lắc đầu, “Không cần, bên ngoài cũng có ổ điện.” Nói xong, cô cầm máy sấy ra ngoài luôn.

Tô Huyền tóm cô một phen, nói nhỏ: “Bà nội đã ngủ rồi, nếu em ra ngoài tạo tiếng động lớn, sẽ đánh thức bà nội.”

Hứa Viên dừng bước, ngẫm nghĩ, tuy không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu. Bà nội lớn tuổi rồi, vốn đã ngủ ít hơn.

Về phòng của Tô Huyền, anh lấy máy sấy qua, nói với Hứa Viên: “Em ngồi xuống đi, anh giúp em sấy tóc.”

“Không cần.” Hứa Viên lắc đầu, đi cắm nguồn điện.

Tô Huyền ấn cô ngồi xuống, đoạt máy sấy qua, “Dù sao em sấy tóc trong phòng anh, anh cũng không cách nào làm việc được, chỉ bằng anh sấy tóc cho em nhanh một chút, tổng em về ngủ, anh cũng có thể yên tâm mà làm việc.”

Hứa Viên có chút không được tự nhiên, “Tôi tự sấy tóc cũng rất nhanh.”

Tô Huyền cười nhẹ, chỉnh đầu cô cho ngay ngắn, chỉnh gió của máy sấy, khẽ sấy cho cô từ đỉnh đầu đến đuôi tóc, từng chút từng chút một.

Hứa Viên vốn muốn đoạt lại máy sấy, nhưng được anh sấy cho, cô cảm thấy rất thoải mái, cũng liền từ bỏ ý định.

Bên sườn tủ quần áo có một mặt gương, từ góc độ này, vừa khéo có thể chiếu bóng dáng của hai người vào gương.

Hứa Viên nhìn thấy Tô Huyền đứng sau cô rõ ràng, năm ngón tay tách sợi tóc cô, máy sấy thổi từ đỉnh đầu, mang theo cơn gió nhẹ, sợi tóc cô lướt qua năm ngón tay anh, xương quai hàm của anh sắc nét, tuấn tú đẹp trai đến vô lý, khuôn mặt tầm mắt chuyên chú dịu dàng, dường như không khí trong phòng đều được gió phủ lên sự mềm mại.

Nhìn gương, Hứa Viên bỗng kinh ngạc đến hơi xuất thần.

Cho đến khi Tô Huyền tắt máy sấy, vỗ nhẹ đầu cô, giọng nói trầm nhẹ nhàng êm tai nói “Được rồi”, cô mới lấy lại tinh thần, đứng vọt dậy.

Vì đứng dậy quá mạnh, cô xô vào người Tô Huyền.

Tô Huyền một tay chống bàn, một tay ôm cô, buồn cười nói: “Có mỗi sậy tóc cho em, em cũng có thể như lạc vào cõi thần tiên luôn.”

Hứa Viên nhìn anh, vươn tay đẩy anh, không nói một lời ra khỏi phòng, đi hơi gấp gấp, ngay cả cửa cũng không đóng lại cho anh.

Tô Huyền đi tới cửa, đóng cửa phòng, xoay người đi đến trước bàn làm việc, nhìn thoáng qua mặt gương ở phía chếch đối diện, có chút đăm chiêu, một lát sau, anh bỗng cười khẽ, ngồi xuống, mở tài liệu ra lần nữa.

Hứa Viên về phòng, lập tức tắt đèn, lên giường.

Sáng hôm sau, Hứa Viên tỉnh lại, mở cửa phòng ra, liền ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt.

Cô lần theo mùi thức ăn tới phòng bếp, thấy Tô Huyền đứng trước bếp ga, trong tay cầm thìa đang quấy quấy.

Cô đi đến, nhìn thoáng qua, thấy trong nồi là canh khoai tây sườn heo, mùi rất đậm đà, cô hít hít, không quá tin rằng nồi canh này là từ tay người này mà ra, “Anh nấu?”

Tô Huyền “Ừm” một tiếng, “Mau đi rửa mặt đi, một lát nữa là ăn cơm được rồi.”

Hứa Viên cào tóc, “Thật sự là anh nấu ấy hả!”

Tô Huyền bật cười, “Em không tin là anh nấu?”

Hứa Viên bĩu môi, “Không phải anh luôn sống ở nước ngoài à? Sao còn biết nấu đồ ăn Trung Quốc nữa?”

“Ai nói anh luôn sống ở nước ngoài?” Tô Huyền cười nhìn cô, “Anh học xong tất cả chương trình học ở trong nước rồi mới ra nước ngoài. Ở nước ngoài có tám năm thôi.”

Hứa Viên nhìn anh, “Năm nay anh hai lăm, tám năm trước là mười bảy tuổi, lúc đó anh biết nấu ăn?”

Tô Huyền lắc đầu, “Cũng không phải, sau khi anh ra nước ngoài, phát hiện không ăn quen đồ ăn nước ngoài, bèn tự học nấu đồ ăn Trung Quốc.”

“Nói cách khác là luyện tập tám năm” Hứa Viên tổng kết.

Tô Huyền cười gật đầu.

“Chẳng trách.” Hứa Viên bĩu môi, không quá phục, nói: “Nếu tôi luyện tập tám năm, cũng có thể nấu tốt như thế.”

Tô Huyền cười khẽ.

Hứa Viên xoay người đi ra ngoài, lại hỏi: “Bà nội đâu?”

“Đang tưới rau trong vườn đấy.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên vươn vai, về phòng mình.

Nửa tiếng sau, bà cụ trở về từ bên ngoài, vừa mới vào cửa đã vui vẻ, “Ôi, thơm quá.”

“Bà nội, bà rửa tay đi ạ, có thể ăn cơm được rồi.” Tô Huyền vừa bày bát đĩa, vừa cười nói.

Bà cụ gật đầu, “Bà còn nói tay nghề mình tốt, giờ vừa nhìn đã thấy tay nghề của con rất tốt rồi, hương thơm bay khắp cả sân luôn đấy. Sau này Viên Viên có phúc rồi.”

Tô Huyền mỉm cười, không đáp lời.

Hứa Viên chỉnh lý bản thân một phen, đi từ phòng ra, dịch ghế, ngồi trước bàn. Trên bàn bày quẩy, bánh bao, hai món xào, một canh khoai tây sườn heo. Quẩy là bà cụ tự chiên, bánh bao là bà cụ tự hấp, hai món xào chắc là Tô Huyền làm.

Bữa sáng này quá phong phú rồi!

Hậu quả của việc ăn sáng quá no, chính là sau khi buông đũa, Hứa Viên nằm tở trên ghế không muốn động đậy.

Bà cụ giục cô và Tô Huyền, “Hai đứa mau đi sớm một chút, sáng sớm bà nội Lý của hai đứa đã gọi cho bà, cái bà già đó, vừa khỏi bệnh cái là đã không chịu ngồi yên rồi.”

Hứa Viên thoáng liếc qua Tô Huyền.

Tô Huyền buồn cười, “Bảo em ăn ít một chút, em còn không nghe lời, đến trưa nhà bà nội Lý làm thức ăn ngon, chắc em không ăn nổi nữa đâu.”

“Ai nói không ăn nổi? Nếu là đồ ăn ngon bà nội Lý nấu, tôi ăn như thường luôn.” Hứa Viên đứng lên, về phòng lấy túi.

Tô Huyền cũng đứng dậy, nói với bà cụ: “Bà nội, bọn con đi đây ạ.”

Bà cụ gật đầu, “Tiểu Huyền à, tuần sau con lại đến nhé.”

Tô Huyền ngẫm nghĩ, mỉm cười nói: “Tuần sau bà nội con muốn Viên Viên đến nhà chơi.”

Bà cụ sùng sốt, chột cười, vui vẻ nói: “Ồi chào, bà quên mất, sao có thể buộc hai đứa ở mãi bên này được. Vậy được, tuần sau hai đứa đến nhà con.”

Hứa Viên cầm túi từ trong phòng ra, đúng lúc nghe hai người nói đến đoạn này, cô hoảng sợ, nói ngay: “Không đi.”

Tô Huyền nhìn cô, “Bà nội nói tuần trước em đã đồng ý với bà rồi.”

Hứa Viên lập tức nói: “Tôi không đồng ý.”

“Nhưng vì sao bà nội lại nói em đã đồng ý rồi?” Tô Huyền lấy làm lạ, nói hơi ấp úng: “Bà lớn tuổi rồi, chắc là đã hiểu sai, tưởng là em đồng ý rồi, vui vẻ lắm, nếu em không đi, e là bà sẽ rất đau lòng.”

Hứa Viên nhất thời đau đầu.

“Đi chứ, sao không đi được?” Bà cụ làm chủ, “Nàng dâu xấu vẫn phải gặp bố mẹ chồng, huống chi con lại không xấu, sợ cái gì?”

“Bà nội! Bà nói gì thế ạ!” Hứa Viên kinh hãi.

“Bà nói tuần sau, con cùng Tiểu Huyền đến nhà nó, cứ quyết định vậy đi.” Bà cụ giải quyết dứt khoát, nói xong, giục hai người, “Đi mau đi, không còn sớm nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lại Gặp Gỡ Bất Ngờ

Hứa Viên lên xe với tâm tình không hề tốt.

Sau khi cứ vậy mà bị chỉ định tuần sau phải ra ngoài, tâm tình cô thật sự không thể nào tốt được.

Nhất là đến nhà của Tô Huyền nữa.

Vậy mà phải đến nhà Tô Huyền?

Tô Huyền lái xe ra khỏi cổng nhà, sau khi đi được hơn mười phút, Hứa Viên mới quay đầu nhìn anh chất vấn: “Tôi hỏi anh, bà nội anh đến trường thăm tôi, cô anh đến trường tôi đón bà, giờ anh gài bẫy bà nội tôi nói là phải đến nhà anh, chuyện này, có phải đều do anh cố ý sắp đặt không?”

Tô Huyền quay đầu, “Em cảm thấy anh cố ý?”

Hứa Viên nhìn anh chằm chằm, ý không cần nói cũng biết.

Tô Huyền một tay nắm vô-lăng, một tay day trán, “Bà nội đến trường thăm em, là đi một mình, nếu anh biết, em cảm thấy bà lớn tuổi như vậy, anh sẽ để bà đi một mình à?”

Hứa Viên không lên tiếng.

“Cô đến trường đón bà, là bởi hôm đó sau khi ngắt cuộc điện thoại của em, đúng lúc cô gọi đến, anh liền tiện thể bảo cô đi đón luôn.” Tô Huyền lại nói.

Hứa Viên vẫn không lên tiếng như trước.

“Còn việc em bảo anh gài bẫy bà nội...” Anh thở dài, “Bà nội bảo anh tuần sau đến nhà tiếp, anh thuận miệng nên nói luôn. Nếu bà nội không đề cập tới, anh cũng sẽ không nói, tránh cho em hiểu lầm. Nhưng tuần sau, bà nội anh nhất định sẽ gọi điện cho em, bảo em đến nhà.”

Hứa Viên nghiêng đầu qua một bên, nói chắc nịch: “Dù sao cũng đều tại anh.”

Tô Huyền cười nhẹ, “Rồi, anh thừa nhận đều là tại anh, nếu không phải là anh theo đuổi em, đồng phiền phức này đương nhiên sẽ không có.”

Hứa Viên hừ một tiếng.

“Đừng không vui nữa, cũng có phải em chưa từng gặp bà nội và cô dâu, hai người họ là hai người cực kì khó ở chung trong nhà, ấn tượng của họ về em đều tốt cực kì luôn ấy. Còn những người khác, cũng chẳng có mấy người đâu, em cứ yên tâm đi.” Tô Huyền trấn an cô.

“Tôi đã đồng ý đâu.” Hứa Viên trừng mắt, “Anh nói với tôi những thứ đó làm gì?”

Tô Huyền bật cười, “Con người bà nội, sở trường lớn nhất là túm lấy người ta sống chết không buông tay, nếu em không đồng ý, phải chuẩn bị tinh thần sẽ bị bà quấy nhiễu đi.”

Hứa Viên nhớ tới bà lão sử dụng thành thạo nhiều kiểu vẽ mặt đó, đầu bắt đầu đau.

Tô Huyền nhìn cô, khóe miệng cong lên, anh không nói nữa, chuyển tâm lái xe.

Hứa Viên lâm vào tình trạng vô cùng ảo não, cô nghĩ, hôm đó nếu cô không nhất thời mềm lòng chạy xuống tầng, có phải những chuyện xảy ra liên tiếp sau đó cũng sẽ không xuất hiện? Nhưng bà cụ một mình phơi nắng dưới ánh mặt trời, ngắt rồi gấp chuyện gì thì làm sao?

Cô rối rắm hồi lâu, nhột chí dựa vào cửa xe nhắm mắt lại.

“Đến nhà bà nội Lý, phải mua chút đồ.” Tô Huyền bỗng nói, “Đến trung tâm thương mại phía trước nhé, thế nào?”

Hứa Viên nói không có sức lực, “Tùy anh.”

Tô Huyền quẹo xe vào bãi đỗ xe của trung tâm thương mại, sau đó xuống xe, đi đến sườn xe bên kia, mở cửa xe, kéo Hứa Viên xuống xe.

Hứa Viên rũ rượi.

Tô Huyền buồn cười xoa xoa đầu cô, “Không phải còn một tuần à? Giờ em sợ cái gì?”

“Ai nói tôi sợ?” Hứa Viên ưỡn ngực.

“Vây lên tinh thần một chút.” Tô Huyền cười kéo cô đi đến khu chuyên bán thực phẩm trong trung tâm.

Đạo qua một vòng ở bên trong, hoàn toàn là Tô Huyền làm chủ, chọn mấy thứ quà tặng, Hứa Viên phát hiện mình chỉ là một vật làm cảnh, khi anh đã chọn xong, cô nhìn đồ trong xe hàng, hỏi: “Anh có thứ gì không biết không?”

“Thứ không biết? Có ý gì?” Tô Huyền hỏi.

“Chẳng hạn như, tương tự nấu cơm, giặt quần áo, dọn phòng, mấy thứ đó anh đều biết làm, làm còn tốt hơn cả con gái nữa. Tôi nói là những việc anh không biết làm, làm không tốt đó.” Hứa Viên giải thích, “Khiến người ta thoát nhìn thì thấy anh không toàn năng như vậy.”

Tô Huyền nghe vậy thì nhướn mày, “Theo ý của em, anh rất toàn năng?”

Hứa Viên “Ồm” một tiếng, gật đầu.

Con người của Tô Huyền khê chuyên, bên trong chứa ý cười nồng đậm, anh nói: “Việc anh không biết có rất nhiều, con người đâu thể toàn năng được?”

“Ví dụ?” Hứa Viên hỏi.

Tô Huyền nhìn cô, cố ý nói: “Anh không nói đâu, sau này em cứ từ từ phát hiện đi.”

Hứa Viên bĩu môi.

Hai người cùng đi đến quầy thanh toán.

Mới đi được mấy bước, phía sau bỗng có người gọi: “Hứa Viên?”

Hứa Viên dừng bước, quay đầu, thấy là mẹ Lâm Thâm, cô sững sốt, chào một tiếng: “Cô ạ!”

Tô Huyền cũng xoay người, mỉm cười chào: “Cô ạ, khéo quá.”

“Đúng vậy, khéo thật.” Mẹ Lâm Thâm đi lên trước, nhìn hai người, cười nói: “Vừa rồi còn tưởng là nhìn lầm, không ngờ rằng thật sự là hai cháu. Các cháu thế này là...” Bà liếc nhìn xe mua hàng.

Tô Huyền cười nói: “Đến nhà thăm một người bà bị bệnh ạ, chúng cháu tới đây mua đồ.”

Mẹ Lâm Thâm cười nói: “Vậy hai cháu mau đi đi, cô chỉ nhận ra hai cháu nên chào hỏi một tiếng thôi.”

Tô Huyền cười gật đầu, vờn tay nắm tay Hứa Viên, xoay người, “Vậy chào cô ạ.”

Hứa Viên cũng vội vàng nói: “Chào cô ạ.”

Mẹ Lâm Thâm cũng cười nói “Chào hai cháu”, nhìn hai người thanh toán rồi rời khỏi trung tâm thương mại, bà quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Lâm Thâm đã di chuyển đến đây từ gian hàng bên cạnh không biết từ bao giờ, đứng phía sau bà, hàng loạt hàng hóa xếp trong trung tâm và những người đi qua đi lại cũng không thể hòa tan thứ khí nào đó trên người anh, bà gọi anh: “Tiểu Thâm!”

Lâm Thâm nghe tiếng thì thu hồi tầm mắt, “Mấy dãy hàng này không có gì để mua cả, mẹ con mình đi nơi khác xem thôi.”

Mẹ Lâm Thâm gật đầu.

Lâm Thâm đi đến nơi khác.

Mẹ Lâm Thâm đi theo sau anh, đi được mấy bước, muốn nói lại thôi, “Nghe nói hơn hai tháng trước Tô Huyền mới về nước, sao cậu ta lại quen Hứa Viên? Trước kia con nói nhà Hứa Viên. . .”

“Mẹ!” Lâm Thâm cắt ngang lời bà.

Mẹ Lâm Thâm nhìn anh, thấy anh không muốn nói nữa, bà thờ dài, mím miệng.

Tô Huyền và Hứa Viên đi đến bãi đỗ xe, đặt đồ vào cốp sau, sau khi lên xe, Hứa Viên không nói gì.

Tô Huyền cũng không nói, lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Nhìn thấy dòng xe đi tới đi lui và khung cảnh các tòa nhà cao tầng, lòng Hứa Viên bình tĩnh, sau hôm qua gặp Lâm Thâm và mẹ anh, dường như cô đã nhanh chóng quên mất, nếu là trước kia, cô nhất định sẽ trằn trọc một đêm không yên giấc. Sẽ không ngừng tự hỏi mình có để lại ấn tượng tốt trong lòng mẹ anh hay không nhỉ! Hôm qua, cô phá lệ không nghĩ đến những điều đó.

Hôm nay, lại càng không nghĩ, giây phút đó, giống như chào hỏi mẹ của một người bạn học có quen biết mà thôi.

Lâm Thâm!

Đã từng, là người cô nhất thiết nghĩ đến rất nhiều lần trong cuộc sống mỗi ngày, hiện giờ hình như càng lúc càng mờ nhạt.

Không gặp, gần như đã không còn nghĩ đến nữa.

Cô tự giễu nhếch khóe miệng, thì ra tưởng rằng, cô có thể cả đời này sa vào Lâm Thâm không thể dứt ra được, rồi xuống cái hố sâu của anh không thể nhô lên, cả đời này, không phải anh thì không được. Thì ra không phải như vậy.

Lấy ba năm nói đến cả cuộc đời, vẫn quá ngắn. Ngắn đến không chống đỡ được sự biến đổi trong vòng hai tháng.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, cảm thấy nghĩ đến những điều này thật mệt, còn mệt hơn rất nhiều lần so với việc đến nhà Tô Huyền.

So sánh như vậy, hình như đến nhà Tô Huyền cũng chẳng có gì cả.

“Đừng nói với anh em muốn ngủ đây.” Tô Huyền bỗng mở miệng, giọng nói dễ nghe, êm dịu đến cực điểm.

Hứa Viên lắc đầu, “Ai nói tôi muốn ngủ?”

“Vậy thì đổi thành em lái xe nhé! Đêm qua anh chuẩn bị tài liệu ngủ rất muộn.” Tô Huyền nói, “Đến nhà bà nội Lý còn một tiếng nữa, anh phải nghỉ ngơi một chút, vực dậy tinh thần.”

Hứa Viên mở to mắt, “Anh sợ cái gì?”

Tô Huyền dừng xe ở bên đường, tháo dây an toàn, nói với cô: “Không phải bác Tôn thích chơi cờ à? Anh sợ không có thể lực thực sự để chống đỡ cùng bác ấy.”

Tâm tình Hứa Viên bỗng tốt hẳn lên, “Vậy anh phải nuôi dưỡng đủ tinh thần đấy, công phu tám người chơi cờ của bác Tôn là hạng nhất, nếu công phu tiếp của anh không đủ mức, đúng là không thể chịu được đâu.” Nói xong, cô tự tháo dây an toàn, xuống xe, đổi chỗ cho anh.

Tô Huyền ngồi ở vị trí phó lái xong, nhắm mắt lại, “Em lái chậm chút nhé, trước giữa trưa đến là được, nói vậy. . .”

Anh còn chưa nói xong, đi động của Hứa Viên vang lên.

Cô vừa thấy là bà nội Lý, đã nghe máy.

“Viên Viên, hai đứa đến chưa?” Bà nội Lý hỏi trong điện thoại.

“Đang trên đường đến ạ, một tiếng nữa sẽ đến nhà bà.” Hứa Viên nhìn thoáng qua Tô Huyền, nói.

“Được rồi, bác Tôn con bày cờ xong rồi này, đang chờ Tiểu Huyền đấy.” Bà nội Lý cười nói: “Lái chậm một chút, để nó chờ thêm lúc nữa cũng không sợ.”

Hứa Viên cười đồng ý, treo máy.

Tô Huyền buồn cười, “Xem ra anh thật sự phải ngủ một giấc thật ngon trước rồi.”

“Tôi chỉ biết lái xe, không biết lái chậm, anh chỉ có một tiếng.” Hứa Viên nói xong, lái xe hòa vào dòng xe cộ.

Tô Huyền bật cười, chỉnh cho ghế thấp xuống, nhắm mắt lại.

Có lẽ hôm qua anh ngủ thật sự muộn, vì thế, sau mấy phút lái xe, Hứa Viên đã nghe được tiếng hít thở đều đều truyền đến từ người bên cạnh.

Anh thật sự ngủ rồi!

Hứa Viên nghĩ công phu ngủ của người này tuyệt đối cũng là hạng nhất, nói ngủ là ngủ ngay được, hôm đó ở công ty là như vậy, hôm nay cũng thế. Nhìn từ điểm đó, hai người vẫn có điểm chung.

Nghĩ đến điểm chung, cô bĩu môi, lập tức xóa sạch suy nghĩ đó.

Một tiếng sau, tới ngoài khu nhà của Tôn Phẩm Đình.

Hứa Viên nghiêng đầu nhìn sang, thấy Tô Huyền vẫn còn ngủ, cô nhìn thời gian, mới mười giờ, cô nhắm nghĩ, vẫn đỗ xe ở bên đường, tắt động cơ, chỉnh ghế ngồi thấp xuống, lấy di động qua, đổi sang chế độ im lặng, lướt tin tức.

Nhiệt độ của vụ mây ti cuối cùng cũng hạ xuống.

Nửa tiếng sau, có người ở ngoài gõ gõ cửa kính.

Hứa Viên giương mắt nhìn lại, thấy là Tôn Phẩm Đình, cô mở cửa xe.

Trong tay Tôn Phẩm Đình xách một quả dưa hấu lớn, cô nàng nhìn Hứa Viên, huyết sáo, “Sao lại là cậu lái xe? Con xe xịn này lái thế nào? Có phải rất phong cách không?”

“Xe có xịn hơn nữa, dưới tình hình giao thông Bắc Kinh, cũng là con ốc sên thôi.” Hứa Viên đánh giá cô nàng từ trên xuống dưới, thấy cô nàng mặc áo ba lỗ quần soóc, đầu buộc tóc đuôi ngựa, còn đầu là đáng vẽ ăn diện không là nữ thần thì là yêu tinh như lúc ở bên ngoài nữa. Cô phì cười, “Cậu cũng mát mẻ thật.”

“Tô thiếu đâu?” Tôn Phẩm Đình vươn tay huých huých cô, nhìn vào trong xe.

Tô Huyền đã tỉnh lại, đang tháo dây an toàn, chốc lát, anh xuống xe, giọng nói vừa mới tỉnh ngủ hơi khàn, cùng Tôn Phẩm Đình chào hỏi.

Tôn Phẩm Đình đánh giá Tô Huyền một lượt, chắc chắn mấy tiếng, đẩy đẩy Hứa Viên, “Cậu có bạn trai dễ khiến người ta mê mẩn thế này, sau này nhọc lòng chết rồi.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn Tôn Phẩm Đình.

Tôn Phẩm Đình mở cửa xe, đặt dưa hấu vào xe, thoát cái ngồi vào ghế lái, nói với Hứa Viên: “Cậu đưa anh ấy đi về đi, tớ giúp cậu lái xe vào. Cũng thử con xe xịn này luôn.”

Nói xong, cô nàng lái xe vụt đi.

Hứa Viên “Này” một tiếng, quay đầu lại nhìn Tô Huyền.

Tô Huyền buồn cười, “Đi thôi, em dẫn đường, chúng ta đi vào.”

Hứa Viên gật đầu.

Bảo vệ nhận ra Hứa Viên, cười chào hỏi, để hai người đi vào.

Hứa Viên đi được mấy bước, cảm thấy bất thường, quay phắt đầu lại, phát hiện bảo vệ cầm máy ảnh trộm chụp cô và Tô Huyền, cô có phản cảm nín, trừng mắt nhìn Tô Huyền, “Anh thật sự quá chói mắt rồi đấy.”

Tô Huyền tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Để làm quảng cáo cho công ty, anh không ló mặt ra ngoài thì sao được?”

“Tập đoàn Vân Thiên của anh còn thiếu phí quảng cáo hả? Để người đường đường là người cầm đầu xuất đầu lộ diện làm quảng cáo?” Hứa Viên nhìn anh.

Dường như Tô Huyền bất đắc dĩ hơn, “Tập đoàn càng lớn, nuôi càng nhiều người, các bộ phận đều cần chi phí, phí quảng cáo đương nhiên có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm. Không phải Trung Quốc có câu ngạn ngữ, gọi là ‘xung phong đi đầu làm gương cho lính’ sao? Anh không vào địa ngục thì ai vào.”

Ê! Ngạn ngữ là để anh học rồi dùng như vậy hả?

Hứa Viên tròn mắt, muốn nhắc chân đạp người này, khó chịu nói: “Vân Thiên của anh mà gay go, chẳng phải người khác đều phải chờ chết đói hay sao?”

Tô Huyền cười khẽ, “Người khác chết đói hay không anh mặc kệ, dù sao thì anh có thể tiết kiệm được gì thì cứ tiết kiệm, để mỗi một người sau khi theo anh thì sẽ sống, sẽ không cảm thấy quá khổ cực.”

Hứa Viên bĩu môi, không bình luận cách nói chứa hàm ý của anh.

Tô Huyền bỗng sáp vào cô, nói nhỏ: “Rõ ràng một tiếng có thể lái xe đến đây được, em đi thế nào mà mất tận một tiếng rưỡi thế?”

“Tôi thích đây!” Hứa Viên hừ một tiếng.

Tô Huyền cười xoa xoa đầu cô.

“Bỏ cái móng vuốt chó của anh ra, anh làm tóc tôi rồi rồi đây!” Hứa Viên không khách khí gạt tay anh xuống.

“Thật không ngờ rằng đôi tay này của anh còn có ngày bị người ta chê nữa.” Tô Huyền buồn cười, rút tay về, nhắc nhở cô: “Hình như em đi nhầm rồi, hẳn là đi đường này mới có thể đến biệt thự số 5.”

Hứa Viên lập tức dừng bước, nhìn anh, “Sao anh biết là biệt thự số 5?”

“Bà nội Lý gọi điện đến đặc biệt nói cho anh biết địa chỉ.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên bực bội trong lòng.

Hai người vào biệt thự số 5, Tôn Phàm Đình đã chờ ở cửa, bên chân cô nàng ngoài quả dưa hấu kia, còn đặt một đồng hồ, thấy hai người đi vào, cô nàng khinh bỉ, “Hai người đi quá chậm, nói chuyện tình yêu tình báo nên ở trước hoa dưới trăng, giờ là giữa ban ngày ban mặt, cũng quá buồn nôn rồi đây.”

“Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đâu.” Hứa Viên vờn tay xách đồ.

Tô Huyền mỉm cười, cầm những thứ nặng trong tay mình.

Ba người vào cửa nhà, còn chưa gọi, bà nội Lý đã mở cửa ra, vui vẻ nói: “Cuối cùng hai đứa cũng tới rồi à, còn tưởng hai đứa sẽ đến sớm, không ngờ rằng hóa ra hai đứa còn đến muộn nữa.”

“Bà nội Lý ạ!” Tô Huyền và Hứa Viên cười chào hỏi.

“Đúng là hai đứa cháu ngoan, mau vào nhà đi.” Bà nội Lý tránh khỏi cửa, miệng than vãn, “Ô hay, sao lại mua đồ đến? Tiểu Huyền, đồ con tặng bà ở bệnh viện lần trước, bà còn chưa ăn hết đâu đây.”

“Sức khỏe bà không tốt, cần bồi bổ nhiều hơn, bà cứ ăn dần ạ.” Tô Huyền nói xong, vào nhà, khi nhìn thấy có người trong nhà, anh hơi sững sốt, rồi cười nói: “Thì ra cô và Lâm tổng cũng ở đây ạ.”

Hứa Viên nghe vậy thì ngạc nhiên, giương mắt nhìn, quả nhiên thấy Lâm Thâm và mẹ anh vậy mà đã ở đây? Trước giờ cô chưa từng thấy Lâm Thâm và mẹ anh ở nhà Tôn Phàm Đình, cô quay đầu nhìn Tôn Phàm Đình ở phía sau.

Tôn Phàm Đình nhún nhún vai, lắc đầu, nói khẽ: “Tớ cũng bất ngờ luôn, sao họ lại tới nhà tớ?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Xe Duyên Loạn

Đều nói đòi người nơi đâu không tương xứng, trước kia Hứa Viên không tin câu này, hiện giờ xem như cô tin!

Trước kia, lúc cô chạy theo Lâm Thâm, mỗi ngày đều tìm kiếm bóng dáng anh khắp nơi, từ căng-tin trường, thư viện, phòng tự học, phòng học, mỗi góc đường đến dòng người dòng xe đến đi trên đường, nhưng luôn thất vọng vì không nhìn thấy anh.

Hiện giờ, cô không đuổi theo nữa, từ bỏ, nhưng lần nào cũng có thể gặp được anh.

Trong mỗi tình ba năm này của cô, ông trời dường như thích trêu đùa cô, cho đến khi cô sức cùng lực kiệt, sự trêu đùa vẫn không dừng lại như cũ.

Cô nắm tay Tô Huyền theo bản năng, hai bàn tay lúc trước còn bị cô ché, dường như nắm lấy, cô mới có thể có sức mạnh an tâm. Nhưng khi chạm tới tay Tô Huyền, cô bỗng bừng tỉnh, muốn rút về.

Giây phút đầu tiên cô vuron tay ra, Tô Huyền đã nắm chặt tay cô, xiết trong lòng bàn tay, quay đầu lại cười mỉm với cô, giọng nói trầm ấm êm tai, “Chúng ta với cô và Lâm tổng có duyên thật, một tiếng trước gặp nhau ở trung tâm thương mại, vậy mà một tiếng sau đã gặp lại ở đây rồi.”

Mẹ Lâm Thâm dường như cũng bất ngờ, ngẩn người, vốn bà ngồi giữa phòng khách, lúc này bà đứng lên, cười nói: “Đúng thật, một tiếng trước vẫn còn gặp, không ngờ rằng lại gặp lại ở đây rồi.”

Lâm Thâm đang cùng chơi cờ với bố của Tôn Phàm Đình, nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt hơi tối tối, anh cũng đứng lên, “Khéo quá!”

Bố của Tôn Phàm Đình cũng quay đầu nhìn, hòa ái vẫy tay, “Viên Viên tới rồi đấy à! Bác chờ mãi không thấy hai đứa đến, đợi được Lâm Thâm trước rồi này.” Dứt lời, ông đánh giá Tô Huyền, cười nói: “Không khác mấy năm trước là mấy nhỉ.”

“Bác Tôn.” Tô Huyền nắm tay Hứa Viên mỉm cười đi vào, “Sau khi về nước muộn thế này mới đến thăm bác, bác đừng trách ạ.”

“Cháu vừa mới về nước, nhiều việc, không đến bác cũng không trách cháu đâu.” Bố của Tôn Phàm Đình cười ha hả nhìn anh và Hứa Viên, cười trêu ghẹo, “Không ngờ rằng thằng oắt cháu làm việc nhanh thật, vừa mới về nước, đã theo đuổi được Viên Viên nhà bác rồi.”

Tô Huyền cười nói: “Khó theo đuổi lắm ạ.”

Bố của Tôn Phàm Đình cười vui vẻ, “Con nha đầu Viên Viên này rất cứng rắn, nhưng cũng rất mềm lòng, chỉ cần dùng đúng phương pháp, không khó theo đuổi đâu. Nó vô cùng không muốn chơi cờ cùng bác, nhưng chỉ cần mỗi lần nó đến, bác lấy gì đó nó muốn đổi với nó, hoặc là thò dài than ôi mấy tiếng với bàn cờ, nó nhất định sẽ đồng ý chơi. Cháu thế này là mới bao lâu đã theo đuổi được rồi chứ? So với bác Tôn cháu theo đuổi đi cháu năm đó mất cả mấy năm trời, đã mạnh hơn nhiều rồi.”

Hứa Viên nghe vậy thì siêu cảm nín.

“Thật ạ?” Tô Huyền buồn cười, nghiêng người nhìn Hứa Viên.

Hứa Viên lờm anh một cái, vậy mà anh còn quen bác Tôn nữa.

“Ồ trước mặt lũ trẻ, nhắc đến chuyện cũ rích vô vị của tôi với ông làm gì?” Mẹ Đình Đình đi từ phòng bếp ra, cười oán trách trừng mắt nhìn ông, “Ông bóc mẽ Viên Viên trước mặt con bé như thế, lần sau nó còn chơi cờ với ông mới là lạ đó.”

“Rồi, không nói nữa, không nói nữa. Di mấy đứa ngại đấy.” Bố của Tôn Phàm Đình cười nói: “Hai hôm trước nói chuyện điện thoại với lão Hứa, còn hỏi tôi chuyện của hai đứa, xem ra vô cùng hài lòng đấy. Dù sao ấy, sau này Viên Viên không cần chơi cờ cùng tôi nữa, Tiểu Huyền chơi cùng tôi là được.”

Mẹ Đình Đình cười lắc đầu, “Ông đúng thật là...”

“Bà nói cháu biết chơi cờ.” Bố của Tôn Phàm Đình cười nhìn Tô Huyền.

“Làm một người chơi chung cho vui hẳn là không thành vấn đề ạ.” Tô Huyền cười nói.

“Được, bàn cờ này của bác và Lâm Thâm mới chơi thôi, chờ lát nữa chơi xong bàn cờ này với thằng bé, bác sẽ chơi với cháu. Cháu ngồi trước đi.” Bố của Tôn Phàm Đình nói xong, hỏi Lâm Thâm: “Đến ai đi rồi nhỉ?”

Lâm Thâm quay đầu, nhìn thoáng qua bàn cờ, nói: “Bác Tôn, đến lượt bác ạ.”

Bố của Tôn Phàm Đình gạt đầu, bắt đầu nghĩ nước đi.

Mẹ Đình Đình tiếp đón Tô Huyền và Hứa Viên.

Bà nội Lý đi tới, vui vẻ nói với Tô Huyền: “Tiểu Huyền, con thích ăn món gì? Không thích ăn thứ gì, cứ nói với bà nội, bà nội sẽ bảo di nấu những món con thích, những món con không thích thì sẽ không nấu.”

Tô Huyền cười nói: “Con không kén ăn.”

“Không kén ăn à, đúng là thằng bé ngoan.” Bà nội Lý quay đầu nhìn mẹ Lâm Thâm, “Tiểu Thâm nhà cháu có kén thứ gì không?”

Mẹ Lâm Thâm lắc đầu, “Nó cũng không kén ăn.”

“Đều là mấy đứa ngoan.” Bà nội Lý lại khen Lâm Thâm, “Không giống Đình Đình nhà này, kén ăn lắm, thứ này không ăn, thứ kia cũng không ăn. Nên ném nó tới nơi không một bóng người cho nó ở đó ba ngày, bảo đảm về rồi thì cái gì cũng ăn hết...”

Tôn Phẩm Đình đang muốn mang dưa hấu vào phòng bếp, nghe vậy thì ôm dưa hấu gào thét: “Bà nội, dưa hấu này giờ có bỏ ra luôn không ạ?”

“Bỏ đi, nóng thế này, phải ăn chút hoa quả giải nhiệt chứ.” Bà cụ ngừng than.

Tôn Phẩm Đình ôm dưa hấu vào phòng bếp.

Hứa Viên đứng lên, “Con vào bếp xem có gì cần giúp không ạ.” Nói xong, cô theo vào bếp.

“Con bé Viên Viên này ngoan lắm, lần nào đến cũng giúp đỡ làm việc cả.” Bà nội Lý giục mẹ Đình Đình đang rót nước: “Chị cũng mau vào bếp đi, chỗ đó người không rời đi được, ở đây mẹ tiếp cho.”

Mẹ Đình Đình lại cười nói mấy câu, đi vào bếp.

“Cháu cũng vào giúp ạ.” Mẹ Lâm Thâm đứng lên.

“Cháu cứ ngồi đi, chẳng dễ gì cháu đến một chuyến, lần này gặp cháu, khí sắc tốt hơn trước nhiều đấy. Năm đó lúc bố của Tiểu Thâm ra đi, cô lo cho cháu lắm.” Bà nội Lý giữ chặt mẹ Lâm Thâm, “Con người ấy à, phải nhìn về phía trước, lúc trước cháu làm như thế là được rồi. Cháu xem cháu hiện giờ đây, có đứa con tốt như Tiểu Thâm cơ mà.”

Mẹ Lâm Thâm lại ngồi xuống, cũng cảm khái, “Năm đó cháu thật sự cảm thấy mình sống không nổi nữa, vẫn là cô khuyên bảo cháu, loáng cái cháu đã sống đến bây giờ rồi. Mấy năm nay cháu thật sự không mệt nữa, chỉ là khổ cực cho thằng bé thôi.”

“Cháu có đứa con tốt như Tiểu Thâm là may mắn đấy.” Bà nội Lý nhìn Lâm Thâm, bỗng nói: “Thằng bé có bạn gái chưa?”

Tay Lâm Thâm sắp hạ cờ hơi khựng lại.

Mẹ Lâm Thâm vội vàng nói: “Vẫn chưa có ạ.”

“Thằng bé có triển vọng như vậy, sao vẫn chưa có bạn gái?” Bà nội Lý truy hỏi.

Mẹ Lâm Thâm nhất thời không biết nên trả lời thế nào, cười không nói tiếp.

“Đình Đình nhà cô cũng chưa có bạn trai.” Bà nội Lý bỗng nói, “Chi bằng, để hai đứa nó nói chuyện giao lưu với nhau? Vừa rồi cháu cũng nhìn thấy con nha đầu nhà cô đó, tuy không ngoan ngoãn như Viên Viên, nhưng cũng hiểu chuyện, cháu thấy thế nào?”

Mẹ Lâm Thâm sững sờ, nhìn về phía Lâm Thâm.

Lâm Thâm giống như đang chuyên tâm chơi cờ, không nghe thấy bên này nói gì.

“Bà nội, bà đừng làm con sợ chứ, Lâm đại tài tử của Đại học B, ánh mắt cao lắm, con không dám trèo cao đâu.” Tôn Phẩm Đình bung một khay dưa hấu đi từ phòng bếp ra, đặt lên bàn, cười nói: “Chờ ngày nào đó con dẫn về cho bà một anh cháu rể, bà đừng lo nghĩ chuyện xe duyên loạn nữa, còn lo nghĩ tiếp, nếp nhăn lại nhiều hơn đó.”

Nói xong, cô nàng cố ý néo néo khuôn mặt hơi nhăn nheo của bà nội Lý.

“Ồi, con nha đầu chết tiệt này.” Bà nội Lý vươn tay đánh cô nàng.

Tôn Phẩm Đình nhảy dựng lên trốn xa, xoay người lại đi vào bếp.

Bà nội Lý vươn tay chỉ vào bếp, nói với mẹ Lâm Thâm: “Dáng vẻ cứ như con khi lo chơi, làm cháu chê cười rồi, bị con ranh con đó âm ỉ, cô thực sự không ra tay được nữa rồi.”

Mẹ Lâm Thâm cười nói: “Chúng nó đều còn nhỏ, không vội đâu ạ.”

“Haizz, cô muốn gặp được cháu rể lúc còn sống, ai biết hôm nào thì nhắm mắt không còn tỉnh lại nữa chứ?” Bà nội Lý thở dài.

“Cô cứ chăm sóc cơ thể cho tốt, đừng nghĩ ngợi lung tung, nhất định có thể gặp được ạ.” Mẹ Lâm Thâm vội vàng khuyên giải bà cụ.

“Lại đến phiên cháu khuyên cô rồi.” Bà nội Lý cười vui tươi, quay đầu nói với Tô Huyền: “Tiểu Huyền, ăn dưa đi này, đến đây rồi, con cứ coi như nhà mình nhé.”

Tô Huyền mỉm cười gật đầu, dùng tăm cắm vào một miếng dưa hấu, đưa cho bà nội Lý.

Bà nội Lý vươn tay nhận, cười nói: “Thằng bé này phẩm chất tốt, hiểu phải lễ phép, ôi chao, sao bà nội Viên Viên có phúc hơn tôi vậy, chuyện tốt đều để bà già đó chiếm, nếu bà có một anh cháu rể như con, bà nằm mơ cũng phải cười đến tỉnh luôn ấy.”

Tô Huyền buồn cười, lại dùng tăm cắm một miếng dưa hấu, đưa cho mẹ Lâm Thâm.

Mẹ Lâm Thâm vội nói: “Không cần đâu, cháu ăn đi, cô tự lấy là được.”

“Cô đừng khách khí ạ!” Tô Huyền cười nói, “Nếu biết trước là cô cũng tới đây, chúng cháu đã tới đây cùng cô rồi.”

Mẹ Lâm Thâm vươn tay nhận lấy, cười tiếp lời, “Đúng đó. Hai cháu nói là muốn đi thăm một người bà, cô lại không biết là tới thăm cô Lý.” Dùng một chút, bà buồn bực, “Hai cháu rồi trung tâm thương mại trước mẹ con cô mà, chẳng lẽ còn tới chỗ khác nữa à? Cho nên mới tới muộn hơn mẹ con cô?”

“Bọn cháu không tới nơi khác, đi qua cháu bận làm tài liệu, ngủ quá muộn, ra khỏi trung tâm thương mại, cháu liền ngủ một giấc, Viên Viên lái xe, thật ra đã sớm đến ngoài tiểu khu rồi, nhưng cô ấy thấy cháu ngủ, không đánh thức cháu.” Tô Huyền cười nói.

“Thì ra là vậy.” Mẹ Lâm Thâm cười nói, “Khó trách.”

Bà nội Lý sắp lại gần Tô Huyền, cười hỏi: “Tiểu Huyền, nghe nói đêm qua con ở lại nhà Viên Viên?”

“Sao bà biết ạ?” Tô Huyền bật cười, hỏi.

“Bà nội Viên Viên gọi điện cho bà, khen mãi là con biết nấu cơm, nấu cơm ngon, nhất là canh khoai tây sườn heo, nấu thơm ngon lắm. Khoe với bà cả buổi đấy.” Bà nội Lý hừ một tiếng, “Cái bà già đó, ăn hiếp bà không có cháu rể đây mà.”

Tô Huyền mỉm cười, “Nếu bà cũng muốn nếm thử tay nghề của con, vậy giờ con vào bếp luôn, cũng để bà nếm thử chút luôn ạ.”

“Phòng bếp hôm nay giao cho dì con phát huy đi, lần sau con lại đến, lúc đấy sẽ để con nấu.” Bà nội Lý nói ngay.

“Dạ.” Tô Huyền cười đồng ý.

Bà nội Lý cười tí mắt, quay đầu kéo mẹ Lâm Thâm, nói: “Tiểu Thâm nhà cháu biết nấu cơm không?”

“Cũng biết ạ.” Mẹ Lâm Thâm nói.

“Người trẻ tuổi bây giờ, thực sự khó lường thật, càng là người trẻ tuổi xuất sắc, lại càng toàn năng.” Bà nội Lý cười khen.

Mẹ Lâm Thâm gật đầu, “Đúng vậy ạ!”

“Phong cách đánh cờ này của cháu lúc đầu nhìn thì thấy yếu không có sức, nhưng nháy mắt đã sát phạt định kết quả rồi. Được, được, được. Bác thua.” Bố của Tôn Phẩm Đình cười nói, “Tô Huyền, mau lại đây, xem kỹ năng đánh cờ của cháu đến bước nào rồi?”

Lâm Thâm đứng dậy, nhường chỗ.

Tô Huyền cười ngồi lên trước, “Cháu chỉ biết chơi thôi ạ, nếu lát nữa kỹ năng chơi không cao bằng Lâm tổng, bác Tôn đừng thất vọng về cháu đấy.”

“Cái thằng này! Sợ bác thất vọng, cháu cứ chơi cho tốt vào.” Bố của Tôn Phẩm Đình cười bày cờ.

Tô Huyền mỉm cười gật đầu.

“Tiểu Thâm, đến đây ăn dưa hấu đi.” Bà nội Lý gọi Lâm Thâm.

Lâm Thâm gật đầu, nhưng không đi ăn dưa hấu.

“Đừng khách khí.” Bà nội Lý nhìn anh, “Đây là lần đầu tiên mẹ cháu đưa cháu tới nhà, cháu cứ coi như nhà mình nhé. Tướng mạo cháu thì giống bố cháu nhiều hơn, nhưng bố cháu là người rất vui tươi cởi mở, tính cách cháu á, hơi u buồn, con gái đều thích vui tươi cởi mở, cháu phải cười nhiều vào.”

Lâm Thâm cúi đầu.

“Tính cách của Tiểu Thâm nhà cháu có phải theo cháu không?” Bà nội Lý cười hỏi.

Mẹ Lâm Thâm gật đầu, “Tuy diện mạo giống bố nó nhiều hơn, nhưng tính cách chắc là giống cháu nhiều hơn.”

“Tính cách của cháu đã buồn rồi.” Bà nội Lý nói, “Cháu phải thúc giục thằng bé một chút, gặp được cô gái mình thích, không nên luôn u buồn lạnh mặt, nếu không, con gái không thích đâu.”

Mẹ Lâm Thâm nhìn Lâm Thâm, cười gật đầu, “Cô nói phải ạ.”

Bà nội Lý lại quay đầu kéo Lâm Thâm vào nói chuyện cùng, lúc bị hỏi, Lâm Thâm hoặc là gật đầu, hoặc là trả lời một hai câu, cực kì kiệm lời.

Tuy Tôn Phấn Đình và Hứa Viên phụ giúp mẹ Đình Đình trong bếp, nhưng cũng đều nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách.

Tôn Phấn Đình thường nháy nháy mắt với Hứa Viên.

Tâm tình Hứa Viên không tốt lắm, nhưng cô không thể biểu hiện ra ngoài, mỗi lần thấy Tôn Phấn Đình nháy mắt với cô, cô đều tròn trừng mắt nhìn lại.

“Được rồi, tiếp theo chỗ này có di là được, không cần hai đứa giúp nữa, hai đứa ra ngoài đi.” Mẹ Đình cười phát tay.

Tôn Phấn Đình được giải phóng, kéo Hứa Viên ra khỏi phòng bếp, nhưng không ra phòng khách, mà là vào phòng của cô nàng.

Sau khi đóng cửa phòng, Hứa Viên lờm lờm Tôn Phấn Đình.

Tôn Phấn Đình giơ hai tay lên cam đoan, “Tớ thật sự không biết họ muốn tới, tớ nghe bà nội nói có một cô nào đó biết bà bị bệnh, muốn dẫn con trai cô ấy đến thăm bà, tớ đâu biết được là Lâm Thâm và mẹ anh ta chứ?”

Hứa Viên không nói gì.

Dường như Tôn Phấn Đình cũng có chút cảm nín, dựa vào khung cửa nói: “Cậu nói xem, tớ cũng buồn bực luôn, cậu thích Lâm Thâm ba năm, thích như gì ấy, hận không thể đến đâu cũng gặp anh ta. Nhưng, thế nào cũng không gặp được. Nhà tớ anh ta chưa tới bao giờ, tớ thậm chí cũng không biết là mẹ anh ta còn quen người nhà tớ. Vậy mà bây giờ khéo kinh lên được, hôm nay cậu đưa Tô Huyền đến đây, anh ta và mẹ anh ta cũng đến đây.”

Hứa Viên chán nản, mặt ỉu xiu, nói: “Ông trời chơi tớ.”

Tôn Phấn Đình vỗ vỗ mặt cô, “Tớ thấy đó, hai người bọn cậu không có duyên phận, đừng nghĩ đến anh ta nữa. Tô Huyền đó chỗ nào cũng tốt, cẩn thận bị anh ta biết, với cái lòng dạ thâm hiểm của anh ta, anh ta sẽ bắt nạt cậu cho chết luôn.”

Hứa Viên đen mặt, gạt tay cô nàng, “Tự lo cho cậu đi đã!”

Tôn Phấn Đình vận eo, “Tên đầu gỗ đó sắp bị chị đây tóm rồi!”

Hứa Viên nhìn cô nàng, “Nói cách khác, vẫn chưa tóm được?”

“Chị ra tay, sao có thể không có tiền đồ như cô em.” Tôn Phấn Đình tặng cho cô một ánh mắt, như chú chim công kiêu ngạo.

Hứa Viên “xùy” một tiếng.”Cậu phải cẩn thận chút, đừng theo gót tớ, theo đuổi một cái là ba năm, cuối cùng hai tay lại trống không.”

“Ba tháng, nếu tên đó không thức thời, chị đây sẽ không thả mỗi tên đó nữa. Chị cũng sẽ không đến mức không có tiền đồ giống cô em đâu.” Tôn Phấn Đình hừ một tiếng, nằm lên giường, hai chân đá cửa, “Tớ đã đặt ra sách lược tiến công rồi, mặc tên đó có luyện thành gang thép, trong tay tớ cũng phải hóa thành cộng bụn thôi.”

Hứa Viên phì cười, cùng nằm lên giường với cô nàng, “Cậu còn đặt ra sách lược tiến công nữa à? Cậu làm khỏi nghĩa đấy hả.”

“Khỏi nghĩa tớ cũng không đặt ra sách lược tiến công đâu.” Tôn Phấn Đình cảm khái, “Tên đó là người đầu tiên tớ đặt ra sách lược tiến công, hi vọng tên đó cũng dè dặt như nặt gỗ, đừng để tớ nắm được trong tay quá nhanh, nếu không chẳng còn gì thú vị nữa cả.”

“Chờ cậu thua một ván!” Hứa Viên khịt mũi khinh bỉ.

“Ê, có phải chị em không đấy? Có biết nói chuyện không vậy hả?” Tôn Phấn Đình xoay người cù Hứa Viên.

Hứa Viên sợ nhất là bị cù, trốn né, hai người làm loạn trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Không Có Chỗ Để Đặt Yên Sự Tốt Đẹp Của Anh

Ăn cơm trưa ở nhà Tôn Phấn Đình xong, bố cô nàng còn muốn kéo Tô Huyền chơi cờ tiếp, đúng lúc Tô Huyền nhận một cuộc điện thoại, công ty có chuyện gì đó.

“Chuyện của công ty quan trọng hơn, vậy lần sau chơi tiếp nhé.” Bố của Tôn Phấn Đình xua tay.

Tô Huyền mỉm cười gật đầu, nhìn Hứa Viên, “Vẫn còn sớm, em đi cùng anh, hay là...”

“Tôi đi cùng anh!” Hứa Viên lập tức đứng lên.

“Viên Viên, con vội cái gì? Không phải con và Tiểu Thâm học cùng một trường hả? Hôm nay là chủ nhật, Tiểu Huyền đã có chuyện rồi, cứ để thằng bé đi trước đi, con ở lại thêm một lúc nữa.” Bà nội Lý không tha, nói.

“Bà nội, bà hồ đồ thế à!” Tôn Phẩm Đình tiếp lời, “Người ta đang yêu đương mà, không dính như keo thì sao được?”

“Ồi, cũng phải, là bà hồ đồ!” Bà nội Lý vỗ đầu, cười thúc giục, “Vậy hai đứa mau đi đi.”

Hứa Viên mặt đỏ bừng, nhưng vẫn cắn răng, cầm túi cùng Tô Huyền ra cửa.

Tôn Phẩm Đình và mẹ cô nàng đi tiễn hai người.

Tô Huyền mỉm cười nói: “Dì cứ về đi ă!”

“Có rảnh thì cháu và Viên Viên đến chơi tiếp nhé.” Mẹ Đình Đình cười nói.

“Chắc chắn rồi ă.” Tô Huyền cười gật đầu.

“Người chị em, làm đúng lắm!” Tôn Phẩm Đình sáp vào Hứa Viên, giờ ngón tay cái lên với cô.

Hứa Viên trừng mắt nhìn cô nàng, “Đừng quên lời cậu nói, tớ chờ ba tháng của cậu đấy.”

“Không vấn đề!” Tôn Phẩm Đình vỗ ngực.

Hứa Viên và Tô Huyền lên xe, không bao lâu, xe rời khỏi tiểu khu.

Tôn Phẩm Đình thấy xe của Tô Huyền đi xa, túm mẹ cô nàng qua, hỏi nhỏ: “Mẹ, sao con chưa bao giờ biết quan hệ giữa nhà mình và nhà Lâm Thâm cũng không tệ lắm?”

“Lúc bố Lâm Thâm còn sống, ông ấy có quan hệ không tồi với bố chị. Mẹ cậu ấy có thể lấy bố cậu ấy, lúc trước là do bà nội chị giới thiệu. Mẹ Lâm Thâm là con gái của một người chị em thân thiết lâu năm của bà nội chị. Hồi chị còn nhỏ, họ đã tới nhà mình rồi. Chị là chị không nhớ thôi. Sau đó, Lâm Thị vỡ nợ, mẹ cậu ấy có thể giữ lại một công ty nhỏ, cũng là do bố chị giúp một tay. Bà ấy vì công ty, đã dốc hết tâm huyết, bị bệnh, dưỡng bệnh mấy năm. Mấy năm nay, dịp tết nhất đều đến thăm bà nội chị, chị được nghỉ đông, chơi bạt mạng không thấy bóng dáng đâu, không ở nhà, không gặp là đúng rồi. Lần này là nghe nói bà nội chị bị bệnh, cũng đúng dịp Lâm Thâm được nghỉ cuối tuần, thế nên mẹ con họ tới thôi.” Mẹ Đình Đình giải thích.

Tôn Phẩm Đình than thở, “Thế giới này thật lớn, mà cũng thật nhỏ.”

“Cái con bé này, lắm bả cái gì đấy? Mau vào đi!” Mẹ Đình Đình xoay người vào nhà.

Tôn Phẩm Đình nói thêm thêm mấy câu, rồi cũng vào nhà.

Sau khi lái xe ra khỏi tiểu khu, Tô Huyền nghiêng đầu nhìn Hứa Viên, cười hỏi: “Em về trường? Hay là về nhà? Anh đưa em về trước đã.”

“Không cần anh đưa, cho tôi xuống ở trước cổng vào trạm tàu điện ngầm là được.” Hứa Viên thoáng nhìn di động, hai giờ, “Anh cứ bận việc của anh đi!”

“Thật ra công ty không có chuyện gì quá quan trọng cả, xử lý muộn một chút cũng được.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên quay đầu nhìn anh.

Tô Huyền mỉm cười, “Anh thấy em ở đó có vẻ không được tự nhiên, giúp em rời đi sớm chút thôi.”

Hứa Viên ngẩn người, bỗng cảm thấy, Tô Huyền lòng dạ thâm hiểm lại thông minh, giỏi quan sát như thế, tất nhiên đã biết điều gì đó. Cô mím miệng, quay đầu, không nói nữa.

Tô Huyền đợi một lát, hỏi cô: “Chi bằng thế này đi, không xa phía trước là nhà anh, anh đưa em về nhà nhé.”

Hứa Viên hoảng sợ, lập tức phản bác, “Không được.”

“Sáng mai, anh đưa em về trường.” Tô Huyền nói, “Từ lúc bà nội gặp em, ngày nào bà cũng lái nhái về em, trong nhà cũng không có ai đâu, dù sao tuần sau cũng phải đến, sớm hay muộn cũng vậy cả.”

Hứa Viên lắc đầu, “Tôi nói không được là không được.”

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn cô.

“Dừng xe, giờ tôi muốn xuống luôn.” Hứa Viên vươn tay tháo dây an toàn.

Tô Huyền đề tay cô lại, hơi cười, “Được rồi, không đi là được. Vậy em nói xem em muốn về đâu? Nhà hay trường?”

Hứa Viên thấy anh xóa bỏ ý định đưa cô về nhà, cô mới ngẫm nghĩ rồi nói: “Về trường đi.”

Tô Huyền gật đầu, lái xe theo hướng về trường.

Hứa Viên nhắm mắt lại, lười biếng dựa vào ghế.

Một tiếng sau, đi đến phía ngoài trường.

Hứa Viên vươn tay chỉ ra ngoài cửa sổ, nói với Tô Huyền: “Quán cà phê đó, nhìn thấy không? Tôi xuống chỗ đó.”

“Appoint?” Tô Huyền nhìn quán cà phê đó, gật đầu, rồi nghiêng đầu nhìn cô, “Không về kí túc à?”

“Vẫn còn sớm.” Hứa Viên lắc đầu, “Giờ về, chắc kí túc cũng không có ai, tôi vào đó ngồi một lúc.”

Tô Huyền đồng ý, lái xe qua đó.

Dừng xe trước cửa quán cà phê, Hứa Viên tháo dây an toàn, xuống xe.

Tô Huyền cũng bước xuống theo, đóng cửa xe, khóa xe lại, mỉm cười, “Chú nói em tự mở một quán cà phê, chính là quán này à?” Dứt lời, anh nâng bước đi vào trong.

“Này!” Hứa Viên đi nhanh mấy bước, ngăn anh lại, “Anh làm gì đấy?”

Tô Huyền nhướn mày, “Anh vất vả đưa em về, hơi khát nước, chẳng lẽ em không mời anh ngồi chút à? Uống một tách cà phê?”

“Anh xác định chuyện công ty anh thật sự không gấp?” Hứa Viên không quá tin, nhìn anh.

Tô Huyền gật đầu, “Chuyện có lớn bằng trời cũng không quan trọng bằng ở bên bạn gái.”

Hứa Viên càng đen mặt, “Tô Huyền!”

Tô Huyền mỉm cười nhìn cô, “Ném thử chút xem cà phê trong quán của em có ngon không.”

Hứa Viên chỉ có thể tránh đường.

Tô Huyền đẩy cửa, đi vào.

Trong quán cà phê bật nhạc nhẹ, vừa bước vào đã đón lấy một mùi cà phê đậm đặc.

Trước quầy có một nhân viên đang ngồi, nghe thấy tiếng người đẩy cửa bước vào, cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Huyền, cậu ta ngẩn người, nói câu “Xin chào quý khách”, sau đó liền nhìn thấy Hứa Viên vào sau, lập tức nở nụ cười, “Chị Viên Viên! Chị tới rồi à?”

Hứa Viên gật đầu.

Tô Huyền liếc mắt đánh giá xung quanh, quán cà phê này vô cùng sạch sẽ, cả bố cục là sắc màu ấm hơi mờ tối. Bốn phía không phải kiểu bàn mở để đãi khách, mà là từng ô vuông nhỏ khép kín. Mùi cà phê truyền tới từ giữa ô vuông.

Mặt tường xung quanh không có đồ trang trí nào khác, chỉ có rất nhiều bức ảnh dán lẻ tẻ thành những chấm nhỏ.

Đủ loại ảnh chụp.

Những bức ảnh đó có một điểm đặc biệt chung, đều là ảnh chụp một nam một nữ, không có bức nào chụp riêng một người cả.

Có bức ngọt ngào hôn nhau, có bức nhìn nhau, có bức vui vẻ chơi đùa, vô cùng ấm áp, khắp nơi đều cho thấy niềm hạnh phúc trong tình yêu.

Tô Huyền nhìn một lượt, sau đó quay đầu lại hỏi Hứa Viên: “Chỗ này của em không tiếp khách độc thân à?”

Hứa Viên khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Tô Huyền mỉm cười, “May là anh không được coi là độc thân.”

Hứa Viên tròn mắt, tiến lên hỏi cậu nhân viên: “Hàn Diệp, còn chỗ không?”

Hàn Diệp nhìn Tô Huyền, rồi lại nhìn Hứa Viên, bỗng “Ồ” một tiếng, vươn tay chỉ vào Tô Huyền, “Anh ấy là...”

Hứa Viên lập tức gạt tay cậu ta xuống, “Chị hỏi cậu còn chỗ không?”

Hàn Diệp rút tay về, ngậm cái miệng đang há ra vào, lắc đầu, nói nhỏ: “Không còn ạ, ngoài phòng của chị, chỗ khác đều kín cả rồi, hôm nay là chủ nhật.”

“Vây...” Hứa Viên nhú mày, quay đầu lại nhìn Tô Huyền.

“Vây tới phòng em là được.” Tô Huyền tiếp lời, ý cười ôn hòa, nói với Hàn Diệp: “Uống cà phê treo trên biển quán cà phê này của hai người đi. Cảm ơn.”

“Đừng khách khí, nếu anh là...” Cậu ta vừa định nói bạn trai của chị Viên Viên, thấy ánh mắt Hứa Viên quét đến, cậu ta vội vàng nuốt lại, sửa miệng nói: “Vây tôi đi pha cà phê cho quý khách ạ.”

Tô Huyền mỉm cười, cầm tay Hứa Viên, “Phòng em ở đâu? Đưa anh qua đó đi.”

Hứa Viên mỉm môi, “Anh thật sự muốn đến phòng tôi?”

“Sao? Phòng em có bí mật à? Không thể vào được?” Tô Huyền mỉm cười nhìn cô.

Hứa Viên cúi đầu, nhìn sàn nhà, một lát sau, cô nói: “Anh theo tôi.”

Tô Huyền gật đầu.

Đây là một cửa hàng ba tầng, tầng một và tầng hai có bố cục giống nhau, tầng ba thì bố cục không giống hai tầng dưới, ở đây chỉ lắp đặt ba bốn ô vuông, dễ thấy là không gian trong ô vuông lớn, trang trí cũng vô cùng lộng lẫy.

Hứa Viên đi đến trước một ô vuông, tìm thẻ từ trong túi ra, quẹt nhẹ trên cửa. Cửa phòng mở ra, cô ra hiệu cho Tô Huyền đi vào.

Tô Huyền nhìn cô, bước vào.

Vừa bước vào phòng, Tô Huyền đã nhìn thấy ảnh chụp dán khắp nơi trên tường, anh cười, “Đây là nguyên nhân em hơi do dự hả?”

Hứa Viên đứng ở cửa nói với anh: “Nếu anh hối hận, có thể lập tức rời đi.”

Tô Huyền lắc đầu, tùy ý ngồi xuống sofa, “Không hối hận.”

Hứa Viên thấy ý cười của anh không thay đổi, nhìn thấy ảnh của Lâm Thâm thì cũng không có vẻ mặt không vui dư thừa nào, đáng vẻ tùy ý, khí chất thanh tao, giống như bình thường. Cô vươn tay đóng cửa phòng lại, “Vây anh uống một tách cà phê rồi đi là được.”

Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên ngồi xuống ghế đối diện anh.

“Em hay đến đây?” Hứa Viên cầm khung ảnh trên bàn, cười hỏi.

Hứa Viên nhìn khung ảnh trong tay anh, đây là thứ duy nhất khác hai tách cà phê đặt ở trên bàn, tuy là khung ảnh nhưng không có bức ảnh nào trong đó, chỗ gài ảnh, trống không.

Cô đặt nó ở đây với ngụ ý là muốn một ngày nào đó, cô có thể gài ảnh của cô và Lâm Thâm vào đó.

Nhưng mà, ao ước đó kiên trì ba năm rồi, sau này e là càng không có cơ hội.

Sắc mặt cô hơi ảm đạm, cô lắc đầu, “Không hay đến.”

“Thật?” Tô Huyền giương mắt nhìn cô.

Hứa Viên “Ừm” một tiếng.

Cô thật sự không hay đến, chỉ có lúc tâm tình không tốt, cô mới muốn tới ngồi một lúc. Tuy lúc tâm tình cô không tốt cũng nhiều, nhưng cô cũng có cảm xúc mâu thuẫn với nơi này. Nơi này giống như một căn cứ bí mật cô đặt sâu trong lòng, ngay cả bản thân cô cũng sợ phải xâm nhập.

Hôm nay đưa Tô Huyền tới đây, cũng là lần đầu tiên cô dẫn người vào.

Cô từng nghĩ, người đầu tiên cô dẫn vào, nhất định là Lâm Thâm.

Đáng tiếc, cô làm rồi!

Tô Huyền buông khung ảnh, mỉm cười nói: “Nơi này ngoại trừ em, đây là lần đầu tiên dẫn người khác vào hử?”

Hứa Viên gật đầu.

Tô Huyền cười khẽ, dựa người vào ghế sofa, tư thế thanh nhã mà thoải mái, “Xem ra anh nên cảm thấy rất vinh hạnh rồi.”

Hứa Viên mỉm môi, giương mắt nhìn anh.

“Chị Viên Viên, cà phê xong rồi ạ, em bung vào cho chị, hay chị tự ra lấy?” Hàn Diệp nhẹ giọng hỏi ngoài cửa.

Hứa Viên lập tức đứng lên, đi tới cửa, mở cửa phòng, đón lấy cà phê trong tay cậu ta.

“Có cần em mang chút đồ ăn nhẹ không?” Hàn Diệp hỏi nhỏ.

Hứa Viên lắc đầu, đóng cửa phòng, bung cà phê đến trước bàn, đặt trước mặt Tô Huyền.

“Ngửi mùi cũng không tồi. Mỗi ngày đều ngập khách ư?” Tô Huyền cười hỏi.

Hứa Viên gật đầu, “Nếu uống một tách cà phê ở chỗ tôi, phải hẹn phòng trước, thỉnh thoảng, có thể phải xếp hàng một tuần.”

“Hot vậy hả?” Tô Huyền có phần bất ngờ.

Hứa Viên lấy khung cảnh qua ngắm nghía, ngữ khí có chút phấn chấn, “Có lẽ người đến chỗ tôi, không phải uống cà phê, mà là tình yêu đấy.”

Tô Huyền nhướn mày.

Hứa Viên nghiêm túc nhìn anh, “Anh cũng biết đấy, tình yêu là chủ đề mãi mãi không thay đổi, chỉ cần là con người, đều cần yêu và được yêu. Nhất là những người còn đang đi dạo trong sân trường đại học, ngoài sách vở thì chính là tình yêu. Nói chuyện tình yêu, cần một nơi lãng mạn thế này.”

“Tiêu thụ tình yêu sao?” Tô Huyền bật cười.

“Coi như vậy đi!” Hứa Viên gật đầu.

“Chú nói sau khi em đổ vào trường này, trước khi nhập học, em đã mua lại quán cà phê này, ba năm nay, nhất định kiếm được đầy túi nhĩ?” Tô Huyền nhìn cô.

Hứa Viên ngắm nghĩ, thành thật nói: “Lợi nhuận của quán cà phê này ba năm nay chắc đủ để tôi mở thêm năm quán cà phê như thế này nữa.”

“Mở chưa?”

“Chưa.” Hứa Viên lắc đầu, “Trước khi khai trương, suy nghĩ của tôi là, bốn năm đại học, sau khi tốt nghiệp, tôi phát triển quán cà phê thế này thành chuỗi cửa hàng nhiều chi nhánh bên trong các trường đại học cao đẳng trên toàn quốc. Nhưng sau đó tôi lại xóa đi suy nghĩ đó rồi.”

“Vì sao?”

Hứa Viên cúi đầu, nhìn khung ảnh trong tay, nhất thời im lặng.

Tô Huyền nhìn cô, mắt hơi nheo lại, anh bung cà phê lên uống, khẩu khí vẫn êm tai như thường, “Từ bỏ một giấc mộng, thật sự có chút tiếc nuối, quán cà phê như thế này không chỉ được đón chào ở trong nước, mà hẳn là cũng sẽ được đón chào ở nước ngoài, có lẽ em không chỉ phát triển được trong phạm vi cả nước, mà còn có thể phát triển ra thành phạm vi thế giới nữa.”

“Anh quá đề cao tôi rồi đấy!” Hứa Viên nhin không được, bật cười.

Tô Huyền nhắm nháp, khen ngợi, “Hương vị cà phê quả thật không tồi, uống vào không chỉ là tình yêu, chất lượng cũng có thể đảm bảo.”

Hứa Viên ngẩng đầu nhìn anh.

Tô Huyền cười lịch sự tao nhã, áo sơ mi trắng, quần kaki, bung tách cà phê ngồi đó, như một bức tranh.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã biết, người đàn ông này không đơn giản là đẹp, mà là rất đẹp.

Lâm Thâm quả thực không đẹp như anh, cũng không có nhiều ưu điểm đếm không hết như anh, càng không xuất sắc như anh.

Nhưng, cô đã thích Lâm Thâm từ lâu, vì thế, Tô Huyền có tốt hơn nữa, cô cũng không rung động.

Cô bất tri bất giác, nhìn chằm chằm Tô Huyền hồi lâu, Tô Huyền cũng không nói nữa, uống cà phê, để mặc cô nhìn.

Một lúc sau, Hứa Viên thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn mặt bàn, đôi môi khẽ mấp máy, mở miệng: “Tô Huyền, hẳn anh cũng biết, trong lòng tôi có người mà tôi thích rồi, chính là Lâm Thâm.”

Tô Huyền nhướn nhướn mày, không nói gì.

Tay Hứa Viên vẽ vòng tròn trên mặt bàn, giọng nói cô trầm thấp ảm đạm, “Tôi thích anh ấy ba năm, dù anh ấy không thích tôi, nhưng tôi vẫn còn thích anh ấy.”

Tô Huyền vẫn không nói gì như trước.

Hứa Viên cắn môi, ngược mắt nhìn anh, “Anh hỏi vì sao tôi thay đổi chủ ý, không mơ ước về việc mở chuỗi quán cà phê đó nữa, là bởi vì, tình yêu của tôi sau khi bước vào cánh cửa đại học, dừng lại ở đây, dừng lại ở ngôi trường này, tôi không muốn chuyển sang nơi khác nữa.”

Tô Huyền lắng lắng nghe, sắc mặt như thường.

Hứa Viên nhìn anh, hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Anh rất tốt, bất cứ ai đứng trước mặt anh, đều không nói ra được chỗ không tốt của anh. Nhưng lòng tôi đã không còn chỗ để đặt yên sự tốt đẹp của anh nữa, cho nên...”

Tô Huyền bỗng buông tách cà phê, ung dung tiếp lời cô, “Cho nên, em dẫn anh vào đây, là muốn cho anh biết, em không có cách nào tiếp nhận anh, để anh biết khó mà lui?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Anh Là Nụ Hôn Đầu

Hứa Viên đưa Tô Huyền vào, chính là ý này.

Cô thích Lâm Thâm, đã là suy nghĩ cô chấp, từ bỏ cũng được, ánh mắt tiếp tục dõi theo cũng thế, ít nhất, trong khoảng thời gian ngắn, cô không tự lừa dối bản thân mình được.

Cô không quên được anh.

Lâm Thâm có thể tác động đến cảm xúc của cô bất cứ lúc nào, cho dù bên ngoài cô có thể vờ như mình bình tĩnh không bị ảnh hưởng, nhưng trái tim mình chỉ có bản thân mình biết. Có những thứ, không phải một sớm một chiều là có thể phai nhạt đi.

Hiện giờ Tô Huyền tự nói ra, trong lòng cô không biết nên hình dung cảm giác lúc này như thế nào, cô chỉ có thể gật đầu.

Ở đây, cô có thể rõ ràng, quang minh chính đại bóc trần trái tim mình với Tô Huyền.

Tình yêu đặt ở đây ba năm nay.

Cô thích Lâm Thâm, cô cho anh biết, không phải một chút, mà là suốt ba năm, thậm chí, ba phần tư cuộc đời sinh viên, quãng thời gian tươi đẹp nhất thanh xuân của cô.

Tô Huyền không thể nghi ngờ gì chính là con cưng của ông trời, người như vậy, sẽ có niềm kiêu hãnh, có lòng tự tôn cao, cho dù có thích một người hơn nữa, cũng sẽ không chịu đựng được chuyện trong lòng bạn gái có người mình thích chứ không có vị trí dành cho anh nhỉ?

Anh hẳn là sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Anh hẳn là sẽ không chịu nổi sự hạ thấp và xem nhẹ đó.

Cho nên, phơi bày như vậy, quan hệ khôi hài giữa hai người hẳn là sẽ dừng lại tại đây.

Hứa Viên xoắn xuýt đầu ngón tay, bỗng không dám nhìn Tô Huyền.

“Vốn có lòng tốt vất vả đưa em về, em lại cảm ơn anh như vậy?” Tô Huyền cười như không cười nhìn cô, “Em sợ gì à? Dùng phương thức này muốn cắt sạch với anh? Để anh không tiếp tục quấy rối em?”

Vậy mà anh nói là quấy rối?

Hứa Viên giương mắt nhìn anh.

Tô Huyền tao nhả vắt hai chân vào nhau, khuôn mặt tuấn tú lịch sự mang theo chút ý cười, “Về em và...” Anh hơi dừng lại, dường như không muốn nói ra cái tên đó, “Anh vốn cảm thấy em sẽ không bốc trăn nhanh như vậy, không ngờ rằng em lại cho anh một sự bất ngờ không kịp trở tay.”

Hứa Viên im lặng.

Tô Huyền vươn tay lấy chiếc khung ảnh trống kia, lật trước lật sau xem một chút, giọng nói dễ nghe hỏi, “Người em thích ba năm, thích em không?”

Hứa Viên cúi đầu, cắn cắn môi, có chút chua xót, “Anh ấy không thích tôi cũng không sao, tôi thích anh ấy cũng không liên quan đến anh ấy.”

Tô Huyền bỗng cười, “Đừng nói với anh cậu ta không thích em, em định luôn chờ đợi cậu ta, đợi đến khi cậu ta thích em.”

Hứa Viên không lên tiếng.

Ánh mắt Tô Huyền hơi nheo lại, giọng nói vẫn như bình thường, anh tiếp tục hỏi: “Em cảm thấy em đã đợi ba năm, lại đợi thêm ba năm nữa, có thể thay đổi gì không?”

Hứa Viên nhắm mắt, nói khẽ: “Bây giờ tôi... đã không còn muốn đợi được gì nữa rồi, chỉ là, dù sao tôi thích anh ấy ba năm, nếu bảo tôi lập tức không thích, tôi không làm được. Nếu trong lòng đã có một người, sao còn có thể làm bạn gái người khác? Loại hành vi này, tôi không làm được.”

Ánh mắt Tô Huyền bỗng ảm lên, anh buông khung ảnh, vươn tay xoa xoa tóc Hứa Viên, cười khẽ, “Em thành thực như vậy, thật khiến người ta cảm thấy vừa đáng yêu lại vừa đáng giận.”

Hứa Viên nhú mày, nhìn anh.

Tô Huyền rút tay về, cười nói: “Nếu anh nói, anh không ngại thì sao?”

Hứa Viên sững sốt.

Tô Huyền nghiêm túc nói: “Anh nói anh không ngại cho em thêm chút thời gian, để em quên cậu ta, không thích cậu ta nữa, thích anh thì sao?”

Hứa Viên lập tức lắc đầu.

“Hử?” Tô Huyền nhìn cô, “Anh không ngại, em lắc đầu cái gì? Anh lui một vịn bước, em cũng gai mắt anh à?”

Hứa Viên lại lắc đầu, nhìn vẻ mặt của anh quá mức nghiêm túc, cô lập tức nói: “Không phải là tôi gai mắt anh, mà là tôi cảm thấy...”

Cô đắn đo cách dùng từ, không ngờ rằng Tô Huyền lại nói như vậy, trong suy nghĩ của cô, cô ở đây không chút để ý đến cảm nhận của Tô Huyền mở ra tất thấy, trước mắt đều là ảnh của Lâm Thâm và bí mật của cô. Anh nên cảm thấy đã bị hạ thấp, nhưng lấy phẩm chất tính cách của anh mà nói, anh sẽ vẫn kiểm chế tốt uống xong tách cà phê rồi tao nhả rồi đi, từ đó hai người cả đời không qua lại với nhau nữa mới phải, không nên là như thế này, anh nói rằng anh lui một vịn bước, em còn gai mắt anh sao.

Cô hơi chần động, nhất thời không biết nên nói thế nào, sau hồi lâu, cô mới tìm được lời thích hợp, nhìn anh nói: “Không biết anh có từng thích ai không?”

“Có!”

Hứa Viên lập tức nhìn anh chăm chú.

Tô Huyền mỉm cười, “Người đó đang ở ngay trước mặt anh, bây giờ đang nhìn anh.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, buồn bực, “Tôi đang nói nghiêm túc với anh mà, xin anh cũng nghiêm túc một chút được không?”

Tô Huyền thờ dài, “Anh cũng đang nghe em nói rất nghiêm túc mà, được em hỏi, anh cũng nghiêm túc trả lời. Anh thật sự thích em, em đang ở ngay trước mặt anh.”

“Vì sao anh thích tôi?” Hứa Viên nhú mày.

“Thích còn cần điều kiện tiên quyết vì sao nữa à?” Tô Huyền khó hiểu nhìn cô, “Thích là thích thôi.”

Hứa Viên nhut chí, câu trả lời này tuy mờ mịt, nhưng quả thật là cảm giác của thích, cô với Lâm Thâm cũng vậy, thích là thích thôi, không biết nguyên do, không biết vì sao thích, nghiên cứu nguyên do đó, cũng khó đề cắt đứt. Cô thu hồi tầm mắt, hơi buồn nói: “Cho dù Lâm Thâm không thích tôi, tôi cũng không biết lúc nào thì có thể hoàn toàn gạt anh ấy ra khỏi lòng mình, có lẽ lại thêm một cái ba năm nữa cũng không biết chừng, có lẽ còn có thể lâu hơn. Anh xác định anh cho tôi thời gian vô hạn? Chỉ để lòng tôi không còn người khác nữa?”

“Có gì không thể?” Tô Huyền nhướn mày.

Hứa Viên đứng lên, “Tô Huyền, anh nghiêm túc chút có được không?”

Tô Huyền bắt đắc dĩ, “Em cảm thấy anh không nghiêm túc? Vậy anh phải như thế nào thì em mới cảm thấy anh nghiêm túc? Chẳng lẽ chỉ bằng những

bức ảnh ở đây của em, bằng sự thẳng thắn của em, anh sẽ đồng ý chuyện em và anh chia tay?”

Hứa Viên trừng mắt, “Chúng ta căn bản không phải bạn trai bạn gái, chưa từng ở bên nhau, đâu ra chuyện chia tay?”

Tô Huyền buồn cười, nhìn cô, thấy cô đã đổi cảm xúc sa sút thương cảm vừa rồi thành cả người gằn ở mép bùng nổ, anh cũng đứng lên, hỏi lại: “Chúng ta không phải bạn trai bạn gái à? Nói ra có ai tin?”

Hứa Viên nghẹn họng.

“Bà nội em, bà nội anh, cô anh, nhà bà nội Lý, còn cả bạn cùng phòng kí túc của em, bạn trai bạn cùng phòng của em...” Tô Huyền nói theo thứ tự, “Những người đó, có ai cảm thấy chúng ta không phải bạn trai bạn gái?”

Hứa Viên nhất thời không thể phản bác.

“Còn nữa, có vài người thích hình ảnh hiện ra bên ngoài, có vài người thích bản chất bên trong, bây giờ anh vô cùng vừa lòng với cách nói rằng em là bạn gái anh, tạm thời không có ý định chia tay, thích kiểu hiện ra bên ngoài này. Về phần bản chất bên trong của em, em nói em có người mà em thích, nhưng, điều đó có liên quan gì đến anh? Em tạm thời không quên được, vậy cứ để cậu ta ở trong lòng em cũng được. Dù sao cũng không thể ảnh hưởng gì tới anh.”

“Anh...” Hứa Viên á khẩu.

Tô Huyền bỗng tới gần, một tay ôm lấy eo cô, cúi đầu, khi cô còn chưa kịp phòng bị, anh dán môi lên môi cô.

Hứa Viên mở to mắt, nhất thời cứng đờ cả người, quên cả phản ứng.

Tô Huyền khẽ di chuyển trên môi cô, không quá phận, liền buông cô ra, cười cốc nhẹ đầu cô, giọng nói êm tai, dịu dàng và cung chiều, “Lời cần nói đều nói rõ cả rồi chứ? Đừng nghĩ nhiều nữa nhé, anh đi đây.”

Cửa phòng đóng lại, phát ra một tiếng vang nhẹ.

Hứa Viên phục hồi tinh thần lại, xoay phắt người, trong phòng đã không còn bóng dáng Tô Huyền, cô vươn tay lên sờ môi, phía trên vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh, hơi thở ấm áp của anh.

Tay cô bị phỏng đến co rút lại, cô rút mạnh tay về, bỗng nhấc chân đuổi theo.

Cô chạy bình bịch xuống tầng, lập tức chạy ra cửa quán cà phê.

Khi cô đứng ở cửa, đúng lúc nhìn thấy xe của Tô Huyền tiến vào dòng xe cộ, giữa rất nhiều chiếc xe, sang trọng mà chói mắt.

Cô giậm chân thật mạnh, tức điên người, “Tô Huyền!”

Hàn Diệp đuổi theo ra, thấy Hứa Viên tức giận, lập tức hỏi: “Chị Viên Viên, sao thế ạ? Chị và Tô thiếu cãi nhau sao?”

“Cãi cái đầu cậu ấy!” Hứa Viên nhấc chân đạp cậu ta một phát.

Hàn Diệp chịu cảnh tai bay vạ gió, ôm chân mặt đau khổ kêu the thé, “Chị Viên Viên, em không đắc tội chị mà? Sao chị lại đá em?”

Hứa Viên nhìn cậu ta với vẻ mặt hung dữ.

Hàn Diệp thả chân xuống, lập tức giơ hai tay lên, sợ sệt nói: “Dạ, dạ, là lỗi của em, là lỗi của em, em không nên đi ra...” Cậu chàng lập tức xoay người chạy vào quán.

Hứa Viên vươn tay che mặt, cảm thấy bàn tay chạm đến chỗ khóe miệng đều là lửa nóng rát.

Đây là nụ hôn đầu của cô!

Nụ hôn đầu của cô!

Tô Huyền anh ta có biết không?

Quá đáng giận!

Sao có thể như vậy?

Cô nhất thời chỉ cảm thấy lửa giận hùng hục chạy loạn, nhưng đồng thời dưới đáy lòng lại đặc biệt cảm thấy được sự tê dại và run rẩy từ tim truyền tới, trong đầu nhớ rõ anh sắp lại gần, ôm lấy cô, cúi xuống và độ ẩm của đôi môi anh.

Dường như có một sợi dây thần kinh, móc nối toàn thân, cứ thiêu đốt như vậy.

Cô đứng ở cửa hồi lâu, cho đến khi có người đẩy cửa đi ra từ bên trong, cô mới giật mình bừng tỉnh, lập tức tránh khỏi cửa.

Một đôi nam nữ tay khoác tay nói nói cười cười rồi đi trước mặt cô, thân mật khăng khít.

Hứa Viên nhìn theo cặp đôi đó đi xa, mới vào trong quán.

Hàn Diệp thấy cô về, cậu ta đang đứng ở quầy lập tức rút đầu lại.

Hứa Viên lên tầng với tâm tình bức dọc, về phòng, đóng cửa lại, đập vào mắt, ngoại trừ hai tách cà phê kia thì không có gì thay đổi, nhưng cô lại cảm thấy, toàn bộ đã khác.

Cô đứng trước bàn, cầm lấy tách cà phê Tô Huyền uống, ném xuống đất.

Nhưng tay vừa buông ra, cô lại ma xui quỷ khiến vội vàng cùng sử dụng tay chân đỡ lấy, ở chỗ cách nền nhà khoảng mười centimet, khó khăn lắm mới đỡ được nó. Bởi vì đột nhiên bị đập mạnh vào, cô đặt móng ngòai phịch xuống đất.

Tách cà phê vẫn nguyên vẹn không bị nứt mẻ gì.

Cô cầm tách cà phê nhìn một lúc lâu, thăm mắng, mình đúng là điên rồi!

Xôi hỏng bống không, hôm nay lại phạm phải một chuyện ngu xuẩn như vậy.

Cô căn bản không nên để Tô Huyền tới đây!

Ngay cả đứng lên cô cũng không có sức lực, cô dứt khoát ngồi dưới đất dựa vào chân bàn, nản lòng nhắm mắt lại.

Một lát sau, di động vang lên.

Hứa Viên lười biếng đứng lên, lục lọi túi, lấy di động ra, thấy là Tô Huyền gọi tới, cô nhất thời như sống lại cả người căng tràn máu, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn cái tên trên màn hình.

Vậy mà anh ta còn gọi điện đến nữa?

Vậy mà anh ta còn dám gọi điện đến nữa?

Vốn định không nghe, nhưng ngẫm lại người làm chuyện xấu không phải cô, việc gì cô phải không nghe?

Cô lập tức nghe máy, giọng bùng bùng lửa giận, “Gi?”

Giọng nói mang theo chút ý cười của Tô Huyền truyền đến, trầm thấp dễ nghe, “Vẫn còn đang giận à?”

Hứa Viên nổi cáu, “Anh còn không biết xấu hổ mà nói hử, chuyện tốt anh làm, có bản lĩnh thì anh đừng có chạy!”

Tô Huyền bật cười, “Nếu anh không chạy khẩn cấp, chẳng phải em sẽ đập anh hay sao?”

“Anh còn biết tôi muốn đập anh nữa cơ đấy!” Hứa Viên chỉ hận mình đuổi theo chậm, nếu không đã đập chết anh rồi, “Đừng để tôi gặp lại anh lần nữa.”

Tô Huyền cười khê, “Không để em gặp anh chỉ e là rất khó làm được.” Dừng một chút, anh đổi giọng, thu ý cười, dịu dàng nói khê: “Đừng giận nữa, tuy là anh hôn em, nhưng em cũng không chịu thiệt đâu, anh là nư hôn đầu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ai Không Phải Nư Hôn Đầu

Nư hôn đầu thì giỏi lắm à!

Ai không phải nư hôn đầu chứ hả!

Hứa Viên vừa định phản bác rồi mắng chửi lại, còn chưa mở miệng, di động “ting” một tiếng, đen màn hình.

Cô cúi đầu, phát hiện là hết pin nên di động tắt nguồn.

Lúc này cô mới nhớ ra hôm qua ở nhà, ổ điện trong phòng cô đều hỏng, Tô Huyền sấy tóc cho cô, sau khi về phòng, vừa ngã xuống giường cô đã ngủ mất, quên sạc pin. Sáng nay lại vội vàng đến nhà Đình Đình, bây giờ di động mới hết pin.

Cô buồn bực buông di động, một bụng tức cũng tiêu tan sạch theo chiếc di động tắt nguồn.

Cô không có tâm tình lấy sạc ra sạc pin vào gọi lại mắng Tô Huyền, dứt khoát không buồn để ý đến anh nữa.

Tô Huyền cảm di động, yên lặng chờ phản ứng của Hứa Viên ở bên kia, đợi hồi lâu, anh không nghe thấy Hứa Viên tỏ thái độ sau khi anh nói về nụ hôn đầu, cúi đầu nhìn, mới phát hiện cuộc gọi đã chấm dứt, anh hơi ngạc nhiên, giây lát, nghĩ tới điều gì, anh không khỏi bật cười vui vẻ.

Xe phía sau liên tục bóp còi, Tô Huyền buông di động, chuyển tâm lái xe.

Hứa Viên ngồi dưới đất, bắt tri bắt giác dựa vào chân bàn rồi ngủ mất, lúc tỉnh lại, trời đã sắp tối.

Còn chưa đến ngày hè quá nóng bức, gió đêm hơi mát lạnh.

Cô đứng trước cửa sổ một lát, sau khi suy nghĩ hoàn toàn tỉnh táo, cô cầm túi, cắt di động vào, ra khỏi phòng.

Đi xuống tầng, Hàn Diệp đã rời đi rồi, trước quầy đổi thành Trương Kỳ tới thay ca.

Năm đó lúc Hứa Viên mở quán cà phê này, ngoài nguyên liệu cà phê và thợ pha cà phê là thông qua Vân Trạch bố trí từ nước ngoài, từ chuyện mua địa điểm, đến trang hoàng thiết kế, rồi đến thông báo tuyển dụng nhân viên, đều là một mình cô ôm lấy hết.

Cho nên, hai nhân viên trước quầy, một người là Hàn Diệp, một người là Trương Kỳ, đều là sinh viên nghèo của các trường đại học gần đó. Đặc điểm chung của họ chính là đáng yêu đẹp trai đồng thời còn hay trưng ra khuôn mặt tươi cười, khiến người ta vừa nhìn thì đã thấy vô cùng thân thiết.

Quy định của Hứa Viên chỉ có một, chính là lúc ở trong trường, thông tin cô là chủ của quán cà phê không được truyền ra ngoài.

Ba năm nay, hai cậu chàng cũng là người không bép xép, đương nhiên đều làm được điều đó, hơn nữa quan hệ với cô cũng coi như bạn bè gần gũi.

Trương Kỳ thấy Hứa Viên xuống tầng, lập tức ra trước quầy, nhỏ giọng chào: “Chị Viên Viên, lâu lắm mới thấy chị đến đây nhỉ? Nghe Hàn Diệp nói, hôm nay chị đưa bạn trai đến đây à?”

Hứa Viên lờm, “Anh ta không phải bạn trai tôi.”

Trương Kỳ sững sốt, “Chẳng lẽ Hàn Diệp lừa em à? Cậu ta nói chị đưa Tô thiếu của Tập đoàn Tài chính Vân Thiên đến uống cà phê mà? Chẳng lẽ không phải à?”

“Là Tô Huyền, nhưng anh ta không phải bạn trai chị.” Hứa Viên đã hình thành phản xạ có điều kiện nghe thấy cái tên Tô Huyền là đau đầu.

Trương Kỳ chớp chớp mắt, không quá hiểu, “Chẳng lẽ trên mấy tin tức đều là giả sao? Nói hai anh chị đã gặp mặt người lớn hai bên rồi? Các học viện trong đại học mình đều truyền âm lên rồi, chẳng lẽ không phải à?”

“Không phải!” Hứa Viên vung túi, đập đầu Trương Kỳ, mặt như cọp cái, “Đừng có luôn cảm di động đọc mấy cái thứ tin nhảm đó, cẩn thận tôi trừ tiền lương của cậu đấy.”

Trương Kỳ vươn tay che đầu, liên tục lắc đầu cam đoan, “Lúc đi làm em tuyệt đối không xem di động, quán mình bận như vậy, sao có thời gian rảnh mà xem ạ...” Cậu ta còn chưa dứt lời, bên ngoài có một đôi tình nhân tay nắm tay bước vào, cậu ta lập tức ngừng nói, tiến lên đón khách.

Hứa Viên nhân cơ hội rời khỏi quán cà phê.

Tuy tin tức mấy ti bốt hot, nhưng chủ đề về cô và Tô Huyền thì vẫn chưa chấm dứt.

Dọc đường đi, có không ít người nhìn cô, dù là quen biết hay không, họ đều nhiệt tình chào hỏi cô. Cứ khi cô đi qua rồi, đều sẽ nghe thấy có người nói, bạn gái Tô Huyền của Vân Thiên đó, vậy mà học ở ngay trường mình luôn.

Đù kiêu không dám tin rồi thêm hâm mộ đổ kị.

Hứa Viên mặc kệ, đi một mạch về phía trước, lại là buồn bực, lại là căm nín.

Còn một năm nữa cô mới có thể tốt nghiệp, một năm nữa mà ngày nào cũng trở thành đề tài để người ta bàn tán, cô sống thế nào đây?

“Hứa Viên!” Cô đang cúi đầu đi, giọng nói của Triệu Dương vang lên, vô cùng vui vẻ.

Hứa Viên ngẩng đầu, thấy quả nhiên là Triệu Dương, trong ngực cậu ta ôm một quả bóng rổ, cậu ta mặc áo ba lỗ quần đùi thể thao, cả người đầy mồ hôi chạy về phía cô, cô dừng bước, chờ cậu ta.

“Từ xa đã thấy cậu rồi, cậu mới về trường hả?” Triệu Dương đến gần, một tay ôm bóng rổ, một tay lau mồ hôi.

Hứa Viên gật đầu, “Đi chơi bóng à?”

“Ừ, sang trường bên cạnh chơi bóng rổ.” Triệu Dương cười hi hi, “Giờ này cậu mới về, chắc chưa ăn cơm tối huh? Tôi cũng chưa ăn, cùng đi ăn nhé! Thế nào?”

Hứa Viên lắc đầu, buồn bực nói: “Không muốn đến căng-tin.”

“Sao thế? Nhìn dáng vẻ của cậu thì tâm tình cậu không tốt à?” Triệu Dương sáp lại gần cô hỏi.

Hứa Viên còn chưa trả lời, lại có hai bạn học đi qua chào hỏi, sau khi họ đi qua rồi, cô lại nghe thấy những lời bàn luận về Tô Huyền và cô.

Hứa Viên tức giận nói: “Tâm tình có thể tốt mới là lạ đấy!”

Triệu Dương “À há”, “Thì ra là vậy hả, bây giờ cậu thật sự trở thành người nổi tiếng rồi đấy. Theo tôi thấy đó, cậu đừng học quản trị kinh doanh gì đó nữa, đổi nghề làm diễn viên thử xem? Theo sự nổi tiếng trong toàn dân của cậu như hiện giờ, cát-xê còn không chảy vào túi cậu như nước à.”

“Cút!” Hứa Viên nhấc chân đá cậu ta một phát.

Mặc dù Triệu Dương né rất nhanh, nhưng một bên bắp chân vẫn bị Hứa Viên đá một phát.

Cậu ta “Á” một tiếng, ngồi xuống đất trông vô cùng hài, một tay ôm chân, một tay ôm bóng rổ ầm ục nói: “Cô nương, không phải cô nương là một người luyện võ chứ? Tiểu nhân trốn nhanh như vậy cũng có thể dính chương của cô nương, thật khó lường mà! Công phu này, không làm diễn viên để biểu diễn cho mọi người chiêm ngưỡng thì thật đáng tiếc.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn cậu ta, mặc kệ cậu ta, đi về phía trước, “Mồm mép tép nhảy, không thích cậu như vậy nhất.”

Triệu Dương lập tức đứng thẳng dậy, vẻ mặt chịu đã kích đuổi theo Hứa Viên, “Tôi như vậy không phải là muốn làm cậu vui hay sao? Mỗi lần gặp nhau cậu đều xì mặt, làm bạn bè, tôi cũng không thấy vui mà.”

Hứa Viên bĩu môi, ngày nào không thoát khỏi Tô Huyền, ngày đó cô không vui nổi.

“Không phải chỉ bàn luận về cậu và Tô thiếu thôi à, thế thì có là gì? Bao nhiêu người muốn làm bạn gái Tô thiếu của Vân Thiên còn không được đấy. Thời buổi nào rồi, nam nữ yêu nhau, vốn là chuyện thường tình, là tự do của mỗi người. Có trên ai chọc ai đâu? Ai thích nói ai thì cứ nói mà. Cậu cũng đâu làm sai chuyện gì! Cứ đường đường chính chính nên thế nào thì thế đó đi, đợi những người đó nói chán rồi, lại có chuyện mới để quan tâm, họ sẽ ngừng nói thôi.” Triệu Dương vỗ vỗ bả vai Hứa Viên, đáng vẻ anh lớn khuyên nhủ Hứa Viên.

Hứa Viên hơi dừng bước, không lên tiếng.

“Cậu ngẫm lại xem có lý không? Tuy tôi học hành chẳng ra sao, cũng không biết khuyên giải người ta, nhưng tôi biết, con người còn sống, nên vui vẻ sống mỗi ngày, không nên khiến bản thân mình không thoải mái, không nên tự tìm phiền não. Huống hồ, cậu thế này là chuyện tốt mà, cũng đâu được coi là chuyện xấu. Không phải Tô thiếu của Tập đoàn Tài chính Vân Thiên là bạn trai cậu thôi sao, có gì để quá phiền não đâu?”

Hứa Viên vẫn không nói gì. “Danh nhân gì đó nhì, đúng rồi chính là người đó, Shakespeare, không phải có một câu danh ngôn hay sao? Thời gian là bước chân không tiếng động không thể nghe thấy.” Triệu Dương ném bóng rổ đi, đuổi theo bóng nhảy lên, tiếp được bóng, quay người nói líu lo: “Cậu nghe này, câu đó nói cho chúng ta biết, thời gian như nước chảy, vèo cái là lặn mất luôn. Cậu nhất định đừng vì khổ não mà sống uống.”

Hứa Viên “xì” một tiếng, lập tức vui vẻ, “Cậu cũng rất biết khuyên giải người khác đấy nhì, cái mồm bép xép này, cùng cái tinh thần mặt dày mày dạn này, sau này không đi tiêu thụ sản phẩm, đúng là đáng tiếc.”

“Sau khi tốt nghiệp, nếu không có công ti lớn nào coi trọng trình độ ngoại ngữ của tôi mời tôi làm phiên dịch, tôi cứ bắt chấp tất cả mà chạy đi bán hàng thôi. Đại học có tiếng thì sao chứ? Sinh viên đại học có tiếng sau khi tốt nghiệp cũng phải khổ sở chen chúc trong thị trường nhân tài tìm việc làm như những sinh viên từ những trường đại học cao đẳng bình thường thôi.” Triệu Dương “xì” một tiếng, “Vì miếng cơm, cứ bắt chấp tất cả đi.”

Hứa Viên gật đầu, “Chỉ khí không thể thua.”

“Đương nhiên rồi.” Triệu Dương nhét bóng rổ vào tay Hứa Viên, “Cậu cầm giúp tôi, tôi về kí túc tắm rửa thay quần áo đã, gặp nhau ở cửa căng-tin. Tôi giúp tâm tình của cậu tốt lên, cậu phải mời tôi ăn cơm.”

Nói xong, chẳng buồn để ý Hứa Viên có đồng ý hay không, cậu ta xoay người chạy về kí túc xá.

“Này!” Hứa Viên gọi cậu ta, “Cậu mang bóng rổ về kí túc không phải là được à?”

“Tôi thấy có vẻ cậu có con bực cần phát tiết, lát nữa ăn cơm xong, tôi đưa cậu đến sân thể dục chơi bóng rổ, giúp cậu giải tỏa. Nếu cậu có ý kiến với ai, cứ coi tên đó là quả bóng rổ mà tấn là được.” Triệu Dương nói xong, chạy xa.

Hứa Viên nhìn cậu ta chạy xa, cúi đầu nhìn chiếc váy mình mang mặc và đôi giày cao gót mình đang đi, lại là cảm nín lại là buồn cười.

Cô mặc thế này thì có thể chơi bóng rổ chắc?

Triệu Dương thật sự là một tên hâm, nhưng giao tiếp giỏi, khó tránh không chỉ được yêu thích ở Học viện Ngoại ngữ mà còn được yêu thích ở những học viện khác. Dù có lúc nhìn thấy người là đã thấy khó ưa, nhưng chỉ cần cậu ta muốn làm bạn với ai, sau khi tiếp xúc dần, thật sự có thể khiến người ta không ghét cậu ta được.

Người như Triệu Dương, ra khỏi cánh cổng trường đại học, bất kể làm ngành nghề nào, đều có thể gió thổi nước lên nôi.

Dù sao những người dựa vào mồm mép kiếm miếng ăn cũng có rất nhiều, mà lại còn vô cùng được yêu thích.

Hứa Viên ôm bóng rổ đi về phía căng-tin.

Đi vào căng-tin, cô đứng ở cửa chờ Triệu Dương, những người vào vào ra ra đều có thể nhìn thấy cô.

Hứa Viên thân nhiên để họ nhìn, có người nhiệt tình chào hỏi, cô cũng cười đáp lại. Chính là theo như lời Triệu Dương nói, việc đã đến nước này, dù cô trốn tránh không muốn gặp ai buồn bực đến gần chết, vậy thì có tác dụng sao? Ngoại trừ tự tìm phiền não thì chẳng được gì cả, miệng những người khác cô không bịt kín được, dù sao cũng không thể tự tìm phiền não cho mình chứ?

Và lại, cô còn một năm nữa mới tốt nghiệp đấy.

Một khi người khác cảm thấy chủ đề đó trở nên vô vị, tự nhiên sẽ chán chẳng buồn nói nữa.

Đợi một lát, Triệu Dương thay thành quần thể dục áo thun chạy tới, nhìn thấy cô thì nói ngay: “Tôi muốn ăn cơm gà xào ớt.”

“Rồi, cậu đi tìm chỗ đi!” Hứa Viên ném bóng rổ cho cậu ta, xoay người vào căng-tin, đến cửa bán gọi món.

Bởi vì là chủ nhật, thời gian lại hơi muộn, căng-tin không có mấy người, không cần xếp hàng, Hứa Viên nhanh chóng gọi món xong.

Triệu Dương chọn vị trí gần cửa sổ.

Hứa Viên đi qua ngồi xuống, Triệu Dương bỗng nói nhỏ: “Lâm Thâm đến kia.”

Bàn tay cầm đồ uống của Hứa Viên khẽ run, cô ngẩng đầu, không thấy Lâm Thâm, cô nhìn thoáng qua xung quanh, cũng không có bóng dáng Lâm Thâm.

“Ngoài cửa sổ.” Triệu Dương vươn tay gõ gõ cửa sổ, “Cậu xem, đang đi tới căng-tin đấy.”

Hứa Viên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy quả nhiên là Lâm Thâm mang theo máy tính đi về phía căng-tin, có vẻ vừa từ ngoài trở về, quần áo vẫn là bộ sáng nay anh mặc lúc gặp anh ở nhà Tôn Phẩm Đình.

Cách ô cửa sổ, ánh sáng buổi tối lơ mơ, nhưng cô vẫn có thể miêu tả rõ ràng dáng vẻ anh.

Cô chợt nghĩ, nếu Lâm Thị chưa từng vỡ nợ, hiện giờ Lâm Thâm sẽ có dáng vẻ như thế nào? Có thể cũng giống Tô Huyền hay không, là cậu con cưng của trời, không chịu quá nhiều khó khăn, gặp người khác thì cười nhẹ tao nhã, tư thái tùy ý, đẹp mắt nổi bật, người người đều đuổi theo tán tụng.

Vì Lâm Thị vỡ nợ, cho nên, kết quả đó không thể biết được.

Cô thu hồi tầm mắt, yên lặng cầm đồ.

Triệu Dương cũng thu hồi tầm mắt, nhìn Hứa Viên, muốn nói gì đó, nhưng thần kinh mẫn cảm khiến cậu ta cảm thấy bây giờ không mở miệng thì tốt hơn, đỡ phải mở miệng rồi lại nói sai, Hứa Viên lại đá cậu ta.

Không bao lâu, quả nhiên Lâm Thâm vào căng-tin, anh lập tức đi về phía cửa sổ, giữa đường lúc đi qua Hứa Viên và Triệu Dương, anh đột nhiên dừng bước, bỗng quay đầu.

Triệu Dương vội đưa chào hỏi: “Hi, Lâm Thâm, cậu cũng ăn muộn vậy à?”

Lâm Thâm gật đầu, quét mắt qua hai người một vòng, ánh mắt dừng trên người Hứa Viên, giọng hơi trầm xuống, “Anh gọi thì di động của em tắt máy.”

Hứa Viên sùng sốt, nói ngay: “Di động em hết pin, vẫn chưa sạc.”

Lâm Thâm nhìn cô, cô vẫn mặc như buổi sáng gặp anh ở nhà Tôn Phẩm Đình, “Anh tìm em có chuyện.”

Hứa Viên thấy Lâm Thâm bặm môi, thử hỏi: “Chuyện công ty à?”

Lâm Thâm hơi trầm mặc, không gật đầu, cũng không phủ nhận, “Vẫn theo thói quen cũ, ăn cơm tối xong, địa điểm cũ, chúng ta nói chi tiết.”

Hứa Viên nắm đũa chặt hơn, cười nói: “Đúng lúc em cũng có chuyện cần nói với anh, chúng ta nói một thể luôn.”

Lâm Thâm gạt đầu, xoay người đi đến cửa sổ.

Hứa Viên thu nụ cười, cúi đầu ăn cơm.

Triệu Dương chớp chớp mắt mấy cái, nhìn Lâm Thâm đã đứng ở trước cửa sổ, sau đó lại quay đầu nhìn Hứa Viên đang yên lặng ăn cơm, hơi do dự, rồi vẫn nói nhỏ: “Hứa Viên, là bạn bè, tôi nhất thiết phải nhắc nhở cậu. Nếu cậu đã là bạn gái của Tô Huyền, sau này vẫn nên giữ khoảng cách với Lâm Thâm thì hơn.”

Hứa Viên ngẩng đầu, nhìn Triệu Dương.

Triệu Dương nghiêng đầu, giơ tay, “Cậu đừng tức mà, tôi nói thật đấy. Theo tôi phân tích, đứng từ góc độ là một người đàn ông, không có anh bạn trai nào không ghen đầu, chỉ xem mức độ nhường nhịn là bao nhiêu thôi. Tô thiếu nhìn thì quả thực là người rộng lượng, bụng dạ không hẹp hòi, nhưng tiếp tục trong thời gian dài, nhất định cũng sẽ không thích đâu, đến lúc đó cậu phiền rồi.”

Hứa Viên hơi cười giễu, thu hồi tầm mắt.

“Ày, cậu đừng có không tin lời tôi.” Triệu Dương thấy Hứa Viên không bận tâm, lấy đũa gõ gõ bàn, “Lời tôi nói chính là lời vàng ngọc đấy.” Dứt lời, cậu ta lại nói nhỏ: “Dù sao cậu cũng thích Lâm Thâm, không phải sao? Ánh mắt cậu nhìn Lâm Thâm, ai cũng có thể nhìn ra, Tô thiếu thông minh như vậy, có thể chịu được một thời gian, nhưng sao có thể...”

Hứa Viên bỗng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Triệu Dương.

Triệu Dương đang lú lo bỗng dừng lại, lập tức buông đũa, hai tay đầu hàng, “Cậu đừng tức, tôi không nói nữa.”

Hứa Viên quay đầu nhìn về phía cửa sổ, Lâm Thâm đã bung đồ ăn xoay người lại, đang đi về phía cô và Triệu Dương ngồi. Cô thu hồi tầm mắt, cúi đầu, nói khẽ: “Tôi không tức, đúng, tôi thích Lâm Thâm, ai cũng có thể nhìn ra, nhưng vậy thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cầu Hôn Bất Ngờ

Cô thích Lâm Thâm, nhưng vậy thì sao?

Có thể thế nào?

Cô có thích hơn nữa, Lâm Thâm cũng không thích cô. Huống hồ, ba năm rồi, cô có thích hơn nữa thì cũng mệt.

Hứa Viên nói xong câu đó, liền im lặng cúi đầu ăn cơm, dù Lâm Thâm đi tới đặt đồ ăn xuống, cô cũng không ngẩng đầu lên.

Triệu Dương bỗng cảm thấy trong giọng nói của Hứa Viên có thứ gì vỡ thủng, không biết là tốt hay xấu, cậu ta cũng không dám nói lung tung nữa, cầm đũa, yên lặng ăn cơm.

Lâm Thâm đã quen kiếm lời, dù gia nhập bàn ăn của Triệu Dương và Hứa Viên, cũng không nói gì, yên lặng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Triệu Dương buông đũa, hỏi Hứa Viên: “Nói vậy thì, hôm nay không chơi bóng rổ được nhỉ?”

Hứa Viên gạt đầu, “Vốn tôi mặc thể này, cũng không thể chơi được, hôm khác nhé, tôi hẹn cậu.”

“Ok! Hai người đã có chuyện, vậy tôi về kí túc đây.” Triệu Dương thức thời rút lui trước.

Hứa Viên nhìn Lâm Thâm.

Lâm Thâm cầm túi laptop, đứng lên, “Đi thôi.”

Hứa Viên xách túi, hai người rời khỏi nhà ăn.

Đèn trong trường lúc này đều sáng, hai người đi trên đường, cùng kéo ra hai chiếc bóng thật dài.

Vì Lâm Thâm vừa đi học vừa bận chuyện của công ty, một giảng viên trong trường có quan hệ không tồi với Lâm Thâm đưa chìa khóa văn phòng riêng của mình cho anh, để lúc buổi tối anh có thể xử lý chuyện công ty trong văn phòng thầy mà không bị ai quấy rầy. Cho nên, chỗ cũ mà Lâm Thâm nói, là

chỉ văn phòng của giảng viên.

Ba năm nay, Hứa Viên và Lâm Thâm cùng đến văn phòng đó rất nhiều lần rồi.

Dọc đường đi, không ai nói chuyện, yên lặng đi.

Đi vào văn phòng, Lâm Thâm dùng chìa khóa mở cửa, đặt máy tính lên bàn làm việc, quay đầu hỏi cô: “Uống gì?”

Hứa Viên lắc đầu, “Nước lọc thôi.”

Bước chân Lâm Thâm hơi dừng lại, anh gạt đầu, đi đến máy nước rót cho cô một cốc nước lọc vào chiếc cốc dùng một lần.

Hứa Viên đặt túi lên ghế, vươn tay nhận, “Cảm ơn anh.”

Lâm Thâm cũng rót cho mình một cốc nước lọc.

Hứa Viên ngồi trên ghế, nhìn chiếc máy tính anh để ở trên bàn, tay cầm cốc uống một ngụm nước, hỏi anh: “Lần trước anh nói, còn nốt một lần bảo vệ. Bây giờ lần bảo vệ cuối cùng qua rồi chứ?”

Lâm Thâm gạt đầu, “Qua rồi.”

“Nói cách khác, giờ xem như đã tốt nghiệp, chỉ còn chờ lấy bằng tốt nghiệp là được nhỉ.” Hứa Viên hỏi.

Lâm Thâm “Ừ” một tiếng.

Hứa Viên lộ ra ý cười, “Chúc mừng anh nhé, cuối cùng cũng hết khổ rồi, sau này không cần lo đến chuyện bài vở học hành nữa, chỉ cần chuyên tâm để ý đến công ty là được.”

Lâm Thâm hơi cong khóe miệng, buông cốc nước, bật máy tính.

Hứa Viên thấy anh bật máy tính, nói đến chuyện công việc theo thói quen, “Bây giờ anh tốt nghiệp rồi, công ty nên mạnh bạo thay đổi một phen nhỉ! Năm nay định có hoạt động lớn gì?”

“Hôm nay chúng ta không nói chuyện công việc.” Lâm Thâm nói.

Hứa Viên sững sốt, không nói chuyện công việc thì nói chuyện gì?

Giữa cô và anh, từ trước đến giờ chỉ có chuyện công việc có thể trở thành đề tài thì phải? Cô không biết là không nói chuyện công việc nữa thì còn có thể nói chuyện gì.

Cô nghi hoặc nhìn Lâm Thâm.

Sau khi bật máy tính lên, Lâm Thâm đăng nhập vào một trang, nhanh chóng mở một tệp văn bản, chuyển máy tính về phía Hứa Viên, ý bảo cô xem.

Khi Hứa Viên nhìn thấy dòng chữ kết toán chia lợi nhuận, cô hơi run rẩy, ngẩng đầu nhìn Lâm Thâm.

“Đây là lợi nhuận chia hoa hồng năm phần trăm cổ phần công ty ba năm nay, kết toán đến cuối năm trước, năm nay phải tới cuối năm mới kết toán.” Lâm Thâm nói xong, lấy một chiếc thẻ từ trong người ra, đặt ở trước mặt Hứa Viên, “Anh đã để lại cho em vào trong chiếc thẻ này, mặt mã là ngày tháng năm chúng ta quen nhau.”

Hứa Viên sờ người một lát, đẩy chiếc thẻ về, lắc đầu, “Lúc trước em chưa từng muốn lấy cổ phần công ty anh, anh trả em tiền lương cũng không thấp, em không cần thứ này.”

“Anh đã từng nói vậy với em, đương nhiên anh sẽ thực hiện lời hứa, tuy lúc trước chúng ta vẫn chưa có thỏa thuận, nhưng anh cũng sẽ không tư lợi mà bội ước. Huống hồ, anh đã bảo luật sư làm công chứng cổ phần công ty rồi.” Lâm Thâm lắc đầu, không nhận lại thẻ, ngược lại lấy thứ gì đó từ trong túi máy tính ra, đặt ở trước mặt Hứa Viên.

Sổ hộ khẩu, chứng minh thư, thẻ ngân hàng.

Hứa Viên nhìn thấy ba thứ này, lại ngẩn ra, khó hiểu nhìn anh.

Lâm Thâm nhìn thẳng vào mắt Hứa Viên, ánh mắt sâu thẳm, một lát sau, anh từ từ mở miệng: “Anh vốn dự định, đợi năm nay anh tốt nghiệp rồi, anh sẽ cầu hôn với em, dự tính của anh là, chúng ta đính hôn trước, chờ sang năm em tốt nghiệp thì kết hôn.”

Hứa Viên bỗng mở to mắt, không dám tin nhìn anh.

Cô hoài nghi bản thân mình nghe lầm.

Lâm Thâm thấy vẻ mặt của cô, cười chua xót, giọng trầm xuống, “Không ngờ rằng, anh còn chưa nhận được bằng tốt nghiệp, em đã trở thành bạn gái của người khác trước rồi. Anh không có thứ gì hơn Tô Huyền, nhưng, anh không muốn từ bỏ, anh vẫn muốn cưới em.”

Cả người Hứa Viên đều đông cứng, trong đầu ầm một tiếng.

Lâm Thâm nhìn chăm chú vào mặt Hứa Viên, cân nhắc từng câu từng từ rồi nhấn mạnh, “Đây là sổ hộ khẩu, chứng minh thư, thẻ ngân hàng của anh, nếu sau này, cả đời này, anh đều sẵn lòng đưa chúng cho em bảo quản, em có bằng lòng cho anh một cơ hội không?”

Hứa Viên ngồi cứng đờ trên ghế, ngơ ngác nói không nên lời.

Lâm Thâm lặng lẽ nhìn cô, một lát sau, anh lấy từ trong túi một chiếc hộp nhỏ, chậm rãi mở ra, đặt ở trước mặt cô.

Một chiếc nhẫn kim cương.

Dưới ngọn đèn, viên kim cương trên mặt nhẫn lóe sáng.

Hứa Viên nhìn, nhất thời như bị rút đi linh hồn, cả người ngẩn ngơ, đờ đẫn, cứng ngắc.

Cô nghe thấy tiếng tim đập run rẩy truyền đến.

Nghe được sau hồi lâu trống ngực mình mới đập dòn dập.

Dù thế nào cô cũng không thể dự đoán được chuyện Lâm Thâm muốn nói ngày hôm nay lại là chuyện này.

Như thế... Trước giờ cô chưa từng nghĩ tới, nghĩ cũng không dám nghĩ tới chuyện này...

Gần như trong nháy mắt, cô có một xúc động muốn khóc, nhưng cô không khóc được, cô bị những thứ trước mắt đâm vào làm mắt nhói đau.

“Anh vốn nghĩ rằng, anh thích em, em cũng thích anh, có lẽ là anh đã quá tự tin.” Lâm Thâm nhìn cô, “Anh vẫn luôn cảm thấy, chúng ta đi qua ba năm, thấu hiểu lẫn nhau, có một số chuyện, anh không cần sốt ruột, có những lời, anh không cần phải nói, em sẽ có thể hiểu được.”

Thấu hiểu lẫn nhau?

Thấu hiểu sao?

Anh không nói, cô có thể hiểu được?

Hiểu được cái gì!

Hứa Viên chậm rãi mím miệng.

Giọng nói của Lâm Thâm lại thấp đi mấy phần, “Anh nghĩ khi cầu hôn, anh muốn mang lại cho em những thứ tốt đẹp, rồi lại vẫn không có những thứ tốt đẹp bằng người khác, nhưng anh cảm thấy, mặc dù anh không bằng người khác, nhưng lấy những thứ bản thân mình có ra, nhưng nếu anh không lấy ra, để em rời xa anh, anh nhất định sẽ hối hận cả đời.”

Hứa Viên bỗng nhắm hai mắt lại.

Lâm Thâm thấy sắc mặt cô lúc ban đầu thì ngẩn ngơ, không dám tin, cứng ngắc, lúc này cảm xúc lại diễn biến cực kì phức tạp. Thứ cảm xúc đó, dường như từ sâu trong tâm trí phơi lên khuôn mặt cô, khiến cô ở dưới ngọn đèn có chút run sợ nhẹ, dường như đang khổng chế cảm xúc, dường như lại không phải...

Anh mím miệng, không nói nữa.

Sau một lúc lâu, Hứa Viên mở to mắt, từ từ chống bàn rồi đứng lên, nhìn Lâm Thâm.

Khóe môi Lâm Thâm mím thành một đường, thần sắc trên mặt là vẻ căng thẳng trước giờ Hứa Viên chưa từng thấy, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô một tấc không rời.

Ánh mắt đó, dường như sợ cô nói ra lời cự tuyệt.

Hứa Viên nhìn thẳng vào anh một lát, cúi đầu, nhìn chứng minh thư, sổ hộ khẩu, hai chiếc thẻ ngân hàng trên bàn, sau một lúc lâu, cô nhẹ giọng nói: “Lâm Thâm, em vẫn luôn không phát giác ra suy nghĩ của anh rằng anh thích em anh muốn lấy em. Là em rất đàn, hay là tình cảm của anh quá mức hướng nội?”

Tay Lâm Thâm đặt trên bàn nắm chặt lấy một góc bàn, giọng anh khàn khàn, “Anh không tốt về biểu đạt, nghĩ rằng lòng em và lòng em đều giống nhau, anh...”

Hứa Viên ngừng đầu, cắt lời anh, nghiêm túc nói: “Đúng là em thích anh.”

Cả người Lâm Thâm hơi chấn động, anh chậm rãi buông tay ra, nhìn cô chăm chú, “VẬY... bây giờ, còn muốn không?”

Hứa Viên khẽ cười, “Nếu bạn về thích, đương nhiên là không muốn, dù sao em vẫn còn thích anh.”

Dứt lời, cô rời khỏi bàn, đi đến trước cửa sổ.

Cửa sổ sau văn phòng này đối diện với phía sau sân thể dục, có người ngược ngọn đèn đường đang chơi thể thao: bóng rổ, bóng đá, cầu lông; bởi vì là mùa hè, rất nhiều người rất náo nhiệt.

Lâm Thâm nhìn bóng lưng Hứa Viên, một lát sau, anh cũng đi theo đến trước cửa sổ, đứng bên cạnh cô.

Hứa Viên nhìn phía sau sân thể dục, ánh mắt u tối, cô nói khẽ: “Nhớ ngày đó, đấu thầu thất bại, em không đi xem mắt, lúc Đinh Đinh nổi nóng, anh nói với nó, em không phải bạn gái anh.”

Sắc mặt Lâm Thâm căng thẳng, “Hôm ấy nghe nói em đi xem mắt, anh nhất thời tức giận, nói mà không suy nghĩ.”

Hứa Viên nghe vậy thì trầm mặc một lát, “Sau đó anh cũng không tìm em giải thích nguyên nhân, em về trường gặp phải Triệu Dương, anh và Trình Nghiên Nghiên cùng xuống xe. Khi đó, anh cũng phù nhận.”

Lâm Thâm cắn môi, “Anh nhìn thấy Triệu Dương quán lấy em, liền nhớ tới hôm đó em đi xem mắt.”

Hứa Viên bỗng nở nụ cười, quay đầu nhìn anh, “Lâm Thâm, em nên nói anh rất kiêu ngạo đấy nhỉ? Hay là nên nói anh nóng tính? Cho tới giờ, em thực sự không phát giác, anh là vì để ý đến em, cho nên quảng mặt mũi em đi, tức giận thậm chí là nói rằng em không phải bạn gái anh trước mặt mọi người.”

Lâm Thâm nhìn Hứa Viên, nụ cười của cô dưới ngọn đèn ghim thẳng vào lòng anh, anh im lặng một lát, rồi thấp giọng nói: “Đều là lỗi của anh.”

Hứa Viên lắc đầu, “Chuyện tình cảm, đâu có gì đúng hay sai?”

Cô xoay người, đi đến trước bàn, cầm túi trên ghế, đi ra ngoài.

Lâm Thâm quay người lại, ba bước chuyển thành hai bước đuổi theo cô, túm cô một phen, giọng khàn khàn, “Hứa Viên!”

Hứa Viên dừng bước.

Tay Lâm Thâm hơi run rẩy, “Em... thực sự không muốn cho anh một cơ hội nữa?”

Hứa Viên đứng yên, không nói gì.

Tay Lâm Thâm nắm rất chặt, sự run rẩy qua lòng bàn tay anh truyền tới lòng bàn tay Hứa Viên, “Là anh tự phụ, là anh kiêu ngạo, là anh nóng nảy, là anh tính tình không tốt, tính cách quái gở, là anh...”

Hứa Viên bỗng vươn tay bịt kín miệng anh.

Lâm Thâm ngưng bật, nhìn cô.

Hứa Viên nhìn Lâm Thâm, đây là lần đầu tiên cô chạm vào anh thân mật như vậy, cô có thể cảm thấy rõ hơi thở của anh phả vào lòng bàn tay cô, cô từng ảo tưởng rất nhiều lần, ngón tay cô giật giật, cô chậm rãi bỏ tay ra, cúi đầu xuống, nhìn gạch men dưới sàn, thấp giọng nói: “Lâm Thâm, đừng nói mình như vậy.”

Lâm Thâm tiến lên một bước, ôm lấy cô.

Hứa Viên không nói gì nữa, nhưng cũng không đẩy anh ra, người hơi run rẩy.

Cái ôm này, cô đợi bao lâu rồi? Vì thế cô ở trong lòng anh, hoảng hốt đến tưởng là mơ.

Nhưng cô biết rõ, đây không phải là mơ.

Nhưng mặc dù không phải là mơ, lại vẫn không giống thật.

Lâm Thâm cảm thấy cả người cô run rẩy, cánh tay anh ôm cô chặt thêm, “Vốn là anh đã sai, anh nói mình như vậy thì không có gì là không đúng cả. Anh quá thân thiện, nghĩ rằng bất luận lúc nào anh mở miệng nói về chuyện của chúng ta, cũng đều như nhau, em sẽ một mực ở bên cạnh anh chờ anh mở lời, sau khi anh tốt nghiệp, sau khi em tốt nghiệp, tất cả đều nước chảy thành sông, không ngờ rằng...”

Hứa Viên cúi đầu nhìn mũi bàn chân, nền gạch ở dưới ánh sáng ngọn đèn trở nên sáng như gương, nhưng dù sáng như gương thì rốt cuộc cũng không phải gương.

Soi không rõ lắm khuôn mặt và biểu cảm của cô, cũng soi không rõ lắm khuôn mặt và biểu cảm của Lâm Thâm.

Cô không biết bây giờ mình có về mặt gì.

Càng không biết bây giờ mình phải có phản ứng nào là tốt nhất, cô dứt khoát không lên tiếng.

Qua hồi lâu, Lâm Thâm nhìn cô, vẻ mặt thất bại, “Hứa Viên, thật sự không có cơ hội sao? Bất luận anh làm gì, cũng vô ích sao? Em thật sự... không có Tô Huyền thì không được sao?”

Hứa Viên mỉm cười, vươn tay khẽ đẩy Lâm Thâm ra.

Sắc mặt Lâm Thâm nhất thời ảm đạm.

Hứa Viên ngẩng đầu, nhìn Lâm Thâm chăm chăm, hỏi khẽ: “Lâm Thâm, anh thực sự thích em sao? Không phải vì Tô Huyền đột nhiên xuất hiện, anh phát giác người vốn đi theo bên cạnh anh thuộc về anh bị người ta đoạt đi, nên anh mới muốn cướp về?”

Ánh mắt Lâm Thâm sâu thẳm, “Hứa Viên, em nhìn việc anh cầu hôn em hôm nay thành như vậy?”

Hứa Viên cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh, nhẹ giọng nói: “Lâm Thâm, anh nói chúng ta thấu hiểu lẫn nhau, anh nói sai rồi, em không hiểu anh. Em có thể cảm thấy được thành ý khi anh cầu hôn em, nhưng em không nhìn thấy được trái tim anh, anh ở trước mặt em, giống như một mảng biển rộng vậy.”

Lâm Thâm bỗng quay lưng lại, giọng nói trầm khàn, “Em muốn anh làm thế nào? Em mới có thể nhìn thấy trái tim anh?”

Hứa Viên không nói gì nữa.

Nội tâm của Lâm Thâm, từ trước đến nay đều thâm trầm, vẫn luôn là nơi cô muốn chạm đến muốn nhìn thấu, nhưng cho tới giờ, cô chưa bao giờ nhìn thấu được.

Trước kia là vậy, hôm nay cũng thế.

Đúng là cô thích anh, thích đến biết bao lần tim run rẩy đau.

Hôm nay đối với cô mà nói, hẳn là sự kinh ngạc vui mừng, nhưng kinh ngạc hoàn toàn che mất vui mừng, đáy lòng cô vậy mà chẳng khơi dậy nổi chút vui mừng nào. Có, chỉ là quá đột ngột, quá không dám tin, quá chấn động, nhưng không có dũng khí có thể đủ để thừa nhận.

Cô không khơi dậy nổi niềm vui để trả lời một tiếng “Được”.

Nhưng cô cũng không từ chối được, đây là mưu cầu ba năm nay, hơn một nghìn ngày đêm của cô.

Cô nắm chặt túi, mở miệng túi, rồi lại đóng miệng túi, đóng rồi, lại mở ra, sau mấy lần lặp lại, cô thấp giọng nói: “Lâm Thâm, quá đột ngột, hãy để em suy nghĩ thêm, được không?”

Lâm Thâm xoay người, nhìn cô, chậm chậm gật đầu, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thời Gian Biểu Bến Xe Buýt

Hứa Viên không biết mình rời khỏi phòng làm việc như thế nào, trong đầu cô không ngừng vang lên lời của Lâm Thâm.

Sổ hộ khẩu, chứng minh thư, thẻ ngân hàng, nhẫn kim cương.

Cô thật không ngờ, có một ngày, Lâm Thâm sẽ lấy mấy thứ đó ra đặt trước mặt cô, cầu hôn cô.

Chưa từng nghĩ tới!

Cô thích Lâm Thâm, thích đến mức lúc hèn mọn nhất, hận không thể đi theo anh bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu. Hồi đầu Lâm Thâm xa cách lần tránh cô, sau đó lại nhận di động mà cô đền, tiếp sau đó dưới sự bám riết không tha của cô đồng ý cho cô vào công ty anh giúp đỡ, dần dần, đến bây giờ, hai người ở chung như bạn bè.

Tính cách Lâm Thâm thâm trầm, không dễ nổi giận, bản tính có chút kiêu ngạo, không thích người khác động vào đồ của anh, làm việc thì có nguyên tắc và khuôn phép của mình.

Cô nhớ kĩ sở thích của anh từng chút từng chút một, cố hết sức không động đến khu vực bãi mìn của anh, nghĩ có thể sẽ có một ngày, khi anh dừng bước chân, phát hiện bên cạnh vẫn có cô, cô liền đứng ở bên cạnh anh, chỉ cần anh quay đầu là có thể nhìn thấy.

Đứng một lần chính là ba năm.

Cô thử không chỉ một lần, uyển chuyển nói ra tấm lòng mình, nhưng kết quả là lần sau còn nản lòng hơn lần trước, trước giờ anh đều giữ khoảng cách không xa không gần với cô, mặc dù cười với cô, nhưng nụ cười ấy luôn nhàn nhạt.

Vì thế, ba năm nay, con chữ khiến cô rung động, cứ khề khàng phủ bụi như vậy.

Cho dù bây giờ quét sạch bụi đi, nhưng tấm lòng yêu thích của cô, còn có thể khôi phục như lúc đầu sao?

Cô không dám đảm bảo!

Rất đột ngột, vì thế cô nhin không được mà nghĩ Lâm Thâm thật sự chuẩn bị từ lâu rồi sao?

Hay phải chăng là bởi sự kích thích của Tô Huyền?

Hay phải chăng lời anh nói thực sự không phải nói đùa, mà anh vẫn muốn chờ đến khi tốt nghiệp rồi muốn mang lại cho cô thứ tốt đẹp hơn? Thật sự là như thế sao?

Cô ngẫm nghĩ, đầu dường như sắp nổ tung, cô lập tức gạt bỏ hết suy nghĩ.

“Viên Viên?” Giọng nói kinh ngạc của Tiểu Thu bỗng vang lên.

Hứa Viên chậm rãi quay đầu theo giọng nói đó, thấy Tiểu Thu kéo tay Ngô Hi Đình chạy tới từ phía chéo đối diện.

“Bà về trường lúc nào thế? Sao một mình đứng chờ ở đây?” Tiểu Thu buông Ngô Hi Đình ra, đi lên trước, nhìn Hứa Viên, “Sao sắc mặt kém thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Hứa Viên nhìn thoáng xung quanh, phát hiện bản thân mình bất tri bất giác đã đi tới con đường nhỏ dưới bóng cây, con đường này là đường mà cô và Lâm Thâm thường đi, dọc đường đều là các đôi tình nhân trong trường đang tình tứ, bởi vì cách mấy bước có cây lớn, ghé dựa, buổi tối lại mát mẻ, các cặp tình nhân đều thích nơi này.

Cô sờ mặt, hỏi với về kì lạ: “Sắc mặt tôi kém lắm hả?”

“Rất kém!” Tiểu Thu gạt đầu.

“Nửa đêm nửa hôm, có thể thấy rõ gì chứ? Hôm nay tôi đánh phấn hơi dày, vì thế bà mới thấy trắng bệch đó.” Hứa Viên gỡ đầu Tiểu Thu, nhìn Ngô Hi Đình ở bên cạnh rồi cười nhạo, “Được đó, Ngô Hi Đình, nhanh vậy đã lừa Tiểu Thu đến đây rồi hả?”

Ngô Hi Đình cười hi hi, “Hai bọn tôi đi dạo trong sáng mà.”

Hứa Viên đảo mắt, đẩy Tiểu Thu về phía Ngô Hi Đình, kéo dài giọng, “Vậy hai người cứ tiếp tục đi dạo đi nhé! Đừng có đêm không về kí túc là được!” Dứt lời, cô cầm túi đi về phía trước.

Tiểu Thu “Ê” một tiếng, Hứa Viên đầu cũng không quay lại vẫy tay với cô nàng.

Nhìn bóng dáng Hứa Viên dần xa, Tiểu Thu nghi hoặc, buồn bực, “Sao em cảm thấy Viên Viên cứ là lạ nhỉ.”

“Lạ thế nào? Không phải đánh nhiều phấn hơn hay sao?” Ngô Hi Đình nói.

“Đánh nhiều hơn cái đầu anh đấy!” Tiểu Thu vỗ vỗ đầu Ngô Hi Đình, “Kĩ thuật trang điểm của Viên Viên rất tốt, sao có thể đánh nhiều phấn được? Lừa quỷ à. Con bé đó nhất định có vấn đề rồi, mà còn là chuyện không vui nữa, nếu không cũng không giống như mất hồn vậy đâu.”

“Có phải là gây gổ với Tô thiếu rồi không?” Ngô Hi Đình đoán.

Tiểu Thu gãi gãi đầu, “Không phải chứ?”

“Không chừng là chia tay rồi đấy!” Ngô Hi Đình lại nói.

Tiểu Thu nhắc chân đá cậu ta một cước, trừng mắt, “Anh nói gì đấy hả? Anh mới chia tay ấy.”

Ngô Hi Đình trừng mắt, “Em nói gì thế hả?”

Tiểu Thu hừ một tiếng, “Em phải đuổi theo Viên Viên hỏi con bé đó bị làm sao mới được. Con bé Viên Viên đó không dễ mang dáng vẻ thế đâu, không chừng là bị cái gì kích thích rồi, nhưng không nghĩ thoáng được.”

Ngô Hi Đình vốn không muốn thả người, nhưng vừa nghe nói Hứa Viên không nghĩ thoáng được, chỉ có thể nói: “Vậy được rồi, anh và em cùng đuổi theo.”

“Anh và em cùng đuổi theo làm gì?” Tiểu Thu nhìn cậu ta.

“Anh đưa hai bọn em về kí túc, tuy trong trường có bảo vệ, nhưng nơi âm u tối tăm thì không an toàn.” Ngô Hi Đình tròn trắng mắt nhìn cô nàng.

“Được rồi, vậy đi mau!” Tiểu Thu nói xong, chạy về phía trước.

Ngô Hi Đình lập tức đuổi theo cô nàng.

Sau khi tách khỏi Tiểu Thu và Ngô Hi Đình, Hứa Viên đi được không xa, bỗng cảm thấy đáng về này của cô, đứng ở nơi tối như mực không có đèn Tiểu Thu cũng có thể nhìn ra sắc mặt cô không tốt, nếu về kí túc, con bé Lam Lam đó cũng sẽ nhìn ra, dưới thần công truy hỏi của hai con bé đó, cô lại không thể nói là bởi Lâm Thâm được. Chỉ bằng không về thì tốt hơn.

Huống chi, cô cũng không có tâm tình mà đi học vào ngày mai.

Cô ngẫm nghĩ, đổi đường, đi về phía bến xe buýt.

Tiểu Thu và Ngô Hi Đình đuổi theo cả đoạn đường, tới dưới kí túc xá nữ, cũng chẳng thấy bóng dáng Hứa Viên đâu.

Tiểu Thu không khỏi thấy lạ, “Con bé đó sẽ không đi nhanh vậy chứ?”

“Em về kí túc thử xem” Ngô Hi Đình cũng buồn bực, “Không chừng là chạy về đó, chắc chắn còn nhanh hơn bọn mình.”

“Được rồi, anh về đi.” Tiểu Thu hùng hục lên lầu.

Về đến phòng, đẩy cửa ra, chỉ có một mình Lam Lam.

Tiểu Thu thở hồng hộc hỏi Lam Lam, “Viên Viên về chưa?”

Lam Lam đang chơi máy tính, quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Chưa! Sao thế?”

“Vậy Viên Viên đi đâu rồi?” Tiểu Thu ngờ vực, miêu tả lại đáng về lúc cô nàng và Ngô Hi Đình đụng phải Viên Viên một lần.

Lam Lam nghe xong, lập tức đặt máy tính xuống, kêu thê lên: “Bà nói Viên Viên và Tô thiếu chia tay rồi?”

Tiểu Thu lườm, “Là Ngô Hi Đình đoán.”

Lam Lam vỗ ngực, thở phào một hơi, “Đoán à, làm tôi sợ gần chết.”

“Sao bây giờ? Tôi với bà ra ngoài tìm Viên Viên đi, đừng xảy ra chuyện gì đó.” Tiểu Thu hỏi Lam Lam.

“Gọi điện thoại cho bà ấy!” Lam Lam cầm di động, tìm số của Hứa Viên, gọi qua.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.”

“Tắt máy!” Lam Lam buông di động, nhìn Tiểu Thu, “Sao lại tắt máy chứ? Sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

“Đi, đi tìm xem.” Tiểu Thu nói.

Lam Lam gật đầu, cùng Tiểu Thu ra khỏi phòng.

Hai người đi tìm Hứa Viên dọc theo con đường nhỏ một lần, vẫn không có, cuối cùng hai cô nàng bắt đắ dĩ, quấy rầy một đôi tình nhân ở ven đường hỏi, đôi tình nhân kia ngẫm nghĩ, nói là thấy Hứa Viên, hình như cô đi đến bến xe buýt.

Hai cô nàng nhìn nhau, nghĩ may là bây giờ Hứa Viên là người nổi tiếng trong trường, không ai không biết cô đấy, thì ra là cô rời khỏi trường rồi, nếu không hai cô nàng tìm đến đêm cũng không thấy.

Hai cô nàng mệt đầu đầy mồ hôi, trở về kí túc.

Tiểu Thu vẫn hơi lo lắng, “Bà không thấy đáng về Viên Viên lúc đó đâu, hồn bay phách lạc, mặt trắng như ma ấy, cứ như bị người ta rút mất hồn vậy.”

“Bà vừa nói vậy, tôi cũng hơi lo đây này. Vậy giờ làm sao đây? Bà ấy đến bến xe buýt, có phải là về nhà không?” Lam Lam đoán, “Hôm nay bà ấy vừa về trường, sao lại muốn về nhà rồi?”

“Có lẽ trong nhà có chuyện đấy!” Tiểu Thu phỏng đoán.

“Chắc vậy đó!” Lam Lam gật đầu.

“Thế này đi, hôm đó tôi nhớ số điện thoại của Tô Huyền, nếu không thì... tôi gọi điện cho Tô Huyền nhé? Hỏi anh ấy một chút?” Tiểu Thu đưa ra chủ ý, trung cầu ý kiến của Lam Lam.

“Cũng được.” Lam Lam đồng ý, “Dù sao cũng đã muộn thế này rồi, di động bà ấy lại tắt, vẫn mau nói cho Tô Huyền thì hơn.”

Tiểu Thu lập tức mở di động, ấn gọi vào số của Tô Huyền.

Tô Huyền nhận máy rất nhanh.

Tiểu Thu tự báo tên, sau đó nhỏ giọng thăm dò Tô Huyền, “Tô thiếu, anh không cãi nhau với Viên Viên chứ?”

Dường như Tô Huyền đang đánh gì đó, lúc điện thoại vừa kết nối, bên trong truyền đến tiếng gõ bàn phím lách cách, nhưng nghe thấy câu hỏi của Tiểu Thu, tiếng gõ bàn phím lập tức ngừng lại, “Không, sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Tiểu Thu nhìn Lam Lam.

Lam Lam gật đầu chắc nịch với cô nàng.

Tiểu Thu cẩn thận nói: “Cách đây không lâu, em và Ngô Hi Đình nhìn thấy Hứa Viên ở trong trường, bà ấy nhìn có vẻ không ổn lắm, đến giờ cũng vẫn chưa về kí túc, có bạn học nhìn thấy bà ấy đến bến xe buýt. Bọn em gọi cho bà ấy, bà ấy tắt máy. Bọn em sợ bà ấy có chuyện gì đó, cho nên, gọi điện hỏi anh chút xem, anh có biết có chuyện gì không?”

Tô Huyền vươn tay đẩy máy tính ra, “Cách đây không lâu là lúc nào, cô ấy nhìn có vẻ không ổn lắm thế nào?”

“Là vừa nãy đó, mười phút trước, sắc mặt bà ấy trắng bệch, giống như mất hồn vậy...” Tiểu Thu kể lại quá trình thấy Hứa Viên một lần.

Tô Huyền nghe xong thì thoáng trầm mặc, “Nói cách khác, sau khi cô ấy về trường, vẫn chưa quay về kí túc sao?”

“Chưa, em đảm bảo, hôm nay em làm ở trong phòng, không thấy bà ấy về.” Lam Lam nói.

Tô Huyền lại trầm mặc một lát, “Anh biết rồi, anh sẽ nghĩ cách liên lạc với cô ấy, các em đi nghỉ sớm đi.”

Tiểu Thu gật đầu, treo máy.

Tô Huyền tắt máy tính, ngẫm nghĩ, lấy di động qua, gọi đến một số.

“Tô thiếu?” Đầu bên kia truyền đến một giọng nói.

“Giúp tôi kiểm tra một chút, mười phút trước, thời gian biểu của bến xe buýt Đại học B và các bến tương tự.” Tô Huyền dặn.

“Được, anh chờ chút.” Người nọ treo máy.

Tô Huyền đứng lên, uống một cốc nước lạnh, cầm áo ngoài, chờ tin tức từ di động.

Không bao lâu, di động “tìng” một tiếng, anh nhìn thoáng qua, cầm chìa khóa xe, ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tôi Tới Đón Hứa Viên

Hứa Viên đi đến bến xe buýt, quẹt thẻ lên xe, chọn chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Sắc trời đã tối muộn, ngọn đèn ven đường hoặc sáng hoặc mờ, cũng giống như nội tâm cô lúc này, một nửa bị lớp sương dày che khuất, một nửa được ngọn đèn rực rỡ phía xa xa chiếu rọi chói mắt.

Ngoại trừ tiếng thông báo mỗi khi đến trạm, xe buýt đêm vô cùng yên lặng.

Đi được khoảng ba trạm, tài xế xe buýt nhận một cuộc điện thoại giám sát, bỗng quay đầu lại hỏi: “Có cô gái nào tên Hứa Viên ở trên xe này không?”

Hứa Viên đang mãi mê nghĩ ngợi, không nghe thấy tiếng.

“Xin hỏi, có cô gái nào tên Hứa Viên ở trên xe này không?” Tài xế lại hỏi to.

Các hành khách đều nhìn nhau hoặc nhìn trước nhìn sau.

Lúc này Hứa Viên nghe thấy, quay đầu từ phía ngoài cửa sổ lại, nhìn về phía tài xế, hơi do dự mở miệng, “Tôi tên Hứa Viên, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Cô là Hứa Viên hả.” Tài xế đó nở nụ cười, “Có người ở bên xe phía trước tìm cô.”

Hứa Viên sững sốt.

Tài xế quay đầu lại, nói với điện thoại: “Có cô gái tên Hứa Viên, đang ở trên xe này... Được, xuống ngay phía trước là được hử? Được, được, tôi biết cô ấy...”

Hứa Viên nhúm mày.

Tài xế đó treo máy, cười nói với Hứa Viên: “Cô gái à, xuống xe ngay phía trước nhé, có người ở bên xe phía trước đón cô đấy.”

Hứa Viên thấy lạ, “Xin hỏi là ai tìm tôi?”

Tài xế đó lắc đầu.

Hứa Viên nhất thời hơi mờ mịt.

Không bao lâu, tới bên xe phía trước, tài xế dừng xe, ý bảo Hứa Viên xuống xe.

Hứa Viên ló đầu nhìn ra ngoài, không phát hiện gì, cô ngồi im không nhúc nhích.

“Cô gái à, mau xuống đi, người đón cô ở bên này, cô ở bên đó không nhìn thấy đâu.” Tài xế giục.

Mọi người trong xe nhìn về phía Hứa Viên.

Hứa Viên đứng dậy, đi lên trước, xuyên qua lớp kính, từ tầm mắt của tài xế, nhìn thấy Tô Huyền, anh mặc một bộ trang phục bình thường thoải mái, đứng dưới tấm biển của bến xe, nho nhã cao thẳng, trong đám người, vô cùng gây chú ý, trong tay anh握 một tấm bảng, phía trên viết “Tôi tới đón Hứa Viên”.

Hứa Viên cầm nín nhìn anh.

Tô Huyền cũng nhìn thấy cô xuyên qua ô cửa kính, cười vẫy vẫy tay với cô.

“Cô gái à, là bạn trai cô hử? Đẹp trai thật!” Tài xế bị nụ cười của Tô Huyền làm cho hơi giật điện, cười nói, “Gọi điện đến tổng bộ xe buýt của chúng tôi, cũng có bản lĩnh thật, phương pháp theo đuổi bạn gái như thế, tôi mới gặp lần đầu đấy.”

Hứa Viên quét mắt nhìn trong xe, thấy không ít người đều nhìn cô với ánh mắt hâm mộ, cô nhất thời đau não, chỉ có thể cầm túi xuống xe.

Chiếc xe buýt rời đi sau khi cô xuống xe.

Hứa Viên đi đến trước tấm biển của bến xe, kéo tấm bảng của Tô Huyền xuống một phen, trừng mắt nhìn anh, “Anh đang làm gì thế hả?”

Tô Huyền thuận thế buông tấm bảng, ý cười ôn hòa đánh giá cô, “Quả nhiên là sắc mặt cực kém”

Hứa Viên tức giận, “Tôi hỏi anh, anh huy động nhân lực tìm tôi là muốn làm gì?”

Tô Huyền vươn tay chụp tay cô, nắm trong tay mình, “Di động của em từ trưa đến giờ vẫn tắt máy, anh biết em không ở kí túc, một mình ngồi xe buýt ra ngoài, anh không yên tâm.”

“Chỉ bởi vậy?” Hứa Viên không còn gì để nói, “Tôi có phải trẻ con đâu, còn có thể bị lạc chắc?”

“Sao chắc chắn được? Ngộ nhớ lạc mất thì sao? Vất vả lắm anh mới tìm được một cô bạn gái, chẳng phải là tổn thất hay sao?” Tô Huyền nhìn cô, “Em chưa nếm trải mùi vị không tìm được bạn gái, cho nên, em không thể hiểu được nỗi vất vả của anh đâu.”

Hứa Viên nghẹn, “Tô Huyền, anh có phải người không?”

Có cần nói vậy không? Ai không tìm được bạn gái thì thôi đi, anh cũng có thể bị gộp vào đó chắc.

Nói Tô Huyền của Vân Thiên không tìm được bạn gái, cười chết người à.

“Phải.” Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên bỏ tay anh ra, trừng mắt nhìn anh, “Nói đi, anh tìm tôi rồi cuộc có chuyện gì?”

“Anh vừa nói rồi mà.” Tô Huyền lại nhắc lại: “Đã muộn thế này rồi, em một mình ra ngoài, anh không yên tâm.”

Hứa Viên nhìn anh chăm chăm, Tô Huyền để mặc cô nhìn mình chăm chăm, ánh mắt chân thành, Hứa Viên day day ấn đường, chẳng có cách nào với anh.

“Sao lại ra ngoài một mình vào buổi tối? Muốn về nhà? Hay là muốn đi đâu?” Tô Huyền nhẹ nhấc cánh tay day day ấn đường của cô ra, “Có phải ở trường xảy ra chuyện gì không?”

Hứa Viên nhớ tới Lâm Thâm, cả người đột nhiên cứng đờ.

Tô Huyền nhảy bèn đã nhận ra, mặt không biến sắc nhìn cô, chờ cô trả lời.

Hứa Viên lại bỏ tay anh ra, lắc đầu, “Có thể có chuyện gì được? Tôi chỉ quên đồ ở nhà thôi, muốn về nhà lấy, trời cũng chưa quá muộn.” Dứt lời, cô bỗng nhìn Tô Huyền chăm chăm, “Sao anh biết tôi ngồi xe buýt ra ngoài?”

“Tiểu Thu gọi điện cho anh, nói vốn là nhìn thấy em ở trường, nhưng sau khi cô ấy về kí túc, thấy em không về phòng, di động cũng không gọi được, tìm em trong trường một vòng, nói có người thấy em ra đi xe buýt, không yên tâm, gọi điện cho anh.” Tô Huyền khai báo rõ.

“Ra là vậy.” Hứa Viên bừng tỉnh, lòng thầm mừng Tiểu Thu nhiều chuyện.

“Là vậy đó.” Tô Huyền nhìn cô, con ngươi sâu xa, anh ôn hòa nói: “Em có thể không nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, anh cũng có thể kìm lòng lại, em không muốn nói anh sẽ không hỏi, nhưng em phải để anh đưa em về nhà.”

Hứa Viên nhìn anh, ánh mắt anh ấm áp, dường như muốn ấm đến tận lòng người, dưới buổi đêm thế này, xung quanh xe tới xe lui, người đến người đi, âm thanh ồn ào huyền ảo, nhưng từ trong mắt anh cô lại thấy được sự bình yên, cô dời mắt, chậm rãi gật đầu.

Tô Huyền cười nắm tay cô, kéo cô rời khỏi bên xe.

“Xe anh đỗ đâu?” Hứa Viên hỏi.

“Ở bãi đỗ xe cách đây không xa, đi mấy phút là đến.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên gật đầu.

Sau năm phút, đi vào bãi đỗ xe, Tô Huyền mở cửa xe, Hứa Viên lên xe.

Xe hòa vào dòng xe cộ, Tô Huyền bật nhạc nhẹ, Hứa Viên dựa vào ghế, yên lặng nghe.

Một tiếng sau, đến cửa nhà Hứa Viên.

Xe dừng lại, Hứa Viên lập tức tháo dây an toàn, nhảy xuống xe, phát tay với Tô Huyền, “Trời vẫn sớm, anh đi mau đi, chú ý an toàn.”

Tô Huyền bật cười, “Em gấp gấp đuổi anh đi như vậy, không sợ bà nội biết thì sẽ mắng em à.”

Hứa Viên hừ một tiếng, đóng cửa xe, cảm ơn anh đã điều động binh lực vất vả đưa cô về, dù sao cô cũng có lương tâm mà phát tay với anh, “Về nhà an toàn thì gọi điện.”

“Em sạc pin điện thoại đi đã.” Tô Huyền cười nhìn cô.

Hứa Viên gật đầu.

Tô Huyền cũng không kiên trì ở lì đây không đi, thấy cô đồng ý, anh bẻ tay lái, xe chậm rãi rời đi.

Hứa Viên đứng ở cửa, nhìn theo xe Tô Huyền đi xa, gãi gãi đầu, vào sân. “Viên Viên về rồi đấy à?” Bà cụ ở trong nhà hỏi.

“Bà nội, là con.” Hứa Viên nói xong, cầm túi vào nhà.

Bà cụ đang xem tivi, cầm điều khiển bật nhỏ volume, nhìn cô, “Một mình con thôi à?”

“Dạ, một mình con thôi.” Hứa Viên gật đầu.

“Bà vừa mới nghe loáng thoáng có tiếng xe mà, muộn thế này rồi, Tiểu Huyền đưa con về?” Bà cụ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Con không giữ thăng bằng ở lại à? Muộn rồi lái xe không an toàn.”

“Bà nội, đèn đường buổi đêm của cả thành Bắc Kinh còn sáng hơn đèn trong nhà mình đây, có gì mà không an toàn, anh ta tiếc mạng lắm, không quá muộn đâu, nếu quá muộn, có đuổi anh ta cũng không đi.” Hứa Viên ném túi, đi tới ngồi xuống, ôm vai bà cụ nhìn về phía tivi, sau đó tròn mắt, “Sao bà lại xem cái phim mẹ chồng nàng dâu cũ rích này rồi?”

Bà cụ cầm điều khiển bật to âm thanh, “Phim này có ý nghĩa lắm, nói về...”

“Bà nội, ngừng ạ.” Hứa Viên không thích nhất là xem thể loại phim này, cô vội vàng giơ tay, đứng lên, “Con đi tắm đây, ở ngoài cả ngày, toàn mồ hôi thôi.” Nói xong, cô chạy về phòng mình.

“Con bé này.” Bà cụ không để ý tới cô nữa, tiếp tục xem phim.

Sau khi về phòng, Hứa Viên đóng cửa phòng, đổ vật xuống giường, nhắm hai mắt lại.

Những chuyện xảy ra hôm nay thật sự giáng một cú mạnh vào người cô, khiến cô toàn thân mỏi mệt.

Nằm một lát, cô lười biếng đứng dậy, vào nhà vệ sinh.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ đi ra, cô nhớ tới máy sấy ở phòng cách vách, vì thế cô chạy tới, cầm máy sấy, thổi qua mấy cái, nhớ tới việc chưa sạc pin điện thoại, cô lập tức bỏ máy sấy xuống, chạy đi lấy túi.

Bà cụ ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày, “Sao tóc ướt vậy đã ra đây rồi?”

“Di động hết pin, con sạc pin trước đã.” Hứa Viên tìm di động, lấy ra sạc, vừa sạc vừa nói: “Không biết sao nữa, ổ điện trong phòng con hỏng hết rồi.”

“Mai gọi điện cho thợ đến sửa.” Bà cụ nói.

Hứa Viên gạt đầu, về phòng tiếp tục sấy tóc.

Cô giơ máy sấy lên, nhìn vào gương, không khỏi nhớ tới tình hình hôm trước Tô Huyền sấy tóc cho cô, ngẫm nghĩ, cô hơi ngạc nhiên, cho đến khi tay giơ lên mới nhớ, cô mới buông xuống, rút máy sấy ra, đi ra ngoài bật di động lên.

Vừa khởi động máy xong, điện thoại của Tiểu Thu liền tới.

Hứa Viên nhìn thấy tên cô nàng, nhớ tới chuyện Tô Huyền chặn xe buýt, cô nghiêng răng nhỏ sạc ra, đi đến phòng bên cạnh, đóng cửa lại, sạc pin, mở di động, tức giận hỏi: “Tiểu Thu, da bà chặt quá có phải không?”

“Ừ, Viên Viên, cuối cùng cũng gọi được cho bà rồi.” Giọng của Tiểu Thu truyền đến từ điện thoại, cô nàng căng thẳng hỏi: “Bà không sao chứ? Tô thiếu tìm được bà chưa?”

“Bà còn nói nữa à, đều tại bà.” Hứa Viên nghĩ nếu Tiểu Thu đang ở ngay trước mặt mình, cô nhất định sẽ bóp chết cô nàng.

“Nói vậy là Tô thiếu tìm được bà rồi?” Tiểu Thu nhận thấy cơn tức của Hứa Viên, hơi rụt cổ.

Hứa Viên hừ một tiếng.

Tiểu Thu nói năng nhỏ nhẹ: “Tôi như thế không phải là vì lúc ấy thấy sắc mặt bà quá kém hay sao, đuổi về đến kí túc, không thấy bà, tôi và Lam Lam sợ bà gặp chuyện gì đó, đi ra ngoài tìm một vòng, không tìm thấy bà, hỏi người ta thì người ta nói bà đến bên xe buýt rồi. Bà ngẫm lại xem, hôm nay bà mới về trường, ngay cả kí túc cũng chưa về lần nào, trời tối om om thì lại rời đi, đi động còn tắt máy, bọn tôi lo lắng cho bà, mới bắt đầu đi gọi điện cho Tô thiếu chứ.”

Hứa Viên nghĩ mà muốn bùng cháy, nhưng dựa vào mục đích quan tâm của cô nàng, cô không sao bùng cháy được, buồn bực nói: “Tôi có thể xảy ra chuyện gì được? Là có đồ để quên ở nhà, về lấy thôi.”

“Thứ gì mà quan trọng vậy? Lúc ấy tôi thấy bà mặt mũi trắng bệch, dọa người lắm.” Tiểu Thu rõ ràng không tin.

“Là tài liệu của công ty, cần dùng gấp.” Hứa Viên nói ngay.

Tiểu Thu bùng tỉnh, tức giận nói: “Lại là Lâm Thâm. Anh ta thực sự dùng bà như trâu ngựa ấy, quá đáng quá rồi đây.”

Hứa Viên nhất thời im lặng.

“Mau thôi việc đi.” Tiểu Thu lại phẫn nộ nói, “Sau khi Tô thiếu nhận điện thoại, lập tức nói rằng sẽ nghĩ cách tìm bà, dưới tình huống bà tắt máy, không biết anh ấy hao tổn bao nhiêu tâm sức mới tìm được bà đâu đây. So với Tô thiếu, Lâm Thâm đúng là không thể đạt yêu cầu. Nghe bọn tôi đi, thôi việc là được, một chút tiền lương, trong mắt Tô thiếu chẳng bỏ dĩnh rãnh đâu. Cứ để Lâm Thâm đi tìm Trình Nghiên Nghiên đi, không phải Trình Nghiên Nghiên là bạn gái anh ta sao?”

Hứa Viên vươn tay ôm đầu.

“Này? Sao không lên tiếng? Viên Viên?” Tiểu Thu nói hồi lâu, không thấy Hứa Viên nói gì, gọi ở đầu bên kia.

“Tôi đây, tôi vừa gội đầu xong, vẫn chưa sấy tóc, không nghe bà nói nữa, tôi không sao, yên tâm đi, ngắt máy đây.” Hứa Viên nói xong, không đợi Tiểu Thu nói thêm, ngắt máy.

Điện thoại của Tiểu Thu vừa ngắt kết nối, điện thoại của Tôn Phàm Đình lại đến.

Hứa Viên ấn nút nghe.

“Người chị em à, làm gì đó? Cả chiều tắt máy, vất vả lắm mới thấy khởi động máy, nấu cháo điện thoại với ai đấy?” Giọng nói của Tôn Phàm Đình vô cùng vui vẻ, trong điện thoại còn có cả tiếng nhạc, hơi ồn.

“Cậu ở quán bar à?” Hứa Viên hỏi.

“Ừ, cậu tới không?” Tôn Phàm Đình hỏi.

“Mệt, không muốn đi.” Hứa Viên dựa vào vách tường, lắc đầu.

“Nghe cậu nói chuyện sao ỉu xiu vậy? Có phải cả chiều tắt máy làm chút chuyện không vừa sức không? Mệt đến bần rùn cả người rồi?” Tôn Phàm Đình hỏi rất không đứng đắn.

“Cút!” Hứa Viên phun vào điện thoại.

Tôn Phàm Đình cười ha ha.

Hứa Viên vừa tức vừa cười, “Sao hôm nay tâm tình tốt vậy? Tên đầu gối đó đồng ý qua lại với cậu rồi hả?”

Tôn Phàm Đình “À” một tiếng, “Không, hôm nay đụng vào tường nam rồi.”

Hứa Viên đảo mắt, “Đụng vào tường nam mà còn vui như vậy?”

“Tớ thuộc kiểu càng gặp chướng ngại lại càng gan, càng nhìn tên đó càng thuận mắt, đương nhiên là vui rồi.” Tôn Phàm Đình nói xong, hừ mấy tiếng, tâm tình quả thực tốt đến sắp nổ tung.

Hứa Viên cảm nín.

“Hôm nay Lâm Thâm tìm cậu không?” Tôn Phàm Đình đột nhiên hỏi.

Hứa Viên hơi sững sốt, vội lắc đầu, “Không, sao thế?”

“Không hả?” Tôn Phàm Đình hoài nghi, “Không đúng.”

“Sao?” Hứa Viên hỏi.

“Hôm nay sau khi cậu và Tô Huyền rời đi, nhìn Lâm Thâm có vẻ không quá bình thường, không bao lâu, cũng rời đi cùng mẹ anh ta.” Tôn Phàm Đình đoán, “Lấy tính lực cộng kinh nghiệm yêu đương phong phú và EQ cao ngất của tớ mà đoán, nhất định anh ta hối hận rồi.”

Hứa Viên cảm di động không nói gì.

“Ê, người chị em, anh ta thực sự không tìm cậu hả?” Tôn Phàm Đình lại hỏi.

“Không, chiều tớ đến quán cà phê, di động hết pin, vẫn tắt máy suốt.” Hứa Viên ý tại ngôn ngoại, muốn tìm cũng không tìm thấy cô được.

Tôn Phàm Đình chặc chặc mấy tiếng, “Di động hết pin chẳng tốt gì cả.”

Hứa Viên lại im lặng.

“Được rồi, nói với cậu một tiếng vậy thôi, cái gọi là ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ đó, Tô Huyền đủ tốt rồi, cậu phải tích phúc đi. Cậu không đến thì tớ tự chơi vậy. Cúp máy đây.” Tôn Phàm Đình nói xong, dứt khoát kết thúc cuộc gọi.

Hứa Viên cảm di động, chậm rãi buông xuống, cô dựa vào vách tường, hồi lâu không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bao Thầu Giới Báo Chí

Lúc Tô Huyền gọi điện đến, Hứa Viên vẫn dựa vào tường như cũ.

Nhìn thấy là điện thoại của Tô Huyền, màn hình nhấp nháy hồi lâu, Hứa Viên mới chậm chạp nhận máy, hỏi: “Về đến nhà rồi?”

Tô Huyền “Ừ” một tiếng, giọng hơi mệt mỏi, “Yêu với đương quả nhiên là việc mệt người mà, tài liệu hôm nay còn chưa xem xong, bây giờ lại không muốn thức cả đêm, hội nghị sáng mai xem ra phải đẩy xuống buổi chiều rồi.”

Hứa Viên khẽ hừ một tiếng, muốn nói đáng đời anh, nhưng lại cảm thấy dù sao cũng là vì tìm cô nên mới làm lỡ việc của anh, cô đành áp chế sự không có lương tâm lại, “Nếu vậy, đừng nói vớ vẩn nữa, mau đi nghỉ đi, mai dậy sớm rồi xem, bằng IQ và hiệu suất làm việc cao của anh, chắc là không cần hoãn hội nghị lại đâu.”

Tô Huyền cười khế, “Thì ra trong lòng em anh có IQ cao hiệu suất làm việc cao được coi trọng vậy sao?”

Hứa Viên đảo mắt.

“Dù sao cũng không thể để em thất vọng được.” Tô Huyền cười một tiếng, giọng nói rất êm tai, “Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon!” Hứa Viên ngắt máy.

Bà cụ đẩy cửa, thấy Hứa Viên tựa vào tường, trong tay cầm di động, có vẻ vừa mới ngắt cuộc gọi xong, bà cụ đi đến, đặt một cốc sữa ở trên bàn, “Viên Viên, con gọi điện với ai đó? Nói lâu vậy cơ à.”

Hứa Viên buông di động, “Tô Huyền ạ.”

Bà cụ đột nhiên vui vẻ hẳn lên, “Là Tiểu Huyền hả, thằng bé về đến nhà an toàn chưa?”

“Đến rồi ạ.” Hứa Viên đi đến bên cạnh bà cụ, vươn tay nhéo mặt bà, “Bà nội, vừa nghe thấy tên anh ta bà đã cười tươi như hoa vậy ạ, anh ta tốt như vậy sao?”

“Sao không chứ?” Bà cụ vỗ tay cô, “Con người tốt, tính cách tốt, phẩm chất tốt, tóm lại chỗ nào cũng tốt hết. Thằng bé như vậy, bây giờ khó tìm lắm đấy.”

Hứa Viên bĩu môi, bắt nạt người ta đến chết không đền mạng, tính tình tốt? Cô không nhìn ra đấy, chẳng qua là che giấu tốt mà thôi.

“Ngủ sớm chút đi, mai con còn phải dậy sớm đi học đấy.” Bà cụ ra khỏi phòng, tắt tivi.

Hứa Viên lập tức nói: “Mai con không đến trường đâu.”

“Sao thế?” Bà cụ buồn bực.

“Chương trình học kì này xong hết rồi, giờ là giai đoạn ôn tập cuối kì, không đi cũng được, chờ thi nữa thôi.” Hứa Viên nói.

“Ừ, vậy con cứ ôn tập ở nhà luôn đi.” Bà cụ ngập ngừng về phòng mình.

Hứa Viên tiện tay đóng cửa phòng, lại dựa vào cửa một lát, rồi trèo lên giường, tắt đèn.

Hôm sau, ăn sáng xong, bà cụ nói với Hứa Viên: “Bà nội Trương của con bảo bà hôm nay cùng bà ấy đi chợ hoa mua hai chậu hoa.”

Hứa Viên gật đầu, vẫy tay với bà cụ.

Sau khi bà cụ ra khỏi nhà, Hứa Viên căn bản không có tâm tình nào mà ôn tập, cô lục sổ hộ khẩu từ trong ngăn kéo, lại lấy chứng minh thư từ trong ví ra, đặt cùng nhau nhìn một lát, rồi lại cất hai thứ đồ khác nhau này vào túi, ra khỏi nhà.

Ngồi mấy trạm xe buýt, lại đi một đoạn không xa, tới cục dân chính.

Hứa Viên đứng ở cửa cục dân chính, nhìn người ra ra vào vào, có người nói cười với người bên cạnh, tay nắm tay, vô cùng hạnh phúc, có người duy trì khoảng cách cùng người bên cạnh, trên mặt không hiện lên chút vui mừng nào.

Cô đứng ở cửa nhìn, chưa bao giờ làm một người đứng xem tỉ mỉ như vậy.

Cô không biết nếu đổi những người đó thành cô và Lâm Thâm, hai người cùng đi vào cùng đi ra thì sẽ là nét mặt thế nào.

Cô không nghĩ ra được nét mặt của Lâm Thâm, cũng không nghĩ ra được nét mặt của bản thân mình.

“Cô gái à, cô ở đây chờ người hả?” Một chú bảo vệ thấy Hứa Viên đứng yên không nhúc nhích từ đó đến giờ, tiến đến hỏi.

Hứa Viên lấy lại tinh thần, vừa muốn lắc đầu, bên trong có một đôi thanh niên nam nữ đi tới, cô gái nhìn thấy Hứa Viên thì “Wa” một tiếng, vui vẻ chỉ vào cô rồi nói: “Tôi quen bạn đó, bạn là Hứa Viên đúng không?”

Hứa Viên sững sờ.

“Hứa Viên nào? Sao chưa từng nghe em nói.” Chàng trai trẻ đi tới, ngỡ ngàng đánh giá Hứa Viên.

“Em từng nói với anh rồi mà, anh quên rồi hả, thời gian trước, bạn gái bắt nạt của Tô Huyền Tập đoàn Văn Thiên, chính là cô ấy đó. Khắp nơi đều có tin tức của cô ấy, sáng nay cũng có tin về cô ấy nữa, nghe nói hôm qua Tô Huyền giờ bằng đón cô ấy ở bến xe buýt, hình như là cầu hôn gì đó ấy.” Cô gái đó khoa tay múa chân vui vẻ, nhìn Hứa Viên với ánh mắt hồng hót, “Sao bạn lại ở đây? Chẳng lẽ bạn và Tô Huyền đến đăng kí kết hôn sao?”

Chàng trai kia nhất thời búng tỉnh, “Ồi, anh nhớ ra rồi, đúng thật này.”

Hứa Viên đột nhiên toát mồ hôi lạnh, lập tức quả quyết lắc đầu, “Hai bạn nhận sai người rồi.”

Cô gái đó sững sờ, nét cười bỗng cứng lại, nghi hoặc nhìn cô, “Không phải là bạn sao? Không đúng, tôi thấy bạn rất giống mà, lúc ấy tôi đọc tin tức rất nhiều lần luôn ấy.”

“Vậy tìm đi động nhìn xem, so sánh một chút chẳng phải sẽ biết được à.” Chàng trai đó đề nghị.

“Đúng nhì.” Cô gái đó lập tức tìm đi động trong túi.

Hứa Viên nhất thời đen mặt, xoay người rời đi.

“Này, bạn đừng đi mà.” Cô gái kia túm cô một phen.

Hứa Viên nâng tay gạt phăng tay cô ấy ra, sắc mặt khó coi, “Hai bạn nhận sai người rồi, tôi không phải Hứa Viên gì cả.”

Cô gái đó kêu đau, “Sao bạn lại đánh người chứ!”

Chàng trai đó vội vàng nhìn tay cô gái đó, quả nhiên thấy đỏ một mảng, lập tức mặc kệ, kêu lên, “Cô này sao lại như vậy chứ? Không phải thì không phải! Đánh người làm gì? Xin lỗi đi!”

Hứa Viên nhìn hai người họ, nhất thời tức đến bật cười, nói với cô gái kia: “Tôi ghét nhất bị người lạ chạm vào tôi, nếu cô không túm tôi lại, tôi cũng chẳng cần gạt tay cô ra.” Dứt lời, cô lại nói với chàng trai kia: “Cô ấy là bạn gái anh hay là vợ anh? Là giấy hay là bột? Sợ bị người khác gạt ra thì đừng vờn móng vuốt của mình đến.”

Hai người đó nhất thời nghẹn họng.

Hứa Viên lập tức xoay người, đúng lúc có một chiếc taxi đi ngang qua, cô vẫy tay ngăn lại, lên taxi.

“Cô gái à, cô đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Cứ đi thẳng, lát nữa tôi sẽ nói cho anh biết.” Hứa Viên nói.

Tài xế gật đầu, lái xe về phía trước.

Ngồi trên taxi, Hứa Viên ôm một bụng ảo não, cô thật sự ăn no rừng mỡ mà, không có việc gì đến cục dân chính làm gì, vậy mà còn quên mất cái khuôn mặt này của cô bây giờ có thể so với mặt ngói sao rồi, hôm qua Tô Huyền giờ bằng đón cô ở bến xe khoa trương như vậy, tin tức đương nhiên sẽ bay khắp nơi.

Ngày nào còn Tô Huyền, cô đừng nghĩ đến việc sống dễ chịu.

Nhất là đến nơi nhạy cảm như cục dân chính!

Cô vờn tay gõ mạnh xuống đầu mình, đúng là óc heo mà!

“Cô gái à, đã nghĩ ra nơi nào chưa?” Đi được một đoạn, tài xế hỏi.

Hứa Viên ngẫm nghĩ, báo địa chỉ nhà mình.

Sau nửa tiếng, xuống taxi, Hứa Viên còn chưa vào nhà, điện thoại của Tôn Phẩm Đình đã đến, cô nghe máy.

“Cậu đến cục dân chính?” Câu đầu tiên Tôn Phẩm Đình đã quăng ngay một quả bom ra.

Hứa Viên lập tức hỏi: “Sao cậu biết?”

“Thật sự là cậu hả!” Tôn Phẩm Đình kinh ngạc, “Cậu đến đó làm gì?”

“Đi ngang qua.” Hứa Viên miễn cưỡng cảm thấy sự việc không ổn.

“Sao lại đi ngang qua? Đi ngang qua mà đi ngang qua cục dân chính luôn ấy hả? Ít nói vớ vẩn lừa tởm đi.” Rõ ràng Tôn Phẩm Đình không tin, “Mau, bẩm báo chi tiết.”

Hứa Viên dựa vào khung cửa, tâm phiền ý loạn, “Cậu nói trước đã, sao cậu biết?”

“Trên báo đó.” Tôn Phẩm Đình chắc chắn mấy tiếng, “Cậu sắp trở thành khách quen trên báo giải trí rồi đó, tin tức về cậu, vèo cái là có luôn, chẳng lẽ cậu vẫn chưa có ý thức về việc mình trở thành người nổi tiếng hay sao?” Hứa Viên lập tức ngắt máy, mở di động tìm tin tức, khi nhìn thấy mấy tin tức mới nhất đều đăng ảnh cô đứng ở cửa cục dân chính, cô suýt thì nổi điên.

Nhất là đầu đề rất khó coi.

“Hừ hừ thực thực việc chuyện tốt của người thừa kế Tập đoàn Vân Thiên – Tô Huyền sắp đến, nắm tay hoa khôi Đại học B cùng tiến vào cung điện hôn nhân.”

“Con cung của trời về nước được hai tháng đã ra thông báo kết hôn, bên gái vừa tài hoa vừa xinh đẹp.”

“Thực thực hừ hừ chuyện hoa khôi Đại học B đến cục dân chính chờ Tô Huyền, sau khi bị người ta phát hiện thì nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.”

“Vừa gặp đã yêu em, con cung của trời yêu cô bé lọ lem.”

...

“Tô Huyền của Tập đoàn Vân Thiên xuất hiện ở bến xe buýt, công tử nhà giàu cho thấy phương pháp yêu đương mới.”

“Hoa khôi Đại học B hạnh phúc ngập tràn, hừ hừ thực thực việc chuyện tốt sắp đến gần.”

...

Hứa Viên nhìn một loạt tiêu đề báo, đều là bàn về cô và Tô Huyền, ừ ừ kéo đến, cứ như bao thầu giới báo chí vậy. Cô nhìn mà choáng váng.

Cô trở thành hoa khôi Đại học B từ lúc nào?

Cô đến cục dân chính chờ Tô Huyền lúc nào?

Tô Huyền đón cô ở bến xe buýt thôi, sao biến thành cầu hôn gì đó rồi?

Sao cô không biết có thông báo kết hôn!

Cả ngày đám đó chỉ biết tung tin đồn nhằm nói vớ vẩn cho vui sao!

Hứa Viên tức đến muốn đập di động.

Điện thoại của Tôn Phẩm Đình lại đến, Hứa Viên bực mình nhận, “Tức chết tởm rồi!”

Tôn Phẩm Đình vui sướng, “Nhìn thấy loạt bài báo đó, tởm cũng hoảng luôn. Cậu đến cục dân chính làm gì? Đừng nói với tớ là đi ngang qua, cũng đừng nói không có việc gì nên đi dạo một chút, cục dân chính là nơi nào chứ? Đó là nơi lĩnh hôn chứng, cậu sẽ không đến mức không biết đúng không? Chẳng lẽ cậu bắt đầu có suy nghĩ muốn kết hôn trong đầu rồi hả?”

“Muốn cái con khi!” Hứa Viên dựa khung cửa, thuận thế ngồi trên bậc cửa, hận không thể đập tường, “Sao bây giờ?”

“Cái gì sao bây giờ?” Tôn Phẩm Đình buột miệng hỏi.

“Tin tức giải trí đó.” Hứa Viên cảm thấy nhất định là gặp hạn rồi, hồi tết đầu năm nay không thắp hương bái Phật hẳn hoi, nếu không sao lại xúi quẩy như vậy chứ.

“Vậy có sao đâu? Dù sao hai người bọn cậu là bạn trai bạn gái mà, tới tuổi thì kết hôn là việc rất bình thường thôi.” Tôn Phẩm Đình không bận tâm.

Hứa Viên tức giận gặm mép, nếu có thể đập người, cô nhất định sẽ đập chết Tôn Phẩm Đình, cô nghiến răng nói: “Ai muốn kết hôn với anh ta?”

“Không có suy nghĩ muốn kết hôn thì cậu đến cục dân chính làm gì?” Tôn Phẩm Đình quần quăn tóc.

“Tởm đi chơi không được à?” Hứa Viên gầm lên.

Tôn Phẩm Đình cũng không giận, cười to, “Rồi, rồi, cậu đến cục dân chính chơi, chơi thêm mấy lần, chị đây cũng có thể đọc báo thêm mấy lần, đỡ phải đi học buồn chán như vậy...”

Hứa Viên ngắt máy luôn.

Cái gì gọi là kết bạn cầu thả, chính là nói cô chứ ai!

Điện thoại từ Tôn Phẩm Đình vừa ngắt, điện thoại từ Tiểu Thu lại tới.

Hứa Viên cố ý không nhận, không cần nghĩ thì cũng biết vì sao Tiểu Thu gọi đến rồi.

Điện thoại từ Tiểu Thu vang lên hai lần, cô không tiếp, điện thoại từ Lâm Thâm đến.

Nhìn thấy trên màn hình nhấp nháy tên Lâm Thâm, Hứa Viên vươn tay, rồi lại dừng lại, đợi một lát, lại thu tay về, dần nản lòng mà buông xuống.

Tiếng chuông vang lên mãi không dứt.

Lúc trước cô thích Lâm Thâm, cái cuộc gọi của anh là tiếng chuông đặc biệt, trước kia, chỉ cần anh gọi tới, cô vừa nghe thấy thì sẽ lập tức nhận máy luôn, trước giờ cô chưa từng nghe nhạc chuông này đầy đủ.

Hôm nay, bất kể thế nào cô cũng không vươn tay nhận máy được.

Lúc này anh gọi điện đến, nhất định là cũng đọc báo rồi nhỉ?

Nếu bị anh hỏi, cô có thể nói gì? Có thể nói là vì hôm qua anh đột ngột tỏ lộ với cô như vậy, bởi vì không xác định, bởi vì lòng mê man, bởi vì không biết phải làm sao, cô mới nóng đầu lên, đến cục dân chính sao?

Nhưng bên ngoài đều thổi phồng là cô vì Tô Huyền, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ.

Trong lòng Lâm Thâm sẽ nghĩ sao?

Cô ôm đầu gối, vùi đầu vào đầu gối.

Tiếng chuông vang lên khoảng mười phút mới ngừng.

Ánh mặt trời bóng râm chiếu xuống người cô, cô lại không cảm thấy nóng, chỉ thấy toàn thân rét run.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng xe, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn, thấy một chiếc xe quen thuộc dừng ở cổng, không lâu sau, Tô Huyền mặc một bộ vest may cắt vừa vặn xuống xe, đẩy công ra, không nhanh không chậm đi vào sân.

Hứa Viên nhìn anh, dưới ánh mặt trời cay mắt, người này tao nhã đi tới, dường như giẫm lên ánh kim mà đến, vóc dáng thon dài, tuấn tú cao thẳng, vô cùng đẹp mắt, nhưng người đẹp như vậy, dính vào anh lại như dính phải độc dược, khiến cô như sống trong thế giới trong suốt, hoàn toàn không có tự do, lòng cô trào lên cơn tức, không đợi anh đến gần, cô đã chất vấn, “Anh tới làm gì?”

Tô Huyền hơi dừng bước chân, cách một khoảng, thấy sắc mặt cô rất kém, dưới ánh mặt trời chói chang, sắc mặt cô ửng đỏ bất thường, anh nhíu mày, nhìn cô ngồi ở chỗ cửa, “Trời nóng như vậy, sao không vào ngồi trong nhà? Ngồi ở đây bao lâu rồi? Cần thận bị say nắng đấy.”

“Tôi hỏi anh, anh tới làm gì?” Hứa Viên nhìn thấy anh là không nhịn được muốn nổi cáu, cô cố hết sức kiềm chế lại.

Tô Huyền nhìn dáng vẻ của cô, giống như chú sư tử nhỏ sắp phát hỏa, anh không khỏi nở nụ cười, “Em đến cục dân chính một mình, anh chịu liên lụy theo em, em nói anh còn có thể ngồi yên trong phòng làm việc được chắc? Không nên tới tìm em hỏi chút sao?”

Hứa Viên ghen, vọt dậy, “Đều tại anh, nếu không phải anh...” Cô còn chưa nói xong, đã cảm thấy đầu óc quay cuồng, cô lao đảo, vươn tay tóm lấy thứ gì đó nhưng lại chẳng tóm được gì, đổ người xuống cầu thang.

Tô Huyền nhanh tay nhanh mắt, tiến lên mấy bước, đỡ cô.

Hứa Viên gắng gượng đứng vững, vươn tay đẩy Tô Huyền.

Tô Huyền không nhúc nhích tí nào, vươn tay sờ trán cô, giấy lát, anh nhíu mày, “Trán rất nóng, hình như thực sự bị say nắng rồi.”

“Cái miệng quạ đen của anh!” Hứa Viên không đẩy được anh, tức giận mở miệng mắng người.

Tô Huyền nhìn cô, vừa tức vừa cười, “Em nói lý chút được không? Lý trí bị em cùn nhỏ ăn rồi sao? Nếu anh không tới, trời nóng thế này, sợ là em bị nướng cháy rồi đấy.” Dứt lời, anh liền kéo cô ra ngoài.

“Anh buông ra.” Hứa Viên gắng sức giãy giụa.

“Không buông.” Tô Huyền giữ chặt tay cô, không cho cô gãy giữa.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, sao sức lực giữa nam và nữ lại chênh lệch lớn đến chết tiệt vậy.

“Đến bệnh viện.” Tô Huyền nói.

“Bị say nắng thôi, đến bệnh viện làm gì.” Hứa Viên lắc đầu, “Tôi không đi.”

“Trán em rất nóng, theo anh nhận định, chắc cũng phải 40 độ, rất nguy hiểm, phải đến bệnh viện.” Tô Huyền nghiêm mặt, “Nghe lời, nếu không bây giờ anh sẽ gọi điện cho bà nội luôn.”

Hứa Viên nhụt chí, chỉ có thể đi theo anh ra ngoài.

Đi đến cổng, Tô Huyền mở cửa xe, nhét Hứa Viên vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, rồi bản thân mình cũng lên xe, lái xe về phía bệnh viện gần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Kí Hợp Đồng Trong Phòng Bệnh

Sau khi lên xe, Hứa Viên liền cảm thấy được hàng loạt triệu chứng khi bị say nắng.

Váng đầu, đau đầu, tức ngực, khát nước, mẩn ói, muốn nôn.

Tô Huyền nghiêng người lấy một chai nước từ bên cạnh ra, mở nắp chai, đưa cho cô, “Uống đi này.”

Hứa Viên cũng phát giác mình bị say nắng hình như tương đối nghiêm trọng, cô nhận chai, uống một hơi hết hơn nửa.

Tô Huyền lái xe rất nhanh, liên tiếp vượt hai lần đèn đỏ, lúc muốn vượt lần thứ ba, Hứa Viên đang mê man đã phản ứng lại, “Anh không muốn sống nữa à, dừng lại.”

Tô Huyền quay đầu nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười, “Còn có thể thấy rõ là đèn đỏ, chứng tỏ không quá nghiêm trọng.” Nói xong, anh đạp phanh cho xe dừng lại, chờ đèn xanh.

Hứa Viên muốn phản bác, nhưng không có sức, cô cố nén sự khó chịu lại, mím miệng.

Tô Huyền vươn tay sờ trán cô, giọng nói ảm áp trách cứ, “Không biết phải tự chăm sóc mình, còn chẳng bằng học sinh tiểu học, học sinh tiểu học còn biết là không thể phơi mình dưới ánh mặt trời gay gắt, phơi dưới đó thì sẽ bị say nắng.”

Hứa Viên căng cứng da mặt, không nói chuyện.

Mười phút sau, tới bệnh viện gần nhất, Tô Huyền dừng xe xong, trực tiếp bế Hứa Viên xuống xe, vọt vào bệnh viện, thay về trầm ổn giải quyết chuyện đầu vào đây lúc bình thường đi, sốt ruột gọi, “Bác sĩ, khám gấp.”

Có bác sĩ lập tức đi ra hỏi.

“Bị say nắng, rất nghiêm trọng, phải hạ nhiệt độ ngay.” Tô Huyền lời ít mà ý nhiều.

Bác sĩ nghe vậy thì hiểu, vội vàng đưa Hứa Viên vào phòng cấp cứu.

Qua chẩn đoán, quả thực là bị say nắng nặng, may là đưa tới kịp thời, bác sĩ nói cần truyền dịch.

Hứa Viên nghe nói phải truyền dịch, đầu óc không tỉnh táo vẫn lắc lắc, “Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng truyền dịch, không truyền dịch đâu.”

Bác sĩ nhìn Tô Huyền ở bên cạnh, “Bị say nắng khá nghiêm trọng, bình thường dưới tình huống thế này, đều phải truyền dịch.”

Tô Huyền mở miệng hỏi: “Có cách nào không truyền dịch mà vẫn hạ nhiệt độ không?”

“Có thì có, túi chườm đá vật lý hạ nhiệt độ cùng thuốc trị liệu, nhưng mà hạ nhiệt độ hơi chậm” Bác sĩ nói.

“Thuốc có tác dụng phụ không?” Tô Huyền hỏi.

“Tác dụng phụ ít hơn truyền dịch.” Bác sĩ nói.

Tô Huyền gật đầu, nhìn Hứa Viên, ra quyết định, “Vậy không truyền dịch, chậm thì cứ chậm vậy.”

“Phải nằm viện.” Bác sĩ nói.

Tô Huyền gật đầu, “Vậy thì nằm viện.”

Bác sĩ cầm thủ tục nhập viện ra.

Tô Huyền làm thủ tục nhập viện, Hứa Viên được hạ nhiệt độ trong phòng cấp cứu xong, lại được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong lúc đó Tô Huyền nhận một cuộc điện thoại, dặn dò hủy bỏ hội nghị buổi chiều, đồng thời đẩy lùi lịch ngày hôm sau.

Hứa Viên mơ màng nghe thấy tiếng Tô Huyền gọi điện, cô muốn nói chuyện, Tô Huyền đã ngắt máy, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, cầm tay cô, giọng nói dịu dàng, “Lát anh gọi điện cho bà nội, nói với bà em ở cùng anh, tìm lý do nói hôm nay em không về, đỡ để bà lo lắng.”

Hứa Viên thực sự không có sức, gật đầu.

Tô Huyền lại xoa xoa đầu cô, “Nếu ngủ được, em ngủ một giấc trước đi, anh ở yên đây, trông em.”

Hứa Viên lại gật đầu.

Không bao lâu, cô thật sự thiêm thiếp ngủ.

Cách một khoảng thời gian, có bác sĩ và y tá làm vật lý trị liệu hạ nhiệt độ cho cô, Hứa Viên mơ màng nghe thấy Tô Huyền và bác sĩ nói chuyện với nhau, giọng nói của anh ôn hòa, trong trẻo dễ nghe, khiến người ta cực kỳ an tâm.

Nửa đêm, cuối cùng Hứa Viên tỉnh lại.

Cô mở mắt, thấy phòng chăm sóc đặc biệt chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ tối. Tô Huyền ngồi đầu giường, xem tập tài liệu anh cầm trong tay, đáy mắt có một vết xanh, dưới ngọn đèn mờ mờ, đường nét khuôn mặt anh vô cùng tuần tú dịu dàng.

Đồng hồ treo trên tường chỉ một giờ sáng.

Hứa Viên giật giật cánh tay, vừa muốn ngồi dậy, Tô Huyền đã phát hiện cô đã tỉnh, anh lập tức buông tài liệu trong tay, nghiêng người, vờn tay sờ trán cô.

Nhiệt độ tay anh phù hợp, không nóng không lạnh.

“Hạ sốt rồi.” Tô Huyền thở phào một hơi, nói với cô: “Anh đi gọi bác sĩ đến.”

Hứa Viên gật đầu, hỏi: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Tô Huyền bấm nút trước giường gọi bác sĩ, đồng thời trả lời: “Ngủ suốt từ trưa đến giờ.”

“Anh vẫn luôn ở đây?” Hứa Viên nhìn anh.

Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên mím miệng, không nói gì nữa.

Bác sĩ đẩy cửa bước vào, đo nhiệt độ cho Hứa Viên, báo là cô đã hạ nhiệt, sáng mai có thể làm thủ tục xuất viện.

Bác sĩ rời đi rồi, Hứa Viên xoa xoa bụng, “Tôi đói, làm sao bây giờ?”

“Anh nghĩ em tỉnh lại thì sẽ đói, đã bảo Tiểu Lý mua cơm trước rồi, giờ đang đặt trong hộp giữ nhiệt, anh cầm đi tìm chỗ hâm nóng một chút.” Tô Huyền nói xong thì đứng lên, cầm một chiếc hộp từ trên bàn cách đó không xa, đẩy cửa, đi ra ngoài.

Hứa Viên nhân cơ hội đi vào nhà vệ sinh.

Đi từ phòng vệ sinh ra, Tô Huyền vẫn chưa về, cô vắn eo, đi trong phòng một vòng, liếc qua tài liệu Tô Huyền xem trước đó, nhìn thấy ở trên viết chữ “Ưc Dương”, cô cầm lấy xem qua, bĩu môi, lại buông xuống.

Không bao lâu, Tô Huyền cầm theo hộp trở về.

Hứa Viên hỏi: “Hâm nóng rồi?”

Tô Huyền gật đầu, đặt hộp lên bàn, dịch chiếc ghế, “Lại đây ăn đi.”

“Nhiều vậy à?” Hứa Viên nhìn đồ ăn trên bàn, thấy có hai đôi đũa, hỏi: “Anh cũng chưa ăn?”

Tô Huyền gật đầu, ngồi xuống, cầm đũa, “Chờ em rồi cùng ăn.”

“Anh ngốc à, nếu sáng mai tôi mới tỉnh lại, chẳng phải anh đói là sao?” Hứa Viên nhìn anh, cũng ngồi xuống.

Tô Huyền mỉm cười, “Bạn gái nằm trên giường bệnh không tỉnh lại, vẫn sốt cao mãi không hạ nhiệt, thật sự không có tâm tình, ăn không vào.”

Hứa Viên lờm.

Tô Huyền lại cười khẽ, “Thật ra rất mới mẻ.”

“Mới mẻ cái gì?” Hứa Viên hỏi.

Tô Huyền “À” một tiếng, cười nói: “Chính là chuyện chăm sóc bạn gái bị bệnh đó, rất mới mẻ.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, “Tôi nói rồi, tôi không phải bạn gái anh.”

Tô Huyền cười nhìn cô, cũng không dây dưa mãi chuyện cô có phải bạn gái anh không, “Hội nghị chiều nay là bàn về phương án hợp tác với Úc Dương, bây giờ lại cho người ta leo cây, dự là bên Úc Dương lại có ý kiến với anh rồi.”

Hứa Viên nhúc nhủ, hôm nay anh lại cho Úc Dương leo cây quả thực là vì cô, cô hơi đuối lý nhỏ giọng nói: “Ai bảo anh không đi chuẩn bị hội nghị, chạy đến nhà tôi làm gì.”

“Nếu anh không đến nhà em, bà nội lại không ở nhà, trong nhà không có ai, em một mình ngồi ở cửa phơi nắng, ngất đi cũng chẳng ai biết, nguy hiểm đến mức nào, em biết không hả?” Tô Huyền nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu, “Không biết em lớn lên thế nào nữa, xem ra là dựa vào may mắn lữ thừa rồi.”

Hứa Viên bực bội bới hai miếng cơm, nuốt xuống, không phục nói: “Đều là tại anh, từ sau khi gặp được anh, tôi liên tục xui xẻo, uống nước lạnh mà cũng mắc răng.” Tô Huyền buồn cười, “Sao anh lại cảm thấy từ sau khi gặp anh, em trở nên may mắn hơn nhỉ.”

“Tự cho là đúng!” Hứa Viên nhắc chân đạp anh một cú ở dưới bàn.

Tô Huyền không tránh, mà càng buồn cười hơn, “Làm bạn trai thật đúng là việc mệt người, cho dù em không nói lý, đánh chửi anh, anh cũng chỉ có thể chịu đựng, lại còn không thể phản kháng nữa.”

Hứa Viên suyt nghẹn, nhìn Tô Huyền, hồi lâu không nói nên lời.

Tô Huyền xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Ăn từ từ thôi, cẩn thận nghẹn.”

Hứa Viên cầm lấy cốc nước, uống một ngụm to, sau hồi lâu, mới lấy lại tinh thần, hung dữ nói với anh: “Tốt nhất anh đừng nói gì hết, nếu không tôi không thể ăn cơm cho ngon được, nhất định sẽ nghẹn chết.”

Tô Huyền cười khẽ, không nói gì nữa, cúi đầu ăn cơm.

Hứa Viên nghĩ nếu thật sự làm bạn gái anh, đoán chừng cô sẽ sống ít hơn mười năm, không, hai mươi năm đây.

Vì ngủ mê mệt quá lâu, tỉnh lại rồi thì đã bớt nhiệt, lại ăn một bụng cơm no, thức ăn cực kì hợp khẩu vị, sau khi ăn xong, Hứa Viên chẳng buồn ngủ chút nào, chẳng những không buồn ngủ, ngược lại còn cực kì có tinh thần, cô nói với Tô Huyền: “Chúng ta xuất viện nhé?”

Tô Huyền nhìn cô, lắc đầu, “Giờ đang là đêm khuya, không làm thủ tục xuất viện.”

Hứa Viên nhú mày, “Nhưng tôi không buồn ngủ mà, không thể ngủ tiếp được.”

Tô Huyền ngẫm nghĩ, nói: “Dù sao cũng có giường, nếu em không ngủ thì cũng được, vừa khéo cho anh ngủ.”

“Vậy tôi thì sao?” Hứa Viên nhìn anh.

Tô Huyền vươn tay quơ tài liệu trên bàn qua, “Em giúp anh xem xong tài liệu nhé, chỗ nào không ổn thì sửa lại, mai anh gọi điện hẹn lại Úc Dương, dù sao cũng không thể vắng và lâu như vậy rồi thực sự đánh mất con dê béo Úc Dương này được.”

Hứa Viên nhú mày, “Tôi không biết xem đâu.”

Tô Huyền mệt mỏi day day ấn đường, “Xem một chút là biết xem thôi.” Dứt lời, anh nằm lên giường.

Hứa Viên “Này” một tiếng, thấy Tô Huyền đã nhắm mắt, dưới ngọn đèn sắc mặt anh nhìn qua rất kém, dù sao cũng là bởi vì cô, anh mới phải canh

chứng ở bệnh viện một ngày, cô lại mím miệng, cúi đầu cầm tài liệu, nhìn thoáng qua, lại cảm giận giương mắt nhìn Tô Huyền, thấy anh đã ngủ, cô đầu tranh một lát, bất đắc dĩ ngồi vào bàn, bắt đầu xem tài liệu dưới ngọn đèn.

Tô Huyền giật giật lông mi, mờ mắt, thấy Hứa Viên cầm tài liệu xem, anh cong khóe miệng, lại nhắm mắt lại.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Tô Huyền ngủ mấy tiếng đã tỉnh lại, thấy Hứa Viên vẫn còn xem tài liệu, anh chậm rãi ngồi dậy, nhìn thoáng qua đồng hồ, đã là sáu giờ sáng rồi, anh đứng dậy, rót một cốc nước, đi đến bên cạnh Hứa Viên, hỏi: “Xem đến bây giờ à?”

Hứa Viên cũng không ngẩng đầu lên, “Còn chút nữa là xem xong, thêm một tiếng nữa là có thể xem xong hết rồi.”

Tô Huyền gật đầu, nói với cô: “Em cũng mệt rồi, lên giường ngủ một lát đi, phần còn lại anh xem là được.”

Hứa Viên dụi dụi mắt, “Mấy giờ rồi?”

“Sáu giờ!”

“Làm thủ tục xuất viện đi.” Hứa Viên nói.

Tô Huyền lắc đầu, “Vẫn còn sớm, bệnh viện vẫn chưa làm việc, em cứ ngủ một lúc trước đi, anh xem xong phần sau, thời gian cũng gần đến, lúc đó thì làm thủ tục xuất viện.”

Hứa Viên gật đầu, đứng lên, “Những phần tôi xem thấy có chỗ nào không ổn tôi đều lấy bút đánh dấu cho anh rồi đấy.”

Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên xoay người lên giường, nằm xuống nhắm mắt lại, mơ hồ nghĩ được trên giường có mùi sạch sẽ dễ chịu, là mùi trên người Tô Huyền, cô hơi nhũn mảy, cảm thấy thế này hình như có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng cô không chịu nổi sự uể oải và cơn buồn ngủ, không kịp nghĩ sâu thêm, mơ màng thiếp đi.

Tô Huyền thấy không bao lâu Hứa Viên đã ngủ mất, anh cười khế, cầm lấy tài liệu, xem lướt từ đầu đến cuối những chỗ Hứa Viên tùy ý lật xem, ý cười càng sâu.

Trong mơ màng, Hứa Viên nghe thấy Tô Huyền gọi điện, nhưng cô thực sự rất buồn ngủ, mặc kệ vậy.

Không biết ngủ bao lâu, Hứa Viên tỉnh lại trong tiếng gõ cửa có tiết tấu.

Cô mở mắt, thấy Tô Huyền buông tài liệu đứng lên đi mở cửa, cô nghi hoặc nhìn về phía cửa.

Tô Huyền thấy cô tỉnh lại, dừng bước chân, quay đầu nói với cô: “Em nằm tiếp đi, là người của Úc Dương đến, anh đi qua mở cửa cho họ.”

“Úc Dương?” Con buồn ngủ của Hứa Viên tỉnh phân nửa.

Tô Huyền gật đầu, cười nói: “Ừ, là Úc Dương, sáng nay lúc anh gọi điện hẹn họ, anh nói anh ở bệnh viện, họ nghe nói em bị bệnh, liền tới bệnh viện thăm.”

Hứa Viên tròn mắt.

“Xem ra thể diện của em còn lớn hơn thể diện của anh nữa, ngoan ngoãn nằm đi.” Tô Huyền buồn cười nhìn cô, “Có lẽ sẽ kí hợp đồng ở đây rồi.” Dứt lời, anh mở cửa.

Hứa Viên lập tức nằm lại, nhắm mắt, lòng thầm mắng Tô Huyền đến máu chó gọi đầy đầu, tuy cô bị say nắng nằm viện làm lỡ chuyện hợp tác của anh với Úc Dương là sự thật, nhưng dẫn người ta tới bệnh viện, thế này không khỏi quá thể nào đó sao?

Dáng vẻ này của cô, sao gặp người ta được?

Tô Huyền mở cửa ra, bên ngoài quả nhiên là người của Úc Dương.

Chào hỏi một phen, Tô Huyền mời người ta vào phòng bệnh.

Sau khi mấy người phụ trách của Úc Dương vào phòng, họ đi đến trước giường bệnh, thấy Hứa Viên đang ngủ mê mệt, họ đồng thời hỏi Tô Huyền về bệnh tình của cô.

Tô Huyền day day trán, hạ giọng nói: “Không cẩn thận bị say nắng, tình huống hôm qua khá nguy cấp, hôm nay đã hạ nhiệt rồi, chiều chắc là có thể xuất viện, lúc trước đã tỉnh lại một lần, giờ lại ngủ tiếp, cơ thể khá suy yếu.”

“Nếu bị say nắng nghiêm trọng, nghe nói sẽ tử vong đấy, vẫn đừng vội xuất viện thì hơn, cứ ở bệnh viện quan sát thêm mấy ngày đã.” Một người nói với Tô Huyền, “Sức khỏe của cô Hứa quan trọng hơn, chuyện hợp tác bị lùi lại chúng tôi có thể hiểu được.”

“Làm đầy lúi lếch về nước của các vị tôi cũng vô cùng áy náy.” Tô Huyền ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế này đi, đối diện bệnh viện có một quán cà phê, sáng nay chúng ta cứ bàn chuyện hợp đồng ở đó luôn, cũng đỡ phải làm lỡ hành trình của các vị.”

Mấy người nghe vậy thì nhìn nhau.

Trong đó một người do dự nói: “Chúng tôi có mang theo tài liệu, nhưng như vậy có được không? Cô Hứa ở đây một mình...”

Người này còn chưa dứt lời, một người khác đã ngắt lời anh ta, “Chi bằng chúng ta bàn bạc công việc ngay trong phòng bệnh của cô Hứa đi, mau chóng kí kết hợp đồng, không cần phải đến quán cà phê đâu, đỡ để cô Hứa không có ai chăm sóc.”

“Vậy có được không?” Một người khác hỏi Tô Huyền.

Tô Huyền nhìn thoáng qua Hứa Viên, thấy cô nhắm mắt ngủ rất say, anh cười nói: “Nơi này nhỏ, nếu các vị không ngại, vậy cứ ở đây cũng được, còn có thể tiết kiệm thêm chút thời gian.”

“Không ngại đâu, chúng ta có hết sức nhanh chóng bàn luận xong đi, giọng bé một chút, tránh đánh thức cô Hứa.” Lại một người nói.

Những người còn lại gật đầu.

Mấy người vô cùng sáng khoái, nói xong, liền vây quanh bàn rồi ngồi xuống, hai bên lấy tài liệu ra, bắt đầu quay xung quanh chuyện hợp tác cụ thể rồi trao đổi thêm.

Tiếng Anh của Tô Huyền cực kì lưu loát, vô cùng mượt mà êm tai.

Khoảng nửa tiếng sau, mấy người bàn xong về hợp đồng.

Tô Huyền gọi điện thoại, bảo Tiểu Lý đến, mang cả máy đánh chữ, mấy người phụ trách bên Úc Dương và Tô Huyền cùng nhau thao tác, hợp đồng nhanh chóng được gõ xong, đôi bên lấy con dấu ra, kí tên, đóng dấu, rất nhanh chóng, hợp đồng được kí xong.

Quá trình vô cùng thuận lợi, trôi chảy, tốc độ, hợp đồng hợp tác mấy tí kí kết xong ngay trong phòng bệnh nho nhỏ.

Kí hợp đồng xong, mấy người bên Úc Dương mỉm cười, bắt tay với Tô Huyền, tỏ ý hợp tác vui vẻ.

Tô Huyền mỉm cười nói: “Nếu không phải tình huống đặc biệt, tôi sẽ tự mình tiễn các vị đến sân bay.”

“Tô thiếu không cần khách khí đâu, giờ chúng ta đã là quan hệ hợp tác rồi, sau này còn nhiều thời gian, cậu cứ chăm sóc cô Hứa cho tốt là được.” Một người cười nói, “Chỉ tiết cụ thể sau này chúng ta cần đi sâu vào thảo luận thêm, sau này thường xuyên qua lại rồi.”

“Cũng đúng, vậy tôi không tiễn quá xa nữa.” Tô Huyền cười gật đầu.

Người của Úc Dương lại dặn anh đối tốt với Hứa Viên, đưa cô ra nước ngoài làm khách, Tô Huyền cười đồng ý, mấy người tạm biệt nhau.

Sau khi tiễn người của Úc Dương rời khỏi bệnh viện, Tô Huyền về phòng bệnh, vừa mới mở cửa phòng ra, một chiếc gối ném thẳng về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trả Lời Câu Hỏi Của Phóng Viên

Tô Huyền vươn tay bắt được gối, nhìn thấy Hứa Viên quắc mắt trừng trừng nhìn anh.

Anh cười bất đắc dĩ, “Người của Úc Dương đến Trung Quốc đã lâu, chuyện hợp tác vẫn kéo dài, vốn định sau hội nghị hôm qua là kí hợp đồng, nhưng hôm qua vì em bị say nắng, anh lại cho người ta leo cây, sáng nay anh nghe nói cơ quan đứng đầu Úc Dương ở bên kia có chuyện khẩn cấp, họ đặt vé máy bay lập tức về nước xử lý ngay hôm nay, nếu họ về nước rồi, chuyện hợp tác e là chỉ có thể lại kéo dài, anh đành gọi điện báo người ta đến đây vậy.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, tức giận, “Rõ ràng anh có thể gọi tôi dậy trước rồi nói cho tôi biết, bây giờ lại bắt tôi nằm cứng đờ làm cương thi tận nửa tiếng đồng hồ, anh có ý.”

Tô Huyền buồn cười, gật đầu, thẳng thắn thừa nhận, “Ừ, anh có ý.”

Hứa Viên thấy anh vậy mà lại thừa nhận, lại muốn bùng cháy, “Tô Huyền, tôi và anh có thù oán hả?”

Tô Huyền lác đầu, đi tới, đặt gối lên giường, nhìn cô, cười mỉm nói: “Em và anh là quan hệ bạn trai bạn gái, sao có thể là kẻ thù được?”

“Quan hệ bạn trai bạn gái nhà ai như thế này hả? Bắt nạt người ta không đền mạng à.” Hứa Viên cắn giận nhìn anh.

Tô Huyền thấy cô tức giận đến mặt đỏ bừng, lại buồn cười, “Hôm qua tự em chạy tới cục dân chính, sau đó lại phơi nắng rồi bị say nắng, anh trông em nửa ngày nửa đêm, cho Úc Dương leo cây, sau khi em tỉnh lại, giữa đêm giúp anh xem tài liệu, đánh dấu những chỗ không hợp lý, bây giờ hợp đồng có thể kí kết thuận lợi và nhanh chóng, cũng có một nửa công lao của em, như vậy tính ra, em bắt nạt anh, anh cũng bắt nạt em, hòa nhau.”

“Ai hòa nhau với anh, hòa nhau cái con khi ấy!” Hứa Viên cúi giận xuống giường đi giày.

Tô Huyền bật cười, “Không hòa nhau thì thế nào?”

“Cả đời không qua lại với nhau!” Hứa Viên cắn phẫn nói.

Tô Huyền lác đầu, “Vậy không được, anh vẫn muốn chúng ta có thể duy trì quan hệ hữu hảo trường kỳ.”

Hứa Viên hừ lạnh một tiếng, “Cứ mơ giấc mộng xuân thu của anh tiếp đi!”

Tô Huyền cười khế, nhìn cô hậm hực đi giày tìm đi động muốn rời đi, dáng vẻ thật sự muốn cùng anh cả đời không qua lại với nhau, anh dựa vào bàn, nói từ tốn: “Không biết lúc già vờ ngu em có để ý đến những người tiến vào phòng không? Trong đó có một người là phóng viên thời sự.”

Hứa Viên bỗng dừng bước, quay đầu lại nhìn anh, có một dự cảm không tốt.

“Vân Thiên và Úc Dương hợp tác, hạng mục lớn như vậy, kí hợp đồng, sao có thể không có phóng viên làm chứng được?” Tô Huyền như cười như không nhìn cô, “Nếu anh đoán không sai, bây giờ tin tức đã được lan truyền rồi, bên ngoài bệnh viện nhất định có rất nhiều phóng viên vây quanh.”

Mặt Hứa Viên nhất thời đen xì.

Tô Huyền nháy mắt với cô, “Vốn anh còn đang nghĩ lát nữa chúng ta ra ngoài, anh nên tìm lời thế nào để ứng đối câu hỏi của phóng viên, nhất là về chuyện của chúng ta. Bây giờ xem ra không cần thiết rồi, dù sao em cũng muốn cùng anh cả đời không qua lại với nhau, chuyện mất mặt như vậy, anh ngại ra ngoài bệnh viện lắm, định là vẫn ở lại đây, tự em đi nói với phóng viên đi.”

Mặt Hứa Viên càng đen.

Tô Huyền không nhìn cô nữa, xoay người ngồi xuống ghế, thuận tay cầm một quyển tạp chí, tùy ý lật xem.

Hứa Viên đứng ở cửa, nhìn Tô Huyền, thấy anh thật sự thành thoi đọc tạp chí, thành thoi đến mức cứ như đang ở nhà mình vậy, cô hận nghiêng răng, tức giận nói: “Phóng viên anh gọi tới, tự anh đi mà giải quyết.”

Tô Huyền lác đầu, “Không có tâm tình mà giải quyết.”

Hứa Viên nghẹn, nghiêng răng hỏi: “Thế nào mới có thể có tâm tình?”

Tô Huyền cũng không ngẩng đầu lên nói: “Thu hồi lời em vừa nói là cả đời không qua lại với nhau.”

Hứa Viên xoay người bước đi, dứt khoát vặn núm cửa, đi ra ngoài, “Ầm” một tiếng, theo cô rời đi, cửa đóng lại.

Tô Huyền cười cười, nhìn thoáng qua, tiếp tục đọc tạp chí, không đứng dậy.

Qua năm phút, cửa lại mở, Hứa Viên đen mặt trở về từ bên ngoài, tức điên người đi đến trước mặt Tô Huyền, vươn tay cầm tạp chí của anh, ném xuống đất, nôi câu hỏi: “Bốn phía đều là phóng viên, cửa trước cửa sau cửa trái cửa phải, canh chừng đông muốn chết, có phải anh cố tình sắp xếp phóng viên tới đây bao vây không hả?”

Tô Huyền nhìn cô đầy vô tội, “Phóng viên làm công việc gì chứ, em xác định em hiểu rõ sao?”

Hứa Viên trừng mắt.

“Phóng viên là nghề không khe nào không chui, trực tiếp lấy tin tức và tư liệu để kiếm sống.” Tô Huyền nghiêm túc nhìn cô, “Vân Thiên và Úc Dương dây dưa, giày vò lâu như vậy, cuối cùng cũng đạt thành hợp tác, lại còn là ở nơi như bệnh viện, còn là trong phòng bệnh em nằm nữa, trường hợp thế này, kí kết hợp đồng, hơn nữa quan hệ của em và anh, em nói xem, tin tức đó phóng viên có thể bỏ qua sao? Không cần anh gọi, nghe thấy chút tin tức là họ đã đến rồi.”

Hứa Viên không biết nói gì mà ứng đối.

Tô Huyền đưa ra chủ ý cho cô, “Thật ra, em có thể hoàn toàn không để ý tới phóng viên, cứ cầm đầu đi ra, phóng viên ngăn em, em cứ nghiêm mặt không nói một lời mà rời đi. Cục diện rồi rắc còn lại giao cho anh thu dọn là được rồi.”

Hứa Viên câm nín, “Anh nói thì đơn giản thế, nếu tôi thật sự rời đi theo kiểu anh nói, không chừng sau đó họ lại viết vớ vẩn gì nữa đây.”

Tô Huyền cười khẽ, buông tay, “Đúng nhì, viết vớ vẩn gì đó, cũng là chuyện không ngăn được.” Dừng một chút, anh lại nói: “Dù sao em và anh cả đời cũng không qua lại với nhau nữa, cho dù phóng viên viết linh tinh, em đã hạ quyết tâm rồi, cũng không liên quan đến anh, người ta cũng chẳng làm gì được em.”

Hứa Viên lại dùng sức đập anh.

“Dáng vẻ tức giận cũng rất xinh đẹp, chắc là sau khi bị phóng viên chụp ảnh, cũng sẽ rất ăn ảnh đây.” Tô Huyền nhìn cô rồi nói tiếp.

Hứa Viên gần như muốn nổi con, “Tô Huyền, anh có phải người không hả, có tin tôi xé rách miệng anh không.”

Tô Huyền buồn cười nhìn cô, thấy cô thật sự sắp phát cáu, không chọc cô nữa, vuron tay túm cô, cười mím môi: “Còn đoạt tuyệt quan hệ, cả đời không qua lại với nhau nữa không?”

Hứa Viên không nói gì, một bụng tức.

Tô Huyền dịu dàng vỗ vỗ mặt cô, giọng nói nhẹ nhàng êm tai dỗ dành cô, như dỗ trẻ con vậy, “Được rồi, đừng giận nữa, đám phóng viên đó cứ để anh giải quyết.”

“Anh giải quyết thế nào?” Hứa Viên tức giận hỏi.

Tô Huyền thu dọn đồ xong, vuron tay nắm tay cô, “Chúng ta đi làm thủ tục xuất viện trước đã.” Dứt lời, anh kéo cô ra khỏi phòng.

Hứa Viên không có cách nào, chỉ có thể đuổi kịp anh, trong ngoài ba tầng đều là phóng viên, cho dù cô mọc cánh cũng không thể bay đi được.

Phóng viên cầm điểm có tinh thần bám riết không tha, dù cô ở đây nghỉ ngơi ba ngày, đoán chừng phóng viên cũng sẽ không giải tán.

Tô Huyền làm xong hết thủ tục xuất viện, gọi Tiểu Lý tới, thấp giọng dặn cậu ta mấy câu.

Tiểu Lý gật đầu, đi ra ngoài từ cửa chính trước.

Tô Huyền khẽ dặn Hứa Viên, “Lát nữa chúng ta đi ra ngoài, em chỉ cần đi theo anh là được, không cần để ý tới phóng viên, cũng không cần trả lời câu hỏi của phóng viên, cứ để anh trả lời.”

Hứa Viên nhìn anh đầy do dự, “Không phải anh có thể kiểm soát giới truyền thông sao? Có thể bảo họ rời đi được không?”

Tô Huyền bật cười, “Em tưởng anh là ai chứ? Thực sự không có gì không làm được sao? Vân Thiên nắm trong tay một vài phương tiện truyền thông, nhưng còn chưa đến mức một tay che trời được. Và lại, với giới truyền thông phải giới dẫn dắt, không thể một mực cưỡng chế được, nếu không sẽ không có món ngon mà ăn đâu.”

Hứa Viên đau đầu, chỉ có thể thỏa hiệp, “Vậy được rồi!”

“Đừng sợ!” Tô Huyền xoa xoa đầu cô, giọng nói áp áp trấn an cô.

“Ai sợ!” Hứa Viên gạt tay anh.

Tô Huyền cười khẽ, kéo cô, bước chân thoải mái như thường ra khỏi bệnh viện.

Hai người vừa mới đi ra, nhất thời đã có micro chìa đến, đèn flash, máy ảnh, máy quay, mọi người như ong vỡ tổ xông lên trước, nhanh chóng vây quanh hai người, rất nhiều ánh đèn nhòm vào hai người, cả đồng câu hỏi ập xuống.

Hứa Viên không quen với ống kính và trường hợp thế này nên nghiêng đầu, hận không thể trốn sau Tô Huyền.

Tô Huyền cầm tay cô khẽ捏 một cái, mỉm cười với ống kính, cười nói: “Tôi chỉ có thể cho mọi người hai đến ba phút thôi, dù sao bạn gái tôi mới ra viện, sức khỏe vẫn chưa quá tốt, trời lại quá nóng, mọi người có câu hỏi gì, hãy chọn lấy câu hỏi quan trọng để hỏi, câu mà tôi có thể trả lời, tôi nhất định sẽ thỏa mãn mọi người.”

Phóng viên vừa nghe xong, nhất thời vui vẻ gật đầu.

Có một người hỏi trước, nói rất nhanh, “Tô thiếu, xin hỏi, cô Hứa Viên đây bị bệnh gì?”

Hứa Viên vốn rất căng thẳng, nghe đến câu hỏi đầu tiên, cô hận không thể trợn mắt, nhưng vì rất nhiều ống kính ở xung quanh, cô cố mà nhịn xuống, lòng thầm phi nhỏ, câu hỏi vớ vẩn vậy mà cũng hỏi.

Ngược lại, Tô Huyền rất kiên nhẫn, cười nói: “Bị say nắng nặng.”

Lại có người lập tức hỏi: “Tô thiếu, hôm trước anh và cô Hứa Viên đến cục dân chính, là để đăng kí kết hôn sao?”

Tô Huyền mỉm cười, nói giỡn, “Chúng tôi đều là người chưa kết hôn, dù sao thì đến cục dân chính cũng không thể là để ly hôn rồi.”

Các phóng viên nhất thời ò lên, lập tức sôi nổi.

Hứa Viên quay đầu nhìn Tô Huyền, hận không thể cào chết anh, nói cái quái gì vậy?

Anh cũng đến cục dân chính lúc nào?

Đây là phóng viên vớ vẩn gì thế!

Lại có người hỏi ngay: “Tô thiếu, hôm trước các phóng viên chỉ thấy cô Hứa Viên một mình đến cục dân chính, anh thì sao? Vì sao anh không đến?”

“Tôi vẫn chưa đến, đã có người dọa cô ấy chạy mất rồi, cô ấy nhất gan lắm đấy.” Tô Huyền cười nói.

Các phóng viên nghe vậy lại ò lên, hưng phấn đến nấc cao nhất.

Dù Hức Viên đã cố hết sức kiềm chế, nhưng mặt vẫn sa sầm.

Có người lại lập tức xông lên, “Tô thiếu, hôm trước không lấy giấy đăng ký kết hôn thành công, vậy thì hôm nào đi lĩnh tiếp? Định làm tiệc rượu lúc nào? Không đính hôn mà trực tiếp lấy giấy đăng ký kết hôn luôn sao? Hai bên cha mẹ đều đồng ý với hôn sự này phải không?”

Tô Huyền trả lời từng câu một.

“Suy nghĩ của tôi là mau chóng đến cục dân chính tiếp, còn về thời gian là lúc nào, không dám để lộ ra đâu, hi vọng đến lúc đó đừng có ai dọa bạn gái tôi chạy nữa.”

“Về phần làm tiệc rượu, bố mẹ Viên Viên ở nước ngoài, còn cần gấp gờ bố mẹ vợ và thông báo cho người lớn hai bên đã.”

“Lĩnh giấy đăng ký kết hôn, đính hôn và làm tiệc rượu không xung đột với nhau nhỉ?”

“Bố mẹ và người lớn trong nhà tôi đều rất thích Viên Viên, rất vừa lòng với hôn sự này, bố mẹ vợ và bà nội cô ấy đều rất thích tôi.”

Các phóng viên vừa ghi âm ghi chép, vừa reo hò đầy hưng phấn.

Mặt Hứa Viên hoàn toàn đen như đáy nồi, cô trừng mắt nhìn Tô Huyền.

Anh nói xằng nói bậy gì vậy?

Đây là cái mà anh gọi là bảo cô đừng nói gì, để tự anh xử lý?

Nếu cô không nói, thì sắp bị anh bán đến nơi rồi.

Cô vừa nhìn không được muốn mở miệng, Tô Huyền lại vừa cười vừa nói: “Được rồi, hôm nay mọi người vất vả và canh ở đây, chắc hẳn không phải chỉ vì chuyện riêng tư của tôi, nếu dọa bạn gái tôi chạy mất, tôi không thể tiếp chuyện nữa đâu.”

Nói xong, anh cười nhìn Hứa Viên, vươn tay ôm cô vào lòng mình, tư thái vô cùng thân mật tự nhiên.

Các phóng viên nghe vậy thì cũng cảm thấy được quan hệ thật sự của Tô Huyền và Hứa Viên, họ cũng đã lấy được tin tức cần dùng, mà mặt Hứa Viên rất đỏ, hình như thật sự thẹn thùng, họ rất biết điều chuyển đề tài đến chuyện hợp tác của Văn Thiên và Úc Dương.

Tô Huyền trả lời tất cả.

Anh định trả lời hai đến ba phút, nhưng thực ra là trả lời năm phút đồng hồ.

Sau năm phút, Tiểu Lý đứng lúc đi ra ngăn cản các phóng viên tiếp tục truy hỏi, các phóng viên cũng cảm thấy hôm nay đủ rồi, mau chóng tránh đường.

Tô Huyền kéo Hứa Viên đi đến bãi đỗ xe, nhìn thì như chiếc ôm hồ vò cùng thân mật, thực chất là Hứa Viên ghen một bụng tức không muốn động đây, Tô Huyền nửa kéo nửa ôm cô lên xe.

Sau khi lên xe, máy ảnh, máy quay, đèn flash và giọng nói vui vẻ của phóng viên vẫn bay lượn trước mắt Hứa Viên.

Tiểu Lý lái xe rời khỏi bãi đỗ xe của bệnh viện.

Hứa Viên tựa như thoát khỏi địa ngục, cả người đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy Tô Huyền không phải người, sau một lúc lâu, khi suy nghĩ tỉnh táo hơn một chút, cô quay phắt đầu, phát câu dùng sức vươn tay véo anh.

Tô Huyền không né không tránh, để mặc cô véo đủ, mới cười nói: “Sức ở tay mạnh thật, tay anh chắc là xanh tím một mảng lớn rồi, không đến mười bữa nửa tháng chắc không biến mất được.”

“Đáng đời anh!” Hứa Viên mắng anh, “Ai bảo anh không phải người chứ hả! Có người trả lời câu hỏi như anh sao? Anh như thế là giải quyết vấn đề cho tôi? Dù tôi có nghiêm mặt lao ra cũng còn tốt hơn anh trả lời câu hỏi như vậy.”

Tô Huyền để lộ ra vẻ ảm ức, nhìn cô rồi nói: “Nếu anh không trả lời như thế, vậy nên trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói với phóng viên, nói bạn gái anh tự mình chạy tới cục dân chính sao? Phóng viên sẽ viết vớ vẩn, nói em muốn kết hôn chắc đến mức sắp điên rồi, anh còn chưa cầu hôn, em đã muốn đến...”

“Tô Huyền!” Hứa Viên muốn giơ chân, “Anh mới muốn kết hôn đến điên đấy!”

“Vậy em đến cục dân chính làm gì?” Tô Huyền nhìn cô, buồn cười hỏi: “Chẳng lẽ đi chơi à?”

Hứa Viên đen mặt, nhớ tới lời cầu hôn của Lâm Thâm, bây giờ mới có hai ngày ngắn ngủi, bởi vì Tô Huyền mà đã biến thành chuyện rối tung rối mù, tin tức hôm nay nếu bị tuôn ra, cô không dám tưởng tượng Lâm Thâm nhìn thấy thì sẽ thế nào nữa?

Cô bỗng cảm thấy trước mắt là một mảng xám, trên đỉnh đầu không phải xe có mui che, mà là đám mây đen nhìn không thấu, cô bỗng nản lòng, nói không có sức lực: “Tôi muốn kết hôn với người khác, không được sao?”

Tô Huyền nghe vậy thì không cảm thấy bất ngờ, dường như mơ hồ đoán được mình chứng thật, ôn hòa nói: “Không được, vất vả lắm anh mới tìm được một cô bạn gái, sao có thể để em kết hôn với người khác được? Cho nên, hợp tác với Úc Dương mới mau chóng chọn kí ở bệnh viện, cũng tiện thể tự công bố chuyện của chúng ta ra ngoài, chỉ có biến thành sự thực, vãn đã đóng thuyền, người khác muốn cướp cũng mới không cướp nổi.”

Hứa Viên nghe vậy thì nhất thời trợn mắt, quay đầu nhìn Tô Huyền, “Đám phóng viên đó quả nhiên là do anh sắp xếp!”

Tô Huyền lắc đầu, “Anh chỉ đánh tiếng chút thôi, họ tự đi theo đường anh chỉ.”

Hứa Viên vươn tay chỉ vào anh, nhất thời, tức đến không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chúng Ta Thử Thế Này Trước Xem

Trên thế giới này sao lại có người như Tô Huyền chứ?

Người như anh còn sống chính là để chứng minh người khác ngu xuẩn đến mức nào sao?

Vậy mà anh đoán được cô đến cục dân chính là bởi cô có ý niệm kết hôn với người khác trong đầu, anh tình bơ sắp xếp chuyện kí hợp đồng với Úc Dương và sắp xếp phóng viên canh chừng ở bên ngoài bệnh viện, trước tiên làm cảm xúc của cô ổn định lại, rồi kéo cô bước từng bước vào cái bẫy mà anh đã sắp đặt, chính miệng nói để quan hệ giữa cô và anh thành sự thật.

Cô có thể tưởng tượng, rất nhanh thôi, các tờ báo, tạp chí lớn sẽ cùng đưa tin về chuyện hôn sự của hai người.

Nhất định thổi phồng khắp nơi, tuyên truyền khắp nơi, sau đó, tin tức đầu trên báo mười bữa nửa tháng nữa nhất định sẽ là chuyện hợp tác giữa Văn Thiên và Úc Dương cùng với hôn sự của anh và cô.

Rõ ràng bát tự còn chưa quăng đi, nhưng lại bị anh dễ dàng vẽ thành một bức tranh thủy mặc lau không trôi.

Nhất là đương sự là cô còn bị anh kéo đến trước mặt cánh nhà báo, nắm tay công bố tin tức.

Anh đem bán cô, cô vẫn còn đang giúp anh kiếm tiền!

Hứa Viên tức đến mức cuối cùng không thể ngồi im được nữa, dùng sức gõ cửa kính, phẫn nộ gào: “Dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

Tiểu Lý quay đầu nhìn Tô Huyền.

Tô Huyền ôn hòa cười nói: “Đây không phải nơi dừng xe, trước sau đều là xe, dừng xe sẽ vi phạm quy tắc giao thông, vô cùng nguy hiểm.”

Hứa Viên nổi nóng nhìn anh, “Hôm qua anh vượt đèn đỏ thì không vi phạm quy tắc giao thông hả? Không nguy hiểm chắc?”

“Hôm qua là tình huống đặc biệt, không có cách nào cả.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên lười tranh cãi với anh, từ ngày đầu tiên quen anh, cô đã biết, cô không đấu lại anh, cô tức giận tiếp tục gõ cửa kính, “Có nghe thấy không,

dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

Tiểu Lý vờ như không nghe thấy, lái xe về phía tuyến đường chính ở trung tâm, lúc này, đang là giờ cao điểm buổi sáng, xe nhiều người nhiều, giống như ốc sên vậy, anh chen tôi lách, chậm chạp nhích lên.

Hứa Viên tức giận đến mức lấy di động ra, “Nếu không dừng xe, tôi sẽ đập cửa.”

Tô Huyền buồn cười, vươn tay nắm tay cô, dịu dàng nói: “Đợi đến nơi có thể dừng xe, tùy em đập thế nào cũng được, đừng nói là đập cửa, cho dù đập cả chiếc xe cũng không thành vấn đề. Lý trí một chút, em nhìn xem, nơi này thật sự không thể dừng xe.”

Hứa Viên gào lên với anh: “Anh bảo tôi lý trí thế nào?”

Tô Huyền thấy khuôn mặt cô tức đến gần xanh đen rồi, có thể thấy hôm nay thực sự bất nạt cô ác quá, anh day day ấn đường, “à” một tiếng, “Không thể lý trí sao? Vậy...” Dừng một chút, anh chỉnh mặt cô ngay ngắn, sắp vào gần cô, cúi đầu cúi người xuống, hôn lên môi cô.

Cả người Hứa Viên nhất thời cứng đờ, khuôn mặt phồng đại xinh đẹp trước mặt nhìn thế nào cũng đáng giận, cô vươn tay đánh anh.

Tô Huyền đè tay cô lại, áp chế cô ngồi tại chỗ, nhẹ nhàng hôn cô.

Tìm Hứa Viên đập thình thịch nhanh hơn, nhất thời cô có phần khó thở, không biết là bị tức, hay là anh vô lại như thế rõ ràng cô sắp tức chết rồi anh lại còn hôn cô, tay bị anh kim kẹp lại không thể đánh người, cô dùng chân đá, chân không đá đến, cô phát cáu cắn anh.

Tô Huyền linh hoạt tránh đi, không để cô cắn trúng.

Hứa Viên không chống lại được anh, trời sinh đàn ông và phụ nữ đã khác nhau về sức lực, cô càng nghĩ càng tức, không làm gì được anh, tức đến phát khóc.

Tô Huyền vẽ một đường cong dọc theo cánh môi cô, thấy cô tức đến phát khóc, anh rời khỏi môi cô, cúi đầu hôn mắt cô.

Hứa Viên tức giận mắng: “Tô Huyền, anh không phải người, bất nạt người ta chưa đủ có phải không? Kiếp nào tôi nợ tiền anh không trả, anh nói cho tôi biết, nợ bao nhiêu, tôi trả lại hết cho anh.”

Tô Huyền hôn khô mắt cô, dán lên mặt cô, khẽ cười nói: “Sao em lại nợ tiền của anh được? Là anh nợ em. Nhưng không phải tiền, mà là tình. Không biết bao nhiêu kiếp, cũng không biết nợ bao nhiêu, càng không biết đời này có trả xong được không. Nếu em không trở thành bạn gái anh, đời này anh sẽ thực sự không tìm được bạn gái, không biết đã là đời thứ mấy độc thân rồi nữa.”

Hứa Viên tức đến bật cười, vươn tay véo anh, “Anh có còn biết xấu hổ không hả?”

Tô Huyền thăm thẳm, “Đừng giận nữa được không? Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ làm chuyện hoang đường như vậy trước mặt Tiểu Lý đâu, nếu lan truyền ra ngoài, thật sự rất mất mặt.”

Hứa Viên cũng cảm thấy dọa người muốn chết, Tiểu Lý lái xe ở phía trước, vậy mà anh lại hôn cô, cô tức giận dùng sức đẩy anh, “Anh cút ngay.”

Tô Huyền nói nhỏ, “Vậy em không giận nữa?”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, đôi mắt đã khóc không biết mình long lanh đẹp đến mức nào.

Tô Huyền nhìn không được lại cúi đầu hôn cô một cái, khẽ thở dài buông cô ra rồi ngồi thẳng người lại, “Chưa bao giờ biết sinh vật gọi là bạn gái lại xinh đẹp mê hoặc lòng người như vậy, khiến anh nhìn không được mà dùng thủ đoạn không về vang gì đoạt về cho mình.”

“Anh còn nói nữa à!” Hứa Viên đỏ mặt lườm anh.

Tô Huyền nghiêng đầu, cười nói: “Em không giận thì anh sẽ không nói nữa.”

Hứa Viên nghiêng đầu qua một bên, mặt nóng bừng.

Ghé sau yên tĩnh trở lại, Tiểu Lý lái xe ở phía trước thăm thẳm thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi xe chạy được một đoạn, Hứa Viên phục hồi tinh thần, nhìn ra ngoài cửa nói: “Không đúng, đây không phải đường quay về nhà tôi, đây là đi đâu đây?”

Tiểu Lý ở phía trước không lên tiếng, chỉ chú tâm lái xe.

Tô Huyền cười nắm tay cô, “Bà nội nghe nói em bị bệnh, rất lo lắng, ra lệnh cho anh rằng sau khi làm thủ tục xuất viện, phải dẫn em về thẳng nhà.”

“Nhà anh?” Hứa Viên cả kinh.

Tô Huyền gật đầu, “Nhà anh.”

Hứa Viên cúi, “Ai nói muốn đến nhà anh?”

Tô Huyền thở dài, ôn tồn nói: “Bà nội gọi điện thoại, kiên quyết hạ lệnh, anh cũng không có cách nào cả.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, “Sao anh lại không có cách được? Lại là âm mưu quỷ kế của anh đúng không? Tô Huyền, anh đã thôi chưa hả? Bắt nạt người ta cũng nên có giới hạn, nghĩ tôi thật sự không nổi nóng với anh sao?”

Tô Huyền cười khê, đưa di động của mình cho cô, lắc đầu đảm bảo, “Lần này thực sự không phải chủ ý của anh, anh gọi điện cho bà nội, bảo bà nói với em nhé.”

Hứa Viên gạt di động của anh ra, “Tôi không đi!”

Tô Huyền lắc đầu, “Không đi không được, anh không có cách nào khai báo rõ với bà nội cả.”

“Tô Huyền!” Ngọn lửa Hứa Viên vừa mới nén xuống lại bùng lên.

Tô Huyền vỗ vỗ đầu cô, ngữ khí mềm mại, “Em quen bà nội mà, cũng quen cả cô nữa, đừng sợ.”

“Ai sợ?” Hứa Viên bỏ tay anh ra, tức giận, “Tôi còn phải đi học nữa.”

“Học kì này em đã học xong rồi, chỉ còn chờ thi cuối kì nữa thôi, ôn tập ở nhà là được. Không phải sao?” Tô Huyền nhìn cô.

“Ai nói cho anh biết?” Hứa Viên nhìn anh.

“Hôm qua anh gọi điện cho bà nội, bà nội nói chính miệng em nói thế.” Bà nội mà Tô Huyền nói đến ở đây, là bà nội của Hứa Viên.

Hứa Viên nhất thời câm nín, “Dù tôi không đến trường, cũng không nói là muốn đến nhà anh!”

Tô Huyền buông tay, “Thật ra anh cũng không muốn mang em về nhà gặp bề trên sớm như vậy, nhưng từ lần trước bà nội gặp em, bà đã thích em lắm rồi. Lúc nào cũng gọi điện làm phiền anh, bây giờ nghe nói em bị bệnh, cho nên bà ra lệnh luôn, anh không có cách nào cả, nếu anh không đưa em về, sau này khỏi cần về nhà gặp bà nữa.”

“Tôi mặc kệ, tôi không đi.” Hứa Viên lắc đầu.

Tô Huyền buồn cười nhìn cô, “Không phải em không sợ sao?”

Hứa Viên nghẹn, “Tôi không sợ, nhưng vì sao tôi phải đến nhà anh?”

Tô Huyền cười mà không nói, ý là không cần nói cũng biết rồi.

Hứa Viên cúi, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Tô Huyền, tôi đã nói với anh rồi, tôi...”

Tô Huyền vươn tay che miệng cô, dịu dàng nhìn cô, chặn đứng lời cô, “Anh cảm thấy em không cần vội vã phủ quyết quan hệ giữa chúng ta, cũng không cần vội vã chứng minh trong lòng em không có ai không được, chúng ta cứ thử thể này trước xem, nếu qua một khoảng thời gian, em vẫn thật sự gai mắt anh, vậy thì, anh đảm bảo, anh sẽ cách em rất xa, không bắt em phải nhìn thấy anh nữa. Được không?”

Hứa Viên giương mắt nhìn anh, ánh mắt anh dịu dàng chân thành, như thứ rượu ngon say lòng người, có thể cuốn người ta vào.

Thử sao?

Hai người có thể được không?

Nhớ tới việc bây giờ cô và anh đã làm rối tung rối mù mọi chuyện, nhất là sau khi tin tức hôm nay tuôn ra, cô và Lâm Thâm cũng không có khả năng nữa.

Cô đấu tranh một lát, rốt cuộc nói không nên lời cự tuyệt, chậm rãi khó khăn gạt đầu.

Tô Huyền mỉm cười buông cô ra.

Một lát sau, Hứa Viên bỗng nói: “Không được.”

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn cô.

Hứa Viên quay đầu, hậu tri hậu giác nói với anh: “Sao em có thể cứ vậy mà đến nhà anh được? Dáng vẻ này của em, hơn nữa còn chưa mua quà...”

“Không sao, thể này cũng rất xinh, bà nội đã nói rõ rồi, bảo em không cần mang quà đến.” Tô Huyền cười nói.

Hứa Viên lắc đầu, “Không được, rất không lễ phép.”

Tô Huyền buồn cười, “Đều là người trong nhà mà, không có người ngoài đâu.”

Hứa Viên trừng mắt, “Đổi lại là anh, anh có thể đi như vậy không?”

Tô Huyền ngẫm nghĩ, cười gật đầu, báo một địa chỉ cho Tiểu Lý lái xe ở phía trước, “Đến đó trước đã.”

Tiểu Lý đồng ý, chuyển đường.

Hứa Viên thở phào một hơi.

Hai mươi phút sau, Tiểu Lý dừng xe ở một nơi, Tô Huyền bảo Hứa Viên xuống xe.

Hứa Viên nhìn thoáng qua bên ngoài, thấy giống như một câu lạc bộ, cô theo Tô Huyền xuống xe.

Đi vào cửa, có người đẩy cửa ra đón, Tô Huyền nói với người đó: “Giúp cô ấy chỉnh lý trang điểm một chút, nửa tiếng nữa tôi tới đón cô ấy.”

Người đó cười gật đầu, “Cô Hứa đi theo tôi.”

Hứa Viên nhìn về phía Tô Huyền.

Tô Huyền nói với cô: “Em cứ ở đây trang điểm trước đã, anh đi mua đồ giúp em, sở thích của bà anh biết rất rõ.”

Hứa Viên lập tức lắc đầu, “Không được, bà vừa nhìn thấy đã biết là anh mua rồi.”

Tô Huyền bật cười, “Anh sẽ cố hết sức mua theo gu của em.”

Hứa Viên vẫn lắc đầu, “Vậy cũng không được, anh chờ em ở đây, em chỉnh lý xong, cùng đi với anh, tặng quà cho bề trên, sao có thể không tự tay mua cho được?”

Tô Huyền thấy cô kiên trì, cười gật đầu, “Thôi được rồi.”

Hứa Viên đi theo người kia vào bên trong.

Tô Huyền tìm một chỗ rồi ngồi xuống, lấy di động ra gọi điện, “Bà nội, là con.”

“Tiểu Huyền à, sao hai đứa vẫn chưa về thế?” Bà cụ hỏi ở đầu bên kia.

“Chắc có thể phải đến trưa bọn con mới về được, Viên Viên nói mới ra viện, đáng vẻ như thế đến nhà mình rất không lễ phép, muốn chỉnh lý một chút, sau đó lại đi mua quà.” Tô Huyền nói.

Bà cụ vừa nghe thì đã vui vẻ, “Cô gái nhỏ hiểu lễ phép, hiểu chuyện, tí mi chu đáo, tôn trọng nhà mình, chứng tỏ để tâm đến con đấy, đây là chuyện tốt.”

Tô Huyền cười khẽ, “Chưa chắc đâu ạ, tư duy của cô ấy không giống người thường, chỉ là xuất phát từ lễ phép thôi, vừa rồi còn phát hỏa với con đòi đoạn tuyệt quan hệ đấy.”

Bà cụ hừ nhẹ một tiếng, “Con không hiểu phụ nữ đâu, một khi trái tim phụ nữ có hướng rồi, hành động chủ quan cũng sẽ lệch theo, phát hỏa cũng là do con bắt nạt người ta ác quá còn gì. Nếu đã vậy thì con cứ chậm rãi cùng con bé đi mua đồ đi, về muộn cũng không sao đâu, bà và mọi người chờ hai đứa về ăn cơm.”

Tô Huyền bật cười, “Dạ vâng.”

Bà cụ lại dặn mấy câu, cười ha hả ngắt máy.

Hai mươi phút sau, Hứa Viên đi từ bên trong ra, sau khi chỉnh lý một phen, cô đã trang điểm, thay quần áo, tươi mát xinh đẹp.

Tô Huyền cười đứng lên, khen ngợi, “Rất xinh, bà nội nhìn thấy thì sẽ càng thích.”

Hứa Viên lờm.

Thật không rõ ràng bản thân mình tức gần chết, sao lại hồ đồ bị anh thuyết phục rồi.

Ra khỏi câu lạc bộ, Tô Huyền hỏi Hứa Viên: “Em muốn mua gì?”

Hứa Viên nghiêng đầu, “Anh nói thật xem nào, hôm nay em đến nhà anh, sẽ gặp những ai?”

Tô Huyền “à” một tiếng, “Lần đầu tiên em đến, bà nội sẽ không để người ngoài đến làm hỏng chuyện đâu, cũng chỉ có người trong nhà thôi, ông nội, bà

nội, bố mẹ, cô và chú sống khá gần, chắc là sẽ đến, di hai và cậu nhỏ sống hơi xa, chắc là sẽ không đến. Nhưng mà, chỉ cần mang quà cho bà nội, bố mẹ là được, họ thì không cần.”

“Bố mẹ anh á!” Hứa Viên lại hơi chần chừ.

Tô Huyền cười tùm tùm nhìn cô, “Trong nhà bà nội làm chủ, bà nội thích em, cả nhà đều sẽ thích em. Yên tâm đi, bố mẹ anh rất ôn hòa, không ăn thịt người đâu.”

Hứa Viên mếu máo, nhớ tới bà lão hiền hậu mà khôn khéo kia, đau đầu, “Không phải anh còn có một anh trai à?”

“Anh ấy ở nước ngoài.”

Hứa Viên nhìn anh đầy khó hiểu, “Theo lý thuyết, người thừa kế tập đoàn Vân Thiên hẳn là anh trai anh chứ?”

Tô Huyền thở dài, “Từ nhỏ anh ấy đã thích thư họa, không thích đeo vác gánh nặng của tập đoàn, sau khi bố bị bệnh, anh ấy nhân cơ hội lừa anh về nước, tự mình ôm bảng vẽ ra nước ngoài đuổi theo một bậc thầy thư họa.”

Hứa Viên khịt mũi, “Không phải đều nói anh em hay tranh đoạt gia sản sao? Sao lại không phải như vậy thế?”

Tô Huyền buồn cười, “Đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá rồi.”

Hứa Viên im lặng, trừng mắt nhìn anh, “Em không đọc tiểu thuyết ngôn tình.”

Tô Huyền nhìn cô.

Hứa Viên bĩu môi, “Tôn Phẩm Đình đọc.”

Tô Huyền bật cười.

“Ông nội, bà nội, bố mẹ anh, cô anh, chú anh thích gì?” Hứa Viên ngẫm nghĩ rồi lại hỏi.

Tô Huyền nghĩ ngợi một chút rồi nói, “Ông nội thích thư pháp, bà nội thích tranh chữ, anh trai là chịu ảnh hưởng của ông bà từ nhỏ đấy, ông nội là con một, cả đời này vì Vân Thiên, chỉ có thể từ bỏ niềm đam mê của mình, tiếp nhận tập đoàn, nhưng qua bao năm, sở thích vẫn không biến mất, ông thường luyện thư pháp, bà nội thì thích rất nhiều, nhưng thích nhất là tranh chữ. Bố thì giống bác Tôn, thích chơi cờ, mẹ thì thích trà đạo, cô thì thích quần áo và đồ trang sức, chú thì chỉ cần là thứ cô thích, chú đều thích.”

Nghe được câu cuối cùng, Hứa Viên nhin không được nở nụ cười, “Anh nên nói chú anh thích cô anh nhất mới đúng chứ.”

Tô Huyền cười gật đầu, “Ừ.”

Trong lòng Hứa Viên đã có sắp xếp, sau khi lên xe, cô báo địa chỉ cho Tiểu Lý, lại nhớ tới điều gì, cô thuận miệng hỏi Tô Huyền: “Vậy anh thích gì?”

Ý cười trong mắt Tô Huyền càng đậm, anh nghiêng đầu nhìn cô, dịu dàng cười khẽ, “Anh thích em.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Lại Trúng Bẫy Của Anh Rồi

Hứa Viên lờm.

Anh thích cô sao? Anh có thù với cô mới đúng, anh là đến để đuổi theo khoản nợ, cách thích xa vạ dậm ấy chứ, nếu ai cũng thích người ta kiểu như anh, cô đoán trên thế giới này loại sinh vật gọi là phái nữ đều sẽ bị tức đến biến mất hết.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đến vô lý của anh, lại còn cả vẻ rạng ngời tươi tắn như hoa đào nở rộ không sợ chết của anh khi nhìn cô, cô hung dữ trừng mắt nhìn anh, quay đầu nhắm mắt lại, lười để ý đến anh.

Tô Huyền cười nhẹ.

Tiểu Lý lái xe đến nơi cần đến, quay đầu lại hỏi Hứa Viên: “Là ở đây sao?”

Hứa Viên nhìn lướt ra ngoài, gật đầu, “Là ở đây.” Nói xong, cô xuống xe.

Tô Huyền nhìn thoáng ra bên ngoài, thấy là một hiệu cầm đồ, anh cũng xuống xe theo.

Hứa Viên đi vào hiệu cầm đồ, bên trong có một ông chú cao lớn hơn bốn mươi tuổi tươi cười chào hỏi, “Viên Viên hả? Sao hôm nay cháu lại tới đây thế?”

“Chú Ôn ạ, cháu tới lấy mấy thứ.” Hứa Viên cười nói.

“Cậu đây là...” Chú Ôn thấy Tô Huyền đi vào theo, mắt hơi lóe sáng, đánh giá Tô Huyền từ trên xuống dưới.

Hứa Viên quay đầu nhìn lướt qua Tô Huyền, tuấn tú cao ngất, quý tộc tao nhã, dẫn anh ra ngoài thật đúng là không mất mặt, cô gái đầu, giới thiệu, “Anh ấy là Tô Huyền.” Sau đó, cô lại giới thiệu với Tô Huyền, “Đây là chú Ôn.”

“Chào chú Ôn, cháu là bạn trai của Viên Viên.” Tô Huyền mỉm cười vờn tay.

Ánh mắt chú Ôn dừng lên, chú chợt bừng tỉnh, vờn tay bắt tay với Tô Huyền, “Thì ra là Tô thiếu của Vân Thiên à, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

“Chú Ôn khách khí rồi, chú là bề trên, gọi cháu Tiểu Huyền là được ạ.” Tô Huyền cười nói.

Chú Ôn gật đầu, để lộ ra ý cười, “Hai ngày trước, chú gọi điện cho thím, bà nhắc tới bạn trai của Viên Viên, khen ngợi ghê lắm, trước giờ chú chưa từng thấy thím khen ai như vậy bao giờ. Dù là Vân Trạch hồi đó, ưu tú không thiếu, bà cũng chỉ cười ha hả nói không tồi, những năm đó Vân Trạch ở trong nước, vì để được bà khen một câu, cả ngày đều bày mọi bản lĩnh đấy.”

“Chú nhỏ quả thực rất ưu tú, lúc cháu ở nước ngoài, cũng qua lại mấy lần với chú ấy.” Tô Huyền mỉm cười.

“Vân Trạch không lớn tuổi hơn cháu mấy, Viên Viên cũng thích gọi nó là chú nhỏ, nó không vui, nói gọi thế nghe già, xụ mặt dạy dỗ Viên Viên mãi.” Chú Ôn cười to, quay đầu hỏi Viên Viên: “Viên Viên, cháu tới lấy đồ gì?”

“Cháu tự đi tìm là được.” Hứa Viên khoát tay, tự mình vào bên trong.

Chú Ôn gật đầu, ra hiệu bảo Tô Huyền ngồi xuống sofa, chú rót trà cho anh.

Tô Huyền đánh giá hiệu cầm đồ này, đồ trang trí rất ít, nhìn trông rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng anh biết, càng là sự bày biện không thu hút như vậy, bên trong mới càng có giá trị.

Chú Ôn rót xong một tách trà, đưa cho Tô Huyền.

“Cảm ơn chú Ôn ạ.” Tô Huyền nhận trà, chậm rãi nhấp một ngụm, “Trà ngon.”

Chú Ôn cười nói: “Đây là trà xuân mới đấy, Vân Trạch thích uống loại này nhất.”

Tô Huyền đi chuyển con ngoi, cười cười.

Hai người lại nói chuyện phiếm thêm mấy câu, Hứa Viên ôm một đồng hồ đi từ bên trong ra, có lớn có nhỏ, “Chú Ôn, chỗ này cháu mang đi hết nhé.”

“Ừ được!” Chú Ôn nhìn qua, khoát tay.

“Đi thôi!” Hứa Viên ôm đồ đi ra ngoài.

Tô Huyền đứng lên chào chú Ôn.

Chú Ôn thấy Hứa Viên đã ra khỏi cửa, cười vỗ vai Tô Huyền, nói với anh: “Vân Trạch nhìn thấy Viên Viên lớn lên, vẫn nâng niu con bé trong lòng bàn tay, có thứ gì tốt, chỉ cần Viên Viên muốn, nó nhất định sẽ cho con bé. Nếu cháu quen Vân Trạch, hẳn là cũng hiểu biết về nó.” Dừng một chút, chú ngầm ám chỉ, “Nó sắp về nước rồi.”

Tô Huyền hiểu ý gật đầu.

Chú Ôn tiễn Tô Huyền ra cửa.

Hứa Viên đặt đồ vào cốp sau, phì phì tay, quay đầu lại hỏi chú Ôn: “Chú nhỏ có nói lúc nào về không ạ?”

Chú Ôn cười nhìn cô, “Nói là sắp rồi, tự cháu hỏi nó đi.”

“Cháu không muốn gọi điện cho chú ấy!” Hứa Viên bĩu môi, lên xe, vẫy tay với chú Ôn, “Cháu đi đây, rảnh thì sẽ đến thăm chú.”

“Ờ được!” Chú Ôn vẫy vẫy tay.

Tô Huyền mỉm cười lại nói thêm mấy câu với chú Ôn, cũng lên xe.

Sau khi lên xe, Hứa Viên vẫn xì mặt.

Tô Huyền nghiêng đầu nhìn cô, “Sao thế? Nhìn em có vẻ... không vui lắm?”

Hứa Viên nhú mày, “Chú nhỏ sắp về rồi, ngày lành của em cũng sắp tận rồi!”

Tô Huyền bật cười, “Sợ chú ấy vậy à?”

“Sợ!” Hứa Viên gật đầu.

Tô Huyền xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Đừng sợ, anh giúp em đối phó chú ấy.”

Hứa Viên cười “phì”, liếc xéo Tô Huyền, “Đây là anh nói đấy nhé.”

“Là anh nói!” Tô Huyền gật đầu.

Hứa Viên ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu anh thật sự có thể đối phó chú nhỏ, vậy thì, anh bạn trai là anh này, với em mà nói, thật sự cũng có chút tác dụng.”

Tô Huyền vừa tức vừa cười, “Nếu em khai thác tốt, không chỉ là chút tác dụng ấy đâu.”

Hứa Viên hừ một tiếng, mím miệng.

Một tiếng sau, Tiểu Lý lái xe vào một khu biệt thự, dừng ở trước cửa một biệt thự cực kì tráng lệ.

Hứa Viên nhìn thoáng ra ngoài, cảm khái, “Cuộc sống của kẻ có tiền có khác, đúng là xa xỉ.”

Tô Huyền bật cười, “Biệt thự này cũng đâu có giá bằng khu tứ hợp viện của nhà em, rốt cuộc ai mới là kẻ có tiền hả?”

Hứa Viên lè lưỡi với anh, xuống xe.

Cô vừa mới xuống xe, đã thấy một đoàn người từ cửa đi ra.

Đi đầu chính là bà nội Tô Huyền mà cô đã từng gặp, bên cạnh có người phụ nữ trung niên đỡ bà trông vô cùng tao nhã sang trọng, hẳn là mẹ của Tô Huyền, bên cạnh là cô của anh, còn mấy người cô có thể phân biệt thân phận là ông nội, bố và chú của Tô Huyền, còn lại có sáu bảy người nữa, có nam có nữ, cô không thể phân biệt nổi thân phận. So với người nhà mà Tô Huyền nói thì có thêm mấy người.

Hứa Viên nhất thời dờ ra.

Tô Huyền xuống xe, nhìn thấy đoàn người này, lập tức cười bất đắc dĩ, đi đến bên cạnh Hứa Viên, day day ấn đường, “Thế này cũng vượt ngoài dự đoán của anh, đừng sợ.”

Hứa Viên muốn nói ai sợ, nhưng lại đổi câu, “Bây giờ không đi còn kịp không?”

“Không kịp nữa rồi!” Tô Huyền cười lắc đầu.

Hứa Viên muốn quay người đập đầu vào xe, cứ hôn mê luôn đi cho xong.

Sao cô có thể nóng đầu lên, bị Tô Huyền mê hoặc, đồng ý đến nhà anh chứ!

Tô Huyền nắm tay cô, kéo cô đi lên trước, cười nói: “Bà nội, dì hai, cậu út và các em cũng tới rồi à? Sao không nói cho bọn con biết trước? Trận đấu lớn như vậy, Viên Viên sắp bị dọa cho chạy mất rồi.”

Bà cụ nhìn thấy Hứa Viên, cười tươi như hoa, tiến lên đoạt tay Hứa Viên từ trong tay Tô Huyền, nắm vào tay mình một phen, cười ha hả nhìn cô, “Mau để bà xem nào, nghe nói con bị bệnh, giờ đỡ hơn nhiều chưa?”

Hứa Viên chào một tiếng “Bà nội”, nói nhỏ: “Chỉ là bị say nắng thôi, không có chuyện gì đâu ạ, con đã đỡ rồi.”

Bà cụ tươi cười nhìn cô, “Hôm qua Tiểu Huyền vốn nói tối sẽ về nhà, sau đó lại không về, lúc gọi điện về bà mới biết con bị bệnh, nếu không phải nó nói không cần đi thăm, bà còn bảo cô con đưa bà đến bệnh viện thăm con đấy.”

“Bị say nắng là chuyện nhỏ thôi, sao có thể làm phiền bà chứ ạ.” Hứa Viên hoảng.

Bà cụ vỗ vỗ mu bàn tay cô, quay đầu nhìn thoáng qua mọi người, cười nói với cô, “Đừng sợ, đây đều là người trong nhà cả. Bà giới thiệu với con này.”
Dứt lời, bà cụ kéo cô giới thiệu với từng người một.

Ông nội Tô Huyền đôn hậu như bà nội anh, Hứa Viên gọi ông nội, ông cụ cười ha hả gật đầu.

Bố của Tô Huyền Hứa Viên đã thấy trên tivi, báo, tạp chí nhiều lần, nhưng đây là lần đầu gặp người thật, ông mặc bộ quần áo bình thường, cười vô cùng hiền hòa, giống như bác hàng xóm vậy, có thể là vì trong người có bệnh, khí sắc thoát nhìn không hồng hào bằng người bình thường.

Mẹ của Tô Huyền giống cô anh, nhìn qua rất trẻ trung, nhưng tính cách bà may mà tương phản với sự hấp tấp của cô anh, vừa nhìn thì đã thấy là người có khí chất điềm đạm dịu dàng. Hơn một nửa dung mạo của Tô Huyền hẳn là kế thừa từ mẹ anh.

Chú của Tô Huyền cực kì cao lớn đẹp trai, tươi cười ôn hòa.

Di hai của Tô Huyền và mẹ anh có vài nét tương tự, không hồ là chị em, tính tình có vẻ cũng giống nhau, lúc cười trông vô cùng đẹp.

Chồng của di hai Tô Huyền đứng cùng chú anh, sức tài tương đương.

Cậu út của Tô Huyền đeo một chiếc kính, quanh người bao phủ bởi một luồng khí chất của trí thức, nhìn qua không lớn hơn Tô Huyền là bao, bên cạnh cậu là một cô gái, trông cũng trí thức, thoát nhìn vô cùng vui mắt và thoải mái.

Còn lại là hai em trai, hai em gái con nhà cô và di của Tô Huyền, mỗi người một vẻ...

Đạo một vòng làm quen, đầu Hứa Viên đã choáng váng.

Bà cụ đau lòng vỗ vỗ cô, “Di hai và cậu út của con đều ở cách đây khá xa, lần đầu tiên con đến, hôm nay bà vốn không gọi họ tới. Nhưng mấy người họ nhìn thấy tin tức sáng nay, gọi điện đến hỏi, bác gái con nói hôm nay Tiểu Huyền muốn dẫn con tới nhà, sau khi họ biết, muốn gặp con, bèn hoãn chuyện lại, vội đến đây. Bà nghĩ sớm muộn gì cũng phải gặp mặt người thân, làm quen một lần luôn cho bớt việc.”

Hứa Viên nghe đến tin tức sáng nay, đầu lại choáng váng.

Bà cụ cười kéo cô đi vào trong, “Viên Viên đáng thương, vừa mới khỏi ốm xong, không nhớ được cũng không sao cả, ngày tháng sau này rất dài, cứ từ từ làm quen mấy lần thì sẽ nhớ được thôi, nhà mình không nhiều người lắm, ngoại trừ Tô Phong thì đã đến đủ rồi, cái thằng nhóc đó chạy ra nước ngoài rồi, một chốc một lát chưa về ngay được.”

Hứa Viên thầm run rẩy, nói không nên lời.

Đoàn người vào nhà, bà cụ kéo Hứa Viên ngồi xuống sô pha, vurun tay lấy tấm khăn vào miếng dưa hấu đưa cho cô ăn.

Mọi người ngồi theo thứ tự quanh bàn trà.

Hứa Viên nhận dưa hấu, sau khi nuốt xuống, cảm giác lạnh buốt xua tan tâm tình căng thẳng gần chết của cô, cuối cùng dễ chịu hơn một chút.

Hậu tri hậu giác cô cảm thấy, cái gọi là thử xem của Tô Huyền, cô lại trúng bẫy của anh rồi.

Đây rõ ràng là gặp phụ huynh mà!

Đâu ra thử xem đơn giản như vậy?

Cô thẳm nghiêng răng nghiêng lợi, thừa dịp mọi người không chú ý, cô lờm Tô Huyền đang ngồi một bên cháy mắt.

Tô Huyền nhận được tín hiệu từ cô, mỉm cười, giải cứu cô, nói với bà cụ: “Bà nội, cơm xong chưa ạ? Sáng nay bọn con không ăn cơm.”

“Xong rồi, xong rồi!” Bà cụ giục mẹ Tô Huyền, “Mau vào bếp xem đi, xong rồi thì mau ăn cơm thôi.”

Mẹ Tô Huyền dạ một tiếng, lập tức vào bếp.

“Sau này là người một nhà rồi, con đừng câu nệ.” Bà cụ cười vui vẻ kéo cô, “Đi nào, bà đưa con đi rửa tay, cơm chắc cũng sẽ xong ngay thôi.”

Hứa Viên nhin không được nở nụ cười, “Bà nội, bà nói cho con biết nhà vệ sinh ở đâu, con tự đi là được, con có phải trẻ con nữa đâu ạ.”

“Cháu đưa chị Viên Viên đi cho!” Một cô bé đứng lên, đến kéo Hứa Viên, khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Hứa Viên nhớ đây là con gái nhà cô của Tô Huyền, gọi là Nhân Nhân, cô cười đứng lên, gật đầu.

Nhân Nhân đưa Hứa Viên vào nhà vệ sinh.

Hứa Viên rửa tay, Nhân Nhân sáp lại gần cô, dựa vào khung cửa nhỏ giọng nói: “Chị Viên Viên, chị xinh thật đấy ạ, còn xinh hơn trong ảnh nữa.”

“Em cũng rất xinh!” Hứa Viên cười nói.

Nhân Nhân lắc đầu, mở miệng: “Trước khi anh họ về nước, em hỏi anh ấy có bạn gái chưa? Anh ấy nói anh ấy đang muốn theo đuổi một cô gái, em bèn hỏi anh ấy, có xinh không? Anh ấy nói xinh, em hỏi anh ấy có xinh bằng em không? Anh ấy nói còn xinh hơn mười em gộp lại nữa.”

Hứa Viên cầm nín, “Anh ấy nói vợ vẫn đấy, em rất xinh mà.”

Nhân Nhân cười hi hi, “Chỉ quả thực rất xinh luôn, mẹ em nói bao năm qua anh họ đã làm rất nhiều chuyện, nhưng so ra, đều không hao tổn tâm sức như chuyện theo đuổi chị.”

Hứa Viên cầm nín lần nữa.

Nhân Nhân lại nhỏ giọng nói: “Em nghe mẹ em nói, hồi anh họ còn đi học, vẫn luôn được người ta theo đuổi, người theo đuổi anh ấy đều là mấy em gái học lớp dưới thôi, bởi vì các bạn học cùng lớp với anh ấy đều lớn hơn anh ấy mấy tuổi, không tiện theo đuổi anh họ. Sau đó anh ấy ra nước ngoài, con gái nước ngoài mặc kệ lớn tuổi hay nhỏ tuổi hơn, đều dồn dập theo đuổi anh họ không chùn bước, có một khoảng thời gian anh họ cả ngày lui lui trốn người ta, sau đó dứt khoát nghĩ ra một biện pháp, truyền ra chút tin tức, nói bản thân anh ấy là gay, mới có thể khiến mấy cô nàng ấy ngừng chiến đấu đấy.”

Khóe miệng Hứa Viên giật giật.

Không biết từ lúc nào Tô Huyền đã đi đến cửa, vươn tay cốc Nhân Nhân một cái, vừa tức vừa cười, “Thầy giáo bây giờ của cô là bạn học của anh, lại quên rồi hả? Trốn ở đây nói xấu gì anh? Hử?”

Nhân Nhân hoảng sợ, lập tức xoay người, giơ tay đầu hàng, “Anh họ, em sai rồi.”

“Lần sau còn nhìn thấy cô nói bậy nói bạ nữa, anh sẽ chinh đón cô.” Tô Huyền cảnh cáo cô bé.

Nhân Nhân thè lưỡi, lập tức chạy bình bịch về phòng khách, phở mẹ: “Mẹ, anh họ lại bắt nạt con.”

Tô Thanh xoa xoa đầu con gái ngoan, an ủi cô bé, “Bây giờ anh họ con có người mà nó thích bắt nạt rồi, sau này con chỉ cần cách xa anh họ con một chút, lúc bình thường nó sẽ không nghĩ đến chuyện bắt nạt con được đâu.”

Hứa Viên nghe thấy, lại cầm nín.

Tô Huyền day day ấn đường, khẽ nói với Hứa Viên: “Sau này cách xa con nhóc đó một chút, nó không chăm chỉ học hành, cả ngày đều là cái máy buồn chuyện thôi.”

Hứa Viên buồn cười nhìn anh, “Gay?”

Tay day day ấn đường của Tô Huyền dừng lại, anh cúi người hôn cô.

Hứa Viên lập tức trốn về sau, trừng mắt nhìn anh.

Tô Huyền hơi thu người về, dựa khung cửa mỉm cười nhìn cô, thấp giọng cười nói: “Em muốn nghiệm chứng lúc nào cũng được.”

Hứa Viên đỏ mặt quay đầu qua.

Đầu không lại anh, người này tự mang theo động cơ chiến đấu mà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tỉnh Táo Tiến Vào Tròng Của Anh

Sau khi ăn cơm xong, người nhà đi hai, cậu nhỏ, cô của Tô Huyền đều lần lượt rời khỏi nhà Tô Huyền.

Hứa Viên thăm thò phào một hơi, vừa mới muốn chào đề ra về, bà nội Tô Huyền đã giữ chặt tay cô, cười ha hả nói: “Viên Viên đừng đi, ở lại nhà mấy ngày nhé.”

Hứa Viên cả kinh, vừa muốn lác đầu, mẹ Tô Huyền đã tiếp lời, “Đúng đó, đừng đi, trưa ngủ một giấc, sau khi ngủ dậy, chúng ta đi uống trà chiều.”

Bà cụ cười nói: “Đừng, ba mẹ chồng nàng dâu chúng ta đi, Tiểu Huyền bận gì thì cứ bận.”

Mẹ Tô Huyền gật đầu, nói với Tô Huyền: “Con vừa mới kí kết hợp đồng với Úc Dương, chuyện sau đó vẫn còn rất nhiều, không cần ở nhà cùng đâu. Viên Viên cứ giao cho bà nội và mẹ chăm sóc.”

Tô Huyền nhìn Hứa Viên, cười đứng lên, “Thế thì con phải đến công ty một chuyến.” Dứt lời, anh đi thay quần áo chuẩn bị rời đi.

Hứa Viên cuống lên, vội vàng nói với bà cụ và mẹ Tô Huyền: “Bà nội, bác gái, con...”

Cô vừa mở miệng, bà cụ đã ngăn lời cô, “Sáng nay lúc hai đứa chưa đến, bà đã gọi điện nói với bà nội con rồi, bà nội con vui lắm, bảo con cứ ở đây thêm mấy ngày. Sách vở của con bà ấy sẽ tìm người đưa đến công ty của Tiểu Huyền, chiều Tiểu Huyền đến công ty về thì sẽ mang về cho con.”

Hứa Viên nghẹn, thật sự là bà nội ruột của cô, hận không thể đem tặng cô cho người ta rồi...

“Con vừa mới khỏi bệnh xong, hôm nay cứ ở đây nghỉ ngơi một ngày trước đã, mai rồi ôn bài tiếp.” Mẹ Tô Huyền cười đứng lên, “Bác đã sớm bảo đi dọn phòng cho con rồi, ở tầng ba, bác lên đó xem còn gì cần chuẩn bị không.”

“Mau đi xem đi, lát nữa mẹ đưa Viên Viên lên.” Bà cụ khoát tay.

Mẹ Tô Huyền cười lên lầu.

Hứa Viên bất đắc dĩ, nhìn bà cụ, nhỏ giọng nói: “Bà nội, con ở đây không ổn lắm đâu ạ? Con không quen...”

“Sau này là người một nhà cả rồi, sao không ổn chứ?” Bà cụ nhìn cô một cái quở trách, cười vỗ vỗ tay cô, “Cứ ở mấy ngày là sẽ từ từ quen thôi, sau này con và Tiểu Huyền kết hôn rồi, hai đứa sẽ có gia đình riêng ở bên ngoài, sống cuộc sống của hai người bọn con, sẽ không ở cùng mấy người bọn bà nữa. Con cứ yên tâm ở lại, nếu Tiểu Huyền dám bắt nạt con, bà không tha cho nó đâu.”

Hứa Viên cảm nín, đau đầu nhìn bà cụ, bà nghĩ cũng quá xa rồi.

Tô Huyền thay quần áo xong, chậm rãi xuống tầng, bộ vest thủ công vừa vặn, chiếc đồng hồ nổi tiếng đắt tiền, tuấn tú tao nhã.

Hứa Viên lại tròn trĩnh mắt lườm anh.

Tô Huyền đón lấy ánh mắt của Hứa Viên, cười đi đến bên cạnh cô, ghé sát vào bên tai cô, nói khẽ: “Nếu bà nội và mẹ bắt nạt em, em cứ gọi điện cho anh, anh sẽ lập tức đón em đi.”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh.

Tô Huyền cười hạ giọng nói: “Chú nhỏ của em đúng là người mạnh mẽ quyết đoán, nói về nước là lập tức gấp gấp trở về luôn, anh còn chưa nghĩ ra sách lược để đối phó chú ấy nữa, anh cảm thấy, em vẫn cứ ở lại đây trước đi đã, có ông nội, bà nội, bố mẹ trấn thủ, chú ấy không dám tới đây túm em chính đồn em một trận đâu.”

Phiền não trên mặt Hứa Viên ít hơn một chút, cô nhỏ giọng phản bác, “Em có phạm sai lầm đâu, vì sao chú ấy phải chinh đồn em một trận?”

Tô Huyền nháy nháy mắt, “Tuy chú ấy đang ở nước ngoài, nhưng vẫn chú ý đến chiều hướng tin tức trong nước, em cảm thấy em không phạm sai lầm hử?”

Hứa Viên nghe vậy thì nhụt chí, thời gian gần đây, tin tức về cô và Tô Huyền bay khắp nơi, mấy tin tức giải trí lớn nhỏ, rồi tung rồi loạn, người kia trở về không bỏ cô ra thành mấy mảnh thì không được ấy chứ. Ngày lành của cô thực sự sắp tận rồi, thật sự phải nhờ con người quý kẻ đa đoan lòng dạ thâm hiểm Tô Huyền này giấu cô đi, nghĩ vậy, cô ù rũ khoát tay, “Anh đi đi, nên làm gì thì cứ làm đi.”

Cô ở đây, không đi là được.

Tuy không có tiền đồ, nhưng vẫn còn đỡ hơn bị Vân Trạch túm lấy chinh cô một trận toi bời.

Tô Huyền thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, dịu dàng xoa đầu cô, đứng thẳng người, mỉm cười với bà cụ, “Bà nội, con đến công ty đây.”

“Đi đi đi đi!” Bà cụ cười toe, khoát tay.

Tô Huyền rời nhà.

Không bao lâu, mẹ Tô Huyền xuống tầng, cười nói: “Viên Viên lên tầng nghỉ ngơi đi, đã thu dọn xong rồi, nếu còn thiếu gì, con cứ gọi bác, bác ở tầng hai.”

“Gọi bà cũng được, bà ở tầng một.” Bà cụ nói xong, kéo Hứa Viên đứng dậy.

Hứa Viên cười gật đầu.

“Mẹ, mẹ cứ đi nghỉ đi, con đưa Viên Viên lên tầng.” Mẹ Tô Huyền nói.

Bà cụ buông tay ra, “Cũng được.”

Mẹ Tô Huyền nắm tay Hứa Viên qua, kéo cô đi lên tầng, vừa đi vừa cười nói: “Bác vốn sắp xếp cho con ở phòng dành cho khách trên tầng ba, ván giường trong phòng dành cho khách của Tiểu Huyền rất mềm, không tốt cho xương cổ xương lưng của con, nó bảo bác thu xếp cho con ở trong phòng của nó.”

Hứa Viên hoảng sợ, lập tức nói: “Bác gái bác đừng nghe anh ấy nói, như vậy sao được ạ?”

Mẹ Tô Huyền cười vỗ vỗ tay cô, “Ý của nó là, con ở phòng của nó, nó ở phòng dành cho khách.”

Nỗi kinh hãi của Hứa Viên giảm bớt một nửa, cô nhất thời đỏ mặt, nói khẽ: “Ồ phòng của anh ấy không ồn lắm đâu ạ? Con không sợ giường mềm, hay là ở phòng dành cho khách thì hơn ạ.”

“Cứ nghe nó đi!” Mẹ Tô Huyền cười nói, “Thằng bé này từ nhỏ đã có một tật xấu rồi, nếu ai không nghe nó, nó sẽ không nổi nóng ngay mặt với người ta, ngược lại sẽ nghĩ cách làm khổ con, khiến con á khẩu cảm nín, không thể phản kháng, cuối cùng khiến con thỏa hiệp, chỉ bằng ngay từ đầu cứ nghe theo ý nó cho bớt việc.”

Hứa Viên im lặng, Tô Huyền thật đúng là người như vậy.

Đi đến tầng ba, mẹ Tô Huyền cười nói: “Phòng phía nam là phòng của Tiểu Huyền, phòng phía bắc là phòng dành cho khách.” Bà dừng bước ở cửa, buông tay Hứa Viên ra, “Con mau đi nghỉ đi, ngủ thêm một lát.”

Hứa Viên gật đầu, “Vâng ạ.”

Mẹ Tô Huyền xuống tầng.

Hứa Viên vào phòng, thấy phòng của Tô Huyền vô cùng rộng rãi, sạch sẽ, ngăn nắp, trong phòng ngoài một chiếc bàn máy tính, một chiếc ghế dựa, một chiếc giường, một chậu lan quân tử thì không có đồ trang trí nào dư thừa.

Rèm cửa trang nhã, cửa sổ sát sàn rọi vào ánh nắng rực rỡ.

Trong không khí tràn ngập mùi tươi mát riêng trên người Tô Huyền.

Hứa Viên dạo quanh phòng một vòng, vờn tay sờ giường, ván giường quả nhiên rất cứng, ga giường mới tinh, dễ thấy là vừa mới thay.

Cô nhìn một lát, đồ vật xuống giường.

Đối diện với trần nhà, nhìn chiếc đèn thủy tinh đẹp đẽ quý giá, cô nghĩ vẫn vợ, sao lại đi đến bước này chứ?

Sao cô lại tới nhà Tô Huyền, ở lại nhà Tô Huyền, nằm trên giường của anh chứ?

Tất cả, cô vô cùng tỉnh táo rồi lại không kìm hãm được mà tiến vào phòng của anh.

Tô Huyền!

Cái tên khốn kiếp siêu đáng sợ này!

Hứa Viên cắn giận nắn mấy câu, nhắm hai mắt lại, ngày hôm nay tinh thần căng thẳng ở mức độ cao, vốn tưởng là sẽ không ngủ được, nhưng chạm vào giường, thả lỏng ra, cô mới cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đầu không nghĩ ngợi gì, vậy mà nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Một giấc này là ngủ cả buổi chiều.

Lúc tỉnh lại, hoàng hôn đang dần phai.

Cô mở mắt, nhìn trần nhà chằm chằm, sững sốt hồi lâu, cô mới từ từ ngồi dậy, day day đầu.

Cô ngủ bao lâu rồi?

Vậy mà ngủ một giấc đến sẩm tối luôn?

Sau khi cô bị say nắng đến bệnh viện, không biết di động của cô đi đâu rồi nữa? Lúc tỉnh lại, bị Tô Huyền quấy nhiễu, cô lại quên tìm.

Cô đi đến trước cửa sổ nhìn thoáng ra bên ngoài, đình nghỉ mát ở trước vườn hoa, bà nội và mẹ của Tô Huyền đang vừa hái rau, vừa nói chuyện, nói đến điều gì đó thì nở nụ cười, âm áp hòa thuận.

Cô nhìn một lát, ra khỏi phòng, đi xuống tầng.

Cô đi vào sân, mẹ Tô Huyền nhìn thấy cô, lập tức cười vẫy tay với cô.

Bà nội Tô Huyền cười ha hả nhìn cô, “Nếu phụ nữ muốn khí sắc tốt, chăm sóc tốt, trẻ trung xinh đẹp, vậy thì phải uống nước nhiều, ngủ nhiều, con ngủ một giấc no say này xong, khí sắc tốt hơn nhiều so với lúc đến đây.”

Hứa Viên hơi ngượng ngùng cào cào tóc, “Con ngủ cả buổi chiều, cũng không thể đi uống trà chiều với bà nội và bác gái được.”

Mẹ Tô Huyền nở nụ cười, “Sau khi rời đi thì Tiểu Huyền gọi điện cho bác, nói hôm qua con giúp nó xem tài liệu giữa đêm, mệt lắm rồi, bảo bác và bà đừng làm phiền con, cứ để con nghỉ ngơi cho tốt, ngủ bù một giấc.”

Hứa Viên nói nhỏ: “Khó trách, quá yên tĩnh, thế nên con ngủ quên luôn.”

Bà cụ cười rộ, “Sau khi Tiểu Huyền gọi về, bác gái con nói với bà, bà và bác sợ làm phiền giấc ngủ của con, vì thế đi ra sau vườn hái rau.” Dứt lời, bà cụ chỉ chỉ vào rổ, “Con xem này, rau này trông tươi ngon đúng không? Ăn nhiều thứ này còn tốt hơn ăn thịt cá đấy.”

“Hái được nhiều rau vậy cơ à.” Hứa Viên xê dịch chiếc ghế ra, nhìn rổ rau đầy, “Chỗ này hái bao lâu ạ?”

“Suốt cả chiều đấy, làm eo bà mỏi như rồi đấy.” Bà cụ đầm đăm eo.

“Mẹ, mẹ đừng hái nữa, đi nghỉ ngơi đi ạ, cứ để con.” Mẹ Tô Huyền lập tức nói.

“Con cũng giúp hái rau, bà nội đi nghỉ ngơi đi ạ.” Hứa Viên cũng nói ngay.

Bà cụ cười gật đầu, hỏi mẹ Tô Huyền: “Tiểu Huyền có nói mấy giờ về không?”

“Nói lát nữa là về rồi ạ.” Mẹ Tô Huyền cười nói.

“Mẹ vào phòng bếp xem, bảo đi giúp việc làm thêm mấy món.” Bà cụ đứng dậy, đi vào phòng bếp.

Mẹ Tô Huyền thấy bà cụ đi rồi, cười hỏi Hứa Viên: “Viên Viên, bố mẹ con có nói lúc nào thì về nước không?”

Hứa Viên lắc đầu, “Vẫn là tết năm trước bố mẹ con về nước, năm nay chắc cũng là tầm tết bố mẹ con về ạ.”

Mẹ Tô Huyền nghe vậy thì cười nói: “Năm nay khác với năm trước rồi, về để bác bảo Tiểu Huyền hỏi thăm một chút.”

Hứa Viên kinh hãi, nghĩ tới một khả năng, lập tức nói: “Bác gái, cái đó bọn con... vẫn chưa vội...”

Mẹ Tô Huyền nở nụ cười, “Không vội, nhưng cũng phải tìm thời gian để hai nhà gặp mặt một lần trước, thương lượng xem nên làm thế nào.”

Hứa Viên đau đầu, “Bác gái, con vẫn chưa tốt nghiệp, con và Tô Huyền mới ở bên nhau không lâu...”

Mẹ Tô Huyền cười vỗ tay cô, “Năm đó bác cũng căng thẳng giống con đấy, cả đời người đều phải có một lần như vậy, đừng sợ.”

Hứa Viên nhát thời cảm nín.

Mẹ Tô Huyền lại chuyển hướng đề tài, cùng cô tán gẫu về chuyện hồi nhỏ của Tô Huyền.

Không thể không nói, bất kể là bà nội Tô Huyền hay là mẹ Tô Huyền, nói chuyện phiếm với người khác đều rất có kỹ xảo, vừa không làm bạn rồi rầm phản cảm, cũng sẽ không khiến bạn nghe mà không thoải mái, ngược lại, còn vô cùng biết nắm bắt lấy những chuyện thú vị, vốn Hứa Viên không có tâm tư nghe chuyện hồi nhỏ của Tô Huyền, nhưng bất tri bất giác cô liền bị những chuyện bà nói thu hút, nghe đến chỗ buồn cười, cô cũng cười theo mẹ Tô Huyền.

Tô Huyền trở về từ công ty, liền nhìn thấy hai người nói nói cười cười, vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Anh đi tới, xoa đầu Hứa Viên, cười hỏi: “Nói gì thế, vui vậy cơ à?”

Hứa Viên vẫn không nhịn được cười như trước, “Bác gái nói đến chuyện hồi nhỏ của anh đấy.”

Tô Huyền nhìn cô, “Buồn cười vậy hả?”

Hứa Viên cười gật đầu, “Không ngờ rằng hồi nhỏ anh lại có nhiều chuyện thú vị như vậy.”

Tô Huyền thờ dài, nhìn về phía mẹ anh, “Sao mẹ cũng giống bà nội thế chứ? Cứ gắng sức phơi bày chuyện ngày trước của con ra, không sợ dọa con dẫu mẹ chạy mất à.”

Hứa Viên ho sặc sụa.

Mẹ Tô Huyền cười nhìn anh, “Thế này không phải là không bị dọa cho chạy hay sao.”

“Anh đi rót cho em một cốc nước.” Tô Huyền vỗ vỗ lưng Hứa Viên, xoay người đi vào trong nhà.

Hứa Viên chưa từng gặp ai mặt dày như vậy, bất tự vừa mới phẩy lên, anh liền thuận cột mà treo. Cô bực mình nói: “Không cần anh rót nước, anh đừng chọc tức em là được.”

Tô Huyền cười một tiếng, vào nhà.

Mẹ Tô Huyền thấy mặt Hứa Viên không biết là vì ho hay là vì xấu hổ, đỏ bừng, vô cùng buồn cười, bà lại bật cười.

Một lát sau, Tô Huyền cầm một cốc nước quay lại, đưa cho Hứa Viên.

Hứa Viên quả thật khát, không khách khí đón lấy cốc nước rồi uống.

Mẹ Tô Huyền cười đứng lên, “Mẹ vào phòng bếp xem cơm nấu xong chưa.”

Tô Huyền gạt đầu, thay chỗ mẹ rồi ngồi xuống, “Mẹ đi đi, chỗ rau còn lại cứ để con giúp hái nốt cho.”

Mẹ Tô Huyền vào nhà.

Hứa Viên buông cốc nước, “Anh kiểm tra ra chưa? Chú nhò bao giờ về?”

“Không phải ngày mai thì là ngày kia.” Tô Huyền nói.

Hứa Viên cạc cạc miệng, lại hỏi anh: “Bà nội bảo người mang sách vở của em đến công ty anh chưa?”

Tô Huyền gạt đầu, “Rồi, anh mang về cho em rồi, ở trên xe.”

“Vậy di động thì sao?” Hứa Viên hỏi.

Tô Huyền ngẫm nghĩ, “Hình như không có di động.”

“Vậy di động của em chạy đi đâu rồi? Anh không thấy à?” Hứa Viên nhíu mày, di động mới mua đấy.

Tô Huyền suy nghĩ một lát rồi nói: “Trưa hôm qua, lúc anh đi tìm em, thấy em bị say nắng, anh liền sốt ruột đưa em đến bệnh viện. Hình như thấy di động của em đặt ở trên bậc cửa.”

“Thế là rơi ở nhà rồi, bà nội chỉ nghĩ đến sách vở của em, không mang di động đến cho em.” Hứa Viên nói.

“Anh dặn Tiểu Lý đi lấy.” Tô Huyền lấy di động ra, gọi điện cho Tiểu Lý.

Hứa Viên ngẫm nghĩ, lắc đầu, “Thôi bỏ đi, bà nội biết em ở đây là được, còn lại thì...” Cô nhớ tới Lâm Thâm, hẳn là anh đã sớm nhìn thấy tin tức hôm nay rồi, Tiểu Thu, Lam Lam, Tôn Phẩm Đình thì chắc là sẽ bùng nổ, không có di động ở bên cạnh, cũng khỏi phải phiền lòng, cô uể oải nói: “Cũng không có ai tìm em.”

Tô Huyền nhìn cô, “Em xác định?”

Hứa Viên trừng mắt nhìn anh, “Xác định.”

Tô Huyền cười buông di động xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tạo Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.